ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்.

சென்னை தேசீய காலேஜ் உபாத்யாயர்

ஸ்ரீமான் வி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், பி. ஏ.,

எழுதியது

சென்னை:

சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு பிரஸ்

1926

காப்பிரைட்.]

[விலை ரூ. 2—8—0

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

விஷய அட்டவணை

ஸாககம 1 — 1—13

வஸநத ருதுவாணணை

அவதாரிகை—வஸநதருதுவின வாணணை—பமபையின காடுகள — ரிசயமூகபாவதம — ராமன ஸீதையைககுறிததுப பரலாபிததது—ஸுகரீவனும மநதரிகளும ராமலக்ஷமணாகளைப பாாததுப பயநதது

ஸாககம 2 — 13—15

ஸுகரீவன ஆஞ்ஜநேயரை அனுபபினது.

மாருதி ஸுகரீவனைத தேறறினது— ராமலக்ஷமணாகளின வரலாறறை அறியுமபடி ஸுகரீவன மாருதியை அனுபபினது

ஸாககம 3 — 15—18

ஆஞ்ஜநேயா ராமலக்ஷமணாகளை ஸநதிததது

ஹனுமான எடுதத ரூபம— அவா ராமலக்ஷமணாகளின வரலாறறைக கேடடது—அவாகள மாருதியை மெசசினது

ஸாககம 4 — 18—21

ஸுகரீவனிடததிறகுப போனது

லக்ஷமணன தஙகள வரலாறறைச சொனனது—ஸுகரீவனுடைய உதவியை வேணடினது—ஆஞ்ஜநேயா ஸமமதிததது அவாகளைத தன அரசனிடததில அழைததுப போனது

ஸாககம 5 — 21—24

ஸுகரீவனுககு அபயஙகொடுததது

மாருதி ஸுகரீவனுககு ராமலக்ஷமணாகளின வரலாறறைச சொனனது — ஸுகரீவன ராமனை ஸநதிததது அகனிஸாக்ஷியாக அவருடன ஸநேஹஞசெயதது—அவாகள செயத பரதிகஞை

ஸர்க்கம் 6 — 24—26

ராமன் ஸீதையின் ஆபரணங்களைக் கண்டது.

ஸீதை எறிந்த ஆபரணங்களை ஸுக்ரீவன் ராமனுக்குக் காட்டினது—ராமன் அவைகளைப் பார்த்து ப்ரலாபித்தது.

ஸர்க்கம் 7 — 26—28

ஸுக்ரீவன் ப்ரதிக்ஞை செய்தது.

"நான் ஸீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கிறேன், தாங்கள் வருந்தக்கூடாது" — தனக்கு ராவணனைப்பற்றி யாதொன்றும் தெரியாதென்று ஸுக்ரீவன் சொன்னது உண்மையா?

ஸர்க்கம் 8. — 28—31

ஸுக்ரீவனுடைய துக்கத்திற்குக் காரணம்.

வாலி ஸுக்ரீவனை ஹிம்ஸித்தது

ஸர்க்கம் 9. — 31—33

வாலி மாயாவியைக் கொன்றது

வாலிக்கும் மாயாவிக்கும் யுத்தம்—மாயாவி குஹையில் மறைய, வாலி அவனைத் துரத்திக்கொண்டு போனது—வாலி வராததைப் பார்த்து ஸுக்ரீவன் ராஜ்யத்தை ஆண்டது—வாலி திரும்பி வந்து ஸுக்ரீவனை நிந்தித்தது

ஸர்க்கம் 10 — 33—35

ராமன் ஸுக்ரீவனுக்கு அபயங்கொடுத்தது

வாலி ஸுக்ரீவனை அடித்துத் துரத்தினது—வாலியைக் கொல்வேனென்று ராமன் ப்ரதிக்ஞை செய்தது

ஸர்க்கம் 11. — 35—41

வாலியின் பராக்ரமம்

வாலி ஸமுத்ரங்களைச் சுற்றிவருவது—துந்துபியைக் கொன்று அவனுடைய உடலை மதங்கரிஷியின் ஆச்ரமத்தில் எறிந்தது—அவர் வாலியைச் சபித்தது—ஸுக்ரீவன் ராமனுடைய பராக்ரமத்தை அறிய விரும்பினது—அவர் துந்துபியின் தேஹத்தைத் தூக்கி எறிந்தது.

ஸர்க்கம் 12. — 42—44

ஆச்சாமரங்களைப் பிளந்தது.

ஏழு ஆச்சா மரங்களை ராமன் ஒரே பாணத்தால் துளைத்தது—எல்லோரும் கிஷ்கிந்தைக்குப் போனது—ஸுக்ரீவன் வாலியுடன்

யுத்தஞ் செய்து தோற்றது—அவன் முறையிட ராகவன் அவனைத் தேற்றினது.

ஸர்க்கம் 13. 44—46

ஸப்தஜனர்களின் சரித்திரம்

ஸப்த ஜனர்களின் கதை

ஸர்க்கம் 14 46—47

ராமன் ஸுக்ரீவனைத் தைரியப் படுத்தினது.

ராமன் ஸுக்ரீவனைத் தைரியப்படுத்தினது

ஸர்க்கம் 15 48—50

தாரை வாலியைத் தடுத்தது.

ஸுக்ரீவன் மறுபடியும் வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்தது—தாரை பல காரணங்களைச் சொல்லி வாலியைத் தடுத்தது

ஸர்க்கம் 16. 51—54

வாலிவதம்

வாலி ஸுக்ரீவனுடன் மறுபடி யுத்தஞ்செய்தது—ராமன் மறைந்திருந்து ஒரே பாணத்தால் வாலியை அடித்துத் தள்ளினது

ஸர்க்கம் 17. 54—59

வாலி ராமனைக் குற்றஞ்சாட்டினது.

வாலி ராமனைப் பலவிதமாகக் குற்றஞ்சாட்டினது — அவனுடைய உண்மையான கருத்து.

ஸர்க்கம் 18 59—68

ராமனுடைய பதில்

ராமன் வாலிக்குச் சொன்ன பதில்—வாலியைக் கொன்றது ந்யாயமா?—வாலி இறந்ததின் உண்மையான காரணம்—அவன் ராமனிடத்தில் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களை ஒப்புவித்தது.

ஸர்க்கம் 19. 68—70

தாரை வாலியைக் கண்டது

வாலி அடிபட்டதைக் கேட்டுத் தாரை அங்கதனுடன் அங்கே வந்து மூர்ச்சையடைந்தது.

ஸர்க்கம் 20. 71—73

தாரையின் ப்ரலாபம்.

தாரையின் ப்ரலாபம—மாருதி தாரையைத தேறறியது—அவள வருநதினது.

ஸாககம் 21. 73—75

ஹநுமான் தாரையைத தேற்றினது.

ஹநுமான தாரையை ஸமாதானஞ்செயதும அவள வருநதினது

ஸர்ககம் 22. 75—78

வாலி தன்னைச சேர்ந்தவர்களுக்குப புததிமதி சொன்னது.

வாலி ஸுக்ரீவனுககும அஙகதனுககும புததிசொலலி உததம கதியை அடைநதது

ஸாககம் 23. 79—81

தாரையின் ப்ரலாபம்.

ஸர்ககம் 24. 81—90

ஸுக்ரீவன் துக்கிததது.

ஸுகரீவன் வாலியை நினைதது பரலாபிததது—தாரை ராமனுடைய நிஜஸவரூபததைப பூரணமாய வாணிததது—வெளிககு நிநதிததது, ராமன அவளைத தேறறினது.

ஸாககம் 25 91—94

வாலியின் உததர க்ரியைகள்.

ராமன வானராகளை ஸமாதானஞ செயதது—வாலியின பரேத கரியைகள.

ஸாக்கம் 26. 94—97

ஸுக்ரீவ பட்டாபிஷேகம்

ஸாக்கம் 27 97—100

ராமன் ஸீதையை நினைததுத துக்கித்தது

ராமன பரஸரவணகிரியின அழகைப பாாதது ஸீதையை நினைதது வருநதினது—லக்ஷ்மணன அவரைத் தேறறினது.

ஸர்க்கம் 28. 100—106

மழைக்காலம்

ஸர்க்கம் 29. 106—109

ஸுக்ரீவன் ஸைன்யங்களைச் சேர்த்தது.

ஆஞ்ஜநேயர் ஞாபகப்படுத்த ஸுக்ரீவன் வானரஸைன்யங்களைச் சேர்க்க உத்திரவிட்டது

ஸர்க்கம் 30. 109—116

ராமன் ஸுக்ரீவனைக் கோபித்தது.

ராமன் ஸீதையை நினைத்து ப்ரலாபித்தது—சரத்காலம்—ராமன் ஸுக்ரீவனிடத்தில் கோபித்து லக்ஷ்மணனை அனுப்பினது

ஸர்க்கம் 31. 116—120

லக்ஷ்மணன் வருவதை ஸுக்ரீவன் அறிந்தது.

லக்ஷ்மணனுடைய கோபத்தை ராமன் தணித்தது—இளையாழ்வார் கிஷ்கிந்தைக்குப் போனது—அவருடைய வரவை மந்திரிகள் அரசனுக்குத் தெரிவித்தது.

ஸர்க்கம் 32. 120—121

மாருதி ஸுக்ரீவனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தது.

ஸர்க்கம் 33. 122—127

தாரை லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

இளைய பெருமாளைக் கோட்டைக்குள் அழைத்துப் போனது—அவரை ஸமாதானஞ் செய்யும்படி ஸுக்ரீவன் தாரையை அனுப்பினது—லக்ஷ்மணன் ஸுக்ரீவனைக் குற்றஞ் சாட்டினது—தாரை சொன்ன பதில்.

ஸர்க்கம் 34. 127—128

ஸுக்ரீவன் ராமனுடைய கட்டளையை அறிந்தது.

தாரை அவரை உள்ளே அழைத்துப் போனது—அவர் ராமனுடைய உத்திரவை ஸுக்ரீவனுக்குச் சொன்னது.

ஸர்க்கம் 35. 128—130

தாரை லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

ஸாக்கம் 36. 130—132

ஸுக்ரீவன் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது

ஸுக்ரீவன அவரை மனனிபபுககேடடது—அவருடைய கோபம தணிநதது

ஸாக்கம் 37. 132—133

வானரஸேனைகளை வருவிததது.

சேனைகளைத தருவிககுமபடி ஸுகரீவன மாருதிககு உததிரவு செயதது

ஸாக்கம் 38. 134—135

ஸுக்ரீவன் ராமனைப பாாததது.

ஸுகரீவன ராமனிடததிறகுப போய வணஙகினது—ராமன அவனை மனனிததது.

ஸாகசம் 39. 135—137

வானர ஸைன்யம்.

வானரஸேனையும தலைவாகளும.

ஸாககம் 40. 137—142

கிழக்கில் தேட அனுப்பினது.

ஸுகரீவன கிழக்குத திசையை வாணிதது அஙகே ஸீதையைத தேட விநதனை அனுபபினது.

ஸாக்கம் 41. 142—144

தெறகில் தேட அனுப்பினது

தெற்குத திசையை வாணிதது அங்கதனையும மாருதி முதலிய வாகளையும அனுபபினது.

ஸாககம் 42. 145—148

மேற்கில் தேட அனுபபினது.

மேறகுத திசையை வாணிதது ஸுஷேணனை அனுபபினது.

ஸர்க்கம் 43. 148—151

வடக்கில் தேட அனுபபினது.

வடக்குத் திசையை வாணிததுச சதபலியை அனுப்பினது.

ஸாக்கம 44. 151—153

ராமன் ஆஞ்ஜநேயரிடத்தில் மோதிரததைக் கொடுத்தது

ஸாக்கம 45 — 153—154

வானரர்கள் புறபபட்டது.

வானராகள உதஸாஹததுடன புறபபடடது.

ஸாக்கம 46 — 154—155

ஸுக்ரீவன் பூமண்டலததைச் சுற்றினது.

ஸுகரீவன பூமியைபச சுறறிவநத காரணம.

ஸாக்கம் 47. — 155—156

மூன்று திக்குகளில் போன வானரர்கள் திரும்பி வந்தது.

மேறகு வடககு கிழககுத திசைகளில தேடபபோன வானரா களா ஸீதையைக காணுமல திருமபி வநதது.

ஸாககம் 48 — 156—157

தெறகில் தேடினது

தெறகில போனவாகள ஸீதையைத தேடினது—பாலைவனம - கணடுமஹாஷியின ஆசரமம.

ஸர்ககம் 49 — 158—159

(தொடர்சசி)

அஙகதனுடைய யோசனையால விநதய பாவதம முதல மறுபடியும தேடினது

ஸாக்கம் 50 — 159—161

ரிக்ஷபிலததில் புகுந்தது.

ரிக்ஷபிலததில புகுநதது—ஓா அபூாவமான இடததிறகு வநதது—ஸ்வயமபரபை

ஸாககம 51 — 161—162

ரிக்ஷபிலத்தின் விருத்தாந்தம்

ஸாககம் 52 — 163—164

வானராகளின் வரலாறு.

மாருதி தஙகளைபபறறி அவனுககுச சொனனது.

ஸர்கசம் 53. — 164—167

வானராகள் துக்கித்தது

ஸவயமபரபை அவாகளை குஹைககு வெளியில கொணடு வநதுவிடடது.—குறிதத காலம தாணடினதெனறு வானராகள் வருநதிக கடறகரையில இறகக நிசசயிததது.

ஸர்க்கம் 54. 167—169

ஹனுமார் ஆக்ஷேபித்தது

மாருதியின உததம குணஙகள—அவா அங்கதனைப பயமுறுத திக கலைததது

ஸாக்கம் 55. 169—171

வானரர்கள பராயோபவேசஞ் செய்தது.

அஙகதன ஒபபாமல வானராகளுடன படடினி கிடநதது

ஸாககம் 56 171—173

ஸமபாதி.

ஸமபாதி—வானராகள அவனைப பாாததுப பயநதது—ராமனு டைய வரலாறறையும ஜடாயுவின மரணததையும மாருதி வாணித தது—ஸமபாதி அதைபபறறி விசாரிததது.

ஸாககம 57. 173—174

அங்கதன் பதில் சொன்னது

ஸாககம 58. 174—176

ஸம்பாதி ஸீதையிருக்கு மிடததை தெரிவிததது

ஸமபாதி ஜடாயுஸுக்க காகப புலமபினது—அவனுடைய முன வரலாறு—ஸீதை அசோக வனததிலிருபபது—நேரில அவன பாா ததுச சொனனது —பக்ஷிகளுககுப பாாககும சகதி.

ஸாககம 59 177—179

ஸம்பாதி ஸீதையின் வரலாற்றைச சொன்னது

"ஸீதையை ராவணன கொணடுபோகுமபொழுது நானும என மகனும பாாததோம"

ஸாக்கம் 60. 179—180

ஸம்பாதியின் விருததாந்தம்.

நிசாகர-ரிஷியிடததில ஸமபாதி வநதது

ஸர்ககம் 61. 181—182

(தொடர்சசி)

ஸமபாதியும ஜடாயுஸும ஸூாயனைச சுறறிப பறநதது.

ஸர்க்கம் 62 — 182—184

(தொடர்ச்சி)

ராமாவதாரம், ஸீதாபஹரணம், வானரர்களின் வருகை—இவைகளை நிசாகரர் ஸம்பாதிக்குச் சொன்னது

ஸர்க்கம் 63 — 184—185

வானரர்கள் ஸமுத்ரக்கரை சேர்ந்தது.

ஸம்பாதியின் இறகுகள் மறுபடியும் முளைத்தது

ஸர்க்கம் 64 — 185—187

அங்கதன் வானரர்களைப் பரீக்ஷித்தது.

வானரர்கள் மறுபடி ஸமுத்ரத்திற்கு வந்தது—இதைத் தாண்டக் கூடியவர்கள் யாரென்று வானரர்களை அங்கதன் பரீக்ஷித்தது.

ஸர்க்கம் 65 — 187—189

வானரர்களின் சக்தி.

வானரர்கள் தங்களுடைய திறமையைச் சொன்னது

ஸர்க்கம் 66 — 189—192

ஜாம்பவான் ஆஞ்ஜநேயரைப் புகழ்ந்தது.

ஜாம்பவன் ஆஞ்ஜநேயருடைய பிறப்பையும் பராக்ரமத்தையும் மஹிமையையும் வர்ணித்து ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டச் சொன்னது

ஸர்க்கம் 67. — 192—195

ஆஞ்ஜநேயர் மஹேந்த்ர பர்வதத்திலேறினது.

மாருதி ஸமம்தித்து அதற்காக விச்வரூபத்தை எடுத்தது—தன் பராக்ரமத்தையும் சக்தியையும் எடுத்துச் சொன்னது—மஹேந்த்ர மலையிலேறி வேகத்தைச் சேகரித்துக்கொண்டு ஆகாச மார்க்கமாக ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டப் பதனுசெய்தது

உ

ஸ்ரீராமஜெயம

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ஸாககம 1

வஸநத ருது வாணனை.

(அவதாரிகை)

முன காணடததில ராமன தீன ஜனஙகளைக காபபாறறுவதெனற தாமததை நடததிக காட்டினா இநதக காணடததில மிதராகளைக காபபாறறுவதெனற தாமததை நடததிக காட்டுகிறா மோக்ஷததைக கொடுககும குணம ராமன பரதைவமெனபதறகு முன காணடததில அடையாளமாகச சொலலபபடடது, அனநத கலயாண குணஙகள பொருநதி யிருபபதே அடையாளமெனறு இநதக காணடததில சொலலபபடுகிறது சரணுகதி மநதரமான தவயததின பினபாகததில முதல பததததின கருததது ஸீதா விவாஹததை பரதானமாகவுடைய பாலகாணடததிலும; இரணடாவது பததததின அாததம, ஸகல ஜனஙகளையும தன உததம குணஙகளால மோஹிககச செயதாரெனறு வாணிககும அயோதயா காணடததிலும, நானகாம வேறறுமையின (நாராயணுய) பொருள, முனிகளால பகவத கைஙகாயம செயயபபடடதெனற ஆரணயகாணடததில பஞசவடி வாஸம வரையிலுளள கதையாலும, நம எனற பதததின அாததம கரன முதலியவாகளின கதையாலும, மாரீசனைப பாாததது முதல நடநத வரலாறறால ஜீவன கடைததேற உபயோகமான மாககமும, *மாரீசனைப பாாதத கதையால பகவானல நிரநதரமாக அனுபவிககத தகுநத ஜீவனகளும ஒருவேளை அதை மறநது காமபோகஙகளில உழலவாாகளெனறும், அதனல ராவணனெனற மஹாமோகம பிடிததுககொளளுமெனறும், கேவல காமததால ஸமஸாரமும அகஞானமும விலகாதெனறதை ஜடாயுவின கதையாலும், ஸமஸார தசையில ஜீவனுககுச சரீரததில பரவேசம உணடாயிறறெனபதை லஙகையில கொணடுபோய ஸீதையை வைதத கதையா

லும, ஜீவன தாபதரயததால பீடிககபபடுகிருனெனபதை ராக்ஷஸி கள ஸீதையை உபதரவிததாகவெனறதாலும, ஜீவன கரையேறும மாரககததைப பகவானே தேடுகிருரெனறதை ராமன ஸீதையைத தேடினுரெனறதாலும, ஆரணயகாண்டததில பல அபூரவ தததவங கள உபதேசிககபபட்டன.

ஜீவனுககுத தனனிடததில பகதியுண்டாவதறகு ஆசார்யன மூலமாக அதைதத தேடுகிருரெனறு கிஷகிநதாகாணடததில உப தேசிககபபடுகிறது. அதில முதலாவது ஸாககததில, வைகுணட நாதன தனககு நிதய கைஙகாயம செய்யும நிதய ஸூரிகளைக் கணடு "ஐயோ! ஜீவகோடிகள இதைபபோனற சகதியையும ஞானத் தையும ஆனநததைதயும அனுபவிகக வேண்டியிருகக, நமமை அடைநது அவைகளை அனுபவிககாமல ஸமஸாரததில சுழலகிருா களே"யென்று பரிதபிபபது காட்டபபடுகிறது. ஆசாரய லக்ஷணமும சிஷ்ய லக்ஷணமும வாஞசரம தாமங்களும முகதியடையும வரை யில அனுஷ்டிககபபட வேணடுமெனறும, ஞானிகளும பகதாகளும உயிருளளவரையில நடககவேணடிய விதமும, நிதய விபூதியிலும லீலாவிபூதியிலும அவாகளுடைய ஆசாரமும, இனனும பல ரஹஸ் யஙகளும, வஸநதருதுவின வாணணையில அஙகஙகே காட்டபபட்டி ருககினறன

பிறகு ராமன தாமரைகளாலும உதபலங்களாலும மீனகளா லும நிறைநத பமபையெனனும அநத ஓடையைக கணடு, தாமரை கள ஸீதையின முகததைதயும, நீலோதபலங்கள அவளுடைய கண் களையும, மீனகள் அவளுடைய சஞசலமான பாாவையையும ஞாபகப படுததினதால், மஹா தைரயசாலியானுலும தனனைத தேற்றுவதற்கு அநதரங்க மிதரனை லக்ஷமணன ஸமீபததி லிருநதாலும, விரக தாபம மேலிட்டு, இநதரிய ஸ்வாதீனமறறு பரலாபிததாா. அந்த ஏரியைப பாாததவுடனேயே அவருடைய இநத்ரியஙகள் ஸநதோ ஷததால நடுங்கின.

அபபொழுது ரகுவீரன லக்ஷமணனை நோககிக குழநதாய! வைடூரயததைப்போல தெளிவான ஜலததாலும் மலாநத தாமரை உதபலம முதலிய புஷபஙகளாலும அநேக விருக்ஷங்களாலும இந தப பமபை விளங்குகிறது. இதறகு ஸமீபததிலுளள காடுகளில பெரிய மரங்கள் புஷ்பங்களாலும பழங்களாலும நிறைநது, உன னதமான சிகரங்களையுடைய மலைகளைபபோல தோனறுகினறன.

பரதன எனனைப பலவிதமாக வேணடியும் நான அதற கிணஙக விலலை; ஆகையால நான வருமவரையில நநதி கராமததில தபஸவி வேஷததுடன வரதஙகளையும உபவாஸஙகளையும அனுஷடிததுக கொண்டிருககிறுன, என பராணுதாரமான ஜானகியும எடுததுப போகபபடடாள. இநத ஸதிதியில சோகததால தபிககும எனனை வஸநதகாலம இனனும அதிகமாகத துனபபபடுததுகிறது துக கபபடுகிறவனுககு எதைககணடாலும வெறுபபாக இருககுமலலவா? அபபடிபபடட என மனதையும இநதப பமபையின அழகு கவா கிறது. தாமரை முதலிய புஷபஙகளால அதன குளிாநத ஜலம மறைககபபடடிருககிறது. மலைபபாமபுகளும ஸாபபஙகளும அஙகு மிஙகும ஓடுகினறன துஷட ஜநதுககள அதிகமாகவிருநதாலும புஷ்பஙகளால நிறைநதிருபபதால இது மிகவும அழகாய்க காணப படுகிறது. பசசையும் மஞசளுமாய பரகாசிககும இளமபுலதரை களில மரஙகளிலிருநது உதிாநத பலவித புஷபஙகள, விசிதர வாண முளள நூலகளால செய்யபபடட கமபளங்களைபபோல தோனறு கினறன மலாநத புஷபஙகளால நிறைநத மரங்களின நுனிகளும மலாநத புஷ்பஙகள நிறைநத கொடிகளால மறைககபபடடிருககின றன. இது வஸநத காலம, மரஙகள மலாகளாலும பழஙகளாலும நிறைநதிருககினறன, எஙகும பரிமளம வீசுகிறது, அவைகளைக கிர ஹிததுக கொணடு ஸுகமாக அடிககும காறறு ஆசையை வள ரச செயகிறது. காடுகளில புஷபங்களால நிறைநத மரங கள அவைகளை உதிாபபது நீருணட மேகஙகள மழை பொழிவதுபோல இருககிறதைப பாா. கறபாறைகள் நிறைநத பூமி களில பல காட்டு மரஙகள காற்றின வேகததால் அடிக்கபபட்டுப புஷபஙகளைச சொரிவதைப பாா விழுநதுகொண்டிருககும புஷ பஙகளால காறறு நானகு புறங்களிலும அவைகளை வாரி யிறைதது விளையாடுவதைபபோல இருககிறது. மலாகளால நிறைநத மரக கிளைகளை அஙகுமிஙகும அசைககும காறறு, அநதப் புஷபஙகளி லிருநது துரததபபடட வணடுகளின சபதததால, முகய பாடகா களைப பின பாடகாகள் அனுஸரிபபதுபோல காணபபடுகிறது. மலைக் குகைகளிலிருநது காறறு சபதததுடன வெளிபபடடு மரஙகளை ஆடடுவதும, மதஙகொணட குயிலகள மதுரமாகப பாடுவதும, நாட கததில பரதான வேஷதாரி திரையிலிருநது வெளிபபடடுப பாடிக கொண டிருககுமபொழுது, மறறவாகள அதறகு ஒததது ஆடுவதை யும, இனனும சிலா வீணை புலலாஙகுழல முதலிய வாதயங்களைப பாடடிறகு ஒடடி வாசிபபதையுமபோலிருககிறது காறறுல அடிக

கபபடட மரஙகளின நுனிகள ஒனறோடொனறு கலநது பெரிய மலையாகத தோனறுகிறது

மலைய பாவததிலுள்ள சநதன மரஙகளின மணததை எடுத துககொணடு ஸுகமாகவும குளிரசசியாகவும வீசும இநதத தென றல காறறு சரமம முழுவதையும போககும ஸுகமான வாஸனை வீசும வனஙகளிலுள்ள மரஙகளில காறறடிககும சபதமும, அவை களில தஙகும வணடுகள மதுரபாயப பாடும சபதமும கலநதுகேடக மிகவும இனபமாக இருககிறது மலைசசிகரஙகளில வளரும உனனதமான மரஙகள அழகுள்ள புஷபஙகளால மறைநது, தூரத திலிருநது பாாககும பொழுது ஒரே புஷபக கூடடததைபபோல தோனறுகிறது இதோ விருககும மரஙகள புஷபஙகளால மறைநத நுனிகளுடன காறறால அஙகுமிஙகும அடிககபபடடு, கறுதத வணடுகளால சபதமசெயவதைப பாாததால, ஆடுகிறவாகள பல வா ணமுள்ள புஷபமாலைகளைச சூடடிககொணடு அதனமேல கறுதத தலைப பாகையுடன மதுரமாகப பாடிககொணடே ஆடுவதுபோலி ருககிறது. இதோ நானகு புறததிலுமுள்ள கோஙகுமரஙகள புஷபஙகள அடாநத நுனிகளுடன, தஙக ஆபரணஙகளால அலங கரிககபபடடுப பீதாமபரததை உடுததின மனிதாகளைபபோல தோனறுகினறன

நாம நகரததை விடடு வநது பதினமூனறு வாஷஙகளாகின றன. ஸீதையைப் விடடுபபிரிநது தபிககும எனனைப பலவித பக்ஷி களும மிருகஙகளும சபதிககும வஸநதகாலம அதிகமாக வாடடு கிறது சோகததால பீடிககபபடும எனனை மனமதன அதிகமாகப பீடிககிறான குயில ஸநதோஷமாககக கூவிககொணடு எனனைப போடடிககு அழைககிறதைபபோல தோனறுகிறது அழகான மலைய ருவிலிருநது இநத வானகோழி ஸநதோஷமாக எனனைப பாாததுக கூவுவது, தாபததால பீடிககபபடட எனனை மிகவும வருததபபடுத துகிறது ஆனால இதன சபததைக கேடடு வருததபபடுவது உனககு வழககமோ' வெனறால, இலலை. முனனொரு ஸமயததில ஸீதை ஆசரமததிலிருககுமபொழுது இநதப பக்ஷியின சபதத தைக கேடடு ஆசை மிகுநது எனனை அழைததுப பல விதமான இனபங்களை அனுபவிததாள ஆகையால அவளை விடடுப பிரிநத பிறகு இது இவவளவு துககததைத தருகிறது.

இபபடிப பலவகையாகக கூவும விசிதரமான பக்ஷிகள மரங களிலும புதாகளிலுமிருநது நானகு பககததிலும பறநது போவ

தைப பார. இநதப பெணபக்ஷிகள தஙகளுடைய புருஷாகளோடு கூடி, ஊனககுத தருநத நாயகன கிடைததானென்று மறறப பற வைகள மெசச, வண்டுகள மதுரமாகக கததுவதைக கேட்டு ஆசை மேலிட்டு ப்ரியததுடன கூடிக களிபபதைப பார. வானகோழி களின சபதததாலும கோகிலஙகள கூவுவதாலும இநத மரஙகள் இனிமையான நாததகதோடு எனககு ஆசையை விருததிசெயகின றன. அக்னியே அநத வஸநதருதுவின மூலமாக என்னை எரிக கிறுன, அசோக புஷபககொததுகளே தணலகள, இளநதுளிா களே நெருபபுக கொழுநதுகள, வணடுகளின ரீஙகாரமே நெருபபு எரியும பொழுது உணடாகும சபதம

மெலலிய இமை மயிாகளையும நீணடு சுருணடு கறுதது அடாநத தலைமயிரையுமுடைய ஸீதையைக காணுமல நான பிழைததிருநதே னன!! என உயிாத தோழியான ஸீதை, இநத வஸநத காலததையும, இநத அழகிய காட்டையும, கோகிலஙகளின சபததால நிறைநத திசைகளையும பாாதது மிகுநத ஆனநதமடைவாள. சோகமாகிற நெருபபு மனமத தாபததால உணடாகி, வஸநதருதுவின அழகால வளாநது, அதி சீகரததில என்னைக கொளுததிவிடும புஷபததை யும ஆனநதமாக க்ரீடை செயவதாலுணடான விாவையைப போககும குளிாநது மிருதுவான தெனறல காறறையும ரூபமாக வுடைய வஸநத ருது, எதிரிலிருநதே என்னைத துனபபபடுததுகிறது. ஸீதையோ கணணிற படாமலிருநதும என்னைத துனபபபடுதது கிறுள மிரணட மானகுட்டிகளைப போனற கணகளையுடைய ஜான கியை நினைதது நினைதது உருகும என்னை, வஸநதருதுவில மலாநது செழிககும மரஙகளின வழியாக வீசுகிற இநதக கொடிய காறறு எரிககிறது.

இநதமயிலகள் காறறுல சிதறபபட்ட தோகைகளுடன நானகு பககஙகளிலும ஆனநதமாக ஆடுவதைப பார. ஸபடிகததால செயயபபட்ட ஜனனலகளைபபோல தூரததிலிருநது காணபபடுகி றது பெணமயிலகளால சூழபபட்டு ஆசையால மயஙகியிருககும இவை, இதுவரையிலுமே மனமதனுல பீடிககபபடும எனககு இன னும ஆசையை வளாககினறன லக்ஷமணா அநத ஆணமயில மலைச சாரலகளில ஸநதோஷததால ஆடிககொணடிருககிறது அதன நாயகி ஆசை மேலிட்டு தன நாயகனை இழுததுககொணடு வருவ தறகுத தானும ஆடிககொண்டே அதன பககததில போகி றது. அதைப பாாதது ஆண மயிலும ஆசை மிகுநது தன நாயகி

யின் அருகில் போக விரும்பித் தோகையை விரித்துக்கொண்டு மதுரமாகக் கூவுகிறது 'இந்த வஸந்த காலத்தில் உன் நாயகியை விட்டுப் பிரிந்தாயே, நான் என் பார்யையுடன் ஆனந்தமாக விளையாடப்போகிறேன் பார்' என்று கேலிசெய்வதுபோலிருக்கிறது. நாம் நகரத்திலிருக்கும்பொழுது ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப்போகாமல், ஏகாந்தத்தில் பரமஸுகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்த இந்தக் காட்டில் வந்திருக்கும்பொழுது எடுத்துப் போனானே! இந்த மயில் தன் அதிருஷ்டத்தால் அந்தக் கஷ்டத்திற்கு உட்படவில்லை. இதன் பார்யையை ராக்ஷஸர்கள் எடுத்துப்போகவில்லை. ஆகையால் தன் நாயகியுடன் காடுகளில் ஆனந்தமாக ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட அழகிய தேசங்களிலும் காலங்களிலும் ப்ரிய நாயகிகளுடன் இஷ்ட போகங்களை அனுபவிப்பவர்களே பாக்யசாலிகள்.

லக்ஷ்மண! மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் ஒன்றிற்கொன்று மிகுந்த ப்ரியம் வைத்திருப்பதைப் பார்த்தாயா? லோகத்தில் புருஷன் ஸ்த்ரீயை அனுசரித்து ஸந்தோஷப்படுத்துவது வழக்கம். இந்தப் பெண் மயிலோ ஆசைமிகுந்து தன் புருஷனை அனுசரித்துப் பக்கத்தில் போய் வேண்டி அதனுடன் விளையாடுகிறது. வஸந்த ருதுவின் மஹிமையைப் பார்த்தாயா? என்னைப் பார்த்தாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தால் மலர்ந்த கண்களுடன் ஸீதையும் இப்படியே என்னைச் சேர்ந்து ஸுகத்தைக் கொடுப்பாளல்லவா? ஐயோ! அந்தத் துஷ்ட ராக்ஷஸன் அவளை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டானே! வஸந்த காலத்தில் புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந்திருப்பதால் பாரம் தாங்காமல் வளைந்திருக்கும் மரங்களையுடைய இந்தக் காடுகள் எனக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கவேயில்லை. மரங்களில் மிக அழகாக விளங்கும் மலர்கள் தேனீக்களால் சூழப்பட்டிருந்தும், எனக்கு அவைகளை அனுபவிக்க மனமில்லாததால் தரையில் உதிர்ந்து வீணாகின்றன. பக்ஷிகள் ஸந்தோஷம் மேலிட்டு விளையாடுவதற்கு ஒன்றையொன்று கூப்பிடுவதைப் பார்த்தால் எனக்கு ஆசையை வளர்ப்பதற்கே இப்படிச் செய்கின்றனவென்று எண்ணுகிறேன்.

ஜானகி இருக்குமிடத்தில் வஸந்த காலம் உண்டானால் அவளும் பிறர்க்கு வசப்பட்டு என்னைப்போல் துக்கப்படுவாளல்லவா? அவளைக் கொண்டுபோய் வைத்திருக்குமிடத்தில் ஒருவேளை வஸந்த ருது உண்டாகாது, ஆனாலும் என்னை விட்டுப் பிரிந்து எப்படி உயிர் தரிப்பாள்? அவளிருக்குமிடத்தில் வஸந்தருது உண்டென்றே ஒப்புக்கொண்டாலும், பிறர்களால் பயமுறுத்தப்பட்டுத் துன்பப

படுக்கையில் அவள் என்ன ஸுகத்தை அனுபவிப்பாள்? ஸகல போகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த யௌவனம் வாய்ந்தவள், செந்தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களையுடையவள், எவரிடத்திலும் மிருதுவாகத் தானே முந்திப்பேசுகிறவள், இந்த வஸந்த காலத்தில் உயிரோடிருப்பாளென்று தோன்றவில்லை என்னை விட்டுப் பிரிந்து ஸீதை உயிர் தரிக்க மாட்டாளென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும் ஸீதையின் மனஸும் ப்ராணன்களும் எண்ணங்கள் யாவும் என்னிடத்திலேயே வேரூன்றியிருக்கின்றன நான் அவளிடத்தில் வைத்திருக்கும் ப்ரீதியும் அப்படியே. புஷ்பங்களின் மணத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸுகமாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் வீசும் இந்தக் காற்று, ஸீதையைப் பிரிந்ததால் தபிக்கும் எனக்கு நெருப்புத் தணலைப் போலிருக்கிறது ஸீதையுடன் சேர்ந்திருக்கும்பொழுது எனக்கு மிகுந்த ஸுகத்தையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுத்தது இந்தக் காற்றேயல்லவா? ஸீதையில்லாதபொழுது அதே எனக்கு ஏன் துக்கத்தை வளர்க்கிறது? நான் அவளைவிட்டுப் பிரிவதற்குமுன் இந்தக் காக்கை ஆகாசத்திலிருந்து வெறுப்பாகக் கத்திற்று, இப்பொழுது அதே மரத்திலிருந்து ஸந்தோஷமாகக் கூவுகிறது ஸீதை சீக்ரத்தில் என்னை வந்து சேருவாளென்பதற்கு இது சகுனமென்றெண்ணுகிறேன் எங்களைப் பிரித்து வைத்த இந்தக் காக்கையே மறுபடியும் எங்களைச் சேர்த்து வைக்கும்.

புஷ்பங்களால் நிறைந்த விருக்ஷங்களில் பக்ஷிகள் உட்கார்ந்து சப்திப்பதைப் பார், இதைக் கேட்டு யாருக்குத்தான் ஆசை விருத்தியாகாது? அந்த திலக விருக்ஷத்தின் பூங்கொத்துகள் காற்றால் அசைக்கப்படுவதைக் கண்டு, இந்த வண்டு மதத்தால் மயங்குகிற நாயகியைப்போல அதைப்போய்ச் சேருகிறதைப் பார் அந்த அசோக விருக்ஷம் ஸ்வபாவத்திலேயே மஹா துஷ்டன்; விரஹதாபத்தால் வருந்துவோர்களை இன்னும் அதிகமாய் வருத்தப்படுத்தும் அதன் இலைகளும் பூங் கொத்துகளும் காற்றால் அசைக்கப்படுவதைப் பார்க்கும் பொழுது "உன்னைக் கொல்வதற்காகவே மன்மதன் இந்தப் பழுக்கக் காய்ச்சின பாணங்களைத் தயார் செய்திருக்கிறா" னென்று என்னைப் பயமுறுத்துவது போலிருக்கிறது. லக்ஷ்மண! புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த மரங்கள், விலாஸங்களால் கர்வமடைந்த மனிதர்கள் ஸந்தோஷமாக நேர்த்தியான சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண் டிருப்பதுபோலத் தோன்றுகின்றன.

இந்தப் பம்பையின் நான்கு பக்கங்களிலுமுள்ள விசித்ரமான காடுகளில் கின்னரங்கள் உலாவுகின்றன. ஸுகமான வாஸனையுள்ள இந்தச் செந்தாமரைகளும் ஜலத்தில் ப்ரதிபலித்த பாலஸூர்யனைப்போலிருக்கின்றன. இந்த ஏரியின் ஜலம் தெளிவாகவும், தாமரை கருநெய்தல் செங்கழுநீர் முதலிய புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், ஹம்ஸம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளால் சப்தித்துக்கொண்டுமிருக்கிறது. சக்ரவாகங்கள் நான்கு புறங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றன. கரையில் விசித்ரமான வனங்கள் காணப்படுகின்றன. யானை மான் முதலியவைகள் அங்கங்கே இறங்கி நீர் குடிக்கின்றன. தெளிந்த ஜலத்தில் காற்றால் அலைகள் கிளம்பித் தாமரைகளை அங்குமிங்கும் அசைப்பது வெகு அழகாக இருக்கிறது. தாமரையிதழ்களைப்போன்ற விசாலமான கண்களையுடைய ஸீதைக்கு இந்தத்தாமரைகளிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி. அவளைப் பாராகாமல் எனக்கு உயிரை வைத்துக்கொள்ள இஷ்டமில்லை. ஐயோ! ஆசையின் கொடுமையை என்ன சொல்வேன்? ஸீதை எங்கேயிருக்கிறாளென்று எனக்குத் தெரியாது. நான் அவளை அடைவதே ஸாத்யமாகத் தோன்றவில்லை. அப்படியிருந்தும், மானைப் பிடித்துக் கொடென்று அவள் சொன்ன மதுரமான வார்த்தைகள் மறக்கவேயில்லை. புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் விளங்கும் இந்த வஸந்தகாலம் என்னை இவ்வளவு துன்பப்படுத்தாமலிருந்தால் ஸீதையிடத்தில் எனக்குள்ள அளவற்ற ஆசையைத் தாங்க முடியும். அவள் என்னுடனிருக்கும்பொழுது எனக்கு எவை ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்தனவோ அவையே இப்பொழுது அவளில்லாமல் எனக்குத் துக்கத்தைக் கொடுக்கின்றன. இந்தத் தாமரை இதழ்கள் ஸீதையின் கண்களைப்போலிருக்கின்றன. தாமரைகளின் மணத்தை எடுத்துக்கொண்டு மரங்களின் வழியாக வீசும் இந்தக் காற்று, ஸீதையின் மூச்சுக் காற்றைப்போல வீசுகிறது.

லக்ஷ்மண! பம்பையின் தெற்குக் கரையிலுள்ள மலைத்தாழ்வரைமேல் அதோ ஒரு மலைக் கோங்குமரத்தின் கிளை புஷ்பங்களால் விளங்குவதைப் பார். அங்கே தாதுக்களால் விளங்கும் ரிசயமூக பர்வதம் காற்றால் மோதப்பட்டு விசித்திரமான தூளிகளை உதிர்க்கிறது. மலைத் தாழ்வரைகளில் இலை உதிர்ந்து புஷ்பங்களால் நிறைந்த பலாசமரங்கள், நெருப்புக் கொழுந்துகளைப்போல எங்கும் ப்ரகாசிக்கின்றன. பம்பைக்கரையில் ஜாதிமல்லிகை அரளி தாழை நொச்சி சிறுமல்லிகை பெருமல்லிகை குருக்கத்தி முதலிய செடிகளும், புங்கை

இலுப்பை வஞ்சுளம் வகுளம் சம்பகம் திலகம் புன்னை கடம்பு பேரீச்சு மாவலிங்கை அசோகம் ஆனைவணக்கி அழிஞ்சில் முதலிய பலவகை மரங்களும் புஷ்பங்களால் குலுங்குகின்றன. மலர்ந்த செடிகள் அவைகளைச் சுற்றிக்கொண்டு மறைகின்றன. கிளைகள் காற்றால் அங்குமிங்கும் ஆடும்பொழுது கொடிகளும் அவைகளுடன் ஆடுவதைப் பார்த்தால், மதுபானஞ் செய்த புருஷர்களை ஸ்த்ரீகள் அனுஸரிப்பதுபோலிருக்கிறது

இந்தக் காற்று மரத்திலிருந்து மரத்திற்கும் மலையிலிருந்து மலைக்கும் காட்டிலிருந்து காட்டிற்கும் அடித்துக்கொண்டு, பலவித ரஸங்களைக் குடித்து மதங்கொண்டு திரிகிறதுபோலிருக்கிறது. சில மரங்கள் புஷ்பங்களால் நிறைந்து தேன் பெருகி மணம் வீசுகின்றன. சில மரங்கள் மொட்டுகளால் நிறைந்து, கறுத்த மேகங்களைப்போலிருக்கின்றன. இந்த வண்டு 'இந்தப் புஷ்பம் அழகாகவிருக்கிறது, இது ருசியாக விருக்கிறது, இது மலர்ந்திருக்கிற'தென்று ஒவ்வொரு மலரையும் ருசிபார்த்துக்கொண்டு, அங்கங்கே சற்று நேரம் உட்கார்ந்து, பேராசைகொண்டு வேறொரு பூவிற்குப் பறந்து போகிறது. இங்கே தானாய் உதிர்ந்த புஷ்பங்கள் விசித்ர நிறமுள்ள விரிப்புகள் விரித்திருப்பதுபோல் காணப்படுகின்றன. சில கற்பாறைகளில் சம்பகப் புஷ்பங்கள் உதிர்ந்து, தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட கட்டில்களைப்போலும், சிலவிடங்களில் அரளிப் புஷ்பங்கள் உதிர்ந்து பட்டுக்கரை வஸ்தரங்களை விரித்திருப்பதுபோலும், இப்படி இன்னும் பலவர்ணமுள்ள படுக்கைகளைப்போலும் தோன்றுகின்றன.

லக்ஷ்மண! எங்கே பார்த்தாலும் இந்த வஸந்த காலத்தில் மரங்கள் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்து, வண்டுகள் மதுரமாகச் சப்திக்கும்பொழுது, ஒன்றிற்கொன்று 'நான் எவ்வளவு அழகானவன், பார்த்தாயா? நீ எனக்கு ஈடல்ல''வென்று பெருமை பேசிக்கொள்வதுபோலிருக்கிறது. இந்த நீர்க் காக்கை தெளிவான ஜலத்தில் மூழ்கித் தன் நாயகியுடன் ஸந்தோஷமாக விளையாடுகிறது. அதைப் பார்க்கையில் எனக்கு விரஹதாபம் அதிகரிக்கிறது. இந்தப் பம்பை எவ்வளவு அழகாகவிருக்கிறதோ, மந்தாகினியும் அவ்வளவு அழகாக விருக்கிறது. ஆகையால் லோகத்தில் விசேஷ ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கிறது. ஸீதை மறுபடியும் நமக்குக் கிடைத்து, இவ்விடத்தில் நாம் வஸித்துக்கொண்டிருந்தால் இந்த்ர லோகத்தையாவது அயோத்தியையாவது விரும்பமாட்டேன் இந்த அழகான இளம்புல் தரைகளில் ஸீதையுடன் ஆனந்தமாகக் காலங்கழித்துக்கொண்டிருந்தால்

எனக்கு ராஜ்யம் போனதையும மறறத துக்கங்களையும் ஒருபொழுதும நினைக்கவேமாட்டேன. இநத மரங்கள அழகிய இலைகளாலும் பலவகைப் புஷ்பங்களாலும விளங்குவதைப பாாததால் ஸீதையை விட்டுபபிரிநத எனக்குப புததி சிதறுகிறது இநத ஏரியின குளிாந்த ஜலததில தாமரை முதலிய மலாகள் மலாநதிருபபதையும அவைகளில சகரவாகம நீாக்கோழி நீாக்காக்கை க்ரௌஞசம முதலிய பறவைகள உடகாாநது இனிமையாகக கூவுவதையும, பனறி மான முதலியவை நீரில இறங்கி விளையாடுவதையும பாாக்கப பாாக்க, இவை ஒப்பில்லாத அழகுள்ள ஜானகியை அடிக்கடி ஞாபகஞசெயது எனக்கு அவளிடததிலுள்ள ஆசையை வளாககினறன.

லக்ஷமண! இநத மலைசசாரலகளில மிருகங்கள் ஆனந்தமாக விளையாடுவதையும் மானகுட்டிகளைபபோல் நேதரங்களையுடைய ஸீதையை விட்டுப பிரிநது நான தவிப்பதையும பாா, மதங்கொண்ட பக்ஷிகளால் நிறைநத இநத மலையில அங்குமிங்கும திரிவதால் எனக்கு வருததம அதிகமாகிறது அவளைப பாாததாலொழிய எனக்கு ஆறுதலுணடாகாது. இநதப பம்பையிலிருநது அடிக்கும ஸுகமான காறறை ஸீதையும என்னுடனிருநது அனுபவிததாலொழிய நான் பிழைககமாட்டேன. தாமரை செங்கழுநீா முதலிய பூக்களின் மணததால நிறைநது பரிய நாயகிகளுடன சோநதிருபபவாகளின சோகததைப போககி, பம்பைக் கரையிலுளள மரசசோலைகளிலிருநது ஸுகமாக வீசும இநதக் குளிாநத காறறை அனுபவிபபவாகள பாககயசாலிகளே! ஸீதை ஸகல ஸுகஙகளையும அனுபவிக்கத தகுநத யௌவனததையுடையவள, ஒபபிலலாத அழகு வாயநதவள, ஸகல ஐசவாயஙகளும பொருந்தின ஜனக சகரவாததியின வீட்டில வளாநதவள, நானும இலலாமல சதருககளின வசததில் அகபபட்டு எபபடிப பிழைததிருப்பாள? நான் அயோதயைககுப போனபிறகு ஜனகா ஜனஙகளுககு முன என்னை, ஸீதையின க்ஷேமததைப பறறி விசாரிககும்பொழுது, ஸகல தாமஙகளை அறிநத அந்த மஹாதமாவிறகு என்ன பதில சொலவேண்டும்? ஐயோ! ஸீதை துககநதாஙகாமல பராணனை விடப பாாததாலும சதருககள இடம கொடுககமாட்டாாகளே. ராஜயததை இழநது பிதாவால காட்டிறகுத துரததபபட்ட பாகயமறற என்னைப பதிவரதா தாமததை அனுஸரிததுப பினதொடாநது ஸகல கஷ்டங்களையும பொறுததுககொணடு என்னை ஸநதோஷப படுததின ஜானகி எஙகேயிருக்கிறாளோ? அவளை விட்டுப பிரிநது நான்

எப்படி உயிர்தரிப்பேன்? அழகான கண் மயிர்களுடன் ஒரு தோஷமுமின்றி, மதுரமான வாஸனை வீசும் அவளுடைய முகாரவிந்தத்தைப் பார்க்காமல் மனஸ் தபிக்கிறதே! எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமாகச் சிரித்துக்கொண்டு, வெகு சாமர்த்யமாகவும் மதுரமாகவும் ஹிதமாகவும் பேசும் அவளுடைய சொற்களை எப்பொழுது கேட்பேன்? இக்காட்டில் சொல்ல முடியாத துக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தும் அவைகளைக் காட்டிக்கொள்ளாமல், எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமாகவிருந்து, அந்தப் பதிவ்ரதாசிரோமணி, ஆசையால் வருந்தும் என் தாபத்தைத் தன் அழகாலும் அம்ருதவெள்ளத்தைப் போன்ற வார்த்தைகளாலும் நீக்குவாள்?

லக்ஷ்மண! நான் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போன பிறகு கௌஸல்யை என்னைப் பார்த்துக் “குழந்தாய்! என் நாட்டுப்பெண் எங்கே”யென்றால் என்ன பதில்சொல்வேன்? உண்மையைச் சொன்னால் ஸீதையிடத்தில் அவள் வைத்த அதிக ப்ரியத்தால் உடனே இறப்பாளே. லக்ஷ்மண! நீ அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போய்ப் பரதனுடன் ஸுகமாகவிரு. அவளில்லாமல் பிழைத்திருப்பேனோ”வென்று இப்படிப் பலவிதமாக அநாதையைப் போல அந்த மஹாத்மா ஸீதையை நினைத்து ப்ரலாபித்தார்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் “அண்ணா! தாங்கள் புருஷோத்தமரல்லவா? தைர்யத்தைக் கைவிடலாமா? இப்படித் துக்கப்படலாமா? தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். ஒப்பற்ற தைர்யத்தையுடைய தாங்களே புத்தியை இப்படிச் சிதறவிடலாமா? நாம் யாரிடத்தில் ப்ரீதி வைக்கிறோமோ, அவர்களை விட்டுப் பிரிவதால் அதிக துக்கமுண்டாகிறதென்று லோகத்தில் பார்க்கிறோமல்லவா? ஆகையால் அந்த க்லேசத்திற்குக் காரணமான அதிக ப்ரீதியை விலக்கவேண்டும். தீபத்தில் தைலம் அளவுக்கு மிஞ்சியிருந்தால் வத்தி எரியாது. (இங்கே தைலமென்பதற்கு மூலபதம் ஸ்நேஹம். அதிக ஆசைவைப்பது கெடுதியென்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.) ராவணன் பாதாளத்திற்குப் போனாலும் இன்னும் ரஹஸ்யமான விடத்திற்குப் போனாலும் உயிர்தப்புவானோ? அவன் இப்பொழுது இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிப்போம். ஸீதையை நம்மிடத்தில் ஒப்புவிக்கவேண்டும், அல்லது அழியவேண்டும். அதிதியின் கர்ப்பத்தில் அவனைக் கொண்டுபோய் வைத்திருந்தாலும் இப்பொழுதே கொண்டுவந்து ஒப்புவிக்காவிட்டால் நிச்சயமாக அவனைக் கொல்லுகிறேன். இந்தக் கவலையை விடுங்கள். தைர்யமாக இருங்கள். தான் உத்தேசித்த கார

யததை ஒருவன அடையாவிடடால மறுபடியும முயனருலொழிய அது கிடைககுமா? மனுஷ்யனுககு விடாமுயறசியைபபோல வேறெ னறும பயனைக கொடுக்காது விடாமுயறசி யுளளவனுககுக கிடைக காதது ஒனறுமிலலை அபபடிபபடடவாகள காாயஙகளைச செயவதில அதைாயபபடுவதிலலை நாம உதஸாஹததை மாதரம கைககொண டால ஸீதையை நிசசயமாக அடைவோம. காமததாலும சோகததா லும புததியைக கெடுததுககொளளாமல தாஙகள மஹா தைாயசாலி எனபதையும நனருகப பழககபபட்ட மனஸை யுடையவாகளென பதையும ஞாபகபபடுததிககொளளுஙக” ளெனறு விநயமாகவும உசித மாகவும ஹிதமாகவும தெரிவிததுககொணட வாாததைகளைக் கேடடு ராமன, சோக ஸமுதரததிலிருநது கரையேறித துககததையும புததி மயக்கததையும நீககித தைாயமடைநதாா.

பிறகு அளவறற பராகரமததையுடைய ரகுவீரனும லக்ஷமண னும அநதப பமபாநதியைத தாண்டினாகள. இபபடி ராமன் ஸீதை யைவிடடுப பிரிநத துககததால பீடிககபபடடு லக்ஷமணனுடன காடு மலை குஹை முதலியவைகளில ஜாகரதையாகத தேடிககொ ண்டு அஙகிருநது புறபபடடாாகள மதம பிடிதத யானையைபபோல அழகாக நடநதுபோகும ரகுவீரனை லக்ஷமணன வெகு ஜாகரதை யாக ரக்ஷிதது வநதாா. அவா ராமனிடததில கலஙகாத பகதி வைத தவா, மஹா தைாயசாலி: அவருககுக கைஙகாயம செய்யும் பாகயததைப பெறறவா. ராமன தன அழகிய நடையால ஸகல பராணிகளின மனஸைக கவாநதாலும லக்ஷமணன அவருடைய அழகில தன புததியை நாட்டிச் சிதறவிடாமல மனோவாககுக காயங் களை அடககிப பணிவிடைசெயதுவநதாா. உடகாாநதிருககும பொழுது ஆஸனமாகவும நிற்குமபொழுது குடையாகவும நடக குமபொழுது மரவடியாகவும நிதயகைஙகாயஞ் செயயும பாகயம பெறற ஆதிசேஷனலலவா? இதை அறிநதே ஸுமிதரை “குழந தாய! ராமன வனததில போகையில அவருடைய நடை அழகைக கண்டு மயஙகிக் கைஙகாயததில மோசமபோகாதே” யெனறு லக்ஷமணனுக்கு ஹிதோபதேசஞ் செயதாள. ஸமயோசிதமாக லோகநீதிகளையும ராஜ நீதிகளையும தெரிவிபபாா, சதருவை அல க்ஷயமாகக் கொலலுகிறேனெனறு தைாயஞ் சொலவாா. இபபடிப பலவிதமாக அவரைத தேறறிககொண்டு அங்கிருந்து ரிசயமுகபா வததின அடியில வநதாா

அங்கே வானரர்களுடன் தங்கியிருந்த ஸுக்ரீவன் இவர்களுடைய ரூபத்தையும் பராக்ரமத்தையும் பார்த்து ஆச்சர்யமடைந்தான். தானிருந்த பலவாறுனும் ஒருவேளை வாலி நம்மைக் கொல்ல இவர்களை அனுப்பியிருப்பானோவென்று பயந்து அசைவற்று நின்றான். அவர்கள் அங்குமிங்கும் தேடிக்கொண்டு ஜாக்ரதையாக ஸஞ்சரிப்பதைப் பார்த்து ஸுக்ரீவனுடைய பயம் அதிகமாயிற்று. அவனுடனிருந்த வானரர்களும் அந்த மஹா தேஜஸ்விகளைக் கண்டு தாங்கள் பயமில்லாமல் தங்கியிருந்த மதங்கரிஷியின் புண்யாச்ரமத்தில் ஓடி ஒளிந்துகொண்டார்கள்.

ஸர்க்கம் 2.

ஸுக்ரீவன் ஆஞ்ஜநேயரை அனுப்பினது.

உத்தமமான ஆயுதங்களைத் தரித்து மஹாவீரர்களாக நிகரற்ற தேஜஸுடன் விளங்கும் ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து ஸுக்ரீவன், ஓரிடத்தில் நிலைகொள்ளாமல் நான்கு திக்குகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ராஜ தர்மங்களில் நிபுணனான அந்த வானராதிபதி மிகுந்த வருத்தமடைந்து "இங்கேயிருப்பது நலமா, ஓடிப்போவது நலமா" வென்று மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்தான். அவனுடைய மனஸ் ஒன்றிலும் பற்றாமல் அலைந்துகொண்டேயிருந்தது. பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்களை மறுபடியும் கவனித்துப் பார்த்துத் தன் மந்திரிகளை அழைத்துத் 'தோழர்களே! எவரும் ப்ரவேசிக்க முடியாத இந்த வனத்தில் இவர்கள் எப்படி வந்தார்கள்? நமது சத்ருவான வாலியால் அனுப்பப்பட்டுத் தபஸ்விவேஷம் பூண்டு நம்மைக் கொல்ல வந்திருக்கிறார்க" ளென்றான்.

அவர்களும் அவன் சொன்னதை உண்மையென்று நிச்சயித்து வேறொரு மலைச்சிகரத்திற்குப் போய் அங்கே எல்லோரும் ஸுக்ரீவனைச் சூழ்ந்து ஒன்றுந் தோன்றாமல் நின்றார்கள். அங்கும் பயமுண்டாகி மலைக்கு மலை தாவ ஆரம்பித்தார்கள். அந்த வேகத்தால் மலைச்சிகரங்கள் நடுங்கின, புஷ்பவிருக்ஷங்கள் முறிந்தன. மான் பூனை புலி முதலிய மிருகங்கள் பயந்தோடின. பிறகு வேறெண்ணங்கொண்டு எல்லோரும் ரிச்யமூகத்திற்கே வந்தார்கள். ஸுக்ரீவன், வாலியிடத்திலிருந்த பயத்தால் அவனே இப்படி வேஷங்கொண்டு வந்திருக்க

வேண்டுமென்று ஸந்தேஹித்துக் குழம்புவதைப் பார்த்து ஹனுமான் “ஸ்வாமி! தாங்களும் நமது மித்ராகளும் இது வாலியால் செய்யப்பட்ட உபாயமென்று எண்ணிப் பயப்படவேண்டாம். இது ரிச்யமூகபர்வதம், வாலி இங்கே வரமாட்டான் நாம் கண்ட விடங்களுக்கு ஓடுவதில் என்ன லாபம்? தாங்கள் பயப்படவேண்டியது வாலியிடத்தில் அல்லவா! இதோ வருகிறவர்கள் வாலியல்ல ஆகையால் தங்களுக்குப் பயமென்ன? புத்தியைச் சிதறவிட்டுப் பல பல யோசனைசெய்து பொறுத்து ஆலோசிக்காமல் தவிக்கிறீர்கள். குரங்கின் ஸ்வபாவமான சஞ்சலசித்தம் தெளிவாக வெளிப்பட்டதே! ஸாமான்ய ஞானமும் விசேஷஞானமும் குடிகொண்டிருக்கும் தாங்கள் பிறருடைய நடை உடை பேச்சு சேஷ்டை முதலியவைகளால் அவர்களின் அபிப்ராயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு காரியங்களை நடத்த வேண்டும். புத்தி ஸ்வாதீனமில்லாத அரசன் குடிகளை எப்படி ஆளுவார்”என்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தார்.

இந்தச் சுபமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் தைர்யமடைந்து ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து “இவர்கள் தேவகுமாரர்களைப் போலிருக்கிறார்கள், முழங்கால் வரையில் நீண்ட கைகளையும் விசாலமான கண்களையுமுடையவர்கள், உத்தமமான ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களைக் கண்டு யாருக்குத்தான் பயமுண்டாகாது? இந்தப் புருஷோத்தமர்கள் வாலியால் அனுப்பப் பட்டிருக்க வேண்டுமென்றே ஸந்தேஹப்படுகிறேன். வாலியே நேரில் வந்திருக்கிறானென்று நான் பயப்படவில்லை ராஜாக்களுக்கு அநேக மித்ராக்ளுண்டு. அவர்களை நம்பக்கூடாது சத்ருக்களுள்ளவன் மாறு வேஷம் பூண்டவர்களைத் தனக்கு விரோதி யென்றே எண்ண வேண்டும். நாம் அவர்களை நம்பினாலும் அவர்கள் நம்மை நம்புவதில்லை. நாம் எப்பொழுது அஜாக்ரதையாயிருப்போமோவென்று ஸமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்து எப்பொழுதாவது நம்மைக் கொல்லாமல் விடுவதில்லை வாலியோ ராஜ்ய காரியங்களில் தீர்க்காலோசனையுள்ளவன். அரசர்கள் ரஹஸ்யமாகவே பல உபாயங்களை உபயோகித்துச் சத்ருக்களைக் கொல்வார்கள். ஸாதாரண ஜனங்களைப்போல வேஷம் பூண்ட தூதர்களை அனுப்பி அவர்களைக் கண்டுகொள்ளவேண்டும் ஆஞ்ஜநேய! அல்ப மனுஷனைப்போல வேஷமெடுத்து நீயே போய் அவர்களைப் பரீக்ஷித்து வரவேண்டும். மனதிலுள்ள அபிப்ராயத்தை வெளிப்படுத்தும் தேஹ சேஷ்டையாலும் ரூபத்தாலும் பேச்சாலும் மற்ற உபாயங்களாலும் அவர்கள்

சுததமான மனஸுடையவாகளாவெனறறி. அபபடியிருநதால ஸமயோசிதமான வாாததைகளாலும அதறகுத தகுநத இஙகிதங களாலும நீ அவாகளை நமபச செயது, எனககு அனுகூலமாக இருக குமபடி மாறறி 'ஆயுதபாணிகளாக நீஙகள இநத வனததில வநத காரணமென்ன'வெனறு கேட்டு, அவாகளுடைய உண்மையான அபிபராயததைதத தெரிநதுகொளளவேணடும அவாகள ஸாதுக களா துஷ்டாகளாவெனறு பேசசாலேயே அறியவேணடு” மெனறுன.

இபபடி ஸுககரீவனுல ஆகஞாபிககப பட்டு ஹனுமான அவனு டைய வாாததையை உசிதமென்று ஒபபுகொணடு ராமலகூஷ மணாகள இருககுமிடததிறகுப போக நிசசயிததாா. நினைதத ரூபஙகளை எடுககககூடிய அநத மஹாவீரன ராஜாநீதியில நிபுணனன ஸுககரீவனை மெசசி, மஹாபலசாலியான ராமலகூஷமணாகள இருககு மிடததை நோககிப போனுா.

ஸாக்கம் 3.

ஆஞ்ஜநேயர் ராமலக்ஷ்மணர்களை ஸந்தித்தது.

ஸுககரீவனுடைய அபிபராயததைப பூரணமாக அறிநத ஹனு மான் ரிசயமுக பாவதததிலிருநது குதிததுத தன வானர ரூபததை விட்டுச சதருககளை ஏமாற்றுவதறகாக ஸநயாஸி ரூபததை எடுத தாா வாயு புதரனுன ஆஞஜநேயருககு இது ஒரு பொருட்டா? பிறகு அவா ராமலகூஷமணாகளைக கண்டு ஸமீபததில வநது விநய மாக நமஸகரிததது மதுரமான அாத்ததததையும சபதத்தையுமுடைய வாாததைகளால அவாகளுடைய வரலாறறை விசாரிகக ஆரம பிதது, அவாகளுடைய பராமாததஸவரூபததை ஸ்தோதரஞ செயதாா.

இபபடிப பகதியுடன அவாகளைப பூஜிததுப பிறகு மிருதுவாக விசாரிததாா. “நீஙகள் வீணபோகாத பராககரமமுள்ளவாகள ; மனததைக கவரும ரூபததைதத தரிததிருககிறீாகள. ஆகையால ராஜ ரிஷிகளையும தேவாகளையும போனறவாகள கடுமையான வரதங களை அனுஷ்டிபபவாகளைப போலிருககிறீாகள. அதனுல தபஸவி

கவென்று தோன்றுகிறது இந்த வனத்திலுள்ள ஜந்துக்கள் உங்களைக் கண்டு பயப்படுகின்றன. பம்பைக்கரையிலுள்ள மரங்களை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு வருகிறீர்கள் ஸஞ்சரிப்பதற்குக் கஷ்டமான இந்த வனத்தில் எப்படி வந்தீர்கள்? இந்தப் பம்பாநதி உங்களுடைய தேஜஸால் விளங்குகிறது உங்களுடைய தேஹகாந்தி தங்கத்தைப்போல் ப்ரகாசிக்கிறது காட்டில் வெகுதூரம் நடந்து வந்ததால் களைத்துப் பெருமூச்சு விடுகிறீர்கள். அழகிய புஜங்களையுடையவர்கள், இந்த வனத்திலுள்ள பக்ஷிகள் மான்கள் முதலிய ஸகல ஜந்துக்களும் தங்களைப் போன்றவர்களை இதுவரையில் பார்த்ததில்லை. ஆகையால் பயந்து ஓடுகின்றன ஸிம்ஹத்தைப்போல மிகவும் கம்பீரமான பார்வையுடையவர்கள், ஸிம்ஹத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான பலபராக்ரமமுடையவர்கள், இந்த்ர வில்லுகளைப் போன்ற வில்லுகளை விளையாட்டாகக் கையில் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்; சத்ருக்களை வேரறுக்கும் வீர்யத்தையுடையவர்கள், எல்லையற்ற காந்தியுடையவர்கள், ஒப்பில்லாத ஸௌந்தர்யம் வாய்ந்தவர்கள், உத்தமமான காளையைப்போல அழகாகவும் கம்பீரமாகவும் நடக்கிறீர்கள், மஹா தேஜஸ்விகள், யானைத் துதிக்கைகளைப் போல் நீண்ட புஜங்களையுடையவர்கள். இப்படிப்பட்ட நரச்ரேஷ்டர்களான நீங்கள் யார்?

இந்த ரிசயமுக பர்வதம் உங்களுடைய காந்தியால் விளங்குகிறது பெரிய ராஜ்யங்களை ஆளத்தகுந்தவர்கள், தேவதைகளுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ளவர்கள், இங்கே எப்படி வந்தீர்கள்? உங்களுடைய நேத்ரங்கள் தாமரையிதழ்களைப்போல சிவந்து விசாலமாக இருக்கின்றன. மஹாவீரர்களான நீங்கள் ஜடையைத் தரித்திருப்பதேன்? உங்களிருவருக்கும் பேதமேயில்லை. தேவலோகத்திலிருந்து வேடிக்கையாகப் பூலோகத்திற்கு வந்த ஸூர்ய சந்த்ரர்களைப் போலிருக்கிறீர்கள். ஸகல ராஜலக்ஷணங்களும் பொருந்தின நீங்கள் ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டியிருக்க, அவைகளை விட்டுத் தபஸ்வி வேஷந்தரித்து இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பது உசிதமல்லவே. உங்கள் விசாலமான மார்புகளையும், ஸிம்ஹத்தைப்போன்ற தோள்களையும், மதம் பிடித்த யானையையும் காளையையும்போல நடப்பதையும், நீண்டு திரண்டு இரும்புலக்கைகளைப்போல கடினமாயிருக்கும் புஜங்களையும் பார்த்ததால், ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்படவேண்டிய உங்களுடைய அங்கங்கள் ஏன் சூன்யமாக இருக்கின்றனவென்று ஸந்தேஹமுண்டாகிறது. விந்த்யம் மேருவென்ற

மஹா பர்வதங்கள் பூமியை ரக்ஷிப்பதுபோல நீங்கள் இநத ஜகதமுழு வதையும் ரக்ஷிக்கத திறமையுள்ளவாகள. உஙகளுடைய வில்லு கள் வெகு அழகாக இருககினறன. இவைகளைப போனறவை லோகததில கிடையாது. விசிதரமான பூசசுகளால விளங்குகின றன, தங்ககசுட்டுகளுடன இநதரனுடைய வஜராயுததைதப போல பரகாசிககினறன. சீறுகினற மஹாஸாபபஙகளைபபோலும கோரமான காலதணடஙகளைபபோலுமிருககும கூாமையான பாணஙகளால உங்களுடைய அமபறைகள நிறைநதிருககின றன. உஙகளுடைய கததிகள அதிக நீளமாகவும அகலமாகவு மிருக்கினறன. தங்கததால அலங்கரிககபபட்டுச சடையுரிதத காலஸாபபஙகளைபபோலும ஜ்வலிககினறன.

நான இவ்வளவு சொல்லியும எனக்குப் பதில சொலலாமலிருப் பதேன? இங்கே ஸுகரீவனெனற ஓா வானர ராஜனிருக்கிறார். அவா மஹா வீரன. தமயனால வஞ்சிககப்பட்டுத துக்கமடைநது திரி கிறாா அந்த மஹாதமா என்னைத தங்களிடததில அனுபபினாா. என பெயர் ஹனுமான், நான் வாயுவின புதரன, அரசனுக்கு முகய மநதரி; அவருடைய இஷடபபடி ஸநயாஸி ரூபததைதத தரிதது ரிசய முகபாவததிலிருநது இங்கே வநதேன. நான நினைதத ரூபங்களை எடுககக கூடியவன; நினைதத விடங்களுக்குப போகக கூடியவ னெ”ன்று, சாதுாயமாய்ப பேசுகிறவாகளுக்குள் சரேஷ்டரான மாருதி தான வநத காாயததைதத தெரிவிதது, அவர்களுடைய பதி லைக கேட்க விரும்பி மௌனமாகவிருந்தாா.

அபபொழுது ராமன ஸநதோஷததால முகம மலர்நது, பக்கத திலிருநத லக்ஷமணனைப பாாத்துக் “குழநதாய்! இவன மஹாதமா வான ஸுகரீவனுடைய முககிய மநதரி. நாம அவனையே தேடிக கொணடிருககு நமமைத் தேடி வநதிருககிறான. ஸுகரீவனே தூதன மூலமாக நமமிடததில வநததாக நினைததேன யஜமானன தூதாக ளிடததில தானே பேசுவது உசிதமலலவெனற ராஜநீதிபபடி, நீ என னிடததிலும ஸுகரீவனிடததிலும வைததிருககும பரீதியை அனு ஸரிதது மதுரமான வாகயஙகளால இநத மஹாபுததிமானுக்குப பதிலசொல ரிக வேததைத கரமபபடி அறியாவிடடால இவன இப படிப பேசமுடியாது யஜுாவேததைதப பூரணமாக அறிநது மனதில தரிககாவிடடால இபபடிப பேசமாடடான ஸாமவேததின ரஹஸ் யததை அறியாதவன இபபடிப பேசமாடடான இவன ஸகல வயா கரணஙகளையும பூரணமாகப பலமுறை கறறிருககிறானெனபது நிசச

யம. அநேக வாக்யங்களைப பேசினாலும் ஒரு பிசகான சபதததையும காணேன முகததிலாவது கண்களிலாவது நெறறியிலாவது புருவங களிலாவது மறற அவயவங்களிலாவது யாதொரு தோஷமும பேசும்பொழுது காணபபடவிலலை. மிகவும விஸ்தாரமிலலாமலும ஸநதேஹமிலலாமலும தாமஸிககாமலும அதிக வேகமிலலாமலும வாக்யஙகள் மாாபில உணடாகி, கழுததில சபதிதது, மதயம ஸ்வர ததில உசசரிககபபடுகின்றன. அதிக மெதுவாகவிலலாமலும, அதிக வேகமாகவிலலாமலும, யாதொரு பிழையுமிலலாமல மனோஹர மாகவும ஸுகமாகவும வயாகரண சாஸ்தரப்படி உசசரிககிறான. மார்பு கழுதது தலையென்ற மூனறு இடஙகளிலிருநது உணடாகும உதாதத அனுதாதத ஸ்வரித சபதங்களுடன பேசும இவனுடைய ஆசசாயகரமான வாாததையைக கேட்டு, இவனைக கொலல வெணணிக கததியை உருவிககொணடு பாயும சதருவும கோபந தணிநது ஸந்தோஷம மிகுநது இவனுக்கு வசபபடுவான.

இவவிதமான தூதனை அடையாத அரசனுக்கு ராஜ காாயங்கள் எபபடிக கைகூடும்? இநத உததம குணஙகளையுடைய தூதாகள எநத அரசாகளிடததிலிருக்கிறாாகளோ அவாகளுடைய ஸகல காா யங்களும தூதாகளால விததிக்கு” மெனறாா.

பிறகு மஹாபுததிமானான லக்ஷமணன ஹனுமானைப பாாதது “மஹாதமாவான ஸுக்ரீவனுடைய குணஙகள் எஙகளுக்குத தெரி யும. அநத வானர ராஜனையே தேடிககொணடிருககிறோம. மஹா புததிமானே! ஸுகரீவனுடைய அபிபராயபபடி நீ எதைச சொலலுகிறாயோ அபபடியே செயகிறோ”மெனறாா. அநதச சாதுாய மான வாாததையைக கேட்டு ஆஞ்ஜநேயா மிகவும ஸநதோஷிதது, வாலியை ஜயிபபதில ஸநதேஹமிலலையெனறு நிசசயிதது, ஸுகரீவ னுககும ராமலக்ஷமணாகளுககும ஸநேஹஞ் செயவிகக விருமபினாா

ஸாக்கம் 4

ஸுக்ரீவனிடத்திற்குப் போனது

அநத மதுரமான வாாததைகளைக கேட்டு ஹனுமான, இவா நமது காாயததை ஸாதிககக கூடியவரெனறு ஸநதோஷித்து “மஹா

த்மாவான ஸுக்ரீவ மஹாராஜாவுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும். இந்த மஹானுபாவன் அவருக்கு வாய்த்தபடியால் அந்தக் காரியம் அதிசீக்ரத்தில் முடியு”மென்று நிச்சயித்தார் பிறகு ராமனைப் பார்த்து வெகு வணக்கமாக “ஸ்வாமி! இந்தப் பம்பாநதிக்கரையிலுள்ள கோரமான வனத்திற்குத் தாங்களும் தங்கள் தம்பியும் வந்த காரணமென்ன? இது துஷ்ட மிருகங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் இடமல்லவா?” வென்றார்.

அதற்கு லக்ஷ்மணன் ராமனுடைய ஆக்ஞையால் தங்கள் வரலாற்றைத் தெரிவித்தார். “தசரதரென்று ஓர் அரசனிருந்தார். மஹா காந்தியுள்ளவர் தாமத்தில் விசேஷ ப்ரீதியுள்ளவர். நான்கு வர்ணத்தாரகளையும் தாமந் தவறாமல் ஆண்டுவந்தார். அவருக்கு விரோதிகளில்லை அவருக்கும் ஒருவரிடத்திலும் த்வேஷமில்லை ஸகல பூதங்களுக்கும் பரஹ்மா எப்படியோ அப்படி மேன்மைப் பெற்று விளங்கினார். அக்னிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களை விதிப்படி பலதடவை செய்தார் இதோவிருக்கும் மஹாத்மா அவருடைய மூத்த புதரர்; இவருக்கு ராமனென்று பெயர், ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் இவரே கதி, பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறவர், மஹா வீரன், தசரத புத்ரர்களுக்குள் உத்தம குணசாலி. ராஜலக்ஷணங்களும் ஐசவர்யங்களும் பூர்ணமாகப் பொருந்தினவர் இவர் ராஜ்யத்திலிருந்து வனத்தில் வஸிக்கும்படி அனுப்பப்பட்டு என்னுடன் இங்கே வந்தார். ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும்பொழுதும் அவருடைய தேஜஸ் விலகாதது போல, இவருடைய பார்யையான ஸீதை இவரைக் கஷ்டதசையில் கைவிடாமல் வெகு பக்தியோடும் வெகு ப்ரேமையோடும் பின்தொடர்ந்தாள் இவர் மஹா தேஜஸ்வி, இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவர், இவருடன் பிறந்ததால் நான் இவருக்குத் தம்பியென்று சொல்லப்படுகிறேன். ஆனால் இவருடைய அனந்த கல்யாண குணங்களுக்கு ஈடுபட்டு இவருக்குக் கேவலம் அடிமையானேன். நான் இயற்கையிலேயே இவருக்கு அடிமையானாலும் இவருடைய மஹிமையால் அந்த நிலைமை உறுதிப்பட்டது எங்கும் எப்பொழுதும் எந்த ஸமயத்திலும் இவருக்கு எல்லா ஊழியங்களையும் செய்யும் பாக்யத்தைப் பெற்றேன் அந்த ஊழியமும் என் ப்ரயோஜனத்தை உத்தேசித்ததல்ல. இவருடைய ப்ரீதியை அடைவதற்கே பிறர் அல்ப உபகாரம் செய்தாலும் அதை விசேஷமாகக் கொண்டாடுவது இவருடைய தன்மை. எனக்கு லக்ஷ்மணனென்று பெயர் ஊழியமென்ற லக்ஷ்மியை (செல்வத்தை) அடைந்தவனென்று அதன் கருத்து இவர் ஸகல ஸுகங்

களையும் ஸகல ஐசவர்யங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவர் ஸகல பிராணிகளின் ஹிதத்தையே எப்பொழுதும் தேடுகிறவர் இப்பொழுது ஸகல ஐசவர்யத்தையும் இழந்து காட்டிலிருக்கையில், ஒருநாள் நாங்கள் இல்லாத வேளையில் யாரோ ஒரு ராக்ஷஸன் இவருடைய பார்யையை எடுத்துப்போனான் அவன் இன்னானென்று தெரியவில்லை. தனுவின் வம்சத்தில் பிறந்து சாபத்தால் ராக்ஷஸ ரூபமடைந்த ஒரு தைத்யன், உங்கள் அரசனான ஸுக்ரீவன் அந்த ராக்ஷஸனிருக்குமிடத்தை அறிவானென்று எங்களுக்குச் சொல்லித் திவ்ய ரூபத்தை அடைந்து ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனான். இதே எங்கள் வரலாறு. நீ கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லிவிட்டேன்.

"நானும் ராமனும் ஸுக்ரீவனைச் சரணமடைந்திருக்கிறோம். இவர் அளவற்ற ஐசவர்யங்களைப் பிறர்க்குக் கொடுத்திருக்கிறார். நிகரற்ற கீர்த்தியை அடைந்திருக்கிறார் இதற்குமுன் லோகநாதனாகவிருந்து, இப்பொழுது ஸுக்ரீவனை நாதனாக அடைய விரும்புகிறார். இவருடைய பிதா ஸகல பிராணிகளையும் காப்பாற்றினார். தாமத்திலேயே விசேஷ ப்ரீதியுள்ளவர். அப்படிப்பட்டவருக்குப் புத்ரனான ராமனும் ஸகல பிராணிகளையும் ரக்ஷிக்கக்கூடியவர். இவரே ஸுக்ரீவனைச் சரணமடைகிறார் இதற்கு முன் ஸகல லோகங்களும் இந்த மஹாத்மாவான ராகவனையே சரணமடைந்திருந்தன. ஆனால் இப்பொழுது என் ஸ்வாமியான ஸுக்ரீவனுடைய ஒத்தாசையை விரும்புகிறார். இவருடைய கிருபையைப் பெற்றுக் குடிகள் யாவரும் புருஷார்த்தங்கள் யாவையும் அடைந்து ஸந்தோஷித்தார்கள். அந்தக் குடிகளுக்குள் ஒருவனாயும் அல்ப ஜந்துவாயுமிருக்கும் ஸுக்ரீவனுடைய கிருபையை இப்பொழுது இவர் வேண்டுகிறார். (கோஸல ராஜ்யத்திற்கு மாத்ரம் அரசனான ராமனுக்கு ஸுக்ரீவன் குடியென்பது எப்படி?)

"இந்தப் பூமியிலுள்ள ஸகல ராஜாக்களும் தசரதசக்ரவர்த்தியால் ஸகல உபசாரங்களுடன் வெகுமானிக்கப்பட்டார்கள் அவருடைய மூத்த புத்ரனான இந்த மஹானுபாவன் ஸகல லோகங்களிலும் ப்ரஸித்தி பெற்றவர். கேவலம் காட்டில் மாத்ரம் ப்ரஸித்தி பெற்ற ஒரு வானரனுடைய தயவை வேண்டுகிறார். இவர் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டுப் புத்தி சிதறியிருக்கிறார். உன் அரசனான சுக்ரீவன் தன்னைச் சரணமடைந்த இவரிடத்தில் கிருபை செய்ய வேண்டு"மென்றார் இப்படி ராமன் துக்கப்படுவதைப் பார்த்துத் தானும் துக்கமடைந்து கண்களில் நீர்ததும்பப் பரிதாபமாகப் பிரார்த்

திககும லக்ஷமணனுடைய வாாததைகளைக கேடடு ஹனுமான, "இப படிபபடட புததிமானகளும, கோபததையும இநதிரியஙகளையும ஜயிததவாகளுமான உஙகளைத தேடியாவது ஸுகரீவன ஸநேஹறு செயயவேணடும. நீஙகள இஙகே வநதது அவருககு மிகுநத க்ஷேமததை உண்டுபண்ணும அவா வாலியுடன பகைததுக கொண்டு ராஜயததிலிருநது துரததபபடடு இஙகே வநதிருககிறுா. வாலி அவரை ஏமாறறி அவருடைய பாாயையை எடுததுககொண டான. அவரும நாஙகளும ஸீதையைத தேடிக கண்டுபிடிபபதில வேணடிய ஒததாசை செயவோ" மெனறு சாதுாயமாகவும மதுரமாகவும பதில சொலலி, "ஸுகரீவனிருககு மிடததிறகுப போவோம வாருங்க"ளெனறு அழைததாா.

அதைக கேடடு லக்ஷமணன அவரைத தகுநதபடி உபசரிதது ராமனைப பாாதது " இவா மிகுநத ஸநதோஷததுடன சொலலுகிற வாாததைகள மிகவும உண்மையாகத் தோனறுகின்றன. தங்களுடைய காாயததை முடிததுக கொடுககும திறமையுள்ள ஸுகரீவனும நோநதிருககிறுன ஆகையால தஙகள எண்ணங்கள நிறைவேறுமென்று நினைககிறேன. இவன பேசும்பொழுது முகததில ஸநதோஷமும தெளிவும விளஙகுகினறன, வார்ததைகள தெளிவாக இருக்கினறன. வாயு புதரனுன இநத மஹா வீரன பொய் சொலலமாடடா "னெனறுா

பிறகு ஹனுமான வானர ரூபததை எடுதது ராமலக்ஷமணர்களைத தோளிலேறறிககொணடு ஸுகரீவனிருககு மிடததிறகுப போனுா. ஸகல தேவதைகளுககும நாதனுன பகவானுடைய கிருபையை அடைநததால மிகுநத கீாததி பெறறு, ஸுகரீவனையும அடககத திறமையுள்ள அநத மஹா புததிமானுன வாயு புத்ரன், தான உததேசிதத காாயஙகளெலலாம் கைகூடினதுபோல ஸநதோஷிதது ராமலக்ஷமணாகளுடன ரிசயமுக பாவததில ஏறினுா

ஸாக்கம் 5.

ஸுக்ரீவனுக்கு அபயங் கொடுத்தது.

ராம லக்ஷமணாகளைக் கண்டு பயநது ஸுக்ரீவன ரிசயமுக பா்வததிலிருநது மலயமெனற மலையில் பிறா நெருங்ககூடாத ஓரி

டததில ஒளிநதுகொணடிருநதான. ஹனுமான ராமலக்ஷமணர்களை ரிசயமுகததில வைததுவிடடு, மலயததிறகுப போய ஸுக்ரீவனைக கணடுபிடித்து, “ஸவாமி! ராமலக்ஷமணாகள ரிசயமுகததில வநதிருககிறாகள, ராமன மஹாபுததிமான அளவறற பராகரமமுடையவா தஙகளுடைய சததுருககளை அழிககக கூடியவா இக்ஷவாகுகுலததில பிறநதவா, தசரத சகரவாததியின புததரா, தாமானுஷடானததில விசேஷ பரவிததிபெறறவா, பிதிருவாககிய பரிபாலனஞ செயபவா இவாகள தபஸவி வேஷததுடன தணடகாரணயததில வஸிததுககொணடிருககும பொழுது ராவணன ராமனுடைய பாரயையை எடுததுப போனுன. (எடுததுப போனவன இன்னுனென்று தெரியாதென்று லக்ஷமணன் சொன்னா ஹனுமாருக்கு ராவணனென்று எபபடித தெரியும்?) அவா தஙகள ஒததாசையைவிருமபுகிறா ராஜஸூயம, அசவமேதம முதலிய யாகங்களைக கணககிலலாமல செயது, பசுககளையும தரவியங்களையும அபரிமிதமாகத தக்ஷிணைகொடுதது இநதரியங்களை அடககி ஸததியநதவறுமல தசரதா ராஜ்யபரிபாலனஞசெய்துவநதா அவருடைய புததரன ராமன ஒரு பெணணைபபறறித தங்களைச சரணமடைகிறா அவாகள தங்களுடன ஸ்நேஹஞ செய்ய விருமபுகிறாகள அவர்களை உபசரிததுத தகுநதபடி பூஜியுங்கள். அவர்களைககாட்டிலும பூஜிககத தகுநதவாகள நமககுக கிடைக்க மாட்டார்க”ளென்றா

அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன ஸநதோஷமடைநது ராமனிடததில் உணடான பயநதீரநது கவலையறறுன பிறகு மனுஷய ரூபததுடன ராமனிருககுமிடததிறகு வநது அவரைப பகதியுடன நமஸ்கரித்து “ஸ்வாமி தாஙகள தாமததில நன்றுய்பபழககபபடடவாகள பராகரமசாலி, ஸகல பராணிகளிடததிலுமஇரககமுளளவரென்று ஹனுமான தஙகளுடைய உததம குணங்களை எனக்குச சொலலியிருககிறா. கேவலம ஒரு அலப வானரனுன என்னுடன தாங்கள ஸநேஹஞ செய்ய விருமபுவது எனக்குப பெரிய லாபம பெரிய அனுகரஹம. அபபடித தங்களுககு இஷ்டமிருநதால இதோ கையை நீட்டுகிறேன. தாங்கள் இதனமேல கைபோடடுப பிடிததுககொளளுங்கள. உசிதமான நிபநதனைகளை ஏறபடுததிக கொளவோ”மென்று கையை நீட்டினுன. அதைப பாாததது ராமன மிகவும ஸநதோஷிதது அவனுடைய கையைப பிடிதது பரீதியுடன இறுகததழுவினா. பிறகு ஹனுமார் நிஜரூபததை எடுததுககொண்டு இரண்டு கட்டைகளைச சோதது,

நெருப்பு மூட்டினார். ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப் புஷ்பங்களால் பூஜித்து ராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் நடுவில் வைத்தார். அவர்கள் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அக்னியை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து அதை ஸாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு, எப்பொழுதும் அழியாத ஸ்நேஹத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். பிறகு வெகு திருப்தியையும் ஸந்தோஷத்தையும் அடைந்து ஒருவரையொருவர் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸுக்ரீவன் "ஸ்வாமி! தாங்கள் எனக்கு உயிர்த்தோழன். நம்மிருவருக்கும் ஸுகதுக்கங்கள் பொது"வென்றான். பிறகு அவன் புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஒரு பெரிய ஆச்சாமரக்கிளையை முறித்துத் தரையில் போட்டு அதன் மேல் ராமனுடன் உட்கார்ந்தான். இப்படியே மாருதியும் லக்ஷ்மணன் உட்காருவதற்காக ஒரு சந்தன மரக்கிளையை முறித்துப் போட்டார்.

பிறகு ஸுக்ரீவன் ராமனைப் பார்த்து "ஸ்வாமி! என் அண்ணன் வாலி என்னை ஏமாற்றி, என் பாரியையை எடுத்துக்கொண்டு என்னை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திவிட்டான். நான் அவனிடத்தில் பயந்து, துக்கத்தால் ஏங்கி, இந்த கோரமான வனத்தில் ஒண்டியாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். தாங்கள் அந்தப் பயத்தைத் தீர்க்கவேண்டு"மென்று தெளிவாகவும் மதுரமாகவும் பிரார்த்தித்தான்.

அதைக் கேட்டு மஹாதேஜஸ்வியும் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்கும் தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவரும், அந்தத் தர்மத்தைப் பூரணமாக நடத்துகிறவருமான ராமன் "இதை ஒரு பெரிய காரியமாக எண்ணி இவன் நம்மை அடிக்கடி பிரார்த்திக்கிறா"னென்று புன்சிரிப்புடன், "வானரோத்தம! நீ என்னுடன் செய்த ஸ்நேஹத்திற்குக் கிடைக்கும் பயன் உனக்கு நேரும் உபகாரமே. உன் பாரியையை எடுத்துப்போன வாலியைக் கொல்லுகிறேன். இதோ என் கையிலிருக்கும் பாணங்கள் கூர்மையானவை, கழுகின் இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை; கோணுமல் நீண்ட கணுக்களுள்ளவை, ஸூர்யனைப்போலும் வஜ்ராயுதங்களைப்போலும், ரோஷத்தால் சீறும் கால ஸர்ப்பங்களைப்போலும் இவை துஷ்டனான வாலியின் மார்பில் தாக்கி, அவனுடைய உயிரை இப்பொழுதே கொள்ளைகொண்டு, பெரிய மலையை வேருடன் பிடுங்கித் தள்ளுவதுபோல அவனைப் பூமியில் தள்ளு"மென்று ஸுக்ரீவனுக்கு அபயதானஞ் செய்தார்.

இப்படித் தனக்குப் பரம ஹிதத்தைக் கொடுக்கும் ராமனுடைய மங்களகரமான வார்த்தையைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் அதிக ப்ரீதியடைந்து "புருஷோத்தம! தங்கள் பராக்ரமத்தால் ராஜ்யத்தையும் பார்யையையும் நிச்சயமாக அடைவேன் என் சத்ருவான வாலியை இப்பொழுதே கொல்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுகிறேன்" என்று தெரிவித்துக்கொண்டான்.

இப்படி ஸுக்ரீவனும் ராமனும் ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்ட முஹூர்த்தத்தில் செந்தாமரைப் புஷ்பத்தைப்போன்ற ஸீதையின் இடது கண்ணும் தங்கவர்ணமுள்ள வாலியின் இடது கண்ணும் நெருப்புப் பொறிபோன்ற ராவணனுடைய இடதுகண்களும் துடித்தன.

ஸர்க்கம் 6

ராமன் ஸீதையின் ஆபரணங்களைக் கண்டது.

ஸுக்ரீவன் மறுபடியும் ராமனைப் பார்த்து "ஸ்வாமி! என் மந்திரியான ஹனுமான் தாங்கள் இந்த வனத்திற்கு வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்தான் தாங்களும் லக்ஷ்மணனும் காட்டில் தங்கியிருக்கையில் ஒரு ராக்ஷஸன் தங்கள் பார்யையை எடுத்துப்போனான். நீங்கள் இல்லாத ஸமயத்தில் ஜடாயுஸ் தடுக்க, அவரையும் வழியில் கொன்றான் (லக்ஷ்மணன் இதை ஹனுமாருக்குச் சொல்லவில்லை ஸுக்ரீவனுக்கு எப்படித் தெரியும்?) பார்யையை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தைத் தாங்கள் வெகுகாலம் அனுபவிக்கவிடமாட்டேன். மதுகைடவர்களால் எடுத்துப் பாதாளத்தில் கொண்டு போய் வைக்கப்பட்ட வேதத்தைப் பகவான் மத்ஸ்யாவதாரமெடுத்து திருப்பிக் கொண்டுவந்ததுபோல் ராவணன் ஸீதையைப் பாதாளத்தில் வைத்திருந்தாலும் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் ஒளித்திருந்தாலும் இன்னும் எங்கே வைத்திருந்தாலும் எப்படியாவது கொண்டுவந்து தங்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன். நான் சொல்லுவதை ஸத்யமென்று அங்கீகரிக்கவேண்டும். விஷங்கலந்த பக்ஷணத்தை ஒருவன் தின்று ஜரிக்கமுடியாததுபோல ஸீதையை எடுத்துப் போய் வைத்திருப்பதற்கு இந்த்ராதி தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் முடியாது, துக்கப்படவேண்டாம்.

தஙகளுடைய பாாயையைக கொண்டுவருவேனெனபதில ஸநதேஹ மிலலை. அநதக கொடிய ராக்ஷஸன அவளை ஆகாச மாாககமாக எடுத துப போகையில "ஹா ராம! ஹா லக்ஷமண"வெனறு தீனமாகக கத றிககொணடு, நாகேநதிரனுடையபாாயையைபபோல ராவணனுடைய மடியில விளஙகின ஒரு பெண்ணைப பாாததேன பல அடையாளங களால அவள ஸீதையாக இருககவேணடுமெனறு நிசசயிககிறேன நானும இநத நானகு வானராகளும மலையில உட்காாநதிருபபதைப பாாதது, அவள தன உததரீயததில ஆபரணஙகளை முடிநது கீழே எறிநதாள அவைகளை ஜாகரதையாகக காபபாறறி வைததிருக கிறேன. தாஙகள அவைகளைப பாாதது, ஜானகியின ஆபரணஙகளா வெனறு சொலல வேணடு"மெனறான

அதைக கேட்டு ராகவன "தோழ! ஏன தாமதிககிறாய்? இப பொழுதே அவைகளைக கொணடுவா" வெனறு கட்டளையிட்டார் உடனே ஸுகரீவன அநதக குஹையில புகுநது ஆபரணஙகளை எடுதது வநது ராமனுககுக காட்டினான. ராமன அவைகளை வாஙகி, சநதிரனைப பனி மூடுவதுபோல கண்கள நீரால மறைய, ஸீதையின ஞாபகததால சோகம மேலிட்டு "ஹா பரியநாயகி"யென்று அலறித தைாய மிழநது பூமியில விழுநதாா அவைகளை அடிக்கடி மாா போடணைதது, மஹாஸாபபம புறறிலிருநது கோபததால சீறுவதுபோல பெருமூசசுவிட்டாா கணணீா தாரைதாரை யாகப பெருக, பககததில நினற லக்ஷமணனைப பாாததுத தீனமாக பரலாபிததாா. "குழநதாய! ஸீதையை ராவணன எடுததுப் போகுமபொழுது, அவள விட்டெறிநத ஆபரணஙகளைப பாாத தாயா? இவை பசுமபுல தரையில விழுநதிருநததால் சேதமிலலாம லிருககினறன இவை ஸீதையின ஆபரணங்களா? பாாததுச சொல கணணீா வெளளததால் என கணகள மறைநது பாாககமுடிய விலலை"யெனறாா.

அபபொழுது லக்ஷமணன், "அணணா! இநத வங்கிகளை அறி யேன, குணடலஙகளையும அறியேன இநதப பாதச சிலமபகளும் கொலுஸுகளும ஸீதை தரிததிருநதவையெனறு எனககு நனறாகத தெரியும ஒவவொரு நாளும நான பாதஙகளில பணியும பொழுது அவைகளைப பாாததிருககிறே"னெனறாா

பிறகு ராமன ஸுக்ரீவனைப பாாதது, "ராவணன ஸீதையை எடுததுககொண்டு எநத திககில போனான? எனககு இவ்வளவு

துக்கத்தைக் கொடுத்த அந்த துஷ்ட ராக்ஷஸன் எங்கேயிருக்கிறான்? அவனுக்காக நான் அந்த வம்சத்தையே வேரறுக்கப் போகிறேன். என் ப்ரிய நாயகியான ஸீதையை எடுத்துப்போய் எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கி, யமலோகத்திற்குப் போகும் வழியைத் தானே திறந்துகொண்டானல்லவா? என் ப்ராணனைக் காட்டிலும் ப்ரியமான ஸீதையை நான் இல்லாத வேளையில் திருட்டுத்தனமாக எடுத்துப்போன என் சத்ரு இன்னனென்று சொல் (இன்னாரென்று தெரியாதென்று லக்ஷ்மணன் சொன்னார். மாருதி அவன் ராவணனென்று சொன்னார். ஸுக்ரீவனும் ராவணன் எடுத்துப் போனதாகச் சொன்னான். ராமனும் பிறகு அப்படியே சொன்னார். ஆனால் இங்கே அவன் யாரென்று கேட்கிறார்) இப்பொழுதே அவனை யமலோகத்திற்கு அனுப்புகிறே”னென்றார்.

ஸர்க்கம் 7.

ஸுக்ரீவன் ப்ரதிக்ஞை செய்தது.

ராமன் இப்படித் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து ஸுக்ரீவனுக்கும் கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருகிற்று. ‘நம்மிருவர்க்கும் ஸுகதுக்கங்கள் பொது’வென்று சொல்லியிருக்கிறானல்லவா? குரல் தழதழத்துக் கைகூப்பி வணக்கமாக “அந்தப் பாபியான ராவணன் இருக்குமிடத்தையும் அவனுடைய ஸாமர்த்யத்தையும் பராக்ரமத்தையும் நான் கொஞ்சங்கூட அறியேன். நீசகுலத்தில் பிறந்த அவனுடைய குலத்தையும் அறியேன் (இது உண்மையல்ல. இதே விஷயங்களை பிறகு வானரர்களுக்கு இவன் சொல்லுகிறான்) ஆனால் நான் தங்களுக்கு ஒரு ப்ரதிக்ஞை செய்கிறேன். தாங்கள் ஜானகியைத் திரும்பி அடையும்படி என்னால் கூடிய முயற்சி செய்கிறேன். ராவணனையும் அவனுடைய குலத்தாரையும் அழித்துத் தங்களுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகும்படி என்னால் கூடியவரையில் யத்னம் செய்கிறேன். என் பராக்ரமத்தைப் பாருங்கள். சோகத்தை விடுங்கள். ஏன் இப்படித் தீனமாகப் புலம்பவேண்டும்? தங்களுக்கு இயற்கையான தைர்யத்தை ஏன் மறந்தீர்கள்? தங்களைப் போன்றவர்கள் இப்படித் தீனமாக இருக்கத் தகுமா? நானும் பார்யையைப் பறிகொடுத்தவனே. ஆனால் நான் இப்படித் துக்கப்படவில்லை. தைர்யத்தைக் கைவிடவில்லை. நான் கேவலம் ஒரு அல்ப வானரன். என் பார்யையைக்

குறித்து இப்படித் துக்கப்படுகிறேன்? மஹாத்மாவும் பெரியோரால் பழக்கப்பட்டவரும் தைர்யசாலியுமான தாங்களே இப்படிச் சோகத்திற்கு இடங்கொடுக்கலாமா? தைர்யத்தைக் கைப்பிடித்துக் கண்ணீரை நிறுத்துங்கள். திறமையையும் தைர்யத்தையும் ஆபரணமாயுள்ளவர்களுக்கு எல்லையான ஆண்மையைக் கைவிடக்கூடாது. துன்பம் நேர்ந்தாலும் ஐச்வர்யம் அழிந்தாலும் மஹாபயமுண்டானாலும் உயிரை இழக்கும்படியிருந்தாலும் புத்திமான் விஷயங்களைத் தன் புத்தியால் நன்றாகப் பார்த்து ஆராய்ந்து தயங்கமாட்டான். புத்தியற்று எப்பொழுதும் மனந்தளர்கிறவன், அதிக பாரத்தையுடைய கப்பல் கடலில் முழுகிப்போவதுபோல் இந்த்ரிய ஸ்வாதீனமற்றுச் சோக ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கிப் போவான்.

“நமயிருவர்க்குமுள்ள ஸ்நேஹத்தால் தங்களைக் கைகூப்பி வேண்டுகிறேன். ஆண்மையைக் கைவிடக்கூடாது, சோகத்திற்கு இடங்கொடுக்கக்கூடாது. சோகத்தின் வசத்தில் அகப்படுகிறவர்கள் ஸுகமடையார்கள். தேஜஸ்ஸும் வர வரக் குறையும். ஆகையால் தாங்கள் வருந்தக்கூடாது. சோகம் மேலிட்டால் உயிருக்கே அபாயம் வரும். ஆகையால் சோகத்தை விடுங்கள், தைர்யத்தைக் கைப்பற்றுங்கள், தாங்கள் எனக்கு தோழனதலால் தங்களுக்கு ஹிதத்தைத் தெரிவித்தேனேயல்லாது தெரியாத விஷயத்தை உபதேசித்ததாக எண்ணக்கூடாது. நான் தங்களுக்குத் தோழனென்பதற்காகவாவது என் வார்த்தையை அங்கீகரித்துத் துக்கத்தை விட வேண்டு”மென்று மதுரமான வார்த்தைகளால் ஸமாதானஞ் செய்தான்.

ராமன் வஸ்த்ரத்தின் நுனியால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு தைர்யமடைந்து, ஸுக்ரீவனை இறுகத்தழுவி “நமது ஹிதத்தையே தேடும் ப்ராணமித்ரன் செய்யவேண்டிய உபகாரத்தை யுக்தமாகவும் ஸமயோசிதமாகவும் நீ செய்ததைப்பற்றி ஸந்தோஷமடைந்தேன். உன் வார்த்தைகளால் ஆறுதலுண்டாயிற்று. எனக்கு இயற்கையான தைர்யத்தைக் கைக்கொண்டேன். இவ்விதமான ஸமயத்தில் எனக்குப் பந்துக்களும் மித்ராகளுமில்லாதபொழுது உன்னைப்போன்ற மித்ரன் கிடைப்பது அரிது. ஆனால் ஸீதையைத் தேடும் விஷயத்தில் வேண்டிய முயற்சியைச் செய். அந்தத் துஷ்டனான ராவணன் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடி. நான் உனக்காகச் செய்யவேண்டியதையும் ஒளிக்காமல் சொல். நல்ல நிலத்தில் மழைக் காலத்தில் விதைத்த தான்யங்களைப்போல் நீ என்னிடத்தில்

சொனன வாாததைகள உததமமான பயனை அடையும உனனிடத தில அபிமானததாலாவது என பராகரமததை மெசசியாவது இபப டிச சொலலவிலலை என வாாததை ஸதயமெனறறி நான இது வரையில பொய சொனனதிலலை இனி சொலலப போகிறதுமிலலை. நான சொனன காாயததைச செயது முடிபபதாக பரதிகஞை செயகிறேன ஸதயததின மேலும ஆணையிடுகிறே” னெனறாா.

அதைக கேடடு ஸுகரீவனும அவனுடைய மநதரிகளும அளவறற ஆனநத மடைநதாாகள. இபபடி ராகவனும ஸுகரீவ னும ஏகாநதமாகத தஙகள ஸுகதுககஙகளைக குறிததுக கலநது பேசிககொணடாாகள. புருஷோததமனை ராமமூாததியின பரதிக ஞையைக கேடடு ஸுகரீவன தன எணணஙகள நிறைவேறின வெனறு ஸநதோஷிததான

ஸாக்கம 8.

ஸுக்ரீவனுடைய துக்கததிற்குக் காரணம்.

அதைக கேடடு ஸுகரீவன ஸநதோஷமடைநது ராமனைப பாா தது, “ஸவாமீ! அரசாகளுககுத தகுநத செளாயம வீாயம முத லிய கலயாணகுணஙகள பொருநதின மிதரன எனககுக கிடைத திருபபதால, தேவதைகள எனனிடததில கிருபை செயதிருககிறாாக ளெனபதில ஸநதேஹமிலலை. தஙகளுடைய ஸஹாயமிருநதால தேவேநதரனுடைய ராஜயமும எனககுக கிடைககும. என அலப மான ராஜயததைப பறறிச சொலலவேணடுமோ? உததம வமசத தில பிறநத தாஙகள எனககு அகனிஸாகூஷியாயத தோழனை பிறகு என பநதுககளும மிதராகளும எனனைக கொணடாடுவாாகள. நானும தஙகளுககுத தகுநத தோழனெனறு சுரமமாயத தெரியும. நானே என குணஙகளைச சொலலிககொளள வெடகப படுகிறேன. ஆதமஞானிகளுககுத தைாயம எபபடி ஒருநாளும அழியாதோ. அபபடித தஙகளைபபோனற மஹாதமாககளுடைய பரீதியும ஒரு நாளும மாறாது. மிதராகளுககுள தஙகம வெளளி வஸதரஙகள ஆபரணஙகள முதலிய யாவும பொதுவெனறு பெரியோாகள சொல கிறாாகள. தோழன செலவவானாகவிருநதாலும தரிதரனாயிருநதா

லும், துக்கத்தை அனுபவித்தாலும் ஸுகத்தை அனுபவித்தாலும், தோஷமுள்ளவனானாலும் தோஷமற்றிருந்தாலும், அவனே சரணமாவான். தனக்குத் தகுந்த மித்திரனுக்காக ஐச்வர்யம் ஸுகம் தேஹம் ப்ராணன் முதலியவைகளை இழப்பது நலம். நாமிருவரும் இப்படியிருக்கவேண்டிய"தென்று விக்ஞாபித்தான்.

ராமனும் "நீ சொல்வது ஸரி"யென்று ஒப்புக்கொண்டார். மஹா புத்திமானும் தேவராஜனைப்போல் காந்தியுள்ளவருமான லக்ஷ்மணனும் அதை அங்கீகரித்தார். ஸீதையின் ஆபரணங்களை வாங்கிக்கொண்டது முதல் ராமலக்ஷ்மணர்கள் நின்றுகொண்டிருந்ததைக் கண்டு ஸுக்ரீவன், அவர்கள் உட்காருவதற்குத் தகுந்த ஆஸனத்தை ஸம்பாதிப்பதற்காக நான்கு புறங்களிலும் சுற்றிப்பார்த்து, ஸமீபத்தில் ஒரு ஆச்சாமரம் புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் நிறைந்து, வண்டுகள் மதுரமாய்ச் சப்திப்பதைப் பார்த்து, அதிலிருந்து ஒரு பெரிய கிளையை முறித்துப் போட்டு, ராமனும் தானும் அதில் உட்கார்ந்தார்கள். அதைக் கண்டு ஹனுமான், லக்ஷ்மணன் அதே ஆஸனத்தில் உட்கார மாட்டாரென்று அறிந்து மற்றொரு கிளையை முறித்து அவருக்கு ஆஸனமாகப் போட்டார். இப்படி அந்தப் பாவத்தில் ராமன் கலக்கமற்றுத் தெளிந்த ஸமுத்ரத்தைப்போல் கம்பீரமாய் உட்கார்ந்திருக்க, ஸுக்ரீவன் அவரிடத்தில் வைத்த ப்ரேமையாலும் தன் மனதிலுள்ள அடங்காமகிழ்ச்சியாலும் குரல் தழுதழுக்க மதுரமாய் "ஸ்வாமி! நான் தமையனால் துரத்தப்பட்டுப் பயந்து, பார்யையை இழந்து புத்திமயங்கித் துக்கத்துடன் இந்த மலையில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஸகல லோகங்களும் கண்டு நடுங்கும்படியான பராக்ரமத்தையுடையவரே! வாலியுடன் பகைத்து அநாதையாய்ப் பயந்துகொண்டிருக்கும் என்னையும் தாங்கள் க்ருபாகடாக்ஷத்தால் நோக்க வேண்டு"மென்று ப்ரார்த்தித்தான்.

அதைக் கேட்டு, தர்மங்களை அறிந்தவரும் தர்மத்திலேயே நாட்டின மனஸையுடையவரும் மஹாதேஜஸ்வியுமான ராகவன், "நாம் ஒரு தடவை ப்ரதிக்ஞை செய்த பிறகும் சபலபுத்தியால் மறுபடியும் இவன் ப்ரார்த்திக்கின்றான். நமது ஸ்பாவத்தைப் பூர்ணமாய் அறியாதவ"னென்று புன்சிரிப்புடன், "உபகாரஞ் செய்வது மித்ரனுடைய லக்ஷணம்; அபகாரஞ் செய்வது சத்ருவின் லக்ஷணம். உன் பார்யையை அபஹரித்த அந்தப் பாபியை இன்றைக்கே வதஞ்செய்கிறேன். இதோ என் பாணங்களைப் பார்த்தாயா? மஹா வேகமுள்ளவை, கழுகின் இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை, தீக்ஷ்ணமான

தேஜஸையுடையவை, தங்கக்கட்டுள்ளவை, தேவேந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப் போன்றவை, கணுக்களுள்ளவை, கூர்மையானவை, கோபத்தால் சீறும் கால ஸர்ப்பங்களைப் போல சத்ருக்களின் உயிரை வாங்கக்கூடியவை. உனக்கு அபராதஞ்செய்த உன் அண்ணனென்ற சத்ருவை, தேவேந்திரன் மலைகளைப் பிளப்பதுபோல், இந்தப் பாணங்களால் அடித்துத் தள்ளுவதைப் பார்”என்றார். அதைக் கேட்டு அந்தவானரராஜன் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து ரகுநாதனைக் கொண்டாடினான்.

“ராம! நான் மஹாதீனன், தாங்களோ தீனரக்ஷகன். எனக்குத் தாங்கள் தோழனானதால் தங்களிடத்தில் முறையிட்டு அழுகிறேன். அக்னிஸாக்ஷியாக எனக்குக் கைகொடுத்திருப்பதால் தாங்கள் என் மித்ரனல்லவா? என் உயிரைக் காட்டிலும் தாங்கள் எனக்கு அருமையானவர்கள். ஸத்யத்தின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். நான் இதுவரையில் என் மனதில் அடக்கிக்கொண்டிருந்த துக்கத்தைத் தோழனென்ற பாத்யத்தால் வெளியிட்டுச் சொல்லுகிறேன். அது என் ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்துகொண்டிருக்கிற”தென்று சொல்லிக் கண்ணீர் பெருக, வேறொன்றும் பேசமுடியாமல் தத்தளித்தான். “எனக்கு இவன் எவ்வளவோ தைர்யத்தை உபதேசித்து, தானே இப்பொழுது துக்கத்தை அடக்கமுடியவில்லையென்று ராமன் எண்ணுவாரே”யென்று வெட்கப்பட்டு, வேகமாக ஓடும் வெள்ளத்தைப்போன்ற கண்ணீரைத் தைர்யத்தால் அடக்கிக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு, ராமனைப் பார்த்து “பலவானான வாலி என்னை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திக் கடுமையான வார்த்தைகளால் நிந்தித்தான். ப்ராணனைக் காட்டிலும் ப்ரியமான என் பார்யையையும் எடுத்துக்கொண்டான், என்நண்பர்களையும் சிறையிலடைத்தான். என்னைக் கொல்லவேண்டுமென்று வழிதேடிக்கொண்டிருக்கிறான். அதற்காக அவனால் அனுப்பப்பட்ட பல வானரர்களைக் கொன்றேன். அந்த ஸந்தேஹத்தால் தங்களைக் கண்டபொழுதும் வெளியில் வரப்பயந்து ஒளிந்திருந்தேன். அருண்டவன் கண்ணிற்கு இருண்டதெல்லாம் பேயல்லவா? இதோவிருக்கும் ஹநுமான் முதலியவர்களே எனக்குத் துணை. இவ்வளவு கஷ்டமடைந்தும் நான் பிழைத்திருப்பது இவர்களாலேயே. இந்த மித்ரர்கள் எப்பொழுதும் என்னோடிருந்து நான் போகுமிடமெல்லாம் கூடவந்து என்னை வெகு ஜாக்ரதையுடன் காப்பாற்றுகிறார்கள். என் வரலாறு இதே. சுருக்கிச் சொன்னேன். வளர்த்துவதில் என்ன ப்ரயோஜனம்? என் அண்ணனான வாலி எனக்குச் சத்ரு. மஹாபராக்ரமசாலியென்று பெயர்

பெற்றவன் அவனைக் கொன்றால் என் துக்கம் தீரும் சுகமாக வாழ்வேன் ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் தோழனைத் தவிர வேறு கதியில்லை'' யென்று தெரிவித்தான்

ராமன் "உங்களுக்கு விரோதமுண்டான காரணத்தை நிஜமாகச் சொல் அதைக் கேட்டுப் பலாபலங்களை விசாரித்து, நீ ஸ்வல்ப அபராதஞ்செய்து அதற்காக அவன் உன்னைக் கடுமையாகத் தண்டித்திருந்தால் அவனை இப்பொழுதே கொல்லுகிறேன் அல்லது நீ பெரிய அபராதஞ் செய்து அதற்காக அவன் ஸ்வல்பமாக தண்டித்திருந்தால், உங்களுக்குள் ஸமாதானஞ் செய்விக்கிறேன் எப்படியாவது உனக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்வது என் கடமை அவன் உன்னை இப்படி அவமானஞ் செய்ததைப்பற்றி எனக்குக் கோபம் பொங்குகிறது மழைக்காலத்தில் ஆற்றின் வேகத்தைப்போல அடக்க முடியவில்லை ஆகையால் நான் கோதண்டத்தை வளைத்து நாணேற்றுவதற்குள் உண்மையைச் சொல் வாலியைக் கொன்ற பிறகு நீ துக்கப்படுவதில் ப்ரயோஜனமில்லை. (ராமன் இங்கே சொன்னபடியே பிறகு நடந்தது) நான் பாணத்தை ப்ரயோகித்த மறுநிமிஷத்திலேயே அவன் இறந்தானென்றறி'' யென்றான்

அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவனும் அவனுடனிருந்த நான்கு வானரர்களும் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தார்கள் •பிறகு அந்த வானர ராஜன் தனக்கும் வாலிக்கும் விரோதமுண்டான காரணத்தை உண்மையாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்

ஸர்க்கம் 9

வாலி மாயாவியைக் கொன்றது.

"ராம! என் அண்ணனான வாலி மஹாபலவான். என் பிதாவிற்கு அவனிடத்தில் வெகு ப்ரீதி எனக்கும் ஆரம்பத்தில் அப்படியே. என் பிதா இறந்தபிறகு மந்திரிகள் அவனை வானரர்களுக்கு அரசனாக அபிஷேகஞ் செய்தார்கள் அது எல்லோருக்கும் இஷ்டமே எங்கள் பூர்விக ராஜ்யத்தை வாலி ந்யாயமாக ஆண்டுவந்தகையில் நான் எப்பொழுதும் அவனிடத்தில் வணக்கமாகவும் வேலைக்காரனைப் போலும் நடந்துவந்தேன்.

"ஒரு ஸமயததில மயனுடைய புதரனும துநதுபிககு மூததவனு மான மாயாவியெனபவனுக்கும வாலிககும ஒரு பெண்ணைபபறறி விரோதமுணடாயிறறு ஒருநாள இரவில கிஷகிநதையில எலலோ ருமதூஙகிககொணடிருககுமபொழுது அநதத துஷடன கோட்டை வாசலிலவநது காஜிதது வாலியை யுததததிறகு அழைததான ஸு கமாயத தூஙகிககொணடிருநத வாலி அதைக கேட்டுப பொறுக்கா மல அவனைக கொலல அதிவேகமாக வெளியில வநதான அவனு டைய பாாயைகளும நானும வெகு வணககமாக அவனைத தடுததும அவன எஙகளை உதறிவிடடு மஹாகோபததுடன யுததததிறகுப போனுன அபபொழுது நான அவனிடததிலுளள பரியத தால அவனைப பின தொடாநதேன. வாலியும நானும வரு வதைக மாயாவி தூரததிலேயே கணடு பயநது ஓடினுன. அபபொழுது சநதரோதயமாகி பரகாசமாகவிருநததால அவனைத துரததிககொணடு போனேம பிறகு அநத அஸுரன புலலால மூடபபடட ஒரு பெரிய குகையில திடீரெனறு பாயநது மறைந தான அதைக கணடு கோபஙகொணடு வாலி எனனைப்பாாதது "ஸு கரீவ! நான அநதத துஷடனை வெகு சீகரததில கொனறுவிடடு வருகிறேன, அதுவரையில இஙகேயே இரு" வெனருன. நானும வருகிறேனெனறு பராாததிதேன வாலி அதறகு ஸமமதிககாமல எனனை அவவிடததிலேயே இருககுமபடி தன பாதஙகளைத தொட்டு பரமாணஞ செயயசசொலலி அநத குகையில புகுநதான நானும அஙகே ஒரு வருஷமவரையில காததுககொண்டிருநதேன அப பொழுதும அவன திருமபி வராததால அவனுககு எனன அபாயம நோநததோவெனறு வருநதி அவன இறநதானெனறே நினைததேன. அநதக குகையிலிருநது ரததவெளளம நுரையுடன ஓடி வநதது. அஸுராகளின காஜனையும கேடடது வாலி அஸுராகளால கொலலபபடடானெனறே நினைததேன பிறகு மலையைபபோனற ஒரு கறபாறையால அநதக குகையின வாசலை மூடிவிடடு, வெகு துககததுடன அவனுககுத தாபபணம முதலிய உததரகரியைகளைச செய்து முடிததுவிடடு, கிஷகிநதைககுத திருமபி வநதேன வாலி இறநததைத ஒருவரும அறியாமல வெகு ஜாகரதையாக மறைததுவை ததேன; மநதரிகள அதை எபபடியோ அறிநது, நான விருமபாவிட டாலும எனனை அரசனுகவிருககுமபடி நிாபபநதிததாாகள. அப படியே நான நயாயமாக அரசாண்டுவருகையில வாலி அநத அஸுரா களைக கொனறுவிடடுக கிஷ்கிநதைககு வநதான தன ஸதானததில நான இருபபதைக கணடு கோபததால கண சிவநது என மநதரி

களைச் சிறையில் போட்டு, என்னையும் கடுமையாகக் கோபித்தான். தெரியாத்தனத்தால் செய்துவிட்டேனென்று நான் எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் என்னைத் தள்ளிவிட்டான். குடிகள் எனக்கு அனுகூலமாக இருந்தபடியால் நான் அந்தப் பாபியைத் தண்டிக்க முடியும். ஆனாலும் அவன் என் அண்ணன். அப்படிச் செய்ய இஷ்டமில்லை. நகரத்தில் அவன் வந்தபிறகும் நான் அவனுக்கு ஸகல மர்யாதை செய்து நமஸ்கரித்து, அவனுடைய பாதங்களில் என் தலையை வைத்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவனுக்குக் கோபம் தணியவுமில்லை. ஸந்தோஷமாக என்னை ஆசீர்வதிக்கவுமில்லை.

ஸர்க்கம் 10

ராமன் ஸுக்ரீவனுக்கு அபயங்கொடுத்தது.

பிறகு என்னால் கூடியவரையில் அவனை ஸமாதானஞ் செய்தேன். “அண்ணா! தாங்கள் சத்ருவைக் கொன்றுவிட்டு க்ஷேமமாக வந்து சேர்ந்தது என் பாக்யம். அநாதையான எனக்குத் தாங்களே நாதன். வெண்குடை சாமரம் முதலிய ராஜோபசாரங்களை நான் தங்களுக்குச் செய்யும்படி உத்திரவு கொடுக்கவேண்டும். ஒரு வர்ஷம் வரையில் அந்தக் குகை வாசலில் கவலையுடன் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். பிறகு அதிலிருந்து ரக்தவெள்ளம் வரக்கண்டு பயந்து தங்களுக்கு ஏதோ அபாயம் நேர்ந்ததென்று மிகவும் துக்கமடைந்து ஒரு மலைச் சிகரத்தால் அந்த வழியை மூடிவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிவந்தேன். தங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் நான் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் மந்திரிகளும் பட்டணத்து ஜனங்களும் என்னைப் பலவந்தம் செய்து அரசனாக நியமித்தார்கள். அந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும். அரசனாக இருக்கத் தகுந்தவர்கள் தாங்களே. நான் முன்போல் யுவராஜாவாக இருக்கிறேன். தாங்கள் இல்லாததால் தங்களுடைய அதிகாரத்தை நடத்திவந்தேன். என்னிடத்தில் ஒப்புவித்த ராஜ்யத்தை யாதொரு அபாயமின்றித் தங்களிடத்தில் மறுபடியும் ஒப்புவித்துவிட்டேன். மஹா பராக்ரமமுள்ள தாங்கள் என்னிடத்தில் கோபிக்கக் கூடாது. தயவு செய்யவேண்டும். கைகூப்பித் தங்கள் பாதங்களில் நமஸ்கரிக்கிறேன். அரசனில்லாமல் ராஜ்யம் அழிந்துபோமென்று

மநதரிகளும நகரதது ஜனஙகளும என்னை நிரபபநதிதது ஸிம்ஹா ஸனததில வைததாாகளெ"னறு விநயமாகத தெரிவிததேன.

அவன என்னைக கோபததுடன அதட்டிச "சீசீ" யென்று சொல்லககூடாத வாாததைகளைச சொல்லித தூஷிததான பிறகு மநதரிகளையும பரஜைகளையும தருவிதது அவாகளுக கெதிரில என்னைப பாாதது "ஒருநாள் ராததிரியில மாயாவியென்ற அஸுரன காலங் குறுகி என்னைச சண்டைக்கு அழைததானென்று உஙகளுக்குத தெரியுமே அதைக கேட்டு அவனுடன யுததஞசெய்ய இங்கிருநது புறபபட்டேன. இநத தரோஹி அபபொழுது என்னுடன வநதான. மாயாவி நாங்கள வரககணடு பயநதோடினான நாங்களும அவனைத துரததிககொணடு போனோம திடீரென்று அவன ஒரு குகையில மறையககணடு 'நான கிஷகிநதைககுத திருமபிப போனால என கீாததிககுக குறைவு வரும ஆகையால நான இநதக குகைககுள போய் அவனை அதி சீககிரததில கொன்றுவிட்டு வருகிறேன அது வரையில நீ இங்கே யிருவெ'ன்று கட்டளையிட்டேன. இவன அங்கேயே இருபபானென்று நமபி, அநதப பயஙகரமான குகையில பரவேசிதது, ஒரு வாஷமவரையில அவனைத தேடினேன முடிவில அவனைக கண்டு பிடிதது, அவனுடைய பநதுககளுடன கொன்றேன. அவன கோரமாயக காஜிததுககொணடு இறககும ஸமயததில அவனுடைய வாயிலிருநது பெருகின ரததததால அநதக குகை நிறைநதது. இபபடித துநதுபியின புததிரனான மாயாவியைக கொன்றுவிட்டு அநதக குகையிலிருநது வெளியில வருகையில, தவாரம அடைபட்டு வழிதெரியாமலிருநதது 'ஸுகரீவா!' வென்று பல தடவை கூபபிட்டும யாதொரு பதிலுமில்லை நான வருததமடைநது பலதடவை காலகளால அநதக கல்லை இடிததுத தளளி, அநத வழியால நகரததிறகுத திருமபி வநதேன. இநத க்ரூரன என ராஜ்யததில ஆசைவைதது ஸஹோதரனிடததில வைககவேணடிய மாயாதையையும மறநது என ஸதானததைக கைபபற்றிககொண்டா னென்று சொல்லிக, கொஞசங கூட இரககமில்லாமல என்னை ஒற்றை வஸதரத்துடன அங்கிருநது அடிததுத துரததினான. நான ராஜ்யததையும பாாயையுமிழநது, அவனுககுப பயநது இநதப பூமி முழுவதும ஓடித திரிநதேன் இநத ரிசயமூக பாவததததில் வாலி வரமாட்டானென்று தெரிநது இஙகே வநது ஒளிநதுகொணடேன. யாதொரு அபராதமுஞ செயயாத எனககு இவவளவு கஷடங்களும நோநத விததததையும் வாலிககும எனககும் உண்டான விரோத காரண

ணத்தையும தெரிவித்தேன. ஸகல பராணிகளும தங்களுடைய பராக்ரமத்தைக கணடு நடுங்குகினறன. வாலியிடததில பயநதிருககிற எனமேல கிருபைசெயது அவனைக கொலலவேணடு"மெனறான.

அதைக கேடடுத தாமாதவான ராமன புனசிரிபபுடன "ஸுகரீவ! இதோ எனனிடததிலிருககும பாணஙகள ஸூாயனைப போல ஜவலிககினறன வீணபோகாத இநதக கூாமையான சரங்கள அதிவேகமாய வாலியின மாாபில துளைககும. உனபாாயையை அபஹரிதத அநதத துராதமா என கணணில படுமவரையில ஸுகமாக ஜீவிககடடும. நானும உனனைபபோல கஷடபபடடவன, அநத வருதததைப பூாணமாய அறிவேன. உனனைத துகக ஸமுததிரததிலிருநது கரையேறறி உன இஷடததைப பூாததி செயகிறே"னெனறு தாமததிறகு ஒதத வாாததைகளைச சொனனவுடன, ஸுகரீவன மிகவும ஸநதோஷிததுத தனககு ஸகல காாயஙகளும கைகூடினதாக எணணினன.

ஸககம 11.

வாலியின் பராக்ரமம.

ராமனுடைய வாாததையைக கேடடு ஸுகரீவனுககு ஆனநதமும பராகரமும அதிகரிததன ராமனைக கைகூபபி நமஸகரிதது ஸதோததிரஞ செயதான. "ஸவாமி! பரளய காலததில ஸூாயன ஜவலிதது ஸகல லோகஙகளையும எரிபபதுபோல தாஙகள கோபங கொண்டால தஙகளுடைய ஜவலிககும தீக்ஷணமான பாணஙகளால பரபஞசம முழுவதையும நாசஞ செயவீாகளெனபதில ஸநதேஹமுணடோ?" வாலியின ஆணமையையும வீாயததையும தைாயததையும எனககுத தெரிநதவரையில சொலலுகிறேன. தாஙகள கவனததுடன கேடடு உசிதமான காாயததைச செயயவேணடும.

வாலி பராஹமமுஹூாததததில எழுநது, ஸநதயா வநதனம செயவதறகு நானகு ஸமுததிரஙகளுககும ஸூாயோதயமாகுமுன போய வருவான, அதனால அவனுககுக கொஞசமாவது சரமமிருககாது. மஹா பாவதஙகளின உசசியில ஏறி, அவைகளின பெரிய சிகரஙகளை ஆகாசததில விடடெறிநது பநதாடுவான வனஙகளிலுளள மஹா விருகஷஙகளை ஓா நிமிஷததில வேருடன பிடுஙகித துணடு துணடாக ஒடிததுத தன பலததைக காடடுவான, இது தேஹததில உடகாாநத கொசுவைத தடடுவதைப போல அவனுககு அலக்ஷயமான காாயம.

துந்துபி யென்ற அஸுரன் கைலாஸ மலையின் சிகரத்தைப் போல் பருத்து, எருமையின் ரூபத்தைத் தரித்துத், தனக்கு ஆயிர யானை பலமிருக்கவேண்டுமென்று பெற்ற வரத்தால் மதங்கொண்டு கொழுப்படங்காமல், யாருடன் யுத்தஞ் செய்வோமென்று ஆலோசித்து, முடிவில் ஸமுத்ரராஜனிடத்தில் வந்தான். "என்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய வா"வென்று மஹாகர்வத்துடன் அந்த அஸுரன் கர்ஜித்ததைக் கேட்டு, ஸமுத்ரராஜன் விசேஷ பலசாலியாயிருந்தும் தாமாதமாவானதால், துந்துபியின் காமகதியை ஆலோசித்து அவனுக்கு மரணம் ஸமீபத்ததை அறிந்து, "அஸுரச்ரேஷ்ட! உன்னைப்போன்ற மஹா வீரருடன் யுத்தஞ்செய்ய என்னால் ஆகுமா? உனக்குத் தகுந்த எதிரியைக் காட்டுகிறேன். வடக்கில் ஹிமவானென்று ஓர் பர்வதராஜனிருக்கிறான். அங்கே தபஸ்விகள் ஆனந்தமாய் வஸிக்கிறார்கள். அநேக சிகரங்களாலும் குஹைகளாலும் நதிகளாலும் விருக்ஷங்களாலும் பள்ளங்களாலும் விளங்குகிறான். அவன் பரமசிவனுக்கு மாமனார் உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்து உனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கக்கூடியவன் அவனொருவனே" யென்றார்.

ஸமுத்ர ராஜன் தன்னிடத்தில் பயந்து இப்படிச் சாக்குச் சொல்லுகிறானென்றெண்ணி அவரை அலக்ஷ்யஞ்செய்து, வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட பாணத்தைப்போல் அதிவேகமாய் ஹிமாலயத்திற்கு வந்து, மஹாகஜங்களைப்போன்ற பெரும் பாறைகளை அந்தப் பர்வதத்திலிருந்து தன் கொம்பால் இடித்துத் தள்ளிக் கர்ஜித்து அட்டஹாஸஞ் செய்தான். அப்பொழுது அந்தப் பர்வதராஜன் வெளுத்த மேகத்தைப்போல் திவ்யரூபத்தைத் தரித்து வெளியில் வந்து "துந்துபி! ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த நீ இப்படி என்னை உபத்ரவிப்பது உசிதமா? நான் யுத்தப் பயிற்சியில்லாதவன். கேவலம் ஸாதுக்களான தபஸ்விகளுடன் காலங் கழிக்கிறவ"னென்றார். மஹா புத்திமானான பர்வதராஜனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் துந்துபியின் நேத்ரங்கள் கோபத்தால் சிவந்தன. "உன்னை ஒரு பொருட்டாயெண்ணி உன்னிடத்தில் யுத்தத்திற்கு வந்த என் புத்தியையல்லவா நிந்திக்கவேண்டும்? போகட்டும். உனக்கு யுத்தத்தில் பழக்கமில்லையென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அல்லது என்னைக் கண்டு பயந்து யுத்தஞ்செய்ய இஷ்டமில்லையென்றாவது ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். எனக்கு ஸமமாக யுத்தஞ் செய்பவனையாவது காட்"டென்று அந்த அஸுரன் கர்ஜிக்க, ஹிமவானுக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. தன்னை அதுவரையில்

ஒருவனும் அப்படி அவமானஞ் செய்ததில்லை, ஆனாலும் மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தை உத்தேசித்துத் தன் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, "அஸுரோத்தம! கிஷ்கிந்தையில் வாலியென்ற வானர ராஜனிருக்கிறான். அவன் மஹாபுத்திமான். இந்திரனுக்கு ஸமமான பலசாலி, யுத்தத்தில் நிபுணன், உனக்கு யுத்தஞ்செய்ய விருப்பமிருந்தால் அவனிடத்தில் போ. இதுவரையிலும் அவனை எதிர்த்து ஜயித்தவர்களில்லை. தேவேந்திரனும் நமுசியும் கோரயுத்தஞ்செய்ததைப்போல், உன்னிஷ்டப்படி உனக்குத் திருப்தியாகும் வரையில் யுத்தஞ் செய்வா"யென்றான்.

உடனே துந்துபி இரண்டு இடங்களிலும் தன் எண்ணம் நிறைவேறாததால் கோபமடைந்து, அதிசீக்ரத்தில் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து, கோட்டை வாசலில் நின்றுகொண்டு, பூமியும் ஆகாசமும் நடுங்கும்படி துந்துபியடித்ததுபோல் கர்ஜித்தான். கூர்மையான கொம்புகளுள்ள எருமை ரூபத்துடன், மழைக்காலத்தில் நீருண்ட மேகமானது ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல், அங்குமிங்கும் பாய்ந்து ஸமீபத்திலிருந்த விருக்ஷங்களை ஒடித்துப் பூமியைக் குளம்புகளால் பிளந்து, கோட்டை வாசலின் கதவுகளை மஹா கஜத்தைப்போல் கொம்புகளால் உடைத்தான்.

அப்பொழுது அந்தப்புரத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த வாலி அவனுடைய கர்ஜனையைக் கேட்டு, நக்ஷத்ரங்களால் சூழப்பட்ட சந்த்ரனைப்போல், ஸ்திரீகளுடன் வெளியில் வந்தான். அங்கே துந்துபியின் சேஷ்டைகளைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, தெளிவாய்த் துந்துபியின் மனதில் நன்றாய்ப் படும்படி "பாதிராத்திரியில் இங்கே வந்து கோட்டை வாசலை அடைத்துக்கொண்டு ஏன் கூச்சல் போடுகிறாய்? நீ மஹாபலசாலியென்று எனக்குத் தெரியும். உன்னை மன்னித்தேன். உன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு இவ்விடம்விட்டுப் போ" வென்றான் அதைக் கேட்டுத், துந்துபி கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, "நீ வீரனென்று கேட்டு இங்கே வந்தேன். உன் ஸ்திரீகளுக்குமுன் இப்படி வீண்பெருமை பேசிக்கொள்வாயென்று நான் நினைக்கவில்லை. இப்பொழுதே என்னுடன் யுத்தஞ்செய். எங்கே உன் பலத்தைப் பார்ப்போம். அப்படி உனக்கு தைர்யமில்லாவிட்டால், பொழுது விடியும்வரையில் என் கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ளுகிறேன். உனக்கு இஷ்டமான ஸுகங்களை அனுபவி. உன் பந்துக்களை வருவித்து "நான் போய் வருகிறே"னென்று அவர்களிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அவர்களை ஆலிங்கனஞ்செய்து மரணகாலத்

தில அவாகளுககுச செயயவேணடிய தானஙகளைச செய. மிதராகளு டன ஸநதோஷமாயக காலஙகழி. கிஷகிநதையை நனறாயச சுறறிப பார. உனககு ஸமானனை அரசனுக அபிஷேககு செய. ஸதரீகளுடன ஸகல போகஙகளையும அனுபவி. பிறகு அவாகளைப பாாககமுடி யாது உன கருவததையும உயிரையும அழிகக வநதிருககிறேனென றறி. மது பானஞசெயது மயஙகியிருபபவனையும தூங்குகிறவனையும ஆயுதமிலலாதவனையும உனனைபபோல ஸதரீகளின நடுவிலிருபபவனை யும காமததால புததி சிதறி யிருபபவனையும கொலலுகிறவன, காப பததிலிருககும சிசுவைச கொனற பாபததை அடைவா"னெனறுன.

தாரை முதலிய ஸதரீகளை விலககி வாலி முனனே வநது அநத அஸுரனைப பாாததுக கோபததால மெதுவாயச சிரிததது "அடே மூட! எனனுடன யுததஞ செயயவேணடுமோ? அபபடி இஷட மிருநதால இதோ ஸிததமாயிருககிறேன. நான மயஙகியிருக் கிறேனெனறு எணணாதே. அபபடியிருநதாலும வீராகள யுததததிறகுச செலலும ஸமயததில உதஸாஹததை வளாக கக குடிககும பானமெனறு இதையறி"யெனறு தன பிதாவான தேவேநதரனால கொடுககபபடட தஙகமாலையைக கழுததில போட்டுக கொண்டு யுததஞ செயய ஆரமபிததான. மலையைபபோனற துநது பியின கொமபுகளைப பிடிததுக கிறுகிறெனறு சுழறறிப பூமியில அடிததுக காஜிததான. அதனால அநத அஸுரனுடைய காதுகளி லிருநது ரததம பெருகிறறு. இபபடி இருவா ஒருவரையொருவா ஜயிககவேணடுமெனறு ஆசைகொணடு நெடுநேரம கோரயுததஞ செயதாாகள. இநதரனுககு ஸமமான பராகரமததையுடைய வாலி, கைகாலகளாலும முழஙகாலகளாலும பாறைகளாலும மரஙகளாலும துநதுபியை அடிததான. இபபடி அநத அஸுரனும வாலியும யுத தஞ செயயுமபொழுது துநதுபியின பலம வர வரக குறைநதது, வாலியின பலம வரவர அதிகமாயிறறு. நெடுநேரம யுததஞ செயத தாலும பலம குறைநததாலும களைதத துநதுபியை வாலி உயரத தூககிப பூமியிலடிததான. அபபடிப பூமியில தேயககபபடட அநத அஸுரன விழுமபோதே இறநதான பிறகு அநதச சரீரததை வாலி தூககி, ஒரு யோஜனைதூரததிறகபபால வீசி எறிந்தான.

எறிநத வேகததால துநதுபியின வாயிலிருநது பெருகின ரததம காறறாலடிககபபடடு மதஙகரிஷியின ஆசரமததில விழுந தது. அநத மஹாதமா அதைப பாாததுக கோபங்கொண்டு "இபபடி

ரதத மழையால என்னை அசுததஞ்செயத துஷ்டன யார? இநதரிய ஸ்வாதீனமின்றி கேவலம மூாககனைபபோல இப்படி என்னை அவமானஞ செயதவன யா"ரென்று யோசிததார பிறகு வெளியில வநது பாாக்கையில மலைசசிகரததைபபோல துநதுபியின உடல அஙகே கிடககககணடார. ஞானதிருஷடியால அது வாலியின காயமெனறறிநது "நான இருககும ஆசரமததை ரததவெள்ளததால அசுததஞசெயதவன இஙகே வநதால இறக்ககடவான. இநத ஆசரமததிறகு நானகு புறததிலும ஒருகாத தூரததிறகுள அவன வநதால நிசசயமாகச சாககககடவான துநதுபியின உடலை இபபடி விடடெறிநது ஆசரமமரங்களை அழிததான இங்கே இருக்கும அவனுடைய மநதிரிகள இனி இங்கே தங்ககூடாது இங்கிருநது போகவேண்டும இருநதால அவாகளையும சபிபபேன என பிளளைபபோல எப்பொழுதும நான பாதுகாததுவ நம இநத வனததிலுளள பழம கிழஙகு புஷபம முதலியவைகளை நாசஞ செயயவேணடியதிலலை நாளைக காலையில அநதக் குரஙகுகளை இஙகே கணடால அநேக ஆயிர வருஷஙகளவரையில கலலாகுமபடி சபிபபே"னென்றா இதைக கேட்டு அஙகுளள குரஙகுகளெல்லாம் பயநது ஓடிபபோயின வாலி அவாகளைப பாாதது "மதங்காசரமததிலிருநது நீஙகள என இஙகே வநதீாக"ளென்றான அவாகள நடநததைத தெரிவிததாாகள. உடனே வாலி அநத மஹாஷியிடததிறகுப போயக கைகூபபி வணங்கி நமஸ்கரிததான அவனைத திருமபிப பாராமல அவா ஆசரமததிறகுள போயவிடடார தனனைச சபிபபாரென்று பயநது மிகவும மனம வருநதி அவன அஙகிருநது வநது விடடான அது முதல ரிசயமூகபாவததிறகு அவன வருவதிலலை அதைப பாாபபதறகும விருமபுவதிலலை அவனும அவனைச சோநதவாகளும இஙகே வரமாடடாாகளென்று நமபிககையால நானும என மநதிரிகளும இஙகே வநது பயமிலலாமல வஸிககிறோம

துநதுபியின எலுமபுககூடு மலைசசிகரததைபபோல அதோ கிடக்கிறது. வாலி பலங்கொழுபபால அதை விளையாடடாக வீசியெறிநதான. இதோவிருககும ஏழு ஆசசாமரங்களைப பாருங்கள். விஸ்தாரமான கிளைகளால மறைககப படடிருக்கின்றன. வாலி இவைகளில ஒன்றைப பிடிதது அசைபபான, எலலாவற்றிலுமுள்ள இலைகள் உதிாநது மொடடையாய விடும வாலியின பலததிறகோ எலலையிலலை அபபடிப படடவனை யுததததில எவவாறு கொல்லப் போகிறீாக"ளென்றான

அதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணன் சிரித்து, "ராமன் வாலியைக்கொல்லக் கூடியவரென்று உனக்கு நம்பிக்கையுண்டாக எதைச் செய்ய வேண்டும்? நான்கு ஸமுத்ரங்களையும் ஒரு க்ஷணத்தில் சுற்றிவர வேண்டுமா? மலைசிகரங்களை ஆகாசத்தில் விட்டெறிந்து பந்தாட வேண்டுமா? துந்துபியின் உடலை வீசியெறியவேண்டுமா? சொல்" என்றான் ஸுக்ரீவன் "வாலி இந்த ஏழு ஆச்சாமரங்களை ஒவ்வொன்றாய் அசைத்து இலைகள் உதிரச் செய்திருக்கிறான். ராமன் இவைகளிலொன்றை ஒரே பாணத்தால் துளைக்க முடிந்தால் அவருடைய பராக்ரமத்தைப் பார்த்து வாலி யிறந்தானென்று நம்புவேன் அல்லது இறந்த துந்துபியின் உடலை எண்ணூறு முழத்திற்கப்பால் ஒற்றைக்காலால் தூக்கி யெறிந்தாலும் போது மென்றான்.

பிறகு "இப்படி நம்பிக்கைக் குறைவான வார்த்தைகளைச் சொன்னால் ஒரு வேளை ராமன் வருத்தப்படுவாரோ"வென்று கொஞ்ச நேரம் யோசித்து அவருக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகும்படி "வாலியோ சூரன், சூரர்களைக் கொன்றவன், பலபராக்ரமத்தில் பெயர்பெற்றவன், மஹாபலசாலி, இதுவரையில் அவனை ஜயித்தவர்களில்லை. தேவர்களுக்கும் ஸாத்யமில்லாத அவனுடைய ஆச்சர்யச் செயல்களைப் பார்த்திருக்கிறேன் அவனை நினைக்க நினைக்க பயம் மேலிட்டு ரிச்யமூகப் பர்வதத்தில் வந்து ஒளிந்திருக்கிறேன். அவன் ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதவனென்றும் எதிர்க்க முடியாதவனென்றும் மஹாகோபியென்றும் நினைக்கும்பொழுது இந்த ரிச்யமூகப் பர்வதத்தை விட்டுப் போகத் துணியவில்லை எப்பொழுதும் பயந்து கொண்டு எவ்விடத்திலும் ஸந்தேஹப்பட்டுக்கொண்டு இந்த வனத்தில் காலங் கழிக்கிறேன் என்னிடத்தில் விச்வாஸம் வைத்து என்னைக் காப்பாற்றும் இந்த மந்த்ரிகளே எனக்குத் துணை என் அதிருஷ்டத்தால் தங்களைப் போன்ற புருஷோத்தமனுன உத்தம மித்ரன் கிடைத்திருக்கிறார் ஹிமாலயத்தை அடுத்ததுபோல தங்களை அண்டிச்சரணமடைந்தேன் ஆனாலும் வாலியின் பலத்தை நான் நேரில் பார்த்தவன், யுத்தத்தில் தங்கள் வீர்யத்தையும் பராக்ரமத்தையும் நான் பார்த்தவனல்ல தங்களைப் பரீக்ஷிக்கிறேனென்றாவது அவமதிக்கிறேனென்றாவது பயமுறுத்துகிறேனென்றாவது தாங்கள் ஒருபொழுதும் நினைக்கக்கூடாது அவனுடைய பயங்கரமான செய்கைகளால் எனக்கு அதைர்யமுண்டாகிறது தங்கள் பொய்யாகாத சொல்லும் புத்தியும் கலங்காத தைர்யமும் ரூபமுமே, நீறு பூத்த நெருப்புப்போல், அளவற்ற தேஜஸ் தங்களிடத்தில் குடிகொண்டிருப்பதைக் காட்டுகின்றன"வென்றான்.

அதைக கேடடு ராமன, நமது பராகரமததை அறியாதவனுகை யால இபபடி ஸநதேஹிககிருயெனனறு புனசிரிபபுடன "தோழ, நான யுததததில வாலியைக கொலவேனெனறு நமபிககையிலலா விடடால உன ஸநதேஹததைத தீாககிறே"னெனருா. "நமது தோழனிடததில இபபடி நமபிககைக குறைவான வாாததைகளைச சொலலிவிடடோமே"யெனறு ஸுகரீவன வருததபபடககணடு அவனை ஸமாதானஞ செயது, துநதுபியின உடலைக கால கடடைவிரலால விளையாடடாகத தூககியெறிநதாா அது பதது யோசனைககபபால போய விழுநதது ஸுகரீவன அதைப பாாதது "ஸவாமி! இதை வாலி விடடெறியுமபொழுது ரகதமும மாமஸமும நிறைநது வெகு பளுவாகவிருநதது கொஞசம உயிருடனிருநதது. இபபொழுதோ ரகதமும மாமஸமுமினறி வெறும எலுமபுககூடாகப புலலைபபோல லேசாகவிருககிறது மேலும இதை விடடெறிநதபொழுது வாலி மதுபானஞ செயது மயஙகியிருநதான. துநதுபியுடன வெகுநேரம யுததஞ செயது களைததிருநதான. தாஙகளோ இபபொழுது பூாண பலததுடன இதை விடடெறிநதீாகள ஆகையால இதைககொணடு அதிக பலசாலி வாலியா தாங்களாவெனறு நிசசயிககமுடியாது. எலுமபுக கூடடிறகும உயிருளள தேஹததிறகுமவெகுபேதமுணடு. ஆகையால இநத ஆசசாமரததைப பிளநதால அநத ஸநதேஹம தீரும. கோதணடததை வளைததுப பாணததை விடுஙகள. அது அநதமரததைத துளைககுமெனபதில ஸநதேஹமிலலை. மறுபடியும இவனுககு நமபிககை யுணடாககவேணடுமெனற அவசயமெனன வெனறு ஆலோசிககக கூடாது அதைப பாாபபதில எனககுளள ஸநதோஷததால இபபடி வேணடுகிறேனேயொழிய, தஙகளுடைய பலததைப பரீக்ஷிபபதறகாகவலல, பரமாணமாகச சொலலுகிறேன் தேஜஸுளள பொருளகளில ஸூாயன சரேஷ்டன, மலைகளுககுள ஹிமாலயம சரேஷ்டம, நாறகால பராணிகளுககுள ஸிமஹம சரேஷ்டம, அபபடியே பராகரம சாலிகளுககுள தாஙகளே சரேஷ்ட"ரெனறு தெரிவிததுககொணடான்.

ஸாககம் 12.

ஆசசாமரங்களைப் பிளந்தது.

பிறகு ராமன ஸுகரீவனுககு நமபிககை உண்டாகக விருமபிக கோதணடததைக கையிலெடுதது ஸகல திககுகளும நடுங்குமபடி நாணொசை செயது ஒரு கூாமையான பாணததை எயதாா. அது அநத ஏழு ஆசசா மரஙகளையும அபபாலிருநத மலையையும பிளநது, பூமியில புகுந்து கீழ ஏழு லோகஙகளையும துளைதது, கொஞச நேரததிறகெலலாம பூமியிலிருநது கிளமபி அதிவேகமாக ராமனுடைய அமபறையில வநது சோநதது.

தான ஒரு மரததைத துளைககச சொனனதறகு ஏழு மரங்களும ஒரே க்ஷணததில துளைககபபடடதைக கணட ஸுகரீவன ராமபாண வேகததால திகைதது நினறான பிறகு எலலையற்ற ஸநதோஷமடைநது ராமனுடைய பாதஙகளில தன தலையை வைததுக கைககூபபி நமஸகரிததுப பயபகதியுடன "ஸவாமி! எலலா லோகஙகளிலுமுளள விலலாளிகளுககுள தாஙகளே சரேஷடா, அஸ்தர விதயையில தஙகளுககு நிகரிலலை, இநதரனையும ஸகல தேவாகளையும் பாணஙகளால விளையாடடாகக கொலவீாகள வாலி தஙகளுககு ஒரு பொருடடா? ஒரே பாணததால ஏழு மஹாவிருக்ஷஙகளையும மலையையும பிளநதீாகள. யுததததில தஙகளை எதிாதது நிறபவாகள யாா? மஹேநதரனைப போலும வருணனைப போலும பராகரமததையுடைய இவவிதமான உததம மிதரனை அடைநது என சோகததை விட்டேன, அடங்காத மகிழசசியடைநதேன. என தமயனெனறு பெயா பெறற பரம சதருவை இபபொழுதே கொனறு என துககததைப போககி அளவற்ற ஆனநததைக கொடுககுமபடி கைககூபபி பராாததிககிறேன"னனறான. ராமன அவனை ஆலிஙகனஞ செயது லக்ஷமணனுடைய எணணபபடி "ஸுகரீவ! கிஷகிநதைககுப போவோம நீ எஙகளுககுச சறறு முனனே போய உனனுடன பிறநதவனெனறு சொலலும வாலியை யுததததிறகழை"யெனறாா.

பிறகு அவாகள அஙகிருநது வாலியின ராஜதானிககுப் போய் அடாநது இருணட மரஙகளுககுபபின மறைநது நினறாாகள, ஸுக

ரீவன சறறு முனனே செனறு ஆகாசமும பூமியும நடுஙகுமபடி ஸிமஹநாதஞ செய்து வாலியை யுததததிறகு அழைததான அதைக கேட்டு மஹாபலவானன வாலி கோபஙகொண்டு ஸூரியன அஸத கிரியிலிருநது இறஙகுவதுபோல நகரததிலிருநது வெளியில வநதான.

பிறகு ஆகாசததில புதனஅஙகாரகனை எதிரததுபோல, வாலியும ஸுகரீவனும கோரமாக யுததஞ செயதாாகள இடி விழுநததைபபோல கைகளால அறைநதாாகள. வஜ்ராயுததைதபபோல கடினமான முஷடிகளால குததினாாகள அபபொழுது ராமன கோதணடததை வளைதது பாணததைப பூட்டி விடபபோகையில, வாலி ஸுகரீவாகள அசவினீ தேவாகளைபபோல பாாவைககு ஒரே மாதிரியாய இருநதபடியால, வாலி இவன ஸுகரீவன இவனெனறு கணடுபிடிகக முடியவிலலை. ஆகையால வாலியின உயிரை வாங்கும பாணததை விடாமல நினறாா. இதறகுள ஸுகரீவன வாலியால ஜயிககபபடடுத திருமபிப பாாதது ராமனைக காணாமல பயநது ரிசயமுக பாவததததை நோககி ஓடினான். எலுமபுகள நொறுங்கி ரகததாரை பெருக மிகவும களைதது வாலியால துரததப்பட்டு மதஙகவனததில ஓடி ஒளிந்துகொண்டான வாலி அதைப பாாதது ரிஷியின் சாபத்திறகுப பயநது "இனறு உனனை விட்டே"னென்று கிஷ்கிநதைககுத திருமபிப போனான.

பிறகு ராமலக்ஷமணாகளும மாருதியும ஸுக்ரீவன இருநதவிடததிறகு வநதாாகள. அவன ராமலக்ஷமணாகளைப் பாாதது வெட்கததால தலை குனிநது தீனமாக "ஸ்வாமி! வாலியை யுததததிறகு அழைககச சொனனீாகள, ஆசசாமரததைப பிளநது பராகரமததைக காட்டினீாகள, முடிவில எனனைச சாகும நிலைமையில் வைததீாகள இது தஙகளுககழகா? நான வாலியைக கொலலமாட்டேனெனறு அபபொழுதே சொலலியிருநதால நான இதை விட்டுப போயிருபபேனே" வெனறான

அதைக கேட்டு ராமன மனமிரஙகி "ஸுகரீவ! நான சொலலும காரணங்களை கேட்டுப பிறகு கோபிககலாம. இநதப பாணததை வாலியினமேல நான விடாமலிருநததறகுக காரணம தெரியுமா? ரூபம நடை உயரம குரல காநதி பராகரமம பாாவை பேசசு அலங்காரஙகள முதலியவைகளில வாலிககும உனககும கொஞசஙகூடப் பேதம தெரியவிலலை ஒரு வேளை தவறி உனனைக் கொனறுவிடுவே

ஞேனெனற பயததால மஹா வேகமுளள இநதப பாணததை விட
விலலை தெரியாமலாவது அஜாகரதைதயாலாவது நான உனனைக கொ
னறால நமது காரியததைத வேரறுததவனேன மூாககனெனறும
புததிஹீனனெனறும லோகததில பேரெடுபபேன. ஒருவனுககு அப
யம கொடுததுவிடடு அவனைக கொலவதைபபோல வேறு பாவ
மிலலையெனறு சொலலபபடுகிறது. நானும லக்ஷ்மணனும ஸீதையும
உனனையே நமபியிருககிறோம இநத வனததில உனனைத தவிர
எங்களுககு வேறு யார கதி? ஆகையால மறுபடியும யுததஞசெய.
முனபோல நான அலக்ஷியஞ செயவேனெனறு ஸநதேஹபபடா
தே வாலி என பாணததால பிளககபபடடுத தரையில புரளுவதை
இநத க்ஷணததிலேயே பாாபபாய நீங்கள யுததஞசெயயுமபொ
ழுது நான உன்னைக கணடுபிடிககுமபடி ஒரு அடையாளததைச
செயதுகொள லக்ஷ்மண! மலாநத யானைபபுஷபஙகளால நிறைநத
இநதக கொடியை ஸுகரீவனுடைய கழுததில கட"டெனறாா லக்ஷ்
மணன அபபடிச செயய நக்ஷததிரஙகளால சூழபபடட ஸுாயனைப
போலும ஸநதயாகாலததில கொககுகளால சூழபபடட மேகத
தைப போலும ஸுகரீவன விளஙகினான. பிறகு ராமனுடைய வாாத
தையால தைாயமடைநது மறுபடியும அவாகளை அழைததுககொ
ணடு கிஷகிநதைககுப போனான.

ஸாககம 13

ஸபதஜனர்களின் சரிததிரம்.

பிறகு தாமாதமாவான ராமன விலலை வளைதது நாணேறறி, ஸூாயனைபபோல பரகாசிககும பாணஙகளை ஸிததஞசெயது, ஸுகரீவனுடன கிஷ்கிநதைககுப போகப புறபபடடாா. லக்ஷ்மணனும ஸுகரீவனும அவருககு முனனே சென்றாாகள ஆஞ்ஜநேயரும நளனும நீலனும தாரனும பினனே வநதாாகள அவாகள போகும வழியில மலாகளாலும பழங்களாலும வளைநதிருககும மரங களையும, தெளிநத ஜலததால நிறைநத ஆறுகளையும, மலைக குகைகளையும, மலைபபிளபபுகளையும, பொநதுகளையும, முககியமான மலைச்சிகரஙகளையும, வைடூாயததைபபோல பரகாசிககும இலைகளாலும கொஞசம மலாநத தாமரைகளாலும விளங்கும ஏரிகளையும, அவைகளில நீாககாககை அனனம நீாககோழி சகரவாகம

முதலிய பறவைகள் கூவுவதையும், இளம்புல்களை மேய்ந்துகொண்டு பயமில்லாமல் நான்கு புறங்களிலும் மிரண்டு பார்த்துக்கொண்டு நடமாடும் மான்கூட்டங்களையும், குளங்களைக் கலக்கும் பெரிய யானைகள் வெளுத்த தந்தங்களுடன் ஒண்டியாகத் திரிவதையும், வேறு சில யானைகள் ஆற்றங்கரைகளை இடிப்பதையும், வேறு சில யானைகள் நீர்த்தாரைகளால் விளங்கும் மலைகள் நடந்து வருவதைப் போலும் நீருண்ட மேகங்கள் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோலும், மதஜலம் பெருகப் புழுதியால் பூசப்பட்டு மலைச் சாரல்களை இடித்துத் தள்ளுவதையும், இன்னும் மற்ற மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் பார்த்துக்கொண்டே விநோதமாய்ப் போனார்கள்

ஓரிடத்தில் அடர்ந்த சோலை ஒன்றைக் கண்டு ராமன் "ஸுக்ரீவ! ஆகாசத்தில் மேகக்கூட்டங்களைப்போல் இதோ தெரியும் மரச்சோலையைப் பார்த்தாயா? வாழை மரங்களால் சூழப்பட்டு எவ்வளவு அழகு வாய்ந்திருக்கிறது! இதைப்பற்றின விசேஷமென்ன" வென்றார். ஸுக்ரீவன் "ஸ்வாமி! இது ஒரு புண்யாசிரமம். பழங்கள் கிழங்குகள் புஷ்பங்கள் இங்கே வேண்டியவரையில் கிடைக்கும். ஸப்தஜனாகளென்ற ஏழு ரிஷிகள் இங்கே வஸித்தார்கள். அவர்கள் ஏழு நாட்களுக்கு ஒரு தரம் காற்றைத் தின்று கொண்டு ஜலத்தில் தலை கீழாக நின்றுகொண்டு எழுநூறு வர்ஷங்கள் கடுந்தபஸ் செய்துகொண்டு மனித தேஹத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார்கள். அவர்களின் மஹிமையால் தேவர்களும் அந்த ஆசிரமத்தை அணுகமாட்டார்கள். பக்ஷிகள் மிருகங்கள் மற்ற ஜந்துக்கள் இதற்கு வெகு தூரத்தில் ஒதுங்கி நடமாடும். அஜாக்கிரதையால் எவனாவது இங்கே புகுந்தால் அவனை மறுபடியும் காண முடியாது. இங்கே இனிமையான பாட்டும் வாத்யமும் ஆட்டமும் கேட்கப்படும். திவ்ய மணங்கள் வீசும். ஹோமாக்னிகள் பிரகாசிக்கும். அவைகளிலிருந்து எழும்பும் புகை புறாவின் உடலைப்போல் சிவந்து, மரங்களின் நுனிகளில் கவிந்திருக்கும் மேகக் கூட்டங்களால் மறைந்திருக்கும் வைடூர்ய மலைகளைப்போல் இவை காணப்படுகின்றன. ஸ்வாமி! தாங்களும் லக்ஷ்மணனும் இந்திரியங்களை அடக்கிக் கைகூப்பி அந்த மஹரிஷிகளைப் பக்தியுடன் வணங்குங்கள். தேஹத்தில் யாதொரு அஸௌகர்யமும் நேரா" தென்றான்

ராம லக்ஷ்மணர்கள் அப்படியே வணங்கி, அங்கிருந்து ஸுக்ரீவனுடன் வெகு தூரம் போனார்கள். முடிவில் வாலியென்ற மஹா

வீரனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட கிஷ்கிந்தைக்கு அருகில் வந்து, அவனைக் கொல்ல நிச்சயித்து, ஆயுதபாணிகளாக அங்கேயே காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 14

ராமன் ஸுக்ரீவனைத் தைர்யப்படுத்தினது.

அந்த இருண்ட காட்டில் மரங்களின் மறைவில் அவர்கள் நின்றுகொண்டிருக்கையில், ஸுக்ரீவன் நான்குபுறங்களிலும் சுற்றிப் பார்த்துக் கடுங்கோபங்கொண்டு, கோரமாகக் கர்ஜித்து வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். பெரிய மேகம் பெருங் காற்றால் அடிக்கப்பட்டுக் குமுறுவதுபோல் அந்த ஓசை ஆகாசத்தைப் பிளந்தது. பால ஸூர்யனைப்போன்ற ப்ரகாசத்தையும், ஸிம்ஹத்தைப்போன்ற நடையையுமுடைய ஸுக்ரீவன் மஹாதைர்யசாலி, ஆயினும் வாலியை நினைத்துப் பயந்து தன் மனோரதங்களை நிறைவேற்றக் கூடிய ரகுவீரனைப் பார்த்து, "ஸ்வாமி! கிஷ்கிந்தைக்கு வந்துவிட்டோம். வனத்தில் மிருகங்கள் வேடனுடைய வலையில் கட்டப்பட்டிருப்பதைப்போல், வானரர்கள் இதை எக்காலத்திலும் ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். தங்கத் தோரணங்களாலும் கொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கோட்டைச் சுவர்கள் பயங்கரமான யந்த்ரங்களால் காக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வாலி தன் புஜபலத்தால் இதை ரக்ஷிக்கிறான். வஸந்த காலத்தில் கொடிகள் புஷ்பிப்பதைப்போல் வாலியைக் கொல்வதாக ஆதியில் தாங்கள் செய்த ப்ரதிக்ஞையை இப்பொழுது நிறைவேற்ற வேண்டுகிறேன்" என்றான்.

ரகுநாதன் "சென்ற தடவை உன்னை அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியாததால் நான் வாலியைக் கொல்ல முடியவில்லை. லக்ஷ்மணன் உன் கழுத்தில் போட்டிருக்கும் ஹாரத்தால் இப்பொழுது அந்த ஸந்தேஹத்திற்கிடமில்லை. இந்த மாலை உன் காந்தியையும் அழகையும் அதிகப்படுத்துகிறது. நக்ஷத்ரங்களால் சூழப்பட்ட ஸூர்யனைப்போல் ப்ரகாசிக்கிறாய். என் கையிலுள்ள இந்தப் பாணத்தால் உனக்கும் வாலிக்குமுள்ள விரோதத்தையும் அவனால் உனக்கு நேரும் பயத்தையும் ஒழிக்கிறேன். அவன் எங்கே எனக்குக் காட்டு. அவன் என் பாணத்தால் ஹ்ருதயம் பிளந்து புழுதியில் விழுந்தி

புரளும்படி செய்வதை அதிசீக்கிரத்தில் பார்ப்பாய் வாலி என் கண்ணில் பட்டு உயிருடன் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப்போனால் என்னைத் தோஷமுள்ளவனென்றும் திறமையில்லாதவனென்றும் நீ வேண்டியவரையில் தூஷிக்கலாம் உன் எதிரிலேயே அந்த ஏழு ஆச்சாமரங்களையும் நான் துளைக்கவில்லையா? அதே பாணத்தால் வாலியை இன்று கொல்வேனென்று அறி எனக்கு எவ்வித ஆபத்து நேர்ந்தாலும் நான் பொய் சொன்னதில்லை இனி ஒருக்காலும் சொல்வதுமில்லை எப்பொழுதாவது தாமத்தைக் கைவிட விரும்புவேனோ? என் ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றுகிறேன், கவலைப்படாதே உத்தமமான நிலத்தில் தகுந்த காலத்தில் விதை விதைத்து நல்ல மழை பெய்ததுபோல், நான் சொன்ன வார்த்தை பலிக்காமல் போகாது ஆகையால் வாலி உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்வதற்கு வரும்படி ஸிம்ஹநாதம் பண்ணு ஜயசீலனே வாலி உன்னால் முன்னொரு தடவை சண்டைக்கு அழைக்கப்பட்டிருக்கிறான் தான் பலசாலியென்று கர்வங்கொண்டிருப்பதாலும் யுத்தத்தில் எப்பொழுதும் ஆசையுள்ளவனானதாலும் உடனே வெளியில் வருவான் சத்ருக்கள் தங்களைச் சண்டைக்கு அழைப்பதைச் சூரர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள் வாலி தன் வீர்யத்தை நன்றாக அறிந்தவன், மேலும் ஸ்த்ரீகளுக்கு எதிரில் சண்டைக்குப் பின் வாங்கமாட்டார்” என்றார்

ஸுக்ரீவன் பிறகு ஆகாசம் பிளக்கும்படி கர்ஜித்தான் ராஜ்யத்தில் அரசனின்றிக் குழப்பமாக விருக்கையில் குலஸ்த்ரீகள் பரபுருஷர்களால் பலவந்தஞ் செய்து இழுக்கப்பட்டு மிரண்டு தபிப்பதுபோல் அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டுப் பசுக்கள் பயந்து முகம் வெளுத்து ஓடிப்போயின யுத்தத்தில் அடிபட்ட குதிரைகளைப் போல மான்கள் நான்கு மூலைகளிலும் ஓடி ஒளிந்தன புண்யமிழந்து ஆகாசத்திலிருந்து தலைகீழாக விழும் நக்ஷத்ரங்களைப்போல பறவைகள் ப்ரக்ஞை தப்பி விழுந்தன

பிறகு ஸுக்ரீவன் சௌர்யத்தால் தேஜஸ் அதிகரிக்க, பெருங்காற்றால் மோதும் அலைகளையுடைய ஸமுத்ரத்தைப்போலும் மழைக்காலத்தில் இருண்ட மஹாமேகங்களைப்போலும் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தான்.

ஸர்க்கம் 15

தாரை வாலியைத் தடுத்தது.

ஸகல ப்ராணிகளும் கேட்டு நடுங்கும்படி ஸுக்ரீவன் செய்த கர்ஜனை அந்தப்புரத்தில் பெண்டுகளுடனிருந்த வாலியின் காதில் விழுந்தது உடனே மயக்கந் தெளிந்து, கோபமும் ரோஷமும் பொங்கின ஸந்த்யாகாலத்தில் ஸூர்யனைப்போல் தேஹம் சிவந்து, ராஹுவால் பிடிக்கப்பட்ட ஸூர்யனைப்போல் திடீரென்று காந்தியை இழந்தான் பயங்கரமான பற்களுடன் நெருப்புக்கொழுந்தைப் போல் கோபத்தால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, யானைகளால் வேருடன் பிடுங்கப்பட்ட தாமரைகளையுடைய மடுவைப்போல் சற்று நேரம் கலங்கி நின்று பிறகு ஸுக்ரீவனுடைய கர்ஜனையைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல் அதிவேகமாக வெளியில் ஓடிவந்தான் அவன் நடக்கும் போது பூமி பிளந்தது, தாரை அதைக்கண்டு பயந்து திகைத்து, அவனிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தால் இறுகத் தழுவி ஹிதத்தைச் சொல்ல வாரம்பித்தாள். "ஆற்று வெள்ளத்தைப் போல் பொங்கும் தங்கள் கோபத்தைத் தூங்கியெழுந்தவன் ராத்ரியில் அணிந்த மாலையைக் கழற்றி எறிவதுபோல் விலக்குங்கள் இப்பொழுது ராத்ரி நெருங்கினதால் சத்ருக்களின் பலாபலத்தைக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம். விடியற் காலையில் ஸுக்ரீவனுடன் சண்டை செய்யலாம் தாங்கள் இப்படித் திடீரென்று புறப்பட்டுப் போவது எனக்கிஷ்டமில்லை, நான் தங்களைத் தடுப்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லக் கேளுங்கள்.

"இவன் முன்னொரு தடவை தங்களைச் சண்டைக்கழைத்தான் அப்பொழுது தாங்கள் கடுங்கோபத்துடன் புறப்பட்டுப் போய், அவனை அடித்துத் துரத்தினீர்கள் மறுபடியும் இவ்வளவு சீக்ரமாக அவன் தங்களை யுத்தத்திற்கழைப்பதைப் பார்த்தால் ஸந்தேஹப்படுகிறேன் அவனுடைய கர்ஜனையால் வெளிப்படும் கர்வத்தையும் தைர்யத்தையும் உத்ஸாகத்தையும் யோசித்தால் இதற்கு ஏதோ பெரிய காரணமிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. பிறருடைய உதவியின்றி அவன் இங்கே வரமாட்டானென்று எண்ணுகிறேன். எந்த வீரனையோ அண்டி அவனுடைய ஒத்தாசையால் தங்களை இப்படி யுத்தத்திற்கழைக்கிறான். இயற்கையாகவே நிபுணன், புத்திமான்,

ஒருவனுடைய வீாயததையும நனருகப பரீக்ஷிககாமல அழைதது வரமபட்டான.

நமது குழநதை அங்கதன வனததில திரியுமபொழுது தூதாக ளால இதை அறிநதான அயோதயாதிபதியின புதராகளான ராம லக்ஷமணாகள ஸுகரீவனுசகு உதவியாகச சோநதிருககிருாகளாம. அவாகள சூராகள, யுததததில தோறகாதவாகள, இக்ஷ்வாகு குலத தினா, மஹா கீாததிசாலிகள. ராமனே யுதததததில நிபுணன பரளய காலாகனியைபபோல தன தேஜஸால சதருககளை எரிபபவன. 'ஸுகரீவனுககு உதவுவதைபபோல எனககும என உதவககூடா' தெனருல, ஒரு பெரிய மரம தன நிழலை அண்டினவனுடைய தாபத தைப போககி, மலாகளாலும பழஙகளாலும ஸகல இநதரியஙகளை திருபதி செயவதுபோல, ராமன தனனை அணடின ஸாதுககளின தாபதரயஙகளைப போககி, ஸகல மஙகளஙகளையும அருளுகிருன. ஸுகரீவனுககு நாம தரோஹஞசெயததால ராமன நமமை ஸாது வென்று ஒபபுககொளளவும மாட்டான, ரக்ஷிககவும மாட்டான. தனனை அணடினவாகளுடைய யோகக்ஷேமஙகள யாவையும தானே வஹிதது, உபாயம முதல பலம அடையுமவரையிலுளள காாயஙகள யாவையும தானே செயகிறவன அவாகளில துககததால பீடிககப படுகிறவாகளுககு இவனைத தவிர வேறு துணையிலலை எனககும இப படி வேருருவன கிடைககமாட்டானேனெனருல, இபபடிப பட்ட ரக்ஷகன இநத பரபஞசததில வேருவருமிலலை அண்டின வாகளைக காபபாறறுவதாலுண்டான கீாததியில அவன நிகரறறவன். தனனைச சரணமடைநதவாகளுககு ஸகல க்ஷேமஙகளையும கொடுகக வேணடிய லௌகிகஞானததையும சாஸதரஞானததையுமுடைய வன. ஸகல தாமஙகளையும பூாணமாக அனுஷ்டிபபவனென்று பிதிருவாகளை பரிபாலனததால தெரிகிறது அடியாாககு எளிய வன. பெரியமலை ஸகல தாதுக்களாலும நிறைநதிருபபதுபோல அனநத கலயாண குணஙகளால நிறைநதவன அவைகளால விளஙகும அநத மஹாபுருஷனுடைய மஹிமை அவைகளை விட மேலானது அவருடைய ஸவரூபததால அவைகளுககு விசேஷ மேன்மை ஏறபடுகிறது எநத ஸமயததிலும கலஙகாத மன தையுடையவன நீ அநத மஹாதமாவைப பகைபபது உசிதமலல. அளவறற பராகரமமுடையவன. யுததததில ஜயிககமுடியாதவன, ஆனல, 'தனனைக காபபாறறிககொளள முடியாதவனு பிறரை எப படிக காபபாறறுவான? தனககுக் கிடைககவேண்டிய ராஜயததி

விருந்து துரத்தப்பட்டவன் ஸுக்ரீவனுக்கு ராஜ்யத்தை எப்படி ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பான்? மேலும் பலவானான என்னுடன் ஸ்நேஹஞ் செய்யாமல் பலஹீனனான ஸுக்ரீவனுடன் ஸ்நேஹஞ்செய்வானோ'வென்று நினைத்து அலக்ஷ்யஞ்செய்யக்கூடாது. தாங்கள் மஹாசூரனென்று எனக்குத் தெரியும். தங்களிடத்தில் தோஷத்தைக் கற்பிப்பதாக எண்ணக்கூடாது. தங்கள் ஹிதத்தையே உத்தேசித்து, நான் சொல்லும் யோஜனையைக் கேட்டு அப்படியே செய்ய வேண்டும். ஸுக்ரீவனை வருவித்து, அவனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வியுங்கள். பலவானான தங்கள் ஸஹோதரனுடன் பகைக்க வேண்டாம். ராமனுடன் ஸ்நேஹஞ் செய்வது தங்களுக்கு நல்லதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஸுக்ரீவனிடத்தில் ப்ரீதி வையுங்கள். அவனிடத்திலுள்ள விரோத புத்தியை நீக்குங்கள். உங்களுடைய தம்பியை நீங்களே போஷித்து ஸௌக்யமாக ரக்ஷிக்க வேண்டாமா? காட்டிலிருந்தாலும் நகரத்திலிருந்தாலும் அவன் தங்களுடைய பந்துவல்லவா? அவனைப்போன்ற பந்து தங்களுக்கு வேறொருவன் இருப்பானென்று எண்ணவில்லை. அவனைக் கௌரதை செய்து அவனுக்கு வேண்டிய பஹுமானங்களைக் கொடுத்து ஆதரித்து, எப்பொழுதும் தங்களுடைய ஸமீபத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எல்லாவற்றையும் மறந்து தங்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வான். நீங்கள் எப்படியிருந்தாலும் அவன் உங்களுடைய பந்துவென்றே ஜனங்கள் சொல்வார்கள். அவனுடன் ஸ்நேஹஞ்செய்வதைத்தவிர உங்களுக்கு வேறு வழியில்லை. நான் தங்களுடைய ஹிதத்தைத் தேடுகிறவளென்று தங்களுக்குத் தோன்றினால், எனக்கு ப்ரியமான காரியத்தைச் செய்ய தங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால், என் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து அப்படியே நடக்க வேண்டும். என்னிடத்தில் க்ருபை செய்து என் வார்த்தையைத் தங்களுக்கு ஹிதமாக மதிக்கவேண்டும். என்னிடத்தில் கோபிக்கக் கூடாது. மஹேந்த்ரனுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ள ராமனுடன் தாங்கள் விரோதிப்பது எனக்கிஷ்டமில்லை" யென்று தாரை சொன்ன ஹிதோபதேசம் வாலிக்கு மிகவும் வெறுப்பாகவிருந்தது. காலபாசத்தால் கட்டப்பட்டு மரணம் ஸமீபித்தவனுக்கு விபரீத புத்தி தோன்றுவது ஆச்சர்யமா?

ஸாககம 16

வாலி வதம.

பூாணசநதரனைபபோல அழகான முகததையுடைய தாரை இபபடிச சொலலக கேட்டு, வாலி அவளை அதட்டி, "பரிய நாயகி! இநத ஸுகரீவன என தமபி, இபபொழுது எனககுச சதரு, மிகுநத காவததுடன அவன காஜிபபதை நான எபபடிப பொறுப பேன? யுததததில பினவாஙகாத சூராகளைச சதரு வீரவாதஞ செயது யுததததிறகழைததால, அதைப பொறுததுககொணடிருப பதைவிட உயிரை இழககலாம நீ ஸதரீயானதால பயநதவள, உனககு இநத விஷயம தெரியாது. ஸுகரீவன எனனுடன யுததஞ செயய விருமபி எனனை யுததததிறகழைககக காஜிபபதை நான பொறுககமாட்டேன அவனுககு ஸுகரீவனெனறு பெயரே யொழிய, வாஸதவமாயக கழுததேயிலலாதவன

எனனை ராகவன எனன செயவாரோவெனறு நீ துககப படவேணடாம ரக்ஷிககத தகுநதவனை ரக்ஷிபபெனற தா மததை அறிநதவா பரம அயோககயனான ஸுகரீவன அவ ருடைய கிருபைககுப பாததிரமலல ஒருவன செயத குற றததை அறிநது, தககபடி சிக்ஷிபபவா, அபபடி நான யாதொரு குறறமும செயயவிலலை அவருககு யாதொரு அபராதமும செய யாத எனனைக கொனறு அதனால வரும பாபததை ஸமபாதித துக கொளவாரா? இஙகிருககும ஸதரீகளை அழைததுககொணடு நீ திருமபிப போ நான இவவளவு தைாயம சொலலியும எனனைப பின தொடாகிறாயே பரம மிததிராகள இநத ஸமயஙகளில செயயவேண டிய ஹிதோபதேசததைச செயதாய எனனிடததில நீ வைததிருக கும பகதியையும வெளியிட்டாய ஸுகரீவனிடம யுததஞ செயயப போகிறேன கவலைபபடாதே அவனுடைய கொழுபபை மாததிரம அடககுவேனேயொழிய அவனைக கொலலமாட்டேன அவனுககுப போதுமானவரையில யுததஞ செயகிறேன விருக்ஷஙகளாலும கைக குததுகளாலும பீடிககபபட்டு அதிசீகரததில ஓடிபபோவான என காவததையும முயறசியையும அவன தாஙகமாட்டான நீ புததிசாலி யால எனககு உதவி செயததைப புறறியும எனனிடததில வைதத

அனையப் பற்றியும் ஸந்தோஷித்தேன். என்னுடைய ப்ராணன்மேல் ஆணையிட்டு உன்னைத் தடுக்கிறேன். நான் ஜயமடையவேண்டுமென்று ஆசீர்வாதஞ் செய்துவிட்டுத் திரும்பிப் போ, நானும் ஸுக்ரீவனை யுத்தத்தில் ஜயித்துத் திரும்பி வருகிறே”னென்றான்.

அப்பொழுது தாரை அவனை ப்ரியத்துடன் ஆலிங்கனஞ் செய்து, துக்கத்தைத் தாங்க முடியாமல் அழுதுகொண்டு, வாலியை மெள்ள ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்தாள். பிறகு அவனுக்கு ஜயம் கிடைக்க வேண்டியதற்காக மந்த்ரங்களால் ஸ்வத்யயனம் முதலியவைகளைச் செய்துவிட்டுச் சோகத்தால் மயங்கி ஸ்த்ரீகளுடன் அந்தப்புரத் திற்குச் சென்றாள்.

அப்பொழுது வாலியும் மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல் கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு நகரத்திலிருந்து வெளியில் கிளம்பி, சத்ருவைத் தேடி நான்கு புறங்களிலும் பார்த்தான். தங்க நிறமுள்ள ஸுக்ரீவன் வஸ்த்ரத்தை இறுக்கக் கட்டிக்கொண்டு ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப்போல் வந்து நிற்பதைக் கண்டு வாலி அடங்காத கோபங்கொண்டு, தானும் வஸ்த்ரத்தை இறுக்கக் கட்டிக்கொண்டு விரல்களை மடக்கிக் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு ஸுக்ரீவன் மேல் பாய்ந்தான். அதைக் கண்டு ஸுக்ரீவனும் விரல்களை மடக்கிக் கொண்டு மஹா கோபத்துடன் வாலியை நோக்கி ஓடிவந்தான். உடனே வாலி அவனைப் பார்த்துக் கண்கள் சிவந்து, “இதோ பார். என் விரல்களை இறுக மடக்கிக்கொண்டு என் முஷ்டியால் உன்னைக் குத்துவேன். அது உன்னுயிரை வாங்கு”மென்றான். அதற்கு ஸுக்ரீவனும் “இந்தக் குத்து உன் தலையில் விழுந்து உன்னுயிரைக் கொள்ளை கொள்ளு”மென்றான். பிறகு வாலி மஹாரோஷத்துடன் ஸுக்ரீவனைக் குத்தினான். அதனால் ஸுக்ரீவனுடைய தேஹத்திலிருந்து ரக்த ப்ரவாஹம் மலையருவிகளைப்போல் பெருகிற்று. உடனே அவன் ஒரு ஆச்சாமரத்தை வேருடன் பிடுங்கி வாலியை அடிக்க, அவனும் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்ட மஹாபர்வதத்தைப்போல் அந்த அடியைப் பொறுக்கமாட்டாமல், அதிக பாரத்தை ஏற்றின கப்பல் ஸமுத்ரத்தில் அலைகளால் மோதப்படுவதுபோல் தத்தளித்தான். அவர்கள் பயங்கரமான பலத்தையும் பராக்ரமத்தையு முடையவர்கள். பூர்ணிமையில் விளங்கும் சந்த்ர ஸூர்யர்களைப் போன்றவர்கள்; கோரமான சரீரத்தையுடையவர்கள், கருடனுக்கு ஸமமான வேகத்தையுடையவர்கள், பரம சத்ருக்கள், ஒவ்வொருவரும் எதிரி அஜாக்ரதையாயிருக்கும் ஸமயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்கள். அ-

பொழுது வாலியின் பலமும் வீர்யமும் அதிகரித்தன. ஸுக்ரீவனுடைய வீர்யமும் பலமும் குறைந்தன. வாலியால் தன் கொழுப்பழிந்து பராக்ரமம் குறைவதைக் கண்டு, ஸுக்ரீவன் கோபமடைந்து, வாலியிடத்தில் தன் ஸாமர்த்யத்தையும் சாதுர்யத்தையும் பல விதமாய்க் காட்டினன். விருக்ஷங்களாலும் கற்பாறைகளாலும் வஜ்ராயுதத்தைப்போன்ற நகங்களாலும் பர்வத சிகரங்களாலும் முஷ்டிகளாலும் முழங்கால்களாலும் கால்களாலும் கைகளாலும் ஒருவர்க்கொருவர் சளைக்காமல் யுத்தஞ் செய்தார்கள். இந்திரனும் விருத்ராஸுரனும் எதிர்த்ததுபோல் அது பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது. இரண்டு மஹாமேகங்கள் ஒன்றையொன்று தாக்கிக் கர்ஜிப்பதைப்போல் வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் அந்த வானர வீரர்கள் தேஹமெங்கும் ரக்தம் பெருக ஒருவரையொருவர் அடித்துக் கிழித்து அதட்டினார்கள்.

ஸுக்ரீவன் வரவரப் பலங் குறைந்து அடிக்கடி திக்குகளையும் ஆவலுடன் பார்ப்பதை ராகவன் கவனித்து, அவன் துக்கப்படுவதை ஸஹிக்காமல், வாலியை வதஞ் செய்து, அவனைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று, அதற்கேற்ற பாணத்தைத் தேடினார். அதை எடுத்து நாணில் வைத்துக் காதுவரையில் இழுத்துக் காலசக்ரம்போல் கோதண்டத்தை மண்டலமாய் வளைத்தார். ப்ரளய காலத்தில் காலமேகங்கள் கர்ஜித்து அண்டங்கள் பிளப்பதுபோன்ற அந்த நாணோசையால் அங்கிருந்த பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் நடுங்கிப் பயந்து ஓடின. ராகவனால் விடப்பட்ட பாணமானது வஜ்ராயுதம்போல் சப்தித்துக்கொண்டு மின்னலைப்போல் அதிவேகமாய் வாலியின் மார்பில் பாய்ந்தது. வாலியோ மஹாதேஜஸ்வி, மஹாவீரன், மட்டில்லாத கர்வங்கொண்டவன், ஆனாலும் காந்தியற்று ப்ரக்ஞையிழந்து, ஐப்பசி மாஸத்தில் பூர்ணிமா திதியில் தூக்கிக் கட்டப்பட்ட இந்த்ரத்வஜம் சாய்ந்ததுபோல் தரையில் விழுந்தான்.

இப்படிப் புருஷ ச்ரேஷ்டனான ராமன் தங்கக் கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அக்னிக் கொழுந்துபோல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு சத்ருக்களின் உயிரை வாங்கும் ச்ரேஷ்டமான பாணத்தைப் ப்ரயோகித்தார். ப்ரளய காலத்தில் வெளிப்படும் யமனைப்போலும், பரமசிவனுடைய முகத்திலிருந்து புகையுடன் கிளம்பின அக்னியைப்போலும் அது இந்த்ர குமாரனான வாலியின் மார்பில் விழுந்தது. மலர்ந்த அசோக விருக்ஷம் நெருப்பால் எரிக்கப்பட்டதுபோலவும், இந்த்ர

வஜ்ரம் சாய்க்கப்பட்டதுபோலும், வாலி ரக்தம் பெருக ப்ரக்ஞையற்று தரையில் விழுந்தான்.

ஸர்க்கம் 17.

வாலி ராமனைக் குற்றஞ் சாட்டினது.

யுத்தத்தில் நிபுணனான வாலி, ராம பாணத்தால் அடிபட்டு, உத்தமமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸகல அவயவங்களும் பூமியில் படும்படி, வெட்டின மரம்போலும், கயிறு தளர்ந்த இந்த்ரத்வஜம்போலும் விழுந்துகிடந்தான். சந்த்ரனில்லாத ஆகாசத்தைப்போல அவனில்லாமல் பூலோகம் ப்ரகாசிக்கவில்லை. அவன் அடிபட்டுத் தரையில் விழுந்திருக்கையிலும் அந்த மஹாத்மாவின் காந்தியாவது பல பராக்ரமங்களாவது ப்ரதாபமாவது குறையவில்லை, உயிரும் போகவில்லை. தேவேந்த்ரனால் கொடுக்கப்பட்ட ரத்னங்களிழைத்த தங்க மாலையானது அவனுடைய ப்ராணன்களையும் ப்ரதாபத்தையும் காந்தியையும் காப்பாற்றிற்று. ஸந்த்யா காலத்தில் ஓரங்களில் சிவப்பு வர்ணத்தால் சூழப்பட்ட மேகத்தைப்போல் அந்த ஹாரத்தால் வாலி விளங்கினான். அவனுடைய காந்தி அந்த மாலையிலும் தேஹத்திலும் அவனுயிரை வாங்கின பாணத்திலும் மூன்று வகையாய்ப் பிரிந்து ப்ரகாசித்தது. ராமனுடைய கோதண்டத்திலிருந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அந்தப் பாணம் அவனுக்கு வீரஸ்வர்கத்தையும் முடிவில் உத்தமமான முக்தியையும் அனுக்ரஹித்தது. "இந்தப் பாணத்தை ப்ரயோகித்தவனல்லவோ மஹாவீர"னென்று சத்ருவை மெச்சித், தேஹத்திலுள்ள வேதனையால் மெள்ள மெள்ள அவன் எங்கேயிருக்கிறானென்று ஸகல திக்குகளிலும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஜ்வாலை யடங்கிய நெருப்புப்போலும், தன் புண்யம் க்ஷீணித்த பொழுது தேவலோகத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்த யயாதிசக்ரவர்த்தியைப்போலும், ப்ரளயகாலத்தில் தைவகதியால் ஆகாசத்திலிருந்து பூமியில் தள்ளப்பட்ட ஸூர்யனைப் போலும் ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாத மஹேந்த்ரனைப்போலும், மஹேந்த்ர புத்ரனான வாலி தங்க ஹாரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஸிம்ஹத்தைப் போன்ற மார்பையும் நீண்டு பருத்த புஜங்களையும் தங்க நிறமுள்ள நேத்ரங்களையும் காந்தி

யால் ஜ்வலிக்கும முகததையுமுடையவனுய்த தரையில கிடபபதை ராம லக்ஷ்மணாகள பாாதது ஸமீபததில வநதாாகள். அபபொழுது வாலி, ராகவனையும மஹா பலவனுன லக்ஷ்மணனையும பாாதது, மதுர மாகவும கடுமையாகவும தாமததை அனுஸரிததிருககும வாாததை களைச சொலல ஆரமபிததான. (வாலி ராமனுடைய செய்கையைக கணடிதத வாாததைகள தாமததிறகு விரோதமிலலையெனறு வால மீகி மஹாஷியின கருததெனபதைப பலா கவனிபபதிலலை வாலி வததைதப பறறின இருவித அபிபராயங்களில வாலமீகி எதை ஆமோதிககிருரெனறு இதனுல தெரிகிறது).

"நீ தசரத சக்ரவாததியின புதரன, மஹா கீாததிசாலி, தா மததை அனுஷ்டிபபதில பரியமுளளவன, உததம குலததில பிறநத வன. ஸதவ குணததை பரதானமாயுடையவன, மஹாதேஜஸவி; வரதங்களை அனுஷ்டிததவன இபபடியிருகக வேருெருவருடன யுததஞ் செய்துகொணடிருநதேன; நீ இருபபதை அறியவிலலை; எனனைக கொனறதால எனன பெருமை அடைநதாய? ஸுகரீவனு டன நான யுததஞ் செயதுகொண்டிருக்கும்பொழுது உன பாணத தால எனனை மாாபில அடித்தாயே ராமன கருணையின ஸவருபததை முறறிலும அறிநதவனெனறும, 'ஸகலபூதஙகளுககும ஹிததததையே செயகிறவ னெனறும, தயாமூாததியென்றும, தனனை மீறி வரும உதஸாஹததை ஜயிததவனெனறும, பெரியோாகளின ஆசா ரததை அறிநதவனெனறும, செயத பரதிககையைத தவ ருதவனெனறும, ஸகல பராணிகளும உன கீாததியைக் கொண் டாடுகினறன. இநதரியங்களை அடககுவது சாநதி பொறுமை தாமபுததி ஸதயம பராகரமம அபராதஞ்செய்தவாகளைத தண டிபபது இவை அரசாகளுககுரிய உததம குணஙகளெனறு சொலலப் பட்டிருககிறது நீ அரசனுனதால உனககு நனருகத தெரியும். மேற சொனன குணங்களையும தாமாதமாககளான இக்ஷ்வாகு வமசததில நீ பிறநதவனெனபதையும ஆலோசிதது உனனை நமபினேன தாரை எவவளவு தடுததும லக்ஷ்யஞ்செயயாமல ஸுகரீவனுடன யுததஞ் செய்ய வநதேன வநது பாாககையில உனனைக காணவிலலை. நான வேருெருவனுடன யுததஞ்செயதுகொண்டு பரவசமாகவிருக்கும பொழுது நீ எனனுடன் யுத்தஞ்செயயமாட்டாயெனறு நிசசயித தேன. ஆனுல நீ இவவளவு துாபபுததியுடையவனெனறும தாமாத மாவைப்போல வேஷம தரிததவனெனறும, அதறகு முறறிலும விரோதமான ஸ்வபாவததை யுடையவனெனறும பாபமான ஆசா

ரத்தை உடையவனென்றும் புல்லால் மூடப்பட்ட பாழுங்கிணற்றைப்போன்றவனென்றும், ஸாதுக்களின் வேஷத்தைத் தரித்த பாபியென்றும், நீறுபூத்த நெருப்பைப் போன்றவனென்றும், தர்மத்தைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு பிழைப்பவனென்றும் அறியாமற் போனேனே.

உன் தேசத்திலாவது நகரத்திலாவது நான் வந்து செய்த அபகாரமென்ன? உனக்காவது செய்த அவமானமென்ன? குற்றமில்லாத என்னை ஏன் கொன்றாய்? நானோ காய் கிழங்கு பழங்களைத் தின்று வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் குரங்கு, உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய வந்தேனா? வேறொருவருடன் சண்டைபோட்டுக்கொண்டிருக்கையில் என்னை அடித்தாய். அதர்மத்தின் அடையாளங்கள் உன்னிடத்தில் காணப்படுகின்றன, நன்றாக விளங்குகின்றன. க்ஷத்ரியகுலத்தில் பிறந்து பெரியோர்களிடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் யாவையும் கற்று ஸந்தேஹமின்றித் தர்மவானுக்குரிய அடையாளங்களைத் தரித்து இவ்விதமான கொடிய காரியத்தை எவனாவது செய்வானா? ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அளவற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறவனென்ற பெயரை (ராம) உனக்கு வைத்தவன் யார்? நீதிசாலியான அரசர்களின் வம்சத்தில் பிறந்து, தர்மவானென்று ப்ரஸித்தி பெற்று, மஹா க்ரூரஸ்வாபமுடைய நீ அழகான ரூபத்துடன் பூமியில் ஏன் நடமாடுகிறாய்? பிறரை மதுரமான வார்த்தைகளால் ஸமாதானஞ் செய்வது, கேட்பவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் கொடுப்பது, பிறர் செய்யும் அபராதங்களைப் பொறுப்பது, அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றுவது, எந்த ஆபத்திலும் ஸத்யத்தைக் கைவிடாதது, எந்தக் கஷ்டங்கள் நேர்ந்தாலும் மனம் கலங்காமலிருப்பது, தன்னை எதிர்த்தவர்களை நாசஞ்செய்யும் பராக்ரமம், தர்மத்திற்கு விரோதமாய் நடப்பவர்களைத் தண்டிப்பதென்றவை அரசர்களின் ஸ்வபாவ குணங்களல்லவா? அப்படி நான் என்ன அபராதம் செய்தேன்? நானோ காட்டிலிருப்பவன், நீயோ நாட்டிலிருப்பவன். நானோ வானரன், நீயோ நரன். நானோ கிழங்கு காய் பழம் முதலியவைகளைத் தின்பவன், நீயோ அரசர்களுக்குரிய அன்னம் மாம்ஸம் முதலியவைகளைத் தின்கிறவன். நீயோ சக்ரவர்த்தியின் புத்ரன், நானோ பிறப்பால் உனக்கு ஸமமல்ல. உனக்கும் எனக்கும் விரோதத்திற்குக் காரணமென்ன?

பூமி தங்கம் வெள்ளி முதலிய ஐச்வர்யங்களே காரணமென்று சொல்வார்கள். என்னிடத்திலும் மற்ற வானரர்களிடத்திலும் உள்ள

காய பழம முதலிய வஸ்துககளில நீ ஆசை வைதது இபபடிச செய தாயா? நீதியும அனுகரஹமும உததம அரசாகளின தாமம. அநயாயமும ஹிமஸிபபதும அலப அரசாகளின தாமம, இவவிரணடிறகும ஸமபநதமிலலை. அரசாகள இநதத தாமஙகளை மனம போனபடி அனுஷ்டிககககூடாது. நீ காமததையே முகயமாகவுடையவன, மஹா கோபி, கடடுபபாடிலலாதவன, மேறசொனன இருவித தாமஙகளையும கலநது நடததுகிறவன ஒருவனைக கொலலவேண்டுமெனறு உனககுத தோனறினவுடனே யோசிககாமல அவனைக் கொலலுகிறவன. தாமததில உனககு சரததையிலலை பிறருடைய பொருளைக கைபபறறுவதில ஆசையுளளவன இநதரியங்களை அடககாமல அவை போகிற வழியிலேயே விடுகிறவன. யாதொரு அபராதமும செய்யாத எனனைக கொனறு லோகததாா வெறுககும காயததைச செயது, ஸாதுக்களின நடுவில எனன சொலவாய்? அரசனைக் கொலலுகிறவன, பராஹமணனைக கொலலுகிறவன, பசுவைக் கொலலுகிறவன, திருடன, பராணிகளைக காரணமிலலாமல கொலவதில பரீதியுளளவன, ஈசவரனே இலலையெனறு எணணுகிறவன, தமயனுககு விவாஹமாகாதபொழுது தான விவாஹம செய்து கொளளுகிறவன, கோட சொலலுகிறவன, செலவமிருநதும கொடுககாத லோபி, மிதராகளுககு தரோஹஞ செயகிறவன, குருவின பார்யையைக கெடுபபவன இவாகள் மஹாபாபிகள் அடையும நரகங்களுககுப போகிறாகள, இதில ஸநதேஹமிலலை.

'க்ஷததரியாகளுககு வேடடையாடுவது தாமமலலவா? காட்டு மிருகங்களில ஒனறான உனனைக கொலவதில தோஷமெனன'வென்கிறாயோ? மான புலி முதலியவைகளின தோலைபபோல என தோல ஆஸனததிற்கு உபயோகமலல படடுபபூசசியின் நூலைபபோல என மயிா போாவைகளுக்கு உபயோகமலல. யானையின தநதஙகளையும எலுமபுகளையுமபோல என பலலுகளும எலுமபும ஒனறுககும பரயோஜனபபடாது உனனைபபோல தபஸவிதாமததை அனுஷ்டிபபவாகள், என மாமஸததைத தொடமாடடாாகள். எதறகாக எனனைக கொனறாய ? ஐநது நகங்களையுடைய பராணிகளுககுள் சலயமெனற முளளமபனறியும, நாயைக கொலலும பனறியும, முயலும ஆமையும உடுமபும பராஹமண க்ஷததரிய வைசயாகள புஜிககததகாதவை தாமததை அறிநதவாகள என தோலையாவது எலுமபுகளையாவது தொடககூட மாடடாாகள், என மாமஸததையும புஜிக்கமாட்டாாகளை. ஒனறிற்கும உதவாத ஐநது நகங்களுளள எனனை ஏன கொனறீா?

ஸகலமும் தெரிந்த தாரை எனக்கு ஹிதத்தையும் நிஜத்தையும் சொன்னாள். புத்தி மயங்கி அவளை மீறி வந்தேன், உயிரை இழந்தேன். ச்ரேஷ்டமான நடத்தையுள்ள பதிவ்ரதைக்குச் சபல சித்தமுள்ள புருஷன் வாய்த்தது போல் இந்த பூமிக்குத் தகுந்த நாதன் நீயல்ல. ரஹஸ்யமாகப் பிறருக்குக் கெடுதி செய்பவனும், பிறர்க்கு அபகாரஞ் செய்தாலேயே பிழைப்பவனும், ஹீனமான காரியங்களைச் செய்கிறவனும், சாந்தத்தையுடையவன் போல் வேஷந்தரிப்பவனும் பாபியுமான நீ, மஹாத்மாவான தசரதற்குப் புத்ரனாக எப்படிப் பிறந்தாய்? ராமனென்ற மத யானை நன்னடத்தையென்ற கட்டுத்தறியை அறுத்துக்கொண்டு, ஸாதுக்களின் தர்மமென்ற எல்லையைத் தாண்டித் தர்மமென்ற மாவெட்டியை மீறி வந்து என்னைக் கொன்றது. உனக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்காததும் தகாததும் ஸாதுக்களால் தூஷிக்கப்பட்டதுமான இந்தக் காரியத்தைச் செய்தால், ஸாதுக்கள் உன்னை நிந்திப்பார்களென்று ஏன் அறியவில்லை? உனக்கு உபகாரமாவது அபகாரமாவது செய்யாமலிருந்த என்னிடத்தில் பயனின்றிக் காட்டின பராக்ரமத்தை உன் மனைவியை எடுத்துப்போன ராவணனிடத்தில் காட்டவில்லையே! எனக்கு எதிரில் நின்று என்னிடத்தில் யுத்தஞ் செய்திருந்தால் உன்னை அப்பொழுதே கொன்று யமனைத் தர்சனஞ்செய்ய அனுப்பியிருப்பேன். ஒருவன் மதுபானஞ்செய்து மயங்கித் தூங்கும் பொழுது பாம்பு கடித்ததுபோல், ஒருவராலும் எதிர்க்கமுடியாத என்னை மறைந்திருந்து கொன்றாயே?

ஸீதையைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கவேண்டுமென்று முன்னமே எனக்குச் சொல்லியிருந்தால் அன்றைக்கே செய்திருக்கமாட்டேனா? ராவணனைக் கொல்வதற்கல்லவா ஸுக்ரீவனுடன் ஸ்நேஹஞ் செய்து அவனிஷ்டப்படி என்னைக் கொன்றாய்? அதே ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டி உன்னிடத்தில் இழுத்துவரமாட்டேனோ? அவன் ஸீதையை ஸமுத்ரத்தின் அடியில் வைத்திருந்தாலும் பாதாளத்தில் மறைத்திருந்தாலும் நீ எனக்கு ஒரு வார்த்தை சொன்னால், முன் காலத்தில் மதுகைடபர்களால் எடுத்துப்போய் பாதாளத்தில் வைக்கப்பட்ட ச்வேதாச்வதரியென்ற ச்ருதியை ஹயக்ரீவர் அவர்களைக் கொன்று மறுபடியும் பூலோகத்திற்குக் கொண்டுவந்ததுபோல், அவளை உன்னிடத்தில் கொண்டுவரமாட்டேனோ?

ஸுக்ரீவன் நான் இறந்த பிறகு ராஜ்யத்தை அடையவேண்டியது ந்யாயம்? தர்ம விரோதமாக நீ என்னைச் சண்டையில் கொன்

றது அநயாயம. பிறநதவன என்றைககாவது இறககவேணடியது ஸஹஜம. நீ மறைநதிருநது எனனைக கொனறது நயாயமானுல தகுநத பதிலை யோசிததுச சொல'' லெனறு அநத மஹாதமாவான வாலி, பாணததின வேதனையாலும நெடுநேரம பேசினதாலும வாய உலாநது, ஸூாயனைப போல பரகாசிககும ராமனைப பாாததுககொணடே பேசாமலிருநதான.

ஸாககம் 18.

ராமனுடைய பதில்.

இபபடி மதுரமாயும புருஷாாத தஙகளுககு ஒததும கடுமையாகவும வாலி ராமனைத தூஷிததான பாணததின வேதனை பொறுககாமல பேசினுனேயொழிய வேறிலலை காநதியை இழநத ஸூாயனைப போலும, மழை பெயத மேகததைப போலும, அணைநத நெருபபைப போலும சகதியறறுத தரையில கிடககும வாலியைப பாாதது, ''அகஞானததால தாமம, அாததம, காமம, லோகாசாரம முதலியவைகளை அறியாமல இபபடி நிநதிபபது ஸரியலல மஹா புததிமானகளையும வயஸ சென்றவாகளையும பெரியோாகளால ஒபபுககொள்ளபபடடவாகளையும கேடடுத தெரிநதுகொளளாமல, வானராகளுககு ஸ்வபாவமான சபல புததியால இபபடிச சொலலலாமா? உன ஸவரூபததிறகுத தகுநதபடி உனககுப புததி ஏறபடவிலலையே. (இது பொதுவான தூஷணையே தவிர பதிலாகாது).

லோகததில சில அரசாகள தங்கள ஆளுகைககுடபடாத மலைகளையும காடுகளையும அபஹரிததுககொணடு அவைகளிலுளள ஜநதுககளையும் பிடிககிறாகள. (ராமனுடைய செயகை இவவிதமே). ஆனல இநத ஜமபூதவீபமும அதிலுளள பாவதங்களும அரண்யஙகளும இக்ஷவாகு வமசததரசாகளுககு உடபடடவை. (இது உணமையலல. முனகாலததில எபபொழுதாவது அபபடியிருநதாலும தசரதருககு இநத அதிகாரமிலலை, ராமனுககுக கிடைககாது. இபபடியிருநதால வாலி ராவணன் ரோமபாதன ஜனகா கேகயராஜா முதலிய அரசாகள தசரதருககுக கபபஙகடடி வநதார்களா? இதறகு பரமாணமிலலை.) அவைகளிலுளள மிருகங்களையும பக்ஷிகளையும மனுஷயாகளையும காாபபதும தணடிபபதும அநத அரசா

களுககே ஏறபடடது. இபபொழுது அநத ராஜயததை ஆணடு வரும தாமாதமா, ஸதயநதவறுதவன, நேரான நடததையுள்ளவன், தாமாாதத காமமோக்ஷமெனற புருஷாாததஙகளின உணமையை அறிநதவன, குடிகளை நயாயமாகக காாபபதிலும தணடிபபதிலும நோககமுளளவன. அவனிடததில நீதியும பெரியோாகளால பழக கபபடுவதும ஸதயமும குடிகொணடிருககினறன. சாஸதர விரோத மிலலாமல சதருககளினிடததில பராககரமததை உபயோகிப பவன. தேச காலஙகளை அறிநது நடபபவன. ராஜதா மததை அனுஸரிதது அவனுடைய ஆககையைபபடி நாஙகளும மறற அரசாகளும லோகததில தாமததை நிலைநிறுதத அஙகே ஸஞசரிககிறோம (பரதன அரசனலல. ராமனுடைய பாது கைகளை அரசனுடைய ஸதானததில வைதது தான ஸேவகனாக ராஜய காாயஙகளை நடததுகிறான. மேலும ராமனையாவது மறற எவ ரையாவது மேறசொனனபடி ஆககையை செயததாகத தெரியவிலலை) தாமததில நாடின மனஸையுடைய அநத ராஜசரேஷடன லோ கததை ஆளுமபொழுது தாமததிறகு விரோதமாக எவன நடககத துணிவான? நாஙகளும உததம தாமங்களை அனுஸரிதது, அவனு டைய ஆககையையக கைககொணடு தாமததிலிருநது விலகினவாகளை விதிபபடி சிக்ஷிதது வருகிறோம. (பாதுகைகளைக கொடுககுமபொ ழுது பரதன இபபடி யாதொனறும சொலலவிலலை. தான ஆளுவ தாக ஒபபுககொளளவுமிலலை. ராமனே 'நீ நாடடில ராஜாவாகயிரு, நான காடடில ராஜாவாக விருககிறே'னெனறு அபிஷேகஞசெயது கொளளுகிறாா). நீயோ அதாமமாக நடபபவன. பிறா நிநதிக்குமபடி யான காாயததைச செயகிறவன, கடடுபபாடிலலாதவன, ராஜ தா மததை அனுஸரிககாதவன. தாம மாாககததில நடபபவனுககுத தமையனும தகபபனும பிதாவிறகு ஸமம. தன தமபியும புதர னும குணசாலியான சிஷயனும புதரனுககு ஸமம. இது தாமம. இதன ரஹஸயம ஸுலபமாக அறியககூடியதலல. ஸாதுககளும அதில மயஙகுகிறாாகள. உனனைப போனறவாகளைப பறறிச சொலல வேணடுமா? ஸகல பராணிகளின ஹிருதயததில வஸிககும ஸாவாந தாயாமியான பரமாதமாவிறகே தாமாதாமம சுபாசுபம முதலியவை களின ரஹஸயம தெரியும. நீயோ சபல புததியுள்ள வானரன. உனனைபபோனற அகஞானிகளான வானராகளுடன பிறவிக குரு டாகள பிறவிக குருடாகளுடன பழகுவதைபபோல காலஙகழிதது கொணடிருககிறாய. அதை நீ அறிவாயா? நான சொனன வாாததை

யின தாதபாயததைதத தெளிவாகச சொலலுகிறேன். கேவலம கோபத்தால புததி மயஙகி எனனைத தூஷிககாதே.

பெரியோர்களின தாமததைதக கைவிடடு உன தமபியான ஸுகரீவனுடைய பாாயையை அனுபவிககிருய. கேவலம காமததிறகு உடபடடு, அவன பிழைததிருககையில உனககு நாடடுபபெணணுனருமை யெனபவளைக கைபபறறிஞய. அது பாவமலலவா? இபபடித தாமததைதத துறநது, காமததிறகுடபடடுத தமபியின பாாயையை அனுபவிககும உனனைத தணடிககவேணடியது ந்யாயம. (இங்கே சிலா இபபடி ஸமாதானஞ சொலலுகிருாகள். தமயன 'இறநத பிறகு அவனுடைய பாாயையைத தமபி கைபபறறலாம. ஸுகரீவன வாலி குஹையில இறநதானெனறு நமபி அபபடிச செய்தான. உணமையாக இறநதபிறகும அபபடியே செயதான் அது தோஷமலல. ஆகையால ராமன அவனைக கொலலவிலலை. தமபியின பாாயையைக கைபபறறுவது பாபம. மேலும அவன உயிரோடிருககுமபொழுது செயவது மஹாபாபம்'. இநதத தாமம கேவலம மனுஷயாகளுக்குள வழங்கவேணடுமெனறு நமது ஸ்மிருதி காததாககள விதிததிருககிருாகள மிருகங்களுககு ஏறபடவிலலை. ஆகையால இநதக காரணததிறகாக வாலியைக கொனறது நயாயமலல. 'அவன் மிருகமலல, மனுஷயாகளைப போனறவன அநதத தாமாதாமங்களுககுக கடடுபபட்டவன. அதறகாக ராமன கொனருலென'ருல, மனுஷய தாமததினபடி அவனுடன தாமயுததஞ செயதிருககவேணடும கேவலம மிருகமாகப பாவிதது அவனை எபபடியாவது கொலவதறகு நயாயமிலலை) தர்ம விரோதியாகவும லோகாசாரததிலிருநது விலகினவனுகவுமிருககும உனனைத தண்டிபபதைவிட வேறு சிக்ஷை எனககுத தோனறவிலலை. நான க்ஷததரியன, உததம குலததில பிறநதவன. தன பெணணையும ஸஹோதரியையும தமபியின மனைவியையும ஆசை மீறிச சேருகிறவனைக கொலவதைதத தவிர வேறு தண்டனை விதிககபபடவிலலை.

பர்தன இநதப பூமியை ஆணடுவரும சகரவாததி, நாங்கள அவனுடைய ஆகஞையை நடததுகிறவாகள அவன துஷடாக்களையும கடடுபபாடிலலாமல நடபபவாகளையும சிக்ஷிததுத, தாமமாக ராஜ்யததை ஆண்டுவருகிருன. நாங்கள அவனுடைய கடடளையை ஒட்டி உனனைபபோல எலலை மீறி நடபபவாகளைச சிக்ஷிகக ஏற்பட்டிருககிறேம். உனனையும நீ செயத அபராதததையும கவனிககாம லிருககலாமா?

லக்ஷ்மணனுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தைப் போல் ஸுக்ரீவனுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அவனுக்கு ராஜ்யமும் பாரியையும் கிடைக்க வேண்டியது. (ந்யாயாந்யாயத்தை விசாரிக்காமல் எப்படிக் கிடைக்கும்? ஸுக்ரீவனை விசாரித்தவர் வாலியையும் விசாரித்து இருவர்களின் ந்யாயாந்யாயத்தைச் சீர்தூக்கிப் பிறகல்லவா தீர்ப்புச்செய்யவேண்டும்? தண்டித்த பிறகு காரணஞ் சொல்வதில் ப்ரயோஜனமென்ன? ஒருவேளை வாலி தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதற்குப் பரிஹாரஞ் செய்ய ஸம்மதித்தால் அப்பொழுது ராமன் என்ன செய்வார்? ராவணனிடத்தில் நடந்துகொண்ட ந்யாயத்தைக் கூட வாலியிடத்தில் காட்டவில்லை. அங்கதனைத் தூதனுப்பினர். சுகசாரணர்களிடத்தில் ராவணனுக்குச் சொல்லியனுப்பினர். முதல் நாள் யுத்தத்தின் முடிவில் உன் ஸம்மதமென்னவென்று கேட்டார். தன் பாரியையை எடுத்துப்போன ராவணனிடத்தில் இப்படித் தர்மயுத்தத்தை அனுஷ்டித்த ரகுவீரன், தன் பாரியையை எடுத்துப் போகாமலும் தனக்கு யாதொரு அபகாரஞ் செய்யாமலிருக்கும் வாலியிடத்தில் அதர்மயுத்தஞ்செய்து அவனைக் கொன்றார் ஸுக்ரீவனுக்காகக் கொன்றேனென்றால் இப்படியே விபீஷணனுக்காக ராவணனையும் மறைந்து கொல்வது தர்மமாகும். இந்திரன் கொடுத்த தங்கமாலையால் வாலியின் பகைவர்களுடைய பலம் வரவரக் குறைந்து வாலியிடத்தில் சேருகிறதென்ற காரணத்தால் அவனை மறைந்து கொன்றாரென்று சிலர் சொல்லும் ஸமாதானம் தகாது இந்திரனைப் பற்றியாவது மாலையைப் பற்றியாவது ராமனுக்கு மாருதியும் சொல்லவில்லை. ஸுக்ரீவனும் சொல்லவில்லை). அவன் என் க்ஷேமத்தைக் கோருகிறவன் (வாலி அப்படிப்பட்டவனில்லை யென்று ராமனுக்கு எப்படித் தெரியும்? அப்படிப்பட்டவனை அலக்ஷ்யஞ் செய்யத் தகுமா?) இந்த வானரர்களுக்கு முன் உன்னைக் கொல்வதாகப் ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறேன். என்னைப் போன்றவர்கள் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவறுவார்களா? (இரு திறப்பையும் விசாரிக்காமல் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தது தவறு இப்படி முன்யோசனையில்லாமல் தசரதர் கைகேயியிடத்திலும் விச்வாமித்ரரிடத்திலும் செய்தார். ராமனும் மானைப் பிடித்துத் தருவதாக ஸீதையிடத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தார். ஆகையால் இது குலதர்மமென்றே தெரிகிறது) நான் இதுவரையில் சொல்லிவந்த காரணங்கள் தர்மத்தை அனுஸரித்தவை. பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவை அவைகளைக்கொண்டே உன்னைக் கொன்றேன். இது சாஸ்த்ர விரோதமல்லவென்று நீயும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். எப்படி,

யோசித்தாலும் உன்னைக் கொன்றது தர்மமே (இது ராமனுக்குத் தெளிவாக விளங்கினாலும் பலமான ஆக்ஷேபத்திற்கிடங் கொடுக்கிறது)

மேலும் ராஜ தர்மப்படி எனக்குத் தோழனான ஸுக்ரீவனுக்கு நீ சத்ரு, அப்பொழுது எனக்கும் சத்ருவே நீயும் அந்தத் தர்மத்தை அனுஸரித்து யோசித்தால் உன்னைக் கொன்றது நீ செய்த பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமென்றும் தெரியும் (பாபமேயென்று விவாதமில்லாமல் முடிவுசெய்யப்படவில்லையே) முன் காலத்தில் மனு இரண்டு ச்லோகங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார் நாம் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய ஆசாரத்தையே அவை உபதேசிக்கின்றன. தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன. அவைகளில் சொன்னபடியே நடந்தேன். "பாபஞ் செய்தவர்கள் அரசர்களால் சிக்ஷிக்கப்பட்டுப் பாபந் தீர்ந்து, ஸாதுக்களாகப் புண்யாத்மாக்கள் அடையும் உத்தம லோகங்களுக்குப் போகிறார்கள் திருடர்கள் அரசர்களால் தண்டிக்கப்பட்டாலும் விடப்பட்டாலும் பாபம் நீங்கி நல்லகதி அடைகிறார்கள் பாபிகளைத் தண்டிக்காத அரசன் அந்தப் பாபத்தை அடைகிறான்". பூர்வத்தில் ஒரு பௌத்த ஸந்யாஸி உன்னைப்போல் கொடிய பாபத்தைச் செய்து, அதற்காக மாந்தாதா சக்ரவர்த்தியால் கடின தண்டனை விதிக்கப்பட்டான் இப்படி இன்னும் பல அரசர்கள் பாபிகளை அஜாக்ரதையாக விட்டுவிட்டுப் பிறகு அதைப்பற்றி யோசிக்கையில் பாபிகளுக்கேற்பட்ட ப்ராயச்சித்தத்தைச் செய்வித்து, அந்தத் தோஷத்திலிருந்து விடுபட்டிருக்கிறார்கள் ஆனால் நீ வருத்தப்பட ந்யாயமில்லை உன்னை வதஞ் செய்தது தர்மத்தை அனுஸரித்த விஷயமே நாங்கள் சாஸ்த்ர நீதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களே யொழிய இஷ்டப்படி நடக்கமுடியாது.

மேலும் சில காரணங்களைச் சொல்லுகிறேன். அவைகளைக் கேட்டு நீ கோபத்தை விடுவாயென்று நம்புகிறேன். "என்னுடன் எதிரில் நின்று யுத்தஞ் செய்தால் உன்னை யமலோகத்திற்கனுப்புவே"னென்றாய். அதனால் எனக்குக் கோபமில்லை ஒரு வானரன் சொல்வதை நான் லக்ஷ்யஞ் செய்வது ஸரியல்ல, வலைகளாலும் கயிறுகளாலும் இன்னும் பல கபட உபாயங்களாலும் மனிதர்கள் மறைந்திருந்தும் நேரிலும் பல மிருகங்களைப் பிடிக்கிறார்கள் அவை ஓடிக்கொண்டிருந்தாலும் பயந்திருந்தாலும் ஓரிடத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தாலும் பயமற்று நம்பியிருந்தாலும் ஜாக்ரதையாயிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், வேட்டையாடுகிறவர்களைப் பார்க்காமலிருந்தா

னும் அவைகளின் மாம்ஸத்திற்காக மிருகங்களைக் கொல்வதுண்டு அப்படிச் செய்வதால் அவர்களுக்குத் தோஷமில்லை. (தன் தோலும் பல்லும் எலும்பும் மாம்ஸமும் உபயோகிக்கக்கூடாதவை யென்று வாலி நிரூபித்துவிட்டான்.) தர்மத்தை நன்றாக அறிந்த அநேக ராஜ ரிஷிகளும் இங்கே வேட்டையாட வருகிறார்கள் (அரசர்கள் சிங்கம் புலி யானை கரடி முதலியவைகளுடன் குரங்குகளையும் சேர்த்து வேட்டையாடினதாகக் கேள்விப்படவில்லை) ஆகையால் நானும் உன்னை யுத்தஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில் பாணத்தால் அடித்தேன். நீ வானரனானதால் என்னுடன் எதிர்த்துப் போர் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் உன்னைக் கொல்வது குற்றமாகாது. (தான் மறைந்திருந்து அடித்ததை ஸாதிப்பதற்கு வாலியை மிருக மாக ராமன் ஏற்படுத்துகிறார் ஸுக்ரீவனுடைய பார்யையைக் கைப்பற்றினனென்ற பாபத்தை அவன் மேல் சுமத்தும்பொழுது இதை மறந்து அவனைத் தன்னைப்போன்ற மனுஷ்யனாக எண்ணிப் பேசுகிறார்) இப்படிப் பிறர்க்கு உபத்ரவத்தை உண்டாக்கும் ராஜதர்மம் பயனற்றதென்று நீ ஸந்தேஹப்படலாம் (அவ்வித ஸந்தேஹமிருக்கிறதாக வாலி தெரிவிக்க வில்லை) ஆனால் ரணவைத்யன் வியாதியால் பீடிக்கப் படுகிறவனுக்கு அக்காலத்தில் ஹிம்ஸை யைச் செய்தாலும் முடிவில் ஸௌக்யத்தையும் ஆரோக்யத்தையும் கொடுக்கிறானல்லவா? அப்படியே ராஜாக்களும் ஸாதாரணமாகக் கிடைக்காத தர்மத்தையும் ஸுகமான வாழ்வையும் க்ஷேமத்தையும் குடிகளுக்குக் கொடுக்கிறார்களென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ? ஆகையால் அவர்களைப் பீடிப்பதும், அவர்கள் கெடுதி செய்கிறவர் களென்று எண்ணுவதும் நிந்திப்பதும், தடுத்துப்பேசுவதும், ப்ரிய மில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்வதும் ஸரியல்ல. மேலே சொல் லப்பட்ட ராஜாக்கள் எட்டு லோகபாலர்களின் அம்சங்கள் ஒன்று சேர்ந்து மனுஷ்ய சரீரத்துடன் பூலோகத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். (இது ராமனுக்கு ஒத்திருக்கும் பக்ஷத்தில் அவரைப்போல அரச னான வாலிக்கும் ராவணனுக்கும் ஒத்திருக்கும்) நீயோ தர்மத்தை அறியாமல், தர்மத்தையே எப்பொழுதும் நாடும் என்னைக் கேவலம் கோபாவேசத்தால் நிந்திக்கிறாய். நான் அநுஷ்டிக்கும் தர்மம் என் முன்னோர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதே தவிர வேறல்ல"வென்றார்.

வாலி அதைக் கேட்டுத் தர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் ரஹஸ் யத்தையும் நிச்சயமாக அறிந்து, ராமனிடத்தில் யாதொரு தோஷத் தையும் காணாமல், அந்யாயமாக இவரை நிந்தித்தோமேயென்று மிக

வும் வருத்தமடைந்தான். பிறகு கைகூப்பி வணக்கமாய் ராமனைப் பார்த்து, "தாங்கள் சொன்னது தர்மமே. அதில் யாதொரு ஸந்தேஹமுமில்லை. ஸகலமுந்தெரிந்த தாங்கள் சொல்லும் காரணங்களுக்கு ஒன்றுந்தெரியாத நான் பதில்சொல்லமுடியுமா? நான் அஜ்ஞானத்தால் அயுக்தமாகவும் கடுமையாகவும் தங்களைத் தூஷித்தேன். தாங்கள் அதைத் தோஷமாக எண்ணாமலிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். தாங்கள் புருஷார்த்தங்களையும் தத்வங்களையும் பூரணமாக அறிந்தவர்கள், ப்ரஜைகளுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்கள். காரணமான பாபங்களையும் அவைகளுக்குப் பயனான தண்டனையையும் பூரணமாகவும் தவறுமின்றி தெளிவாகவும் அறிந்திருக்கிறீர்கள். நான் தர்மத்தைக் கைவிட்டு அதர்மத்தைக் கைக்கொண்டேன். ஸகல தர்மங்களையுமறிந்த தாங்கள் என்னிடத்தில் கிருபைசெய்து, 'நீ செய்த அபராதத்தை மன்னித்தேன்' என்று அனுக்ரஹித்து என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். (இதை விசாரித்தால் ஒரு ஆக்ஷேபம் ஏற்படுகிறது. வாலி சொன்ன விஷயங்களுக்கு ராமன் ஒரு விதத்திலும் திருப்தியான ஸமாதானஞ் சொன்னதாகத் தோன்றவில்லை. அப்படியிருக்க, திடீரென்று வாலி ராமனிடத்தில் தோஷமில்லையென்றும் தான் செய்தது பிசகென்றும் ஒப்புக்கொண்டானென்று சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு இரண்டு காரணங்களிருக்கவேண்டும். வாலியின் காரணங்களுக்கு ராமன் ஏதோ தகுந்த பதில் சொல்லி அதை வாலி ஒப்புக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்படி யிருந்தால் அந்தப் பாகங்கள் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் ராமாயணத்தில் காணப்படவில்லை. நஷ்டமாயின. அல்லது, ராமன் ஈச்வரன் அவர் செய்தது பிசகாயிருக்காது. ஆனால் காரணங்கள் மாத்ரம் நமக்குத் தெரியவில்லை யென்ற மூடபக்தியாலும் மதாபிமானத்தாலும் பிற்காலத்தில் இந்த ச்லோகங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். மேலும் இவ்வளவிற்கும் வேரைக் களைந்துப் பார்த்தால் ஒன்று புலப்படுகிறது. வாலி தான் வருமவரையில் ஸுக்ரீவனைக் குஹத்வாரத்திலிருக்கச் சொல்லி ஆணைவைத்துப் போனான். அதை மீறித் தானாகவே ஏதோ ஊஹித்து அவன் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பி வந்தது தவறு, பட்டத்தை ஒப்புக் கொண்டதும் தவறு; தாரையைக் கைப்பற்றினதும் தவறு; ஆகையால் வாலி அவனைக் கோபித்துத் தண்டித்தது ந்யாயமாகும். அப்பொழுது வாலி செய்த பாபமென்ன? மேலும் வானரர்களுக்குள் ஸகோதரர்களின் பார்யைக் கைப்பற்றுவதால் யாதொரு தோஷமும் ஏற்பட்டதாகத் தெரிய

விலலை அதறகு யாதொரு பராயசசிததமும செயயபபட்டதாகத தெரியவிலலை. ஆனால ராவணன வீட்டிலிருநத ஸீதையினமேல ஸந தேஹிததுு ராமன அவளுடைய வாாததையை நமபாமல அகனி பர வேசஞ செயயச சொனனா அதுவும போதாமல அயோதயைக்கு வநத பிறகு யாரோ ஊருமபேருமிலலாத ஒருவன எதையோ சொன னானெனறு படடமஹிஷியும பூரண காபபிணியுமான ஜானகியைக் காட்டிறகுத துரததினா ஆகையால மிருகஙகளுககுள அது ஒரு தோஷமாக ஏறபடாது. விராதன தொட்டெடுததுத தூககிக கொணடு போன பிறகு ராமன என்ன பராயசசிததஞ செயதாரோ தெரியவிலலை)

“நான இறககிறேனெனறுவது, எனக்கு பரியமான தாரை என்ன கதி அடைவாளோவெனறுவது என பநதுககள நானிலலா மல கஷ்டபபடுவாாகளேயெனறுவது எனககு விசாரமிலலை. தாங் கள எனககு உததம கதியை அருளினீாகள. ஸுகரீவன தாரை யையும மறறப் பநதுககளையும காபபாறறுவான. ஆனால தானே புதரனாயப பிறககிறானெனற வேதவாகயததினபடி என்னை விட வேறலலாத என புதரனான அஙகதனையும அவன எனககுப் பணிவிடை செயததையும மறற உததம குணஙகளையும அவ னுடைய அழகையும நினைகக நினைகக எனககுத துககம தீாங்க விலலை. பிறநதது முதல அவனை வெகுசெலவமாக வளாததுவந தேன. ஜலமவறறின குளததைபபோல என்னைக காணுமல உலாநது வாடுவானே. ஒனறுந தெரியாத குழநதை பெரியோாகளால நனறு கப பழகபபட்ட ஸதிர புததியை அடையாதவன். எனககும வேறு குழநதையிலலை அவனிடததில நான வைததிருககும பரீதிககோ எலலையிலலை. என பாாயைகளுககுள எனககு மிகவும பரியமான தாரைககுப் பிறநதவன அவளுககு ஸமமான புததியும யுகதியும எனககு ஸமமான அளவறற பலமும வாயநதவன. தாஙகள அவ னைக காபபாறறவேண்டும தாஙகள எலலோரையும பாதுகாதது ஆளுகிறவாகள. தாமா தாமங்களின ஸவரூபததை நனறுக அறிநது நடபபவாகள. பரதனிடததிலும லக்ஷமணனிடததிலும ஸுகரீவ னிடததிலும தஙகளுககு எநத பரீதியோ அநத பரீதியை அஙகத னிடததில வைககவேணடும. நான ஸுகரீவனுககுச செய்த கெடுதி களைத தாரையின போதனையால செயதேனெனறு அவன ஒரு

வேலை நினைத்து, என்னிடத்திலுள்ள கோபத்தையும் த்வேஷத்தை யும் அவனிடத்தில் சாற்றி, அவனை அவமானஞ்செய்து அங்கதனை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திவிடாமல் தாங்கள் காப்பாற்றவேண்டும்

நான் தங்களுடைய ஆக்ஞைப்படி நடந்து தங்களுடைய கிரு பைக்குப் பாத்ரமாக விருந்தால் இந்த ராஜ்யத்தை ஸுகமாக ஆண்டு கொண்டிருக்கலாம் இது மாத்ரமல்ல இந்தப் பூமண்டலம் முழு வதையும் ஆளலாம் இது மாத்ரமல்ல. ஸ்வர்க்கத்தையும் ஸம்பா திக்கலாம். ஆனால் அவைகளை அல்பமாக நினைத்துத் தங்களுடைய கையால் மரணமடைந்து உத்தம கதியைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆசையால், தாரை அநேக காரணங்களைச் சொல்லி என்னைத் தடுத் தும் கேளாமல், ஸுக்ரீவனுடன் யுத்தஞ் செய்யப் புறப்பட்டு வந்தே”னென்று சொல்லி மௌனமாக விருந்தான்.

(ஆனால் தான் ஸுக்ரீவனுடன் யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது ராமன் மறைந்து நின்று கொல்வாரென்று எப்படித்தெரியும்? நேரில் வந்து யுத்தஞ் செய்தால் ராமனை யமலோகத்திற்கு அனுப்புவே னென்று வாலி சொன்னதால் அப்பொழுது மரணம் நேராது. மேலும் ராமனைக் குற்றஞ் சாட்டி நிந்தித்ததற்குக் காரணமென்ன? ஆகையால் இந்த வாக்யங்கள் பொருந்தவில்லை)

அவன் தெளிந்த ஞானத்தை அடைந்ததைக் கண்டு ஸ்ரீராமன் தர்மங்களின் ரஹஸ்யார்த்தத்தை ப்ரதானமாகவுடைய வார்த்தைக ளால் அவனை ஸமாதானஞ் செய்தார். “அங்கதனைப்பற்றிக் கவலைப் படாதே நான் அதர்மத்தைச் செய்தேனென்று எண்ணக்கூடாது. ஸகல பாபமும் தீர்ந்து நீ உத்தம கதியை அடையப்போகிறபடியால் உன்னைப்பற்றியும் விசாரப்பட ந்யாயமில்லை. நீ செய்த அக்ரமத்திற் காகப் ப்ராயச்சித்த ரூபமாக உன்னைக் கொல்வதே தர்மமென்று நான் நிச்சயமாக அறிந்தவன். தண்டிக்கத் தகுந்தவனைத் தண்டிக்கிறவ னும் அப்படித் தண்டனை அடைகிறவனும் அதனால் மிகுந்த ப்ரயோ ஜனத்தை அடைவார்களேயொழிய தோஷமடையார்கள் தர்ம சாஸ் த்ரத்தில் விதித்தபடி என்னால் தண்டிக்கப்பட்டு, நீ பாபமற்றுத், தர் மானுஷ்டானத்திற்குப் பயனான சுத்த ஸ்வரூபத்தை அடைந்தாய். உன் மனவிலுள்ள சோகத்தையும் மோஹத்தையும் பயத்தையும் விடு. ப்ராரப்த கர்மத்தை உன்னால் விலக்கமுடியுமா? (ஸீதையை எடுத் துப்போனதும் ப்ராரப்த கர்மமென்று ராமன் ஏன் சும்மாவிருக்கக் கூடாது?) உன்னிடத்தில் அங்கதன் எவ்வளவு ப்ரீதியும் பக்தியும்

வைததிருநதாலும அபபடியே ஸுகரீவனிடததிலும எனனிடததி லும நடநதுகொளவானெனபதில ஸநதேஹபபடாதே" என்று தாம மாககததிறகுத தீபம போனற மஹாதமாவான ராமன மதுரமாக வும யுகதமாகவும சொலவதைதக கேடடு, வாலி மனககவலை தீாநது ஸநதோஷமடைநது "ஸ்வாமி! நான ஒன்றும தெரியாத வானரன, தஙகளுடைய மஹிமையை அளவிடககூடாதவன. பாணததால அடிபபடடுப புததிசிதறித தாஙகமுடியாத உபதரவமடைநது, தகாத வாாததைகளைச சொலலித தஙகளைத தூஷிததேன. தஙகளை என பிதாவான மஹேநதரனைப போல பாவிதது நான செயத அப ராததததை மனனிககுமபடிக கேடடுககொளளுகிறேன. புருஷோத தம! எல்லையற்ற பராகரமசாலியே! என பாபததிறகு யாதொரு பராயசசிததததையும செயயமுடியாதவன. எனனைக காபபாறற வேணடு"மெனறுன.

ஸர்க்கம 19.

தாரை வாலியைக் கண்டது.

அதற்கு ராமன யுகதிககு ஒதத வாாததைகளைப் பதில சொன் னுலும வாலி அவைகளுககு உததரம சொலல முடியவிலலை. பாறை களாலும மரங்களாலும தேஹமெஙகும காயம படடுப பிளநது, ராம பாணததாலஅடிபபடடு, மரணகாலம நெருங்கி மூாசசையடைந தான.

வாலி ஸுக்ரீவனுடன் யுததஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் ராமனுடைய பாணததால கொலலபபட்டானெனறு தாரை கேள் விபபடடுப பயநது அஙகதனுடன குஹையிலிருநது ஓடிவந்தாள். அஙகதனுடைய பரிவாரஙகளான வானர வீராகள கோதண்ட பாணியான ராமனைக கணடு நடுஙகித, தலைவன கொலலபபட்டுப பய ந்து ஓடும மானகூடடஙகளைபபோல நான்கு திசைகளிலும் ஓடி ஒளிநது கொண்டாாகள. தாரை அதைப் பார்த்து அவாகள் ராம பாணங்களால அடிபபடடவாகளைபபோல பயநது துக்கபபடுவதைதக கவனிததுத தானும துக்கமடைநது, "வானராகளே! ராஜஸிமஹ மான வாலிககு முனனே செலலும் நீங்கள அவரை விடடுப பயநது

கதியறறவாகளைபபோல ஏன ஓடுகிறீாகள? ஸுகரீவன ராஜயததிற காக ஆசைபபடடு ராமனைக கொணடு உஙகள அரசனைப பாணததால அடிததுக கொலலுவிததால உஙகளுககு எனன பயம ராமபாணம குறிதபபாதென்றும, தடுகக முடியாதெனறும எனககுத தெரியா தா”வெனமுள். அதைக கேடடு அநத வானராகள இஷடமான ரூபததை எடுககக் கூடியவாகளாலுலும அநத ஸமயததிறகுத தகு நத புததியுடன “ராமனுடைய ரூபததை எடுததுககொணடு யமன வாலியைக் கொனமுன. புதரனிலலாத ஸதரீகள பாததாவுடன மர ணமடைய வேணடும. நீயோ அபபடிச செயய நயாயமிலலை அங்கத னுககாகப பிழைததிருநது அவனைப பாதுகாக்க வேண்டும. ஸுகரீ வனல் எறியபபடட பாறைகளையும மரஙகளையும வாலி தடுதது முடி வில வஜ்ராயுதம போனற ராமபாணததால அடிபட்டிறநதாா. கிஷ் கிநதையிலிருநது வாலியுடன வநத வீராகள இநதரனுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுளள தங்கள அரசன் அடிபபடடதைக கணடு, நான்கு மூலைகளிலும சிதறிக கிஷகிநதையை நோககி ஓடுகிமுர்கள. கோட் டை வாசலகளைக காபபாறற வேண்டும. அங்கதனுககு அபிஷேகஞ் செய்யவேணடும. எலலா வானராகளும அவனையே பின்தொடர் வாாகள். தாங்களும இஙகேயேயிருபபது எஙகளுககிஷடமிலலை. நமது சதருக்களான வானராகள கிஷ்கிநதையிலுள்ள மறறககோட் டைகளைப பிடிததுககொளளுகிமுாகள. அவைகளில பாாயைகளை விட் டுப பிரிநதவா பலா, ஸாதாரணமான பாாயைகளை உடையவா பலர். அவா இதுவரையில காடுகளில திரிநதுகொண்டு எலலாக கஷடங் களையும அனுபவிதது வநதாாகள். இபபொழுது அவாகளும் ஸுக் ரீவன முதலிய தங்கள பநதுககளும நமககு மிகுநத கெடுதியைச் செய்வாாக” ளெனமுாகள. தாரையோ பெருநதனமையும கூர்மை யான புததியும வாயநதவள். “புருஷ ஸிம்ஹமான அநத மஹானு பாவன இறநத பிறகு புதரனும ராஜயமும உயிரும எனக்கு ஒரு பொருட்டா? ராமபாணததால அடிபபடட அநத மகாதமாவின் காலடியிலல்லவா நானிருககவேணடு”மெனறு சோகம் தாங்காமல வாய்விட்டலறிக தலையிலும மாாபிலும அடித்துககொண்டு யுதத பூமிககு ஓடிவநதாள.

அங்கே தன பர்ததா அடிபட்டுபபூமியில கிடபபதைக கணடபின, மாயாவி முதலிய அஸுர வீராகளை அவன அலக்ஷயமாகக் கொனற வன, இநதரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப போனற பெரிய மலைகளைப் பெயாததெறிநதவன; பெருங்காறறால் அடிககபபடட பெரிய மேகங்

களைப்போல் காஜிப்பவன், பராக்ரமத்தில் இந்த்ரனைப் போன்றவன் ரோஷத்தால் காஜிக்கும் சத்ருக்களுக்கு நடுவில் பயங்கரமாகக் காஜிப்பவன். ஒரு புலி மாமஸத்திற்காக ஆசைப்பட்டுச் சிங்கத்தைக் கொன்றதுபோல் மஹா சூரனான ராமனால் கொல்லப்பட்டு, மழைபெய்து ஓய்ந்த மேகத்தைப் போலும், அழகிய கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு இளைப்பாறுவதற்காகப் போடப்பட்ட மேடைகளையுடைய தோரண வாசல், அதிலிருந்த நாகத்தைப் பிடிக்க வந்த கருடனால் இடித்துத் தள்ளப்பட்டதுபோலும், அவன் உயிரிழந்து கிடப்பதையும் ஸமீபத்தில் ராமன் கோதண்டத்தின்மேல் சாய்ந்துகொண்டு ஒய்யாரமாக நிற்பதையும் பக்கத்தில் லக்ஷ்மணனும் தன் மைத்துனனான ஸுக்ரீவனும் நிற்பதையும் கண்டாள். ரகுவீரனிடத்தில் சத்ருவென்ற புத்தியை விலக்கி "இந்த விஷயத்தில் ராமனிடத்தில் யாதொரு குற்றமுமில்லை; வாலியே குற்றவாளி ஸகல ப்ராணிகளும் தாஹந் தீர்த்துக்கொள்ள ஒருவன் குளத்தை வெட்டியிருக்க, அதில் ஒரு மூடன் கழுத்தில் ஒரு பெரிய பாறையைக் கட்டிக்கொண்டு விழுந்திறந்தால் அது யாருடைய தோஷம்? இவனும் ராமனுக்கு அனுகூலமாக நடந்திருந்தால், இவனை ரகுநாதன் ரக்ஷிக்காமலிருப்பாரா? (ராமன் இப்படி வாலியைக் கேட்டு அவன் மாட்டேனென்றானா?) தன் ப்ராணனுக்கு ஸமமான ஸுக்ரீவன் தன்னை ஆச்ரயித்தான், அவனுக்குக் கெடுதி செய்வதைப் பொறுப்பாரா? வாலி ஸுக்ரீவர்கள் முதல் தடவை யுத்தஞ் செய்தபொழுது ராமன் வாலியைக் கொல்லவில்லையே வாலி தன் பக்தனை ஹிம்ஸித்ததை நேரில் பார்த்த பிறகே கொன்றார்" என்று நினைத்தாள் (இது உண்மையல்ல. ராமன் நேரில் பார்த்தார். இருவர்களும் பேதங்கண்டுபிடிக்க முடியாததால் அல்லவா விட்டார்?) அவர்களைத் தாண்டி வாலியிருக்கு மிடத்திற்கு வந்து, துக்கத்தால் மூர்ச்சை யடைந்தாள். பிறகு தூங்கி யெழுந்தவளைப்போல் ப்ரக்ஞை தெளிந்து "ஹா நாதா!" வென்று கதறிக், காலபாசத்தால் கட்டி யிழுக்கப்பட்ட தன் ப்ரிய நாயகனைப் பார்த்து வாய்விட்டலறினாள். தாரை இப்படித் தீனமாய்ப் புலம்புவதையும் அங்கதன் அங்கே வந்ததையும் பார்த்து, ஸுக்ரீவன் சொல்ல முடியாத துக்கத்தை யடைந்தான்.

ஸர்க்கம் 20.

தாரையின் ப்ரலாபம்.

இப்படி ராமனுடைய கோதண்டத்திலிருந்து விடப்பட்ட பாணம் வாலியின் உயிரை வாங்கி அவனைப் பூமியில் தள்ளிற்று. மத்தம் பிடித்த உத்தமகஜத்தைப்போலும், மஹேந்த்ர பர்வதத்தைப்போலும், அந்த வானரராஜன் பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைத் தாரை பார்த்து ஸமீபத்தில் ஓடி வந்து, அவனை இறுகத் தழுவி அவனுடைய குணங்களை நினைத்து நினைத்து அடங்காத துயரங்கொண்டு வாய்விட்டுக் கதறினாள். "யுத்தத்தில் பயங்கரமானவரே! மஹா வீரரே! வானர சிகாமணியே! தங்களுக்கு யாதொரு அபராதமும் செய்யாத நான் இப்படித் தீனமாகத் தவிப்பதைப் பார்த்தும் என்னுடன் பேசக்கூடாதா? எழுந்திருங்கள். தங்களைப்போன்ற ராஜச்ரேஷ்டர்கள் இப்படி வெறுந்தரையில் படுக்கத் தகுமா? உத்தமமான படுக்கை தங்களுக்கில்லையா? என்னைக் காட்டிலும் பூமி யென்றவளிடத்தில் தங்களுக்கு மிகுந்த ப்ரீதியென்று இப்பொழுதுதான் அறிந்தேன். உயிரிழந்து ப்ரக்ஞை போனபிறகும் அவளை ப்ரியமாக ஆலிங்கனஞ்செய்து கொண்டு படுத்திருக்கிறீர்களல்லவா? என்னைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லையே. தாங்கள் தாம் யுத்தத்தாலடையும் வீரஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும் வழியில், தங்களுக்கு மிகுந்த ப்ரீதியைக் கொடுக்கும் இந்தக் கிஷ்கிந்தையைப்போல வேறொரு நகரத்தைக் கட்டி வைத்திருக்கிறீர்களென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. இல்லாவிட்டால் இந்த யுத்த பூமியில் ஏன் படுத்திருக்கவேண்டும்?

தங்களுடைய ப்ரியமான பார்யைகளான எங்களுடன் தாங்கள் ஆனந்தமாக விளையாடின வனங்களும் இன்று தங்களால் அழிக்கப்பட்டன. எனக்கு இனி ஆனந்தமேது? எப்பொழுதாவது ஆனந்தமடையலாமென்ற ஆசையுமில்லை. வானராதிபதியான தாங்களே மரணமடைந்த பிறகு சோகஸமுத்ரத்தில் ஆழ்ந்து ப்ரக்ஞையற்றேன். என் உயிருக்குயிரான ப்ரியநாயகன் பாணத்தால் அடிபட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டு என் ஹ்ருதயம் துக்கம் தாங்காமல் தூள் தூளாக வெடிக்கவேண்டியதல்லவா? அப்படிக் காணவில்லையே.

ஸுக்ரீவனுடைய பார்யையை அபஹரித்து அவனை ராஜ்யத்தி லிருந்து துரத்தினீர்கள். அந்த அந்யாயத்தின் பயன் இதோ கை மேல் கிடைத்தது. தங்களுடைய ஹிதத்தையும் க்ஷேமத்தையும் எப் பொழுதும் நாடும் நான் எவ்வளவோ சொல்லித் தடுத்தேன். தாங் கள் புத்திமயங்கி என் சொல்லை அலக்ஷ்யஞ் செய்தீர்கள்.

ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள அப்ஸரஸ்கள் அழிவற்ற யௌவனத்தை யுடையவர்கள், அழகில் நிகரற்றவர்கள், காமசாஸ்த்ரங்களில் மஹா நிபுணர்கள். அவர்களும் தங்களைக் கண்டு மயங்குவார்கள்.

இதுவரையிலும் ஒருவர்க்கும் கட்டுப்படாத தாங்கள், எவ்வி தத்திலும் தங்களுக்குத் தாழ்ந்தவனான ஸுக்ரீவனுடைய வசத் தில் அகப்பட்டதைப் பார்த்தால், யமனே வேண்டுமென்று தங்க ளுடைய ஆயுளைக் குறைக்கின்றானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இதுவரை யில் யாதொரு துக்கத்தையும் அறியேன். இப்பொழுது பர்த்தாவை யிழந்து திக்கற்றவளைப்போல் எப்பொழுதும் துக்கத்தை அனுப வித்துக்கொண்டே காலத்தைக் கழிக்கலாயிற்றே.

என் விஷயமிருக்கட்டும் இதோ வந்து நிற்கும் தங்கள் அரு மைக் குழந்தை அங்கதனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாதா? நிகரற்ற ரூபலாவண்யத்தையுடையவன், ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவன்; பிறந்தது முதல் செல்வமாக வளர்க்கப் பட்டவன். சிறிய தகப்பனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டு என்ன கதி யடைவானோ? தாங்கள் அவனுக்குச் செய்த அபராதத்தையெல்லாம் நினைத்து நினைத்து ஸுக்ரீவன் அந்தக்கோபத்தை அங்கதனிடத்தில் தாக்குவானே. கண்மணியே, அங்கதா! தாமாதமாவான உன் பிதா வை நன்றாகப் பார் இனி அவரை ஒருநாளும் பார்க்கமுடியாது நாத! தாங்கள் எப்பொழுது வெளியில் போனாலும் குழந்தையை அணைந்து உச்சி முகர்ந்து ஸமாதானஞ்செய்யாமல் வெளியில் போவதில் லையே. இப்பொழுது தாங்கள் போகிற ப்ரயாணத்திலிருந்து ஒரு நாளும் திரும்பிவரமாட்டீர்களே. குழந்தையை அழைத்துத் தேற்றி நல்ல புத்திமதிகளைச் சொல்லக்கூடாதா? ராமன் தங்களைக் கொன்று ஒருவராலும் அடையமுடியாத க்ஷேத்தியைப் பெற்றார். ஸுக்ரீவனுக் குச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றிக் கடன் தீர்ந்தார்.

ஸுக்ரீவ! உன் எண்ணங்கள் நிறைவேறினவா? ருமையை அடையப் போகிறாயல்லவா? யாதொரு உபத்ரவமுமில்லாமல் இந்த ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கலாம். உனக்கு விரோதியும் தமயனுமான

வாலி இறந்துவிட்டாரல்லவா? மஹாராஜ! தஙகளிடததிலுளள பரேமையால இபபடிப புலமபும எனனைப பாாதது ஒரு வாாததை பதில சொலலககூடாதா? தங்களுககு அருமையான பாாயைகள் எலலோரும் இதோ வநது நிறகிறாாகளே! அவாகளையாவது கண்ணெடுததுப் பாாக்ககககூடாதா''வெனறு தீனமாகக கதறுவதைக கேட்டு, அநத வானர ஸ்தரீகளை அஙகததைக கட்டிககொணடு பரிதாபமாக புலமப ஆரமபிததாாகள. "நாத! வீரசிகாமணியே! ஸகல உததம குணஙகளும பொருநதின அஙகதனிடததில தங்களுககு எலலையறற பரீதியலலவா? அவனை அநாதையாக விடடுத திருமபிவராத பரயாணம போக நிசசயிககலாமா? நானுவது குழநதையாவது தஙகளுக்கு யாதொரு அபராதமுஞ செயயவிலலையே ஒருவேளை அகஞானததால் நான் செயதிருநதாலும அதை மன்னிககவேணடும. அப்படித் தஙகளுடைய பாதங்களில என தலையை வைதது பராாத்திககிறே''னெனறு தாரை மற்ற வானரஸ்தரீகளுடன இபபடித தீனமாகப புலமபி, வாலி விழுநதுகிடக்கு மிடததில பட்டினிகிடநது உயிரை விட நிசசயிததாள.

ஸர்க்கம் 21

ஹநுமான் தாரையைத் தேற்றினது.

ஆகாசததிலிருந்து நக்ஷதரம விழுநது கிடபபதைபபோல தாரை பூமியில விழுநது கிடபபதைக கணடு, மாருதி அவளைப பல விதமாக ஸமாதானஞ செய்தா "ஒவவொரு ஜநதுவும தெரிநதும தெரியாமலும செய்யும பாப புண்யங்களின் பயனை இஙகிருந்து மறற லோகங்களுக்குப போனபின ஸுகதுக்கமாக அனுபவிககிறன வாலி ஸுகரீவனுல அடிததுக் கொலலப பட்டானென்று எணணுவது பிசகு ஸுகரீவன வெளிபபடையான காரணமேயொழிய வாலியின காமமே உணமையான காரணம தன காமததின் பயனை அனுபவிதத வாலியைபபறறி இபபடி வருநதுகிறு யலலவா சறறு யோசிததுப பாாததால "நான செயத காமங்களுககு என்ன கதி கிடைககுமோவெனறு உன்னைபபறறியலலவா நீ துககபபடவேணடும். வாலியைப பாாதது நீ இரககபபடுகிறுயே உனனைபபறறியலலவா இரககபபடவேண்டும. நீரமேல குமிழி போனற தேஹம அநிதயம;

நித்யமான தேஹத்தையுடையவர்களல்லவா? அப்படியில்லாதவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டும்? ஜீவகோடிகளில் ஒருவன் மற்றொருவனைப்பற்றித் துக்கப்படக் காரணமென்ன? (இந்த ந்யாயத்தையுமுபதேசத்தையும் மாருதி ஸுக்ரீவனுக்குச் சொல்லக்கூடாதா? அவன் செய்த முன்வினையால் அவனுக்கு ராஜ்யமும் பாரியையும் போயிற்றென்றும் அதைப் பொறுமையாக அனுபவிக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லக்கூடாதா? ராமனைச் சரணமடைந்து அவைகளை மறுபடியும் கைப்பற்ற எண்ணுவது என்ன ந்யாயம்?) அங்கதனென்ற உத்தமமான புத்ரன் உனக்குக் கிடைத்திருக்க அவனைப் பாதுகாத்து, இனி அவன் க்ஷேமம் அடைவதற்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஆலோசிக்க வேண்டியது உன் கடமையல்லவா? ப்ராணிகளின் பிறப்பும் இறப்பும் நிலையற்றவை யென்று உனக்குத் தெரியாதா? ஆகையால் இறந்த வாலியைக் குறித்து லோகவழக்கப்படி நீ ப்ரலாபிக்கக் கூடாது. அவர் நல்லகதி அடையும்பொருட்டு உத்தரக்ரியைகளை ஜாக்ரதையாக நடத்தவேண்டும். நீ விவேகியல்லவா? மஹாராஜா உயிரோடிருக்கையில் எண்ணிறந்த வானரர்களுக்கு ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அருளி, இப்பொழுது அவருக்கேற்பட்ட நல்ல கதியை அடைந்து தான் புண்ய பலனை அனுபவிக்கப்போகிறார். அவருக்காக எவனாவது துக்கிப்பானா? (ராமன் தன் பாரியை ராவணனால் அபஹரிக்கப்பட்டாளென்று வருந்துவதைக்கேட்ட இதே மாருதி இதே ந்யாயங்களை அவருக்கு எடுத்துரைத்துக், காமபலனைப், பொறுமையுடன் அனுபவிக்கும்படி உபதேசிக்கவில்லையே) இவர் ராஜதர்மப்படி, நான்கு உபாயங்களையும் நன்றாக அனுஷ்டித்து ந்யாயமாக ப்ரஜைகளைக் காப்பாற்றி சாஸ்த்ரப்பயிற்சியால் தத்வங்களைப் பூர்ணமாக அறிந்திருந்தால் தர்மாத்மாக்களடையும் உத்தம லோகங்களை அடைவார். அதைப்பற்றி நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? உன் புத்ரனான அங்கதனுக்கும் இந்த ராஜ்யத்திற்கும் இதிலுள்ள வானரர்களுக்கும் நீயே கதி. ஆகையால் சோகத்தையும் அதனாலுண்டாகும் தாபத்தையும் நீ வரவர ஒழிக்கவேண்டும். அங்கதன் உன்னால் காக்கப்பட்டு இந்தராஜ்யத்தை ஆளட்டும். (ஸுக்ரீவனுடைய கதியென்ன? ராமனுடைய ப்ரதிக்ஞைக்கு வழியென்னவென்பதை மாருதி யோசிக்கவில்லையோ) எந்த ப்ரயோஜனத்திற்காகப் புத்ரர்களைப் பெறுகிறார்களோ, எந்தக் காரியம் இப்பொழுது செய்யவேண்டியதோ அதற்கு இதே ஸமயம் வாலிக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரக்ரியைகளை அங்கதனால் நடத்தி முதலில் அவருக்குத் தஹன ஸம்ஸ்காரங்களைச்செய்து, பிறகு அங்கதனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்

செய உன் புதரன் ஸிமஹாஸனததில உடகாாநது ராஜயபாலனஞ செயவதைப பாாததால நீ துககததை மறநது ஸநதோஷிபபா” யென்று ஆஞ்ஜநேயா தேறறினா.

அதைக கேடடும தாரை துககநீராமல மாருதியைப் பாாதது அஙகதனைபபோல எண்ணிறநத புதராகளை ஒரேகாலததில பாாப பதைவிட வீரசிகாமணியான என பராணநாயகனுடைய தேஹததை ஒருதடவை தழுவுவதே எனககு மிகுநத ஆனநததைதயும பெருமையும் கொடுககும. என பாததாவுககு உதரகிரியைகளைச செய்ய வாவது அஙகதனுககு அபிஷேகஞ செய்யவாவது எனக்குச சக்தியிலலை அவனுடைய சிறிய தகபபனன ஸுகரீவனே இனி மேல் நடககவேணடிய யாவற்றையும கவனிபபான. தகபபனிலலாத குழநதைககுச சிறிய தகபபனே ஆதரவு. தாய் என்ன செய்ய முடியும? ஆகையால அங்கதனைபபறறி இபபடி ஆலோசிககத தகாது. என பராணநாதனைச சோநதிருபபதைக காடடிலும இவவுலகததிலாவது வேறு உலகததிலாவது எனக்குக கதியில்லை. ஆகையால் சதருக்களை எதிர்ததுப பினவாஙகாமல யுததஞசெய்து வீரஸ்வாக்கததை அடைநத அநத மஹானுபாவன படுததிருககுமிடததிலேயே நானும உயிரை விடுவது நல”மென்றாள்.

ஸாக்கம் 22.

வாலி தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்குப் புத்திமதி சொன்னது.

ராம பாணததால அடிபபடடு பரக்ஞையற்ற வாலியை இறநதானென்று நிச்சயிதது, ஹனுமான் அவனுக்கு உதரக்கிரியைகளைச சீகரம நடததவேண்டுமென்று சொலலிககொண்டிருககையில் தைவ வசததால அநத வானரராஜன மூரசசை தெளிநது, குறறுயிருடன மெதுவாய் மூசசு விட்டுககொண்டு நான்கு புறங்களிலும மெளள மெள்ளப பாாதது, தனககு ஸமீபததில ஸுகரீவனும் அவனுக்குப் பின அங்கதனும் நிறபதைக கணடு, ஜயசாலியான ஸுகரீவனை அழைதது அதிக பரியததுடன் தெளிவாய்ப பினவருமாறு உபதேசிததான். “தமபி, ஸுகரீவ! நான உனனை ராஜயததிலிருநது தூரததி உன பாாயையையும அபஹரிததேன. என காமவசததால்

புததி மயங்கி அபபடிச செயயுமபடியாயிறறு. தலைவிதி எவனையும் தன வழியில இழுககுமலலவா? ஆகையால எனனைப பாபியெனறும கெடடவனெனறும எணணுதே. நாமிருவரும அநயோநயமாய் ஒதது வாழநது இநத ராஜ்யததை ஆளவேண்டுமெனறு தைவததால விதிககபபடவிலலை. அது மாறுமா? நான அதிசீகரததில இறபபேன. நீ ஸகலவானராகளுககும அரசனாய இநத ராஜ்யததை ஆளககடவாய. உயிரையும ராஜயததையும எலலையறற ஐசவாயததையும வாலி ஒருவராலும ஜயிககபபடாதவனெனற களஙகமறற கீாததியையும ஒரு க்ஷணததில விடடுப போகிறேன. வானராதிபதியே! இநத ஸமயததில நான உனககுச சொலலும வாாததைகளை நனறாயக கவனிதது எபபடியாவது நிறைவேறற வேணடும. இதோ பாா, என குழநதை ஸகல ஸுகஙகளையும அனுபவிககத தகுநதவன, ஸுகமாய வளாககபபடடவன, பாலன, ஆனாலும பெரியோாகளுககுரிய புததியையும யோசனையையுமுடையவன, என பராணனைககாடடிலும எனககு பரியமானவன. கணணுஙகணணீருமாயப பூமியில கிடநது தபிககிறதைப பாாததாயா? நான இலலையெனற குறையைக காடடாமல ஸகல விததததிலும அவனைக காபபாறறி உன புதரனைபபோல பாவித்து அவ்னுடைய இஷடங்களைப பூாததிசெய். அவனுக்கு வேணடிய ஸகல பதாாததஙகளையும கொடுககவேணடியவன நீயே. சதருககளிடததிலிருநது காபபாறறவேணடியவனும நீயே. "நான சதருவின புதரனாகையால எனனைக கொனறுவிடுவானோ? ராஜயததிலிருநது துரததிவிடுவானோ? அவமானஞ செயவானோ"வெனறு அவன பயபபடுவதறகுக காரணமிலலாமல நீ நடநதுகொளள வேண்டியது. நான அவனிடததில வைதத பரீதியை ஞாபகபபடுததிககொணடு, நான இலலாத காரணததால அதைவிட ஆயிரமடங்கு பரீதியுடன அவனை நடததவேணடியது. இவன தாரைககுப பிறநதவன, ஸகல ஐசவாயஙகளும பொருநதினவன, பராகரமததில உனககு ஸமமானவன, நீ ராக்ஷஸாகளுடன யுததஞசெயகையில உனககு முனனினறு அவாகளை வதஞசெயவான. என புதரனெனபதறகுத தகுநதபடி இவன யுததகளததில *ஆசசாயகரமான வீரகிருதயஙகளைச செய்வான.

இதோவிருககும ஸுஷேண புதரியான தாரை, ஸூக்ஷமமான விஷயஙகளை அறிநது நிசசயிபபதில மிகுநத திறமையுள்ளவள. வருங் காாயங்களை அறியககூடிய சகுன சாஸதரததில நனறுகத தோநதவள. இவள ஆலோசிததுச செயயலாமெனறு சொன

னதை ஸந்தேஹப்படாமல் உடனே செய்யவேண்டும். தாரையின் வார்த்தை ஒருநாளும் பழுதாகாது. ராகவனுக்கு நீ ப்ரதிக்ஞை செய்தபடி அவருடைய காரியத்தைச் சீக்கிரமாக வஞ்சனையில்லாமல் செய்து முடிக்கவேண்டியது. செய்யாவிட்டால் அதர்மத்திற்கு ஆளாவாய். ராமன் உன்னை அழித்துவிடுவார். இதோ என் கழுத்திலிருக்கும் தங்க ஹாரத்தைப் பெற்றுக்கொள். தேவேந்தரனுடைய அருளால் இதில் அடங்கியிருக்கும் காந்தியும் சக்தியும் நான் இறந்துவிட்டால் இதிலிருந்து விலகிவிடும். ஆகையால் நான் உயிருடனிருக்கும்பொழுதே இதைப் பெற்றுக்கொள்" என்று வாலி மஹா ப்ரீதியுடன் சொன்னதைக் கேட்டு, ஸுக்ரீவன் ஸந்தோஷமற்று, ராஹுவால் பிடிக்கப்பட்ட சந்த்ரனைப்போல் மறுபடியும் துக்கத்திற்கு ஆளாகின சோகஸாகரத்தில் மூழ்கினன. வாலியின் உபதேசத்தை மனவில் வாங்கிக்கொண்டு யுக்தமென்று நிச்சயித்துக் கோபந்தணிந்து, அவன் கொடுத்த தங்க ஹாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். வாலியும் அதைப்பார்த்து ஸந்தோஷித்தான். (தனக்கு எவ்விதத்திலும் நேரில் கெடுதி செய்யாத வாலியை ராமன் ஸுக்ரீவனுடைய கக்ஷியை மாத்ரம் கேட்டு, அதர்மமாகக் கொன்றா. தன் ராஜ்யத்தையும் பார்யையும் தானிருக்கும்பொழுதே ஆழ்ந்து யோசிக்காமல் அபஹரித்து, தன்னைக் கொல்வதற்காக ராமனைச் சரணமடைந்து, தூண்டிவிட்டுக் கொல்லுவித்த ஸுக்ரீவனுடைய குற்றங்களையும் த்ரோஹத்தையும் வாலி மன்னித்தான். விரோதத்தை மறந்தான். தானிருக்கும்பொழுதே அரசனாக நியமித்தான். தன் சக்திக்கு ஆதாரமான மாலையைக் கொடுத்தான். அவனை நம்பித் தன் பார்யையும் புத்ரனையும் அவன் கையில் ஒப்புவித்தான். தன்னைக் கொன்ற ராமனுடைய காரியத்தை முடித்துக்கொடுக்கும்படி எச்சரித்தான். இதை யோசித்தால் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் வாலியே உத்தம புருஷனென்று பக்ஷபாதமில்லாதவர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ராவணன் இந்த வகைகளில் ஒன்றையாவது நடத்திக் காட்டவில்லை.)

பிறகு தான் தேஹத்தை விட்டுப்போவதற்கு ஸித்தமாகி அங்கு தன் ஸமீபத்தில் நிற்பதைப் பார்த்து, அவனை அழைத்து ப்ரியத்துடன் "நான் இறந்தபிறகு எக்காலத்தில் எவ்விடத்தில் எது செய்ய வேண்டியதோ, எது செய்யத்தகாததோ அதைநன்றாக அறி. யஜமானன் ப்ரீதியுடன் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸந்தோஷிப்பதுபோல் கடுமையான வார்த்தைகளையும் பொறுத்துக்கொள். ஸுக

துககங்கள நேருமபொழுது மனஙகலஙகாமல அவைகளை அனுபவி எபபொழுதும ஸுகரீவனுககு உடபடடுநட நான உனனை மிகவும செலவமாக வளாததது வநதேன நீயும இதுவரையில நடநதபடி இனிமேலும நடநதுவநதால ஸுகரீவன ஒபபுககொளளமாடடான அவனுடைய சதருககளோடும அவாகளுடைய மிதராகளோடும சேராதே இநதரியஙகளை அடககிககொணடு யஜமானனுடைய க்ஷேமததையே நாடினவனுகி, ஸுகரீவனுககுக கீழபடடு நட. எவனுடனும அதிகமாகப பழகுவதும பழகாமல தனிததிருபபதும பிசகு. ஆகையால இரணடிலும மிதமாக விரு"வெனறு ஹிததததை உபதேசிததுப, பாணததின வேதனை பொறுகக முடியாமல கணகள சுழல, பலகள பயஙகரமாக வெளிபபட வாலி அநத தேகததை விடடு உததமகதி யடைநதான.

அதைக கணடு வானராகளும தலைவாகளும வாய்விடடலறினாகள. "வானர சரேஷடரான வாலி இனறு ஸவாககததிறகுப போனதால கிஷகிநதையும அதைச சுறறியிருககும தோடடஙகளும மலைகளும சூனயமாயின. ஸகல வானராகளும காநதியறறனாகள. அவருடைய பராகரமததிறகுப பயநது காடுகளும ஓடைகளும எபபொழுதும புஷபிததுககொண்டிருநதன. இனி அபபடி யாா செய்யபபோகிறுா? முனனொரு காலததில கோலபனெனற கநதாவன இஙகேவநது வாலியை யுததததிறகு அழைததான. அநத மஹா வீரனுடன இரவு பகல ஒரு நிமிஷங்கூட ஓயாமல வாலி பதினைநது வாஷஙகளவரையில கோரயுததஞசெயது அநதத துஷடனைக கொனறுா. எங்களுககு ஒருவரிடததிலிருநதும பயமிலலாமல காபபாறறிவநத மஹா வீரன எபபடிக கொலலபபடடா"ரெனறு கதறிககொண்டு, காடடிலுளள பசுக்கள தஙகள தலைவன ஸிமஹததால கொல்லபபடடால் எப்படித தபிககுமோ அபபடிச சகதியறறுத தபிததாாகள. உயிரிழநத தன கணவனுடைய முகததைத தாரை நெடுநேரம உறறுப் பாாததுத, துககஸமுதரததில ஆழ்நது, வனததிலுளள பெரிய மரத்தை இளஙகொடி தழுவிககொண்டிருபபதுபோல வாலியை அணைததுகொண்டு பூமியில சாய்நதாள். (வாலி ராமனேடும ஸுகரீவனேடும அங்கதனேடும பல விஷயங்களைப் பேசினவன் தன் உயிாககுயிரான தாரையிடததில ஏன ஒரு வாாததைக்கூடச சொலலவிலலை?).

ஸர்க்கம் 23.

தாரையின் ப்ரலாபம்

மரணமடைந்த தன் பர்த்தாவின் முகத்தை முத்தமிட்டுத் தாரை மஹா ப்ரேமையுடன் அவனைப் பார்த்து "நாத! என் வார்த்தையைக் கேளாமல் தாங்கள் கல்லும் புழுதியும் நிறைந்த இந்த வெறுந் தரையில் விழுந்து கிடக்கும்படி நேர்ந்ததே. என்னைவிட இந்தப் பூமியே தங்களுக்குப் ப்ரியநாயகியென்று தெரிகிறது. எனக்கு எதிரில் அவளை அணைந்துகொண்டு என்னுடன் பேசாமலிருப்பது ந்யாயமா? மஹாவீர! பிறர் நினைப்பதற்குரிய கார்யங்களைச் செய்யத் துணியும் பராக்ரமசாலி! தங்களால் பலதடவை அடித்துத் துரத்தப்பட்டு உயிர் தப்புவதற்குப் பயந்தோடின ஸுக்ரீவனுடைய கையால் தாங்கள் அபஜயமடையவேண்டுமென்று விதித்திருந்ததோ? அந்த ஸுக்ரீவனே இப்பொழுது மஹா பராக்ரமசாலியென்று கொண்டாடப்படுகிறான். என்ன ஆச்சர்யம்! மஹா பலசாலிகளான வானர வீரர்களெல்லோரும் தங்களைச் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள்.

அவர்களும் தங்களுடைய அருமைக் குழந்தையான அங்கதனும் நானும் தீனமாகக் கதறுவது தங்களுடைய காதில் விழவில்லையோ? இதுவரையில் தங்களை எதிர்த்துவந்த ஸகல சத்ருக்களையும் ஜயித்த இங்கேயே தாங்கள் அபஜயமடைந்து இறக்கவேண்டுமென்று தங்களுக்கு விதியிருந்ததோ? பாம்பாட்டிக்குப் பாம்பால் மரணம் கிடைப்பதுபோல, யுத்தத்தில் ப்ரியமுள்ள தங்களுக்கு யுத்தத்தாலேயே மரணம் நேர்ந்தது. தர்மயுத்தஞ் செய்யும் மஹானுபாவா! யுத்தத்தில் விசேஷ ப்ரீதியுள்ளவரே! என்னுயிரைவிட எனக்கு ப்ரியமானவரே! தாங்களும் இதுவரையில் என்னைப் பெருமையாக வைத்துக் காப்பாற்றி இப்பொழுது அநாதையாக விட்டுப் போக மனம் வந்ததோ? விவேகியானவன் தன் பெண்ணைச் சூரனுக்கு மனைவியாகக் கொடுக்கக்கூடாது. சூரனான தங்களுக்கு நான் மனைவியாகி, இந்தக் கதியை அடைந்து விதவையாகி, ஸகல விதத்திலும் கெட்டத்தைப் பார்த்தால் தெரியாதா? என் மானமும் அழிந்

த்து, நல்ல கதியும் ஸுகமும் நாசமாயின, எல்லையற்ற துக்க ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கினேன் என் கணவன் மரணமடைந்து கிடப்பதைக் கண்டும் என் ஹ்ருதயம் வெடிக்கவில்லையே பாறையால் செய்யப்பட்டதோவென்று தோன்றுகிறது தாங்கள் என்னைக் கைப்பிடித்த கணவன், ரக்ஷகர், மித்ரர், என் அன்பிற்குடையவர், சூரர், யுத்தத்தில் புகழ் பெற்றவர், தாங்கள் இறந்தும் நான் உயிரோடிருப்பதும் என்ன கொடுமை! ஒரு ஸ்த்ரீ பல புத்ரர்களைப் பெற்றாலும், தன தான்யம் முதலிய ஸகல ஸௌக்யங்கள் வாய்ந்திருந்தாலும் கணவனை இழந்தால் விதவையென்று ஜனங்களால் நிந்திக்கப்படுவாளல்லவா? இந்த்ரகோபத்தைப்போல் சிவந்த பட்டால் மூடப்பட்ட சயனத்தில் ஸுகமாகப் படுத்திருப்பதைப்போல், தங்கள் தேஹத்திலிருந்து பெருகும் ரக்தத்தில் கிடந்து புரளுகிறீர்களே! தங்களுடைய சரீரம் முழுவதும் ரக்தத்தாலும் புழுதியாலும் பூசப்பட்டிருப்பதால் என்னிஷ்டப்படி தங்களை ஆலிங்கனஞ்செய்ய முடியவில்லையே ராமன் ஒரே பாணத்தால் ஸுக்ரீவனுடைய பயத்தை நீக்கினான் அவனுக்கும் தங்களுக்குமுள்ள கொடிய பகை தீர்ந்து, அவனுடைய மனோரதம் நிறைவேறிற்றல்லவா? தாங்கள் இறந்தும் தங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர அணையமுடியாமல் தங்கள் ஹ்ருதயத்தில் பாய்ந்திருக்கும் ராமபாணம் என்னைத் தடுக்கிறதே”யென்று புலம்பினாள்

அதைக் கேட்டு நீலன் மலைக்குஹையிலிருக்கும் மஹா ஸர்ப்பத்தை வெளியில் இழுப்பதுபோல், வாலியின் மார்பைத் தைத்த ராமபாணத்தைப் பிடுங்கி யெடுத்தான் அஸ்தகிரியில் ஸாயங்காலத்தில் ஸூர்யன் ப்ரகாசிப்பதுபோல், அந்தப் பாணம் தேஜஸால் ஜ்வலித்தது. மலையிலிருந்து காவிபடிந்த நீர்த்தாரைகள் பெருகுவதுபோல், வாலியின் தேஹத்திலிருந்த காயங்களிலிருந்து ரக்த வெள்ளம் தாரை தாரையாக விழுந்தது. பிறகு தாரை வாலியின் தேஹத்தில் படிந்திருந்த புழுதியையும் ரக்தத்தையும் தன் கண்ணீர் வெள்ளத்தால் நனைத்துக் கழுவினாள். ஸகல ப்ராணிகளும் நடுங்கும் பராக்ரமமுள்ள தன் பர்த்தா தேஹமெங்கும் காயம் பட்டு ரக்தம் பெருக்கக் கிடப்பதைக் கண்டு தாரை ஸமீபத்தில் நின்ற அங்கதனைப் பார்த்துக் “குழந்தாய்! உன் பிதா அநுபவிக்கும் கோரமான மரணாவஸ்தையைக் கவனித்துப்பார் அவருக்கும் ஸுக்ரீவனுக்குமுள்ள தீராப் பகையென்ற பாபம் இப்பொழுது பயனைக் கொடுத்தது. பால ஸூர்யனைப்போல் ப்ரகாசிக்கும் தேஹத்தையுடைய உன் பிதா

இதுவரையில் இந்த ராஜ்யத்தில் மிகுந்த கீர்த்தியுடன் ஆண்டுவந்து நம்மெல்லோரையும் குறைவின்றி ரக்ஷித்து இப்பொழுது யமலோகத் திற்குப் போகிறார். அவரை நமஸ்காரஞ் செய்" என்றாள்.

உடனே அங்கதன் எழுந்து தன் அழகான கைகளால் வாலி யின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்து "நான் அங்கதன், அபிவா தனஞ் செய்கின்றேன்"னென்றான். அப்பொழுது தாரை வாலியைப் பார்த்து " ப்ராண நாயக! தங்கள் குழந்தை அபிவாதனஞ் செய்வ தைப் பார்க்கவில்லையா? தீர்க்காயுஸையுடையவனா யிருவென்று எப் பொழுதும்போல் அவனை ஆசீர்வதிக்கக்கூடாதா? காட்டில் சிங்கத் தால் அடிபட்ட காளையைச் சேர்ந்த பசுவும் கன்றும் கதறுவதுபோல் நானும் அங்கதனும் தங்களைச் சேர்ந்து கதறுகிறோமே. யுத்த பூமி யென்ற யாகசாலையில், யுத்தமென்ற யாகத்தைச் செய்து முடித்து, ராமபாணமென்ற தீர்த்தத்தில் அவப்ருதஸ்நானஞ்செய்கிறீரே. யாகஞ் செய்பவர்கள் பத்னியை விட்டு ஒண்டியாக அப்படி ஸ்நானஞ் செய்ய எந்த சாஸ்த்ரத்தில் விதித்திருக்கிறது? யுத்தத்தில் தங்களு டைய பராக்ரமத்தை மெச்சித் தேவேந்த்ரன் தங்களுக்குக் கொடுத்த தங்க ஹாரத்தைக் கழுத்தில் காணவில்லையே. ஸூர்யன் மறைந்துவிட்டாலும் அவருடைய ப்ரகாசம் மேருமலையை விட்டு விலகாததுபோல் தாங்கள் உயிரிழந்தும் ராஜலக்ஷ்மி தங்களை விட்டு விலகவில்லையே. நான் தங்களுக்குச் செய்த ஹிதோபதேசத்தைத் தாங்கள் கைக்கொள்ளாமற் போனீர்கள் தங்களைத் தடுக்க என்னால் முடியவில்லையே தாங்கள் யுத்தத்தில் இறந்தவுடன் நானும் என் புத்ரனும் தங்களுடன் இறந்தோம் என் அழகும் காந்தியும் ஒழிந்து விதவையானேன்"னென்று கதறினாள்.

ஸர்க்கம் 24.

ஸுக்ரீவன் துக்கித்தது.

(ராம தாரா ஸம்வாதம்)

இப்படிக் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக்கி தாரை சோக ஸமுத்ரத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதை ஸுக்ரீவன் கண்டு, தன் தமயன் மரணமடைந்ததைப் பற்றிச் சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அடைந்

தான் கண்ணீர் பெருகத் தன் மந்திரிகளுடன் ராமனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று, அவர் கோதண்டத்தின்மேல் ஒய்யாரமாயிச் சாய்ந்திருப்பதையும் மஹா ஸர்ப்பங்கள் போன்ற பாணங்கள் அவருடைய முதுகில் கட்டியிருக்கும் அம்பறையிலிருந்து ஜ்வலிப்பதையும் ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களாலும் கீர்த்தியாலும் அவர் விளங்குவதையும் கண்டு "ஸ்வாமி! தங்களுடைய ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றினீர்கள் தங்களுடைய மஹிமையால் எனக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தது. எனக்கு உயிரோடிருப்பதிலும் போகங்களை அனுபவிப்பதிலும் சொல்லமுடியாத வெறுப்புண்டாயிருக்கிறது. ராஜமஹிஷியான தாரை துக்கத்தால் தபிக்கிறாள், நகரத்து ஜனங்கள் வாய்விட்டலறுகிறார்கள், அங்கதன் பிழைப்பானோ மரணமடைவானோவென்று தெரியவில்லை என்னுடன் பிறந்தவனும் இறந்தான் இனி இந்த ராஜ்யத்தால் எனக்கென்ன ப்ரயோஜனம்? என்னைக் காரணமில்லாமல் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தினதாலுண்டான கோபத்தாலும் அவனுடைய கடுமையான வார்த்தைகளை பொறுக்காததாலும் அவன் என் பார்யையை அபஹரித்ததாலும் அவனைக் கொல்லும்படி தங்களை ப்ரார்த்தித்தேன். அவன் கொல்லப்பட்ட பிறகு என் மனஸ் தீவ்ரமான துக்கத்தை அடைகிறது. இவனைக் கொன்று மூன்று லோகங்களையும் அடைவதைக் காட்டிலும் ரிச்யமூகப் பர்வதத்தில் கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வஸிப்பது சரேஷ்டமென்று தோன்றுகிறது. (அர்ஜுனன் கௌரவர்களைக் கொல்லுவதற்கு முன்னமேயே இப்படி வருந்துகிறான் ஸுக்ரீவனோ வாலியைக் கொன்ற பிறகு வருந்துகிறான் இது நிஜமான வருத்தமென்று தோன்றவில்லை) இந்த மஹாத்மா ஸகல கார்யங்களையும் யோசித்துச் செய்வதில் விவேகியானதால், "ஸுக்ரீவ! உன்னைக் கொல்ல இஷ்டமில்லை உன்னை உயிருடன் விட்டேன். உன் கொழுப்பை மாத்ரம் அடக்கினேன் உனக்கிஷ்டமான விடத்திற்குப் போ"வென்று அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் அவனுடைய புத்திக்கும் ஆசாரத்திற்கும் தகும். அப்படிப்பட்டவனை நான் இரக்கமில்லாமல் கொன்றது என் ஸ்வபாவத்திற்குத் தகும். இவனைக் கொன்றதால் அடையும் ராஜ்யத்திற்கும் அதினாலுண்டாகும் பச்சாதாபத்திற்கும் பேதத்தை ஆலோசிக்காமல், காமத்திற்குட்பட்டு, மஹா குணவானான ஸஹோதரனை எவன் கொல்லத் துணிவான்? இவன் மஹாத்மாவானதால் அதற்குத் தகுந்தபடி என்னைக் கொல்ல இஷ்டப்படவில்லை, நான் துராத்மாவானதால் இவனைக் கொல்ல உடன்பட்டேன், யுத்தத்தில் வ்ருக்ஷங்களாலும் பாறைகளாலும்

நான் அடிபட்டுக் கதறுகையில் என்னை ஸமாதானஞ் செய்து, ‘இனிமேல் என்னை எதிர்க்காதே’யென்று சொல்லிப் போகவிட்டான் அவனுக்குள்ள ஸஹோதர விச்வாஸத்தையும் உத்தம ஸ்வபாவத்தையும் ராஜதர்மத்தையும் காப்பாற்றிக்கொண்டான். நான் அவனைக் கொன்று எனக்குள்ள கோபத்தையும் பேராசையையும் குரங்கின ஸ்பாவத்தையும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டேன். முன்காலத்தில் த்வஷ்டாவின் புத்ரனை விச்வரூபனை இந்த்ரன் கொன்று மஹாபாபத்தை ஸம்பாதித்ததுபோல், நானும் என் ஸஹோதரனைக் கொன்று மஹாபாபத்தை ஸம்பாதித்தேன். இதற்கு எல்லையில்லை, ஸாதுக்கள் இதை மனஸாலும் நினைக்கமாட்டார்கள், இப்படிப் பட்ட செய்கையில் எவனுக்காது விருப்பமுண்டாகுமா? இதை வெறுக்காதவனுண்டா? மஹா பாபிகள்கூட இப்படிச் செய்ய நினையார்கள், பயந்து விலகுவார்கள், இதனால் வரும் லாபத்தையடைய விரும்பார்கள். இந்த்ரன் தான் செய்த பாபத்தை நான்கு பாகங்களாகப் பிரித்துப் பூமி, ஜலம், விருக்ஷங்கள், ஸ்த்ரீகளுக்கு முறையே கொடுத்தான். அவர்களும் தங்களுக்கு வேண்டிய வரங்களை அவனிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டு அதை ஒப்புக்கொண்டார்கள். கேவலம் குரங்கான என் பாபத்தை யார் ஒப்புக்கொள்வார்கள்? நான் எவருக்கு எந்த வரங்களைக் கொடுக்கமுடியும்? வாலி இறந்த பின் தாரை அங்கதன் முதலியவர்கள் பிழைத்திருக்க மாட்டார்கள். இப்படிக் குலத்தை அழித்த மஹாபாபியான எனக்கு இந்த ப்ரஜைகள் செய்யும் மர்யாதை முற்றிலும் தகாது, யுவராஜாவாயிருப்பதற்குக்கூட யோக்யதையில்லை, இந்த ராஜ்யத்திற்கு அரசனாயிருப்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? நான் செய்த பாபம் எல்லோரும் நிந்திக்கத்தக்கது, அல்பமானது, ஸகல ஜனங்களும் எறிந்துவிட்டது. இந்தக் கோர க்ருத்யத்தைச் செய்தபிறகு, பெரு மழையால் ஜலம் பள்ளத்தாக்கில் தங்கிப் பெருகுவதுபோல், சோகம் வரவரப் பெருகி என்னை அழுத்துகின்றது. ஸஹோதரனைக் கொல்வதென்ற வாலையும் பின்புறத்தையும், ஸந்தாபமென்ற துதிக்கை கண் தலை தந்தங்களையுமுடைய பாபமென்ற மதயானை ஆற்றங்கரையை இடித்துத் தள்ளுவதைப் போல் என்னை இடித்துத் தள்ளுகிறது. அக்னியில் உருக்கப்பட்ட தங்கத்தைக் களிம்பு விட்டு அகல்வதுபோல், என் மனதிலுள்ள விவேகம் நான் செய்த பாபத்தைப் பொறுக்காமல் என்னை விட்டு அகலுகின்றது. என்னுடைய க்ரூர க்ருத்யத்தாலும் அங்கதன் படும் துக்கத்தாலும் வானரர்களெல்லோரும் உயிரிழந்தவர்களைப் போல் காணப்படுகிறார்கள். உத்தம குணங்களையும் ஆசா

ரதனதையுமுடைய புதராகள உலகததில கிடைபபது ஸுலபமாயிருக கலாம ஆனால இநத அஙகதனைப போனற புதரன கிடைபபதரிது அருமையான ஸஹோதரன கிடைககும தேசமுணடோ? அஙகதன பிழைததிருநதால அவனைக காபபாறறுவதறகாக தாரையும பிழைத திருபபாள, அவன இறநதால தாரையும துககததால இறபபாள. இது எனககு நனருகத தெரியும ஆகையால நான நெருபபில விழுநது என தமயனையும புதரனையும சேருவேன இநத வானர வீராகள தஙகளுடைய ஆஞைபபடி ஸீதையைத தேடிககொணடு வருவாாகள நான இருநதாலும இலலாவிடடாலும தஙகளுடைய காாயம நிறைவேறும நானோ மஹாபாபி, குலததை அழிததவன, பிழைததிருககத தகுநதவனலல. ஆகையால நான நெருபபில விழுமபடி அனுமதி கொடுகக வேணடு"மென்று தீனமாக பராாததித தான. (இபபடியே விபீஷணனும ராவணன இறநதவுடன துக கிததான பிறகு அவன துஷடனெனறும அயோககியனெனறும நிநதிதது அவனுககு உததரகிரியைகளைச செயயமாடடேனென ருன. காரணமெனன?)

தனனை அணடினவாகளின காாயததைத தவிர ராமனுககு வேறு காாயமுணடா? வாலி எனககுச சதருவென்று ஸுகரீவன சொனனவுடன வாலியைத தன சதருவாக எணணி உடனே கொனருா. அபபடியே அவன துககந தாஙகாமல கணணுஙகண ணீருமாகத தீபிபபதைக கணடு, தான இக்ஷ்வாகு வமசததில பிற நத ராஜசரேஷடனுனும அவன கேவலம குரஙகானுலும, தானும கணணீாவிடடுச சறறு நேரம மனஙகலஙகினா அபபொ ழுது தாரை துககம மிகுநது அழுதுகொணடு தனனை அடிககடி பாாபபதைக கணடு, பொறுமையில பூமிதேவிககு ஸமானரும ஸகல லோகரக்ஷகருமான ரகுநாதன அவளுடைய சோகததை நீகக அவ ளருகில போனா. அவா வருவதைக கணடு பரதான மநதரிகள, வாலியை அணைததுககொணடு படுததிருககும தாரையை வானர ஸதரீகளால எழுநதிருககச செயதாாகள. அவள திருமபிப பாாதது, ராகவன கோதணடபாணியாகக கோடி ஸூாயனைபபோல தன தேஜஸ்ால ஜவலிபபதையும, ஸகல உததம லக்ஷணஙகளால நிறைநது விளஙகுவதையும கணடாள மிரணட மானகுடடியைப போல கணகளையுடைய தாரை, செநதாமரைக கணணனை அநதப புருஷோததமனை அதுவரையிலும பாாககாவிடடாலும, இக்ஷ்வாகு குலதிலகரான ராமன இவரேயெனறும, வாலியைக கொன்ற

மஹாவீரன இவரேயென்றும, அஙகதனுல வாணிககபபடட மஹா புருஷன இவரேயெனறும, ஸகல கலயாண குணஙகளும பொருந தின மஹானுபாவரெனறு எலலோரும கொணடாடினவா இவரே யெனறும அறிநதாள. விதவானை விதவானை அறிவான அழகிய கணகளையுடைய தாரை ராமனுடைய கணகளை முதலில கவனித தாள சோகததால தேஹம நடுஙக மிகவும வருநதி மூாசசை அடை நதுகொணடு அவள பராகரமததில மஹேநதரனை ஒததவரும ஒருவ ராலும நெருஙகமுடியாதவரும மஹானுபாவருமான ராமனுடைய ஸமீ பததிலபோனுள ஒரேபாணததால தன பாததாவைககொனற ரண தீரனை வாயார வையவேணடுமெனறு தேஹமெஙகும கோபததால துடிததது ஆனுல அவருடைய எதிரில நிறகும மஹிமையால கோப மும வரவர நீஙகிறறு சுதத ஸவபாவம மேலிடடது. நிநதிககப புகுநத வாயால ஸதோதரஞ செயய ஆரமபிததாள.

“நான மேலே சொலலும கலயாண குணஙகளுககுத தகுநத இருபபிடம நீயே ‘இநத மஹாபுருஷனை நான அறிவேனெ’னறு சொலலத தொடஙகின வேதம, யாா அறிவாரெனறு முடிததபடி, நீ வேத புருஷனுனும அளவிடக கூடாதவன அதறகே தெரிய லாம, ஒருவேளை அதுவும அறியாமலிருககலாமெ’னற வேதவாககியத தினபடி உனனும அறியககூடாத ஸவபாவததையுடையவன. நாஙகள பரதயக்ஷமாக உனனைப பாாததாலும உன சகதியும மஹிமை யும மனஸால அளவிடககூடாதவை விலலும கையுமாக இபபொ ழுது காணபபடடாலும நீ சஙக சகரததைத தரிததவன ஜீவ கோடிகளால ஸுலபமாக அடையபபடும நிலைமையிலும உன ஸவரூ பததை அளவிட முடியாது. ஒணடியாயிருநதும, ஸகல ஸாதனங களும ஸகல பரிவாரஙகளும கூடி யிருபபதுபோல, மனதிற கெட டாத ஆசசாயசசெயலகளைச செய்கிருய உன குணஙகளோ எலலை யறறவை, எணணமுடியாதவை அவை யெலலாம உன சிறிய திரு மேனியில அடஙகியிருககும ஆசசாயததை என்ன சொலவேன! பரம ஸாதுவாக, சாநதமூாததியாக, ஒனறும அறியாதவனைபபோல, நிற கும உனனைப பாாதது, ராவணன துநதுபி மாயாவி கோலபன முத லிய வீராகளை மடிதத வாலியை ஒரே பாணததால கொனற மஹா வீரன நீயேயெனறு சொலலமுடியுமா? பரமைககு விஷயம பரமே யம, நீயோ அபரமேயன எபபடியெனருல பரதயக்ஷம அனுமா னம ஆகமம முதலியவைகளால நனருக அனுபவிதது கிடைதத ஞானமே பரமை நீயோ இமமூனறிறகும விஷய மிலலாதவன.

நிதயனுகையால உனனைக காலததால அளககமுடியாது. எல்லா வஸதுககளும உனககுச சரீரமாகையால வஸதுவால அளவிடமுடியாது உன நிதயவிபூதியில வைகுண்டததில உனனை அடைய முடியவிலலை யெனறு ஜீவகோடிகள பராாததிகதாாகள நீ அவதாரஞ செயது லீலாவிபூதியில எழுநதருளியிருககும்பொழுதும உன ஸௌலபயமே அளவிடககூடாததா யிருககிறது (அடியாாக கெளியவன எனறபடி), பிதிருவாகய பரிபாலனஞ செயயத தபஸ்வி வேஷமபூணடு வனததிறகு வநதாய வநத விடததில விராதன கபநதன வாலி முதலியவாகளைக கொனறுய். (முனனிருவரும ராமனுககு அபராதஞ செயதவாகள வாலி அபபடிபபடடவனலல). உன எணணமும செய்கையும ஒருவராலும அறியக கூடாதவை.

இது போகடடும மனதிறகும புததிககும எட்டாமலிருநதாலும இநதரியஙகளால எடடலாமெனறு பாாததால அதுவும முடியவிலலை மனதிறகெடடாதது தேஹததிறகு எடடுமா? ஸனமாாககததில நடககாமல துனமாாககததில நடபபவாகளால நீ அடைய முடியாதவன வாலியைக கொனறதால உனனைச சிக்ஷிககவேண்டுமெனறு வநதவாகளெலலாம உனனைக கண்டவுடன நெருங்கமுடியவிலலை. குயுகதிகளாலும கேவல தாககஙகளாலும உன மஹிமையை அசைககவும முடியுமோ?

இவவிரண்டு உததம குணங்களால காவமடைநது வாலியின ராஜ்யததையும ஸதரீகளையும அடைய விருமபி அவனைக கொனறு யெனறு எண்ணினேன. ஆனால ஸுகரீவனுககு இநத ராஜ்யததைக் கொடுததபடியால ஆசையறறவன, இநதரியஙகளை ஜயிததவனெனறு அறிநதேன. (கேவலம பரதிபரயோஜனததை அபேக்ஷிககாமல ராமன ஸுகரீவனுடன ஸ்நேஹஞசெய்யவிலலை) லோகததில ஒருபுருஷன ஒரு ஸ்தரீயை ஸநதிததால அவளைப பாாக்காமலிருகக மாடடான. இவவளவு நேரம இஙகிருநது உனனுடன பேசிக்கொணடிருநதும எனனைக கணணெடுததுப பாராத விரகதன நீயே. இநதரியங்களைக கணடபடி சிதறவிடாமல தனககுப பரம மங்களததைக் கொடுககும வழியிலேயே போகுமபடி பழககினவன நீயே. 'கணணிலலாமல பாாககிறுன், காதிலலாமல கேடகிறுன, காலிலலாமல அதிவேகமாக நடககிறுன, கையிலலாமல பிடிககிறுனெ'னற வேதததினபடி இநத்ரியஙகளை வேணடாமலேயே எஙகும எககாலததிலும யாவறறையும அறிகிறுய். மனதாலும ஜயிகக முடியாத மற்ற இந

தரியங்களாலும் நீ எட்ட முடியாதவன. உன்னைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் இந்தரியங்களுக்கு வசப்பட்டவர்கள். இந்தரியங்களை வசப் படுத்தினவன் நீ ஒருவனே.

ஆனல இப்படி வைராக்யமடைந்தவன நமக்குக் கெடுதி செய்தானே. தாமத்திறகுக் கட்டுப்படாதவனேனெறு எண்ணினேன உன்னை அண்டினவர்களை ரக்ஷிகக இப்படிச் செய்தாயென்று அறிந்தேன.

நீ உத்தமமான தாமத்தை அனுஷ்டிப்பவன லோகத்தில் தான லாபமடையும் பொருட்டு ஒரு காரியத்தைச் செய்பவன தாாமிகாகளில அதமன, தனக்கும் பிறாக்கும் லாபகரமான காரியத்தைச் செய்கிறவன மத்யமன, பிறருடைய லாபத்தை உத்தேசித்துக் காாயங்களைச் செய்கிறவன உத்தம தாாமிகன வாணுசரம தாமங்களை ஸரியாய நடத்துவதால பரீதியடைகிறவன தாாமிகன, பகதிமாாகத்தால அடையககூடியவன உத்தம தாாமிகன தனனைச சரணமடைந்தவாகளை ரக்ஷிக்கும அநத மஹானுபாவன நீயே. "குருவே உபாயம், அவரால அனுகரஹிக்கப்பட்டு பரஹமலோகத்தை அடைகிறு"னெனற தாமத்தை யுடையவன நீயே பிறாக்கு ஹிமஸை செய்யாமலிருப்பதே மேலான தாமமென்ற குணம பொருநதினவன தாாமிகன. ஆனல தனனை அணடினவாகளுக்கு ஆபததுகள நேருமபொழுது, தான முனனினறு காபபாறறும உத்தம தாாமிகன நீயே வருநதின ஸுகரீவனை ரக்ஷித்ததால நீ தாாமிகன, பாபத்தைச் செய்த வாலியைககொன்று அவனைச் சுத்திசெய்து உத்தம கதி அடைவித்ததால நீ உத்தம தாாமிகன.

உனக்கு யாதொரு அபராதமுஞ்செய்யாத வாலியை நீ மறைந்து கொனறதால நீ உத்தம தாாமிகனெனறு சொல்லததகுமாவெனறு ஸநதேஹிததேன. ஆனல வாலி உன பகதனை ஸுகரீவனுக்குக் கெடுதி செய்தான. மேலும குரங்கானதால வேட்டையாடுவதில மறைந்து கொலவதும் தோஷமலல. அரசாகள மிருகங்களுடன எதிாததுச சணடை போடுவது கெளரததைக குறைவெனறு சொல்லப்படுகிறது ஆகையால உன கீாததிககு யாதொரு குறைவுமிலலை. தூரதிருஷ்டியுள்ளவனுகையால நீ யுக்தாயுகதங்களை விசாரிதது எதையும செய்கிறவன. ஆகையால உனககெதிரில ஸுகரீவனுககு வாலி யாதொரு அபராதமும செய்யாததால ஒரு தடவை வாலியால ஸுகரீவன அபஜெயமடையுமபடிச செய்தாய்

அவ்விருவர்களும் பேதம் தெரிவதற்கு ஸுக்ரீவனுடைய கழுத்தில் புஷ்ப மாலையைப் போட்டாய்.

உனக்குச் சத்ருவான வாலியைக் கொன்றபிறகு அவனுடைய பிள்ளை பெண்டு மந்திரி தலைவர்கள் பந்துக்கள் இன்னும் மற்றவர்களைக் கொல்வாயென்று எண்ணினேன். ஆனால் நீ அங்கதனிடத்தில் காட்டின பொறுமையையும் ப்ரியத்தையும் பார்த்தால் பூமிதேவியும் உனக்கு ஈடல்லவென்று தோன்றுகிறது. ஐம்பது கோடி யோஜனை விஸ்தாரமுள்ள பூமிக்கு எவ்வளவு பொறுமை யிருக்குமோ அவ்வளவும் ஒருவனான உன்னிடத்தில் இருக்கிறது. வாலியிடத்தில் வைத்த கோபத்தால் உன் கண்கள் இன்னும் சிவந்திருக்கின்றன. ஆனாலும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் நீ காட்டின பொறுமையும் ஆச்சர்யகரமாயிருக்கிறது. இந்தச் சிவப்புநிறம், ஸீதையைவிட்டுப்பிரிந்த துக்கத்தாலோ ஸுக்ரீவனிடத்திலுள்ள ப்ரியத்தாலோ தெரியவில்லை.

நீ துஷ்டர்களை ஸம்ஹரித்து ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கோதண்டத்தையும் பாணங்களையும் தரித்தவன். மஹா பராக்ரம சாலி, திவ்யமான ஸௌந்தர்யமுள்ள அங்கங்களையுடையவன். விளையாட்டாக மனுஷ்யாவதாரம் செய்திருந்தாலும் அதைவிட்டு நினைத்த மாத்ரத்தில் உன் நித்யமான சுத்த ஸத்வத்தால் அமைக்கப்பட்ட திவ்ய மங்கள ரூபத்தை எடுக்கக்கூடியவன்.

எந்தப் பாணத்தால் என் பர்த்தாவைக் கொன்றாயோ அதே பாணத்தால் என்னையும் கொல். நானும் வாலியிருக்குமிடத்திற்குப் போகிறேன். என்னைவிட்டுப் பிரிந்து அவர் தனியாக இருக்கமாட்டார். செந்தாமரைக்கண்ணனே! என் நாயகன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய் அங்கே எல்லாவிடத்திலும் என்னைத் தேடிப் பார்ப்பார். என்னைக் காணாமல் விசித்ரமான அலங்காரங்களுடன் விளங்கும் அப்ஸரஸ்களைக் கண்டும் அவர்களிடத்தில் கொஞ்சமாவது ப்ரியம்வைக்கமாட்டார். உன் ப்ரிய நாயகியான ஸீதையைப் பிரிந்து ரிச்யமூக பர்வதத்தில் நீ தனியாகவிருந்து தபிப்பதுபோல வாலியும் ஸ்வர்க்கத்தில் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து அனுபவிக்கும் கஷ்டம் உனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆகையால் என்னையும் கொல். என்னைக் காணாமல் வாலி துக்கப்படும்படி வைக்காதே.

என்னைக் கொன்றால் உனக்கு ஸ்த்ரீ ஹத்யா தோஷம் நேருமென்று பயப்படாதே. இவள் வாலியின் ஆத்மாவென

றெண்ணி என்னைக் கொல். அப்பொழுது உனக்குத் தோஷமில்லை. 'பாத்ராவிற்குப் பாரியை பாதி ஆதமா. பாததாவைக் காட்டிலும் பாரியை வேறல்ல' வென்ற வேத வாகயததினபடி யாகம் முதலிய வைதிக கிரியைகளில் அனுஷ்டானமும் விளங்குகிறது.

மேலும் இப்படிச்செய்வதால் உனக்கு விசேஷ புண்யமுமுண்டு. ஒருவனுக்குப் பாரியா தானம் செய்வதைககாட்டிலும் மேலான புண்யமில்லையென்று ஞானிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

மேலும் நீ உததம தாரமிகன. மஹாவீரனை வாலியைக் கொனறதறகாக ஸுக்ரீவன படும வருததததை நீயும் அனுபவிக்கிறாய். நான சொலலும தானததைச் செய்தால் வீரனைக் கொனற அதாமத்திறகு பராயசசிததமாகும். (''என்னை வாலியை விடடுப பிரிதத பாபம தீர மறுபடியும் அவருடன சேர்தது வைக்காவிட்டால உன பார்யையை நீ மறுபடி அடைநதாலும வெகு காலம அவள உன்னுடன இருக்ககூடாதென்று சபிப்பேன்''. இநத வாக்யம சில மூலங்களில காணபபடுகிறது. ஆனால முன் ஜன்மததில பாரயா பாததாக்களை அநயாயமாகப பிரித்த பாபத்திற்காக இப்படி ஸீதையைப பறிகொடுததுத் தபிககிறாய். இபபொழுதும அநதப பாபததைச செயதாய. அதறகுப பயனாக இனியும அபபடித் தபிப்பாயென்று கருததாகும். இப்படியே ராவணனையும மநதோதரியையும பிரித்ததைக் கவனிககலாம. ஆனால் அது ஸீதையை எடுத்துப் போனதறகுத தணடனையென்றால் அதில் மநதோதரி செயத குற்றமெனன? வாலி ராமனுடைய பாரியையை ராவணனைபபோல் எடுததுப்போகவில்லையே.) வாலி என்னை வஞசிதது இபபடிக் கஷ்டப்படுமபடி விட்டுபபோனார். என்னைக் கொன்று அந்தக் கஷ்டததைத தீரபபது உனக்குத தர்மமல்லவா? ''மஹா புததிமானும ஒபபறற ஸௌநதயததையும ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாத பராக்ரமத்தையுமுடைய வாலியை விட்டு நான் எப்படிப பிழைத்திருக்க முடியு''மென்று அநேக விதமாய்ப புலம்பினாள். (வாலியைக் காட்டிலும் மஹாபுததிசாலியென்று அவனே ஒபபுக்கொண்ட தாரை, வாலியின காரணஙகளுக்குத தகுநத பதில சொலலாத ராமனுடைய நடததையையொபபுககொணடாளெனபதும், வாலியைக் குற்றஞசாட்டி ராமனை விஷ்ணுவாக அறிநது துதிததாளென்றும் காணபபடும பாகங்கள நயாயததிறகு ஒத்ததில்லையென்று சிலருடைய ஆக்ஷேபம. ராமனைக கேவலம் ஈசவரனெனறும அவா எதைச் செய்தாலும தாமமென்றும எண்ணும் மதாபிமானி

களா, அவருடைய மனுஷயபாவனையை மறநது, தாரை இபபடிச சொலலுமபடி வாக்யஙகளைப பிறகு சோததாரகளென்று மேறுடடுப பண்டிதாகளின கொள்கை.)

லோகநாதனை அநத மஹாபுருஷனும அதைக கேட்டுத தாரையை ஸமாதானஞ செயது அவளுககு ஹிததைதை உபதேசித்தா "வீர சிகாமணியான வாலியின பாாயையே! நீ இப்படி எண்ணுவது பிசகு ஸகல லோகங்களும தைவததால ஸிருஷ்டிக்கபபட்டு அதின ஸஙகலபபபடி நடககினறனவலலவா? ஸுக துககங்கள் நேருவதும அதன செயலேயென்று லோகததார் சொலலுகிறார்களலலவா? மூனறு லோகததிலுள்ள பராணிகளும அதின வசபபட்டிருககிறாகள். அதை மீறி நடபபவாகள் ஒருவருமிலலை. வாலியால உனககுக கிடைதத ஸுகததிறகு இனி ஒருபொழுதும குறைவுநேராது. (இது எபபடி உணமையாகும்?) உன் புதரனும யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ செய்யபபடுவான. (இதைத தாரை முனபே அலக்ஷயஞ செயதிருககிறாள்.) இதுவரையில நடநத விஷயங்கள தைவததால ஏறபடடவையே. சூரனுடைய பதனியான நீ, தைவஸஙகலபததைப பறறித துககப்படலாமா"வென்றா. (இநத உபதேசம அவரிடததிலேயே பயனபடவிலலை.)

அங்கதனுக்கு யுவராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்விதது அவனுடைய சதருககளை நாசஞ் செய்து அவனுககு ஸகல மங்களததையும கொடுக்ககககூடியவரென்று ராமனை அறிநது, தாரை அவருடைய வாாததைகளால ஸமாதானமடைநது துககததைதை மறநதாள். (இவ்வளவு பேசின தாரையே வாலி இறநதானென்று நமபின பொழுதும உணமையாக இறநத பிறகும ஸுகரீவனிடததில பிரிய பாாயையாக இருநதாள். இது ஸதரீகளின ஸ்வபாவமென்பதை வாலமீகி இநத விஷயததால காட்டினாரென்று எணணவேண்டும். ஆனால மநதோதரி இபபடிச செயயவிலலை மநதோதரி விபீஷணனுடன இணங்கியிருககவிலலை தாரையோ ஸாதாரண ஸதரீ, மநதோதரியோ விஷ்ணுவால நிரமிக்கபபட்டு அவருடைய அமசததால விளங்கின ஆதம ஞானமுடையவள ஆகையால பதிவரதா தாமதஷ்டித தவறவிலலையென்று சிலருடைய கொளகை.)

ஸர்க்கம் 25.

வாலியின் உத்தர க்ரியைகள்.

பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸுக்ரீவன் முதலிய வானரர்கள் படும் சோகத்தால் தாங்களும் வருந்தினார்கள். ராமன் "நீங்கள் இப்படித் துக்கிப்பதால் மரணமடைந்த வாலிக்கு யாதொரு நன்மையுமுண்டாகாது. ஆகையால் மேல் நடக்கவேண்டிய கார்யங்களைக் கவனியுங்கள். லோக வழக்கத்தின்படி நீங்கள் அவனுக்காகக் கண்ணீர்விட்டது தகும். தைவ ஸங்கல்பத்திற்கு விரோதமாக எவரும் எதையும் செய்யமுடியாது. ஸகல லோகங்களுக்கும் அதே கர்த்தா. லோகத்தில் நடக்கும் ஸகல தர்மங்களுக்கும் ஈச்வரனே காரணமும் ஸாதனமுமாகிறார். ஸகல ப்ராணிகளும் அவருடைய ஸங்கல்பப்படியே கார்யங்களைச் செய்கிறார்கள். எவனும் எந்தக் கார்யத்தையும் செய்வதற்கும் மற்றொருவன் அப்படிச் செய்யும்படி ஏவுவதற்கும் சக்தியற்றவன். எல்லோரும் ஈச்வரனுக்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். யாவற்றிற்கும் ஈச்வரனே கதி. அவரும் நம்மைப்போல் பிறர்க்கு உட்பட்டு நடக்கிறதில்லை. தன்னை மீறி நடப்பதுமில்லை அவர் ஒருபொழுதும் அழிவதில்லை. ஒருவனும் அவரை மீறி நடக்கமாட்டான்; அவரே தான் ஏற்படுத்தின எல்லையை மீறி நடக்காமலிருக்கப், பரதந்த்ரனான ஜீவன் அவருக்கு உட்பட்டிருப்பது ஆச்சர்யமா? ஈச்வரனுக்கு ஒருவன் பந்துவென்பது கிடையாது. பக்ஷபாதமற்றவர். அவருடைய க்ருபையைத் தவிர அவரை வசப்படுத்தும் உபாயம் வேறில்லை. பராக்ரமத்தால் அவரை ஜயிக்கவும் முடியாது. அவருக்கு மித்ரனென்பதும் ஞாதியென்பதும் கிடையாது. ஆகையால் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான ஈச்வரன் ஜீவனுக்கு வசப்படுவாரா? அவனவனுடைய கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி ஈச்வரன் ஸகலத்தையும் நடத்துகிறார். இந்த ரஹஸ்யத்தை விவேகி அறிந்து நமக்கு ஈச்வரன் எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே செய்கிறானென்று நினைக்கவேண்டும். அவருடைய ஸங்கல்பப்படி ஸகல புருஷார்த்தங்களும் அந்தந்தக் காலத்தில் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. ஆகையால் அதைப்பற்றிக் கொஞ்சமாவது துக்கப்படக்கூடாது.

வாலியும தான செயத பாபஙகளுககு பராயசசிதத ரூபமாக என பாணததால மரணமடைநது சுததமான ஸவரூபத்துடன, இது வரையில தான சாஸ்தர விதிபபடி அனுஷடிதது வநத புரு ஷாாததஙகளின பயனுக ஸவாககததை அனுபவிககப போகிருன. வாலி அடைநத கதி மிகவும மேலானது அவனைபபற்றி விசாரபபடு வது பிசகு. இபபொழுது செயயவேணடியதைக கவனியுங்க'' னென்ருா

பிறகு லக்ஷமணன ஸுகரீவனைப பாாதது, "மிதர! துக்கததை விடு, உதரகரியைகளைத தாரை அங்கதாகளைககொண்டு செயவி. சநதனம அகில முதலிய வாஸனைககட்டைகள தயாராகடடும மனம நொநதிருககும அஙகதனைத தேறறு. புததியைக கலஙக விடாதே. இநத ராஜயம முழுவதும உனனைப பொறுததிருக் கிறதலலவா? பலவித மாலைகளையும வஸதரங்களையும நெய எண் ணெய வாஸனை தரவயஙகள முதலிய பதாாததஙகளையும அங்கதன கொணடு வரடடும. தாரன அதிவேகமாகச சென்று பலலககைக கொணடு வரடடும. இபபடிபபடட ஸமயததில காாயங்களைச சீகர மாய்ச் செயவது மிகவும நலம. பலலககைச சுமபபதறகுப் பலவான களாயும ஸாமாதயமுளளவாகளாயும பழககபபட்டவாகளாயுமிருக கும வானராகளை வருவிககவேண்டு ''மெனறு ஸுகரீவனுககு உததிரவு செயது ராமனுடைய ஸமீபததில வநது நினருா.

உடனே தாரன கிஷ்கிநதைககு விரைநது சென்று, சூரர் களும தகுநதவாகளுமான வானராகளால பலலக்கைக் கொண்டு வநதான. அது அரசாகளுக்குரிய ஸிமஹாஸனம போடபபட்டு, விசாலமான ரததைதபபோல அமைககபபட்டது. அநேக பக்ஷி களும விருக்ஷங்களும ஸிதரங்களும விசிதரமாய்ச செய்து வைககபபட டிருநதன. ஸிததகணங்கள ஆகாசததில ஸஞசரிக் கும திவ்ய விமானங்களைபபோல் அலங்கரிக்கப படடிருந்தது. ஜனனல்களும காறறுபபோககிகளும அங்கங்கே வைகக்பபட் டிருநதன. சரேஷ்டமான ஹாரஙகளாலும மாலைகளாலும் சிவபபுச் சந்தனதூதாலும செநதாமரை முதலிய புஷ்பங்களாலும விளங் கிறது. அதில அநேக குஹைகளும காடுகளும அமைக்கபபட் டிருநதின. விசாலமாயும சாதுாயமாயும மரததால் செய்யப்பட்ட க்ரீ டாபாவதம ஓரிடததில பரகாசிததது. இபபடி விசவகாமாவால் செய்யப்பட்ட அநதப பலலககை வானரவீரர்கள சுமநது வருவதைக்

கண்டு ராமன லக்ஷமணனைப் பாாதது, " வாலியைச சீகரததில எடு
தது மேல் நடக்கவேணடிய பரேத காாயஙகளைக கவனி" யெனறூா. உடனே ஸுகரீவனும அங்கதனும வாயவிட்டலறிககொணடு அநத பரேததுதைப பலலககிலேறறிப பலவித மாலைகளாலும வஸத ரஙகளாலும ஆபரணஙகளாலும அலங்கரிததாாகள பிறகு ஸுகரீவன "என தமயனுககு நடககவேண்டிய உதரகரியைகள வெகு சிறப்பாய யாதொரு குறைவுமிலலாமல நடககடடும ரதனங்கள பொன வெளளி முதலிய வஸ்துககளைப போகும வழியில பலலக்கிறகு நானகு புறங்களிலும வாரியிறையுஙக" ளெனறூன.

அளவற்ற ஐசவர்யமுள்ள அரசாகளுககு நடககிறபடி வாலியி னுடைய பரேதகரியைகள சிறபபாய நடநதன தாரன முதலியவாகள அங்கதனைப பிடிததுககொணடு, தஙகளுடைய ஸகல பநதுககளும இறந்ததுபோல அழுதுகொணடு போனூாகள. தாரை முதலிய ராஜ பதனிகளும மறற ஸ்தரீகளும வாலியின உததம குணங்களை வா ணிததுப புலமபிககொண்டே போனூாகள. வனங்களிலும பாவதங களிலும ப்ரதிதவனியுண்டாகி அவைகளும அழுவதுபோலிருநதன. பிறகு காட்டாறறில ஒரு விசாலமான மணல திடடில பரிசுததமான ஸ்தலததில சிதையை அடுககினூாகள. பலலககைச சுமநதவாகள அதை அவவிடததில இறககித தனியே நினறூாகள். தாரை வாலி யின தலையைத தன் மடியில் வைததுககொண்டு, "வானர சக்ரவர்த் தியே! பராணநாத! மஹானுபாவ! ஸகல உததம வஸ்துககளை யும அனுபவிக்கத தகுநத தாங்கள் அவைகளை விட்டுபபோவதேன? என்னிடததில தங்களுககு அளவறற பரீதியலலவா? எனனை ஒரு தரம் பார்க்ககூடாதா? சோகத்தால தபிககும இவவளவு ஜனங் களும தங்களுக்குக கண்ணில படவிலலையா? உயிரிழநதும தங்களு டைய முகததிலுளள ஸநதோஷம குறையவிலலையே? உயிருடனிருக கும்பொழுது பரகாசிபபதுபோல் அஸ்தகிரியில் விளங்கும ஸூர் யனுக்கு ஸமமாயிருக்கிறதே. யமன் ராமனுடைய ரூபங்கொணடு தங்களை இழுததுபபோகிறூனே? எங்கிருநதோ இநதப் பாழுங்காட் டைத் தேடிவநது ஒரே பாணத்தால் எங்களெலலோரையும ராமன விதவைகளாய்ச செய்தானே. தங்களுக்கு பரியமான பாாயைகள் கால நடையாய் இநத வனததில் இவ்வளவு தூரம சரமபபட்டு வநதி ருபபதைக் கணடும தங்களுககு இரக்கம பிறநது அவர்களைத் தேற றக்கூடாதா? அவாகளிடத்தில தஙகளுக்குளள பரீதி நிஜமல்லவா? தங்களுடைய தமபி ஸுகரீவன இதோ வநதிருககிறுன. தாரன

முதலிய மநதரிகளும பரதானிகளும இதோ வநதிருக்கிறார்கள், நகரதது ஜனங்கள எலலோரும தஙகளைச சூழநது நிறகிறாாகள. அவாகளுககுத தகுந்தபடி பதில சொலலி அனுபபுஙகள பிறகு நாம ஆனநதமாய இநத வனஙகளில விளையாடுவோம்’’மெனறு பாத தாவை இழநத துககததால பிததுபபிடிததவளபோல புலமபினாள அபபொழுது வானர ஸதரீகள அவளை எடுததுப பிடிதது வேறி டததிறகுக கொணடுபோனாாகள பிறகு அஙகதன ஸுகரீவனுடன வாலியின தேஹததை அழுதுகொணடே சிதையிலேறறி, அதில அகனியை மூட்டித திருமபிவராத மாாககததில பரயாணம போகும தன பிதாவை அபஸவயமாய பரதக்ஷிணஞ செயதான சாஸ்தர விதியை அனுஸரிதது வாலிககுத தஹன ஸமஸ்காரம முதலியவை களைச செயது, ஆறறிலிறஙகி, ஸுகரீவன தாரை முதலியவர்கள அஙகதனை முனனிட்டுக கொணடு ஜல தாபபணம செயதாாகள் ராம லக்ஷமணாாகள கூடவிருநது பரேத காரியஙகளை ஸுகரீவனைக் கொணடு குறைவிலலாமல நடபபிததாாகள.

இபபடி ராம பாணததால அடிபபட்டிறநத மஹாதேஜஸ்வியும் பராக்ரமசாலியுமான வாலிககுச செயயவேணடிய ஸகல கிருதயங களையும செயது, ஸுகரீவன ராமனுடைய ஸமீபததில வநது நின றான மறற வானராாகள கிஷகிநதைககுச சென்றாாகள.

ஸாக்கம் 26.

ஸுக்ரீவ பட்டாபிஷேகம்.

நனைநத வஸ்தரததுடன சோகததால வாடி நிற்கும ஸுகரீவனை வானர மந்தரிகளும பரதானிகளும சூழநது நினறாாகள பிறகு அவாகளெலலோரும மஹா பராககரமசாலியும ஸகல பராணிகளுககும் மங்களஙகளைச செயகிறவருமான ராமனிடததில வநது, மஹாரிஷிகள் ப்ரஹமாவை நமஸ்கரிபபதுபோல, கைகூபபி வணககமாய் வநதனஞ் செய்தாாகள. அபபொழுது பால ஸூாயனைபபோனற முகததையும தங்க மலையைபபோனற தேஹ காநதியையுமுடைய ஹனுமான ராம னைப பார்தது, “ஸவாமி! தஙகளுடைய அனுகரஹததால ஸுக்ரீ வன தன் முனனோாகளுடைய ராஜயததை அடைநதாா தாஙகள் உததிரவு செயதால இவா கிஷகிநதையில பரவேசிதது மித்ராகளு

டன மேலே நடககவேணடிய காாயஙகளைச செயவாா மஙகள ஸநா நஞசெயது, நாநா கநதஙகளாலும ஔஷதஙகளாலும ரதனஙகளா லும மாலைகளாலும விதிபபடி தஙகளைப பூஜிபபாா தாஙகள இங கிருநது ரமயமான கிஷகிநதைககு எழுநதருளி, அவரை வானரா களுககு அரசனுககச செயது அவாகளை ஸநதோஷபபடுததவேணடு" மெனறாா.

அநத விஞஞாபனததைக கேடடு, மஹா புததிமானான ராகவன, "குழநதாய! நான பிதிருவாககிய பரிபாலனஞ செயவதறகாகப பதி னனகு வாஷஙகள வரையில வனததில வஸிககவேண்டியது. க்ரா மததிலாவது நகரததிலாவது பரவேசிககககூடாது ஸுகரீவன் கிஷகிநதைக்குச சென்று அபிஷேக மஹோதஸவததை அனுபவிக கட்டு"மென்று ஆஞஞாபிததாா.

பிறகு ஸகல ஆசாரஙகளையும அறிநத ரகுவீரன, உதாரபுத்தி பலம பராகரமம சீலம முதலிய உததம குணஙகளால விளஙகும ஸுகரீவனைப பாாதது, "மிதர! அஙகதன உன தமயனுடைய புத ரன, உததம குணசாலி, பராகரமததில உனக்கு ஸமமானவன், யுவ ராஜாவாயிருககத தகுநதவன ஆகையால அவனுககு யௌவராஜ்யா பிஷேகஞ செயவிக்க வேணடியது வாஷ ருதுவிறகு முநதின ஆஷாட மாஸம இபபொழுது நடககினறது, இதுமுதல நானகு மாஸங்கள் வரையில மழையின உபதரவததால ஸீதையைத தேடி ராவணனுடன யுததஞ செயவதறகு செளகாயபபடாது ஆகையால நீ அதுவரையில கிஷ்கிநதையிலிரு நானும் லக்ஷமணனும இநத மலைக குஹையில வஸிககிறோம இது அழகாகவும விசாலமாகவும போதுமான காற்றுள்ளதாகவும ஜல செளகயமுளளதாகவும நோத் தியான புஷ்பஙகளால சூழபபடடதாகவுமிருககிறது. காாததிகை மாஸம பிறநதவுடன உன ஸைனயஙகளைச சோதது ஸீதையைத தேட முயறசிசெய நாமிருவரும இபபடி ஏறபாடு செய்து கொளவோம நீயும கிஷ்கிநதைக்குப போய அபிஷேகஞ் செயதுகொணடு, உன நணபாகளுககு ஸநதோஷததையும க்ஷேமததையும அருளக கடவா" யெனறாா.

ஸுகரீவனும அவருடைய ஆஞஞையைத தலையால் தாஙகிக கிஷகிந்தைக்குப போக, அங்குளள வானராகள அவனைக் கை கூபபி நமஸ்கரிதது உபசரிததார்கள மநதரிகளும பரதாணிகளும அடிபணிநது பாதங்களைத தொட்டுக கைகட்டி வாயபொததி அவ

னுடைய ஆக்ஞையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸுக்ரீவன் அவர்களை எழுந்திருக்கச் சொல்லி, ப்ரியமாகப் பேசித் தருந்தபடி மர்யாதைசெய்து, வாலியின் அந்தப்புரத்தில் புகுந்தான். அங்கே தாரை முதலிய ஸ்த்ரீகளைப் பலவகையாக ஸமாதானம் பண்ணித் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு வெளியில் வந்தான். பிறகு தேவதைகள் இந்த்ரனுக்குத் தேவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைப்பதுபோல, ஸுக்ரீவனுடைய நண்பர்கள் அவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வித்தார்கள். தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெள்ளைக் குடையை அவனுக்குமேல் பிடித்து, தங்கப்பிடிகளுள்ள வெண்சாமரங்களை இருபுறத்திலும் வீசினார்கள். பிறகு பலவகை ரத்னங்கள் விதைகள் ஓஷதிகள், பாலுள்ள மரங்களின் முளைகள் மலர்கள் வெள்ளை வஸ்த்ரங்கள், கற்பூரம், வாசனையுள்ள மாலைகள், நிலத்தாமரை, நேர்த்தியான சந்தனங்கள், அகில் முதலிய வாஸனை த்ரவ்யங்கள், மஞ்சள்கலந்த அக்ஷதை, ஸுவர்ணம், யவமென்ற தான்யம் தேன் நெய் தயிர், புலித்தோல், பன்றித் தோலால் செய்யப்பட்ட பாதரக்ஷைகள், பூச்சுகள் கோரோசனை மனச்சிலை முதலிய பதார்த்தங்களைக் கொண்டுவந்தார்கள். உத்தமமான பதினாறு கன்யைகளும் வீத்தமர் யிருந்தார்கள். பிறகு ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ரத்னங்கள் வஸ்த்ரங்கள் பக்ஷ்யங்கள் இவைகளைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்தார்கள். தர்ப்பைகளைப் பரப்பி அக்னியை வளர்த்து விதிப்படி அதில் ஹோமஞ் செய்தார்கள். அரண்மனையின் மேல்மாடியில் விசித்ரமான மாலைகளால் அலங்கரித்து, தங்கத்தால் கால்களுள்ள ஸிம்ஹாஸனத்தைக் கிழக்கு முகமாக விதிப்படி மந்த்ரங்களைச் சொல்லி அமைத்து, உத்தமமான விரிப்புகளால் அலங்கரித்தார்கள். புண்ய நதிகள் புண்ய தீர்த்தங்கள் ஸமுத்ரங்கள் இவைகளிலிருந்து ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து தங்கக் குடங்களில் வைத்து, கஜன் கவாக்ஷன் கவயன் சரபன் கந்தமாதனன் மைந்தன த்விவிதன் ஹனுமான் ஜாம்பவான் நளன் முதலிய வானர ச்ரேஷ்டர்கள், போதாயனர் முதலிய மஹர்ஷிகள் ஏற்படுத்தின ராஜ்யாபிஷேகத்துக் கல்பத்தின்படி, லக்ஷணங்கள் பொருந்தின மாட்டுக் கொம்புகளாலும் தங்கப் பாத்ரங்களாலும் ஸுக்ரீவனை அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். தேவேந்த்ரனைத் தேவகணங்கள் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதுபோல் சிறப்பாக உத்ஸவங்கொண்டாடி, வானரர்கள் அனைவரும் ஆனந்தத்தால் ஆர்வாரஞ் செய்தார்கள் ராமனுடைய உத்திரவுப்படி ஸுக்ரீவன் அங்கதனை ப்ரீதியுடன் ஆலிங்கனஞ் செய்து, யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்தான். அதைப் பார்த்து ஸகல வானரர்களும்

அங்கத்னிட்டத்தில் இரக்கங்கொண்டு ஸுக்ரீவனை மிகவும் கொண்டாடி உபசரித்து, மஹாத்மாவான ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் அடிக்கடி புகழ்ந்தார்கள். கிஷ்கிந்தை எங்கும் கொடிகளாலும் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷத்தால் பரவசமடைந்த வானரர்களால் நிறைந்து விளங்கிற்று. அபிஷேக மஹோத்ஸவம் நடந்த விதத்தை ஸுக்ரீவன் ராமனுக்குத் தெரிவித்துத், தேவேந்த்ரனைப்போல், தான் இழந்த ராஜ்யத்தையும் ருமை யென்ற பார்யையையும் மறுபடியும் அடைந்தான்

ஸர்க்கம் 27.

ராமன் ஸீதைக்காகத் துக்கித்தது.

ஸுக்ரீவன் வானர ஸைன்யங்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்குப் போனபிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் ப்ரஸ்ரவணகிரிக்கு வந்தார்கள். மான் புலி கரடி ஸிம்ஹம் குரங்கு பூனை முதலிய மிருகங்களால் சூழப்பட்டும், மரம் செடி புதர்கள் காடுகள் அடர்ந்தும், எப்பொழுதும் ஸ்படிகம்போல் தெளிந்த ஜலத்தால் அது நிறைந்து மிருந்தது. மேகக்கூட்டங்கள் போன்ற அந்த மலையின் சிகரத்தில் விஸ்தாரமான ஒரு குஹையைப் பார்த்து, மழைக்காலத்தில் அங்கே வஸிக்க நிச்சயித்தார்கள். ஸுக்ரீவனுடன் ஒருவிதமான ஏற்பாடு செய்து கொண்டு, ராமன் தனக்கு எப்பொழுதும் ப்ரியனாகவும் மஹா புத்திமானாகவு மிருக்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து அந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி சொல்லவாரம்பித்தார். " இந்தக் குஹை அழகாகவும் விசாலமாகவும் போதுமான காற்றுள்ளதாகவுமிருக்கிறது. மழைக்காலத்தை இங்கே கழிப்போம் உன்னதமான இந்த மலைச் சிகரம் நானாவர்ணங்களுள்ள கற்பாறைகளாலும் பலவித தாதுக்களாலும் குஹைகளாலும் புதர்களாலும் சோலைகளாலும் கொடிகளாலும் மயில் முதலிய பக்ஷிகளின் சப்தங்களாலும் பல பூஞ்செடிகளாலும் விளங்குகிறது இதற்குப் பக்கத்தில் ஒரு அழகிய தாமரை ஓடை காணப்படுகிறது. இந்தக் குஹை மலையின் மேற்குத் திக்கில் தென் மேற்கு முகமாக வாசலையுடையதாகவும் பின் புறத்தில் உயர்ந்து மிருப்பதால் அதிகக் காற்றடிக்காமல் ஸுகமாக விருக்கும். குஹை வாசலில் ஓர் விஸ்தாரமான கற்பாறை வழ வழப்பாக மைக்குவியலைப்

போல அமைந்திருக்கிறது இதற்கு வடக்கில் தோன்றும் சிகரம் மைக்குவியலைப்போலும் நீருண்ட மேகம் போலும் கறுத்து உயர்ந் திருக்கிறது. தெற்கிலுள்ள சிகரம் கைலாஸ மலையைப்போல வெண்மையாகப் பல தாதுக்களால் விளங்குவதைப் பார் சித்ரகூடத் திலிருந்து மந்தாகினி ஓடுவதுபோல கிழக்கில் ஒரு நதி கிழக்கு முகமாக ஓடுவதைப் பார் வஸந்தகாலத்தில் அழகாக அலங்கரித் துக் கொண்டிருக்கும் யௌவன ஸ்த்ரீயைப்போல இந்த நதி, கரை களில் பலவித மரங்களுடன் விளங்குகிறது அலைகளில் பல வித பக்ஷிகள் இனிமையாகக் கூவுகின்றன மணல் திட்டுகளில் சக்ரவாகம் முதலிய பறவைகள் ஆனந்தமாக விளையாடுவதைப் பார்த் தால் இந்த நதி ஸந்தோஷம் மேலிட்டுச் சிரிப்பதுபோல காணப் படுகிறது சில விடங்களில் கருநெய்தலாலும், சில விடங்களில் செங்கழுநீராலும் சிலவிடங்களில் வெண்தாமரை குமுதங்களாலும் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது அநேக ரிஷிகள் இந்த மனதைக் கவ ரும் நதியில் ஸ்நாநஞ் செய்ய வருகிறார்கள். சந்தன மரங்களும் மருத மரங்களும் மனதால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டதுபோல வரிசை வரிசையாக அமைந்திருப்பதைப் பார். இவ்விடம் மிகவும் அழகாக இருக்கிறது. இங்கே வஸித்தால் நமக்கு அளவற்ற ஸந்தோஷமும் திருப்தியும் உண்டாகும். இதற்கு ஸமீபத்தில் விசித்ரமான காடுக ளின் நடுவில் ஸுக்ரீவன் வஸிக்கும் கிஷ்கிந்தையுமிருக்கிறது. அங்கே வானரர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் உத்ஸவம் கொண்டாடு கிறார்கள். பாட்டு ஆட்டம் வாத்யங்களின் சப்தமும், வானரர்க ளின் ஆரவாரமும் மதுரமாகக் கேட்கப்படுகிறது பார்யையையும் இராஜ்யத்தையும் அளவற்ற ஐச்வர்யத்தையும் ஸுக்ரீவன் அடை ந்து, மித்ரர்களால் சூழப்பட்டு ஸந்தோஷத்தை அநுபவிக்கிற னென்பது நிச்சய"மென்று அந்தக் குஹையில் லக்ஷ்மணனுடன் வஸித்தார்.

ஆனால் அவருக்குக் கொஞ்சமேனும் ஸந்தோஷமுண்டாக வில்லை அந்த மலையின் அழகும் காந்தியும் அவருடைய சோகத் தைப் பெருக்கின. ப்ராணனைக்காட்டிலும் தனக்கு ப்ரியமான ஸீதை ராவணனால் கொண்டு போகப்பட்டதை நினைத்து, இரவில் அவருக் குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை சந்த்ரன் உதிக்கும்பொழுதெல்லாம் அவருடைய தாபம் அதிகமாயிற்று இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் கண் ணும் கண்ணீருமாக மனங்குன்றிப் புத்தி மயங்கிப் பரிதபிப்பதைத் லக்ஷ்மணன் பார்த்துத், தானும் அதைவிட துக்கத்தை அடைந்து,

கூடியவரையில ஸமாதானஞ செயதார "வீரசரேஷட! தாஙகள
இபபடி மனமநொநது வருததபபடலாமா? எபபொழுதும வருததப்
படுகிறவனுககு எநதக காரயமும கைகூடாதெனறு தஙகளுக
குத தெரியாதா? இநத லோகததில காரயம ஸிததிபபதறகுக கார
ணமான ஸாதனஙகள உடையவாகள தாஙகளே. தைவபலமும
அதறகு உதவிபுரிய வேணடுமெனறும, ஈசவரன பரலோகம முத
லியவை உணடெனறும தஙகளைவிட யாருககுத தெரியும? தாமா
னுஷடானமும விடாமுயறசியும தஙகளை அணடி யிருககினறனவல
லவா? நமது சதருவோ ராக்ஷஸன, கபடயுததஞசெயபவன, தாங
கள இபபடித தைாயததைக கைவிடடால அவனை யுததததில
ஜயிகக முடியாது. சோகததை வேரறுதது விடாமுயறசியை ஸதிர
மாகக் கைககொளளுஙகள. அடுதத நிமிஷததில இநதப பூமியை
மலைகளோடும ஸமுததிரஙகளோடும தலை கீழாகப பிடிபபீாகள. ராவ
ணனையும அவனைச சோநத அலப ராக்ஷஸாகளையும பறறிச சொலல
வேணடுமோ? இநத மழைநாள போயச சரதகாலம வரடடும. அப
பொழுது அநத ராவணனையும அவனுடைய பரிவாரஙகளையும ராஜ
யததையும ஒருநொடியில அழிபபீாகள. நீறபூதத நெருபபைத
தகுநத ஸமயததில ஆஹுதிகளால ஜவலிககச செயவதுபோல,
சோகததால அடஙகி யிருககும தஙகள வீாயததை என வாாததை
களால பரகாசிககச செயகிறேனேயொழிய வேறலல" வெனறு
தனககுப பரம மிததிரனை லக்ஷமணன ஹிதமாகவும சுபமாகவும
சொனன வாக்யஙகளை ராமன கேடடு மகிழநது கொணடாடி,

"லக்ஷமண! எனனிடததில எலலையறற பரீதியும பகதியும்
ஸதயமும பராககரமமுளள மிததிரன என ஹிததததைநாடிச சொலல்
வேணடிய வாாததைகளை நீசொனனதால மிகவும ஸநதோஷமடைந
தேன. எநதக காரயததையும கெடுககும சோகததை ஒழிததேன
தடையறற சகதியுளள தேஜஸை மேறகொணடேன. உன வாாத்
தைககுக் கடடுபபடடு, ஸுகரீவனும ஆறுகளும நமககு அனுகூலம்
செய்யும ஸமயத்தை எதிாபாாததுககொணடு, சரதகாலம வருமவரை
யில பொறுததிருககிறேன. வீரனுககு நாம உபகாரஞ செயதால
அவன பதில உபகாரஞ செயவானெனபது நிசசயம. நனறியறறு
அபபடிச செய்யத தவறுகிறவனை ஸாதுககள நிநதிபபாாகள. அதற்
காகப பயநது ஸுகரீவன நமககு பரதயுபகாரஞ செயவா"
னெனறூா.

அதைக கேடடு லக்ஷ்மணன துககந திரநது, கைகூப்பிககொண் டாடி மேல நடககவேண்டிய காரயததை யோசிதது "அண்ணா! தாஙகள சொன்னபடி ஸுக்ரீவன சீகரததில நடநதுகொளவான ஸீதையைப பிரிநத தாபததைத தாஙகள எப்படியாவது பொறுத துககொண்டு சதருவை நாசஞசெய்யும தைரியத்தை விடாமல இநத மழைக காலததைக கழிததுச சரதகாலததை எதிர்பாாத திருஙகள. ஸுக்ரீவன உபகாரஞ செயதாலும இல்லாவிட்டாலும இப்பொழுதே சதருவைக கொலவேனென்று தாஙகள கோபிப்பது தகாது. கோபததையும துககததையும நானகு மாஸஙகளவரையில அடககிககொண்டிருஙகள. ஸகல ஸௌகாயஙகளும நிறைநத இநத மலைக குகையில வஸிப்போம நானும கூடியவரையில தஙகள துக கததைத தணிகக முயலுகிறேன சதருவைக கொலவதறகு வேண் டிய யதனஙகளைச செயதுகொண்டிருப்போ"மென்று தெரிவிததுத தன ஸவபாவமான புததியை வெளிப்படுததினார்.

ஸர்க்கம் 28.

மழைக் காலம்.

வாலியைக் கொன்று ஸுக்ரீவனுககு ராஜயததைக கொடுதது ப்ரஸரவணகிரியில ராமன வஸிததுககொண்டிருககையில ஒரு நாள மழைக காலததின அழகை வாணிகக ஆரமபிததார் "குழநதாய! ஸுக்ரீவனால சொல்லப்பட்ட மழை காலம இப்பொழுது ஆரமபித திருககிறது. பெரிய மலைகளைப்போன்ற மேகஙகள ஆகாசததை மறைககின்றன. ஸூர்யனுடைய கிரணஙகளால ஆகாசம ஸமுதர ஜலததைககுடித்து, காாததிகை முதல ஆடிமாஸம வரையில பலவித ரஸஙகளுககுக காரணமான ஜலமென்ற கர்ப்பததைத தரிதது, இப் பொழுது ப்ரஸவிககிறது படிககட்டுகளைப்போன்ற மேகஙகளின வழியாக ஏறிப, புஷ்ப மாலைகளால ஸூர்ய மண்டலததில வழஙகும நமது குல தைவமான ஸ்ரீமந நாராயணனை அலஙகரிககக்கூடுமென்று எண்ணுகிறேன மேகஙகள ஓரஙகளில மிகவும வெளுததும நடுவில் ஸநத்யா வாணததால சிவநதும ஜலததால நிறைநதுமிருககிறதைப் பாாததால, ஆகாசததின தேஹமெஙகும காயமபட்டு அதை ஆற்று வதறகு மருநது போட்டு அதன மேல வெள்ளை வஸ்தரஙகளை

கிழிததுக கட்டியிருபபதுபோலும, அவைகளின நடுவில ரகதம கசிநதிருபபதுபோலும் காணபபடுகிறது தன விரஹதாபததைப போகக ஆகாசம ஸநதயாகால வாணமெனற சிவபபுச சநதனததைப பூசிககொண்டு, துககந தாஙகாமல தெனகாறறெனற பெருமூசசு விட்டுககொணடு, கொளுசம வெளுதத மேகஙகளால துககம மேலிட்டு ரகதம குறைநது வெளுதத தேஹததுடனிருககும ஆசை மிகுநத புருஷனைபபோல காணபபடுகிறது ஸீதை எனனைப பிரிநத துககததால கணணீர விடுவதுபோல, அவளைப பெறற இநதப பூமிதேவியும கோடை வெயிலால தபிககபபட்டு, மழைததாரைகள விழுநதவுடன புகையை விடுகிறாள். இபபொழுது அடிககும காறறுகள மேகஙகளின நடுவிலிருநது புறபபடுவதால மெதுவாகவும, செஙகழுநீரகளின ஸமபநதததால ஸுகமான குளிரச்சியோடும, தாழைப புஷபஙகளின வழியாக வருவதால் பரிமளமுளளதாகவும வீசுகினறன. கைகளால வாரி வாரிக குடிககலாமெனறு தோனறுகிறது.

இநத மலை கோடைகாலததில உஷ்ணம நீஙகித, தாழை முதலிய புஷபஙகளின மணம வீச, மலாநத புஷபஙகளால எஙகும நிறைநது மழைததாரைகளால நனைககப்படுவதைப பாாததால, தன் சதருவான வாலி அழிநது சநதனம முதலிய பரிமள தரவ்யஙகளைப பூசிககொணடு, மாலைகளால அலஙகரிககபபட்டுப் புண்ய ஜலங்களால் அபிஷேகஞ செயயபபடும ஸுகரீவனைபபோல தோனறுகிறது. கறுதத மேகஙகளெனற கறுபபு மானதோலையும சுததமான மழைததாரைகளான வெளுதத பூநூலையும இநத மலைகள அணிநதுகொண்டு, காறறால நிறைநது சபதிககும குகைகளால வேதமோதும் பரஹமசாரிகளைபபோலிருககினறன மேகஙகளில மினனலகள பாயநது இடியுணடாகுமபொழுது, தஙகச சவுககுகளால் அடிககபபட்டு வேதனை பொறுககாமல கதறிககொணடு ஓடும உததம ஜாதிக் குதிரைகளைபபோலிருககிறது கறுதத மேகஙகளிலிருநது பரகாசிக்கும மினனலைப பாாததால், ராவணனுடைய மடியில பலாதகாரமாக வைததிருககும ஸீதையைபபோலிருககிறது. ஸகல திககுகளும கறுதத மேகஙகளால பூசப்பட்டுச, சநதரன முதலிய கரஹங்களும நக்ஷத்ரங்களும மறைநது, கிழக்கு மேறகுத தெரியாமலிருககிறது. பரிய நாயகிகளுடன கூடியிருபபவாகளுககு இது மிகவும அனுகூலமான காலமாயிருககிறது, அவாகளைவிட்டுப பிரிநதவாகளுககு மிகுநத துககததை உண்டாககும். இநத மலைசசாரலகளில குடைமலலிகைப

புஷ்பங்கள் மழைத்துளிகளால் நனைக்கப்பட்டு மழைக்காலத்தின் வரவால் ஸந்தோஷமடைந்து புஷ்பித்திருப்பதைப் பார் தங்களுடைய பிரியநாயகியைப் பிரிந்து, மழைக்காலத்தில் அவர்களைச் சேருவோமென்று எதிர்பார்த்திருந்து, அவர்களைக் கண்டவுடன் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டு, ஸந்தோஷத்தால் சிரிக்கும் காமிகளைப்போலிருக்கவில்லையா? இதைப் பார்க்கையில் எனக்கு விரஹதாபம் அதிகரிக்கிறது

"இப்பொழுது புழுதியடங்கிறது, குளிர்காற்று வீசுகிறது. கோடைக்குரிய உஷ்ணம் வியர்வை முதலிய அஸௌகயம் ஒழிந்தன, அரசர்கள் சத்ருக்களின் மேல் படையெடுத்துப் போவதை நிறுத்திவிட்டார்கள், தூரதேசங்களுக்குப் போன பரயாணிகள் திரும்பி வருகிறார்கள் அன்னங்கள் மழைக்குப் பயந்து மானஸமென்ற ஏரியை நோக்கிப் பறந்து போகின்றன. சக்ரவாகங்கள் ஆசை மீறித் தங்கள் பெண்டுகளுடன் சேருகின்றன. எப்பொழுதும் மழை பொழிவதால் வழிகளில் வாஹனங்கள் போகமுடியவில்லை. ஆகாசத்தில் மேகங்கள் பரவிச, சிலவிடங்களில் பரகாசமாகவும் சில விடங்களில் பரகாசமற்றுமிருப்பதைப் பார். மலைகளால் தடுக்கப்பட்டுச் சில விடங்களில் அலையற்ற ஸமுத்ரத்தைப் போலிருக்கிறது மலையருவிகளின் ஜலம் புஷ்பங்களால் மறைந்தும் பல தாதுக்கள் கலந்தும் மயில்களின் ஸந்தோஷக் கூச்சல்களுடன் வெகு வேகமாக ஓடுகிறது வண்டுகளைப்போல் கறுத்த மதுரமான நாவல் பழங்களையும் எல்லோரும் வேண்டியவரையில் தின்கிறார்கள் பல வர்ணமுள்ள மாம்பழங்கள் காற்றாலடிக்கப்பட்டுத் தரையில் விழுகின்றன. யுத்தபூமியில் நிற்கும் மதயானைகளைப்போல மேகங்கள், மின்னலென்ற கொடிகளையும் நாரைகளின் வரிசைகளென்ற மலைகளையும், மலைசிகரங்களைப்போன்ற தேஹங்களையும் உடையவைகளாகக் காஜிக்கின்றன. மழைஜலத்தால் செழிக்கும் இளம்புல்லுகளாலும் தோகைகளை விரித்தாடும் மயில்களாலும், பொழிகின்ற மேகங்களாலும் இந்த வனங்கள் பின்பகலில் அதிகமாக விளங்குகின்றன். அளவற்ற ஜலத்தைச் சுமந்துகொண்டு மேகங்கள் மலைசிகரங்களில் தங்கித் தங்கி உறுமிக்கொண்டு போவதைப் பார். கர்ப்பிணிகள் வெகுசரமத்துடன் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு அடிக்கடி இளைப்பாற உட்கார்ந்து மலையில் ஏறுவதுபோலிருக்கிறது. 'நாரைக் கூட்டங்கள் கர்ப்பந்தரிப்பதற்கு ஸந்தோஷத்துடன் மேகத்தை நோக்கிப் பறந்து போவதைப் பார். ஆகாசத்தின்

கழுத்தில் அணிந்திருக்கும் வெண் தாமரை மாலை காற்றால் அசைக்கப்படுகிறது போலிருக்கிறது செம்பஞ்சு ரஸத்தின் புள்ளிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கிளியின் நிறமுள்ள போர்வையைத் தரித்திருக்கும் சிறு பெண்ணைப்போல பூமி, இளம்புல்லுகளுக்கு நடுவில் பரகாசிக்கும் இந்த்ரகோபப் புழுக்களால் விளங்குகிறது.

ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஆடி மாஸத்தில் யோகநித்ரை செய்ய வாரம்பித்து ஆவணி மாஸத்தில் ஆழ்ந்து தூங்குகிறார், ஆறுகள் விரைவாக ஸமுத்ரத்தில் விழுகின்றன, நாரைகள் ஸந்தோஷமாக மேகத்தை நோக்கிப் போகின்றன, ஸ்த்ரீகளும் ஆசைகொண்டு நாயகர்களை அடைகிறார்கள், மயில்கள் வனங்களில் ஆடுகின்றன, கடம்ப மரங்கள் புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன, காளைகள் ஆசைகொண்ட பசுக்களுடன் கூடுகின்றன, பூமியெங்கும் பயிரால் செழித்து விளங்குகிறது, ஆறுகளில் ஜலம்பெருகுகிறது, மேகங்கள் பொழிகின்றன, மதங்கொண்ட யானைகள் வீறிடுகின்றன; காடுகள் செழித்து விளங்குகின்றன, பிரிய நாயகிகளை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள் ஏங்குகிறார்கள், மயில்கள் ஆடுகின்றன, குரங்குகள் ஒரேயிடத்தில் ஆஹாரம் கிடைப்பதால் ஸுக்ரீவன் ராஜ்யத்தை அடைந்ததைப்பற்றி மகிழ்கின்றன. உத்தம கஜங்கள் தாழைமடலின் வாஸனையை முகர்ந்து ஸந்தோஷித்து, மலையருவிகள் தாழ்வரைகளில் விழுகின்ற த்வனியைக் கேட்டு பிரண்டு மயில்களுடன் கத்துகின்றன, வண்டுகள் மழைத்தாரைகளால் மடங்கின தாமரைத்தாதுக்களை விட்டு மரக்கிளைகளில் தொங்கிக்கொண்டு, அங்குள்ள தேனைக் குடித்த மயக்கம் நீங்கித் தெளிகின்றன. கரிப்பொடிகளால் செய்யப்பட்டவைபோன்ற பழங்களையுடைய நாவல் மரம் வண்டுகளால் மொய்க்கப்பட்டதுபோல் காணுகிறது. மலைக்காடுகளில் தன்னிஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் மதயானை மேகத்வனியைக் கேட்டுத், தனக்குச் சத்ருவான யானையென்று எண்ணி அதனுடன் யுத்தஞ் செய்யப்போகிறது. காடுகள் சில விடங்களில் வண்டுகளின் சப்தத்தால் பாடுவதுபோலும், மயில்களின் ஆட்டத்தால் சில விடங்களில் ஆடுவதுபோலும், உத்தம கஜங்களால் சில விடங்களில் மதங்கொண்டதுபோலும் விளங்குகின்றன. வனமெங்கும் புஷ்பங்களும் தளிர்களும் நிறைந்து, புதிதாகப் பெய்த மழைகள் அங்கங்கே தேங்கி, மதங்கொண்ட மயில்கள் ஆட, புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார். மதுபானங்கள் நிறைந்த பாத்ரங்களாலும் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டுக் கூத்தாடும் ஜனங்களாலும் விளங்கும் சாராயக் கடையைப் போலிருக்கிறது.

நானுவர்ணமுள்ள சாதக பக்ஷிகள், இலைகளில் விழுந்து முத்துகளைப் போல் பரகாசிக்கும் நீர்த்துளிகளைக் குடித்து ஸந்தோஷிக்கின்றன. வண்டுகள் மதுரமாக ரீங்காரஞ்செய்வது வீணை முதலிய வாத்யங்களைப்போலும், தவளைகள் கத்துவது தாளத்தின் சொல்கட்டுகளை வாயால் கொணிப்பிப்பதுபோலும், மேகங்களின் ஓசை மிருதங்க நாதம்போலும், காடுகளில் பாட்டுக் கச்சேரி நடக்கின்றது. அப்பொழுது சில மயில்கள் ஆடுகின்றன, சில பாடுகின்றன, சில மரங்களில் உட்கார்ந்து தோகையை விரித்துக்கொண்டு அனுபவிக்கின்றன. வெகுகாலமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த தவளைகள் மேககர்ஜனையால் விழித்துக்கொண்டு மழைத் தாரைகளால் அடிக்கப்பட்டுப் பலவிதமாகக் கத்துகின்றன. ஆற்று ஜலம் இடிந்து விழும் கரைகளை மோதிக்கொண்டு, பலவித பூக்களையும் பழங்களையும் வெள்ளத்தையும் அடித்துக்கொண்டு, சக்ரவாகப் பக்ஷிகளுடன் கடலை நோக்கி விரைவாக ஓடுகிறது பார். ஆசைகொண்ட ஸ்த்ரீகள் பருத்த ஸ்தனங்களுடன் நேர்த்தியான பூக்களையும் பழங்களையும், பக்ஷ்யங்களையும் வாஸனை த்ரவ்யங்களையும் தாம்பூலங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, தங்கள் நாயகனைச் சேருவதற்கு வேகமாகப் போகையில் வஸ்த்ரம் நழுவிப்போவதையும் கவனிக்காமலிருப்பது போல் காணப்படுகிறது. காட்டுத் தீயால் எரிக்கப்பட்ட கறுத்த மலைகளின்மேல் அவ்விதமான வேறு மலைகள் வளர்ந்திருப்பதுபோல், கறுத்த நீருண்ட மேகங்களின்மேல் அவ்வகையான வேறு மேகங்கள் தங்கியிருப்பதைப் பார். ஸந்தோஷத்தால் கூவும் மயில்களாலும் இந்த்ரகோபப் பூச்சிகளுடன் கூடின இளம்புல்லுகளாலும், மலர்களின் வாஸனையாலும் விளங்கும் காடுகளில் மதயானைகள் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கின்றன.

தாமரை மலர்களில் உட்கார்ந்து, தேனைக் குடித்துக் கொண்டிருந்த வண்டுகள், மழைத் தாரைகளால் அங்கிருந்து ஓடி, அப்பொழுது மலர்ந்த கடம்ப மலர்களில் போய்த் தங்குகின்றன. யானைகள் மதங்கொண்டன, காளைகள் மகிழ்ந்தன, காடுகளில் சிங்கங்கள் இளைப்பாறுகின்றன, மலர்ந்த பூக்களாலும் தளிர்களாலும் மலைகள் அழகுபெறுகின்றன. அரசர்கள் யுத்தஞ்செய்யல் ஒழிந்திருக்கிறார்கள், இந்த்ரன் மேகங்களுடன் விளையாடுகிறான். மேகங்கள் நீருண்டு ஆகாசத்தில் தங்கி, ஸமுத்ரத்தைப் போல் கர்ஜித்து, ஆறு குளம் ஏரி கிணறு முதலியவைகளை நிரப்பிப் பெருகச்செய்கின்றன. மழைத் தாரைகள் யானைத் துதிக்கைகளைப்போல் ஓயாமல் விழுகின்

றன, காற்று பெருஞ் சப்தத்துடன் அடிக்கிறது, ஆறுகள் கரைகளை இடித்துக்கொண்டு வேகமாக வழிநடந்து ஓடுகின்றன

ஜனங்கள் கூடி அரசனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்பொழுது அவனுக்கு ஸந்தோஷமும் அழகும் காந்தியும் வளர்வதுபோல, இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட புண்ய தீர்த்தத்தைக் காற்றுகள் மேகங்களென்ற குளங்களில் எடுத்து வந்து மலைகளுக்கு அபிஷேகஞ்செய்ய, அவை புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் காந்தி மிகுந்து, விளங்குகின்றன நக்ஷத்திரங்களுடன் கூடின ஆகாசம் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது ஸூர்யன் காணப்படவில்லை புது ஜலத்தால் பூமி திருப்தியடைந்திருக்கிறது திக்குகள் இருள்மூடி ப்ரகாசமற்றிருக்கின்றன மலைகளில் மேகங்கள் இடைவிடாமல் பொழிந்து தாழ்வரைகளில் அருவிகள் வெள்ளங்கொண்டு ஓட, நீண்ட முத்து மாலைகள் கழுத்திலிருந்து தொங்குவதுபோலிருக்கிறது மலைப்பாறைகளில் மழைத் தாரைகள் விழுந்து தெறித்து, மயில்களின் ஓசையால் நிறைந்த குகைகளில் தேங்கும்பொழுது, ஹாரத்திலிருந்து மலர்கள் நான்கு புறத்திலும் உதிர்வதுபோலிருக்கிறது. மழைத் தாரைகள் காற்றாலடிபட்டு எங்கும் விழுவதைப் பார்த்தால், தேவஸ்த்ரீகளின் ரதிகேளியில் ஹாரங்கள் அறுந்து அவைகளிலுள்ள முத்துகள் சிதறுவது போலிருக்கிறது பக்ஷிகள் கூடுகளில் போய்த் தங்குவதாலும், தாமரைகள் மூடுவதாலும், ஜாஜி புஷ்பங்கள் மலர்வதாலும், ஸூர்யன் அஸ்தமித்தானென்று தெரிகிறது அரசர்கள் யுத்தங்களை ஒழித்திருப்பதால் வெளியில் போன ஸைன்யங்கள் திரும்பி வருகின்றன.

மழை ஜலத்தால் வழிகள் நடக்கமுடியவில்லை, அரசர்களின் பகை அடங்குகிறது, ஸாமவேதிகளுக்கு அத்யயன காலமான புரட்டாசி மாஸம் வந்திருக்கிறது, பரதன் இப்பொழுது ராஜ்ய கார்யங்களை யாவற்றையும் நிறுத்திவிட்டு வேண்டிய பொருள்களை ஸம்பாதித்து வைத்துக்கொண்டு, சாதுர்மாஸ்ய வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பிப்பான் (ஆடி மாஸம் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசியில் உபவாஸமிருந்து சாதுர்மாஸ்ய வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்க ஸங்கல்பஞ்செய்யவேண்டியது மழைக் காலத்து நான்கு மாஸங்களுக்குள் ஏதாவது ஓர் வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்து முடிக்கவேண்டும்). நான் அயோத்யையிலிருந்து காட்டிற்கு வரும்பொழுது நகரத்து ஜனங்கள் ப்ரலாபிக்கும் ஓசையைப் போல, இப்பொழுது ஸரயூ நதியில் பெருகும் வெள்ளமும் சப்திக்கும். ஸுக்ரீவன் சத்ருவில்லாத விசாலமான ராஜ்யத்தையும் பார்

யையும் அடைந்து இந்த மழைக் காலத்தில் ஸுகமாக வஸிக்கிறான. நானோ ராஜ்யத்தையும் இழந்து, பார்யையும் பறிகொடுத்து, சத்ருவை ஜயிக்காமல், ஆற்றின் கரையைப்போல் கரைந்து கரைந்து வருந்துகிறேன். இந்த மழைக்காலம் வளர்கிறது. ராவணனோ ஸாமான்ய ஸத்ருவல்ல. என் துக்கத்திற்கோ எல்லையில்லை. வழிகள் ஜலத்தால் நடக்கமுடியாமலிருப்பதாலும், அரசர்கள் இந்த மாஸங்களில் படையெடுப்பது வழக்கமில்லாததாலும் ஸுக்ரீவன் ஸீதையைத் தேடப் புறப்படுகிறேனென்று வேண்டினபொழுதும் நான் ஒப்பவில்லை. அவன் இதுவரையில் வெகு நாளாகப் பல கஷ்டங்களை அனுபவித்தவன், பார்யையை விட்டுப் பிரிந்து நெடுங்காலமாயிற்று. அவர்களைப் பார்க்குமட்டில் இப்பொழுதே நேர்ந்தது. என் கார்யமோ அதி சீக்ரத்தில் ஸ்வல்ப ப்ரயத்னத்தால் முடியக்கூடியதல்ல என்று பெரிதாக வெண்ணி, அவனை இப்பொழுதே கஷ்டப்படுத்த எனக்கு மனமில்லை. கொஞ்சம் இளைப்பாறிவிட்டுச், சரத் காலம் வந்தவுடன் தன் ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றுவானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆகையால் ஆறுகளில் ஜலமும் வற்றி ஸுக்ரீவனுக்கும் மனஸ்வரும் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். வீரனுக்கு உபகாரஞ்செய்தால் அவன் அதற்குப் பதில் செய்யாமலிருக்க மாட்டான். நன்றிமறந்து அப்படிச் செய்யாவிட்டால் ஸாதுக்களால் நிந்திக்கப்படுவா”னென்று ராமன் சொல்ல, லக்ஷ்மணன் அதைக் கொண்டாடிக் கைகூப்பி “ஸ்வாமி! ஸுக்ரீவன் தங்களிஷ்டப்படி நடந்துகொள்வான். சத்ருவை நாசஞ்செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டு, மழை ஓய்ந்து சரத் காலம் வருவதை எதிர்பார்த்திருக்கும்படி வேண்டுகிறே”னென்று தன் சுபமான புத்தியை வெளிப்படுத்தினான்.

ஸர்க்கம் 29.

ஸுக்ரீவன் ஸைன்யங்களைச் சேர்த்தது.

ஆகாசம் மேகங்களும் மின்னலுமில்லாமல் சுத்தமாயிற்று. அன்னங்கள் ஓசைசெய்ய ஆரம்பித்தன. அழகான நிலவு சந்தனப் பூச்சைப்போல விளங்கிற்று. ஸுக்ரீவனும் சத்ருவழிந்து, தான் விரும்பின ராஜ்யத்தையும் ஸகல போகங்களையும் அடைந்தான். தன

எண்ணங்கள் நிறைவேறின் தன் காரியம் முடிந்தது கவலை ஒழிந்தது மந்திரிகளிடத்தில் ராஜ்ய காரியங்களை ஒப்புவித்து, அவர்களை விசாரிக்காமல் ராஜ்ய விருத்தாந்தங்களை ஒன்றுமறியாமல், ஆசைக்கு வசப்பட்டு, மதுபானஞ்செய்து மெய்மறந்து, ருமை தாரை முதலிய ஸ்த்ரீகளுடன் இரவு பகலாகக் கழித்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியில் வராமலிருந்தான். ராமனுக்கு பிரதிக்ஞைசெய்த சரத்காலம் கிட்டினதையும், ஸுக்ரீவன் அந்த ஞாபகமேயில்லாமலிருப்பதையும் ஆஞ்ஜநேயர் பார்த்து, வெகு வருத்தமடைந்தார் ராமபக்தர்களில் முதன்மை வாய்ந்தவர், ஆயினும் அரசனுடைய உத்திரவில்லாமல் ராமனுக்குக் கைங்கர்யஞ்செய்ய முடியவில்லை. தானிருந்த விடத்திலேயே அவரை த்யானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார் அவர் புருஷார்த்தங்களின் ரஹஸ்யத்தையும், அந்தந்தக் காலங்களில் செய்யவேண்டிய தர்மங்களையும், ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி பேசவேண்டிய வார்த்தைகளையும், நன்றாக அறிந்தவராகையால், அப்பொழுது செய்யவேண்டிய கார்யத்தை நிச்சயித்துக்கொண்டு ஸுக்ரீவனிடத்தில் போய், ஹிதமாகவும் உண்மையாகவும் ப்ரியமாகவும், ஸாமம் தானம் ஆத்தம நீதி முதலிய குணங்கள் பொருந்தின வார்த்தைகளைச் சொன்னார் ஸுக்ரீவனுக்கு அவரிடத்தில் ப்ரீதி அதிகம். அவனும் இவரை அந்தரங்க மித்ரனாக நினைத்து இவருடைய வார்த்தைகளில் எல்லையற்ற நம்பிக்கை வைத்திருந்தான்

"தாங்கள் முன்னோர்களின் ராஜ்யத்தையும் எல்லையற்ற கீர்த்தியையும் அடைந்தீர்கள் குலக்ரமமாக வந்த ஐச்வர்யம் விருத்தியாயிற்று. தங்கள் மித்ரர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கார்யங்களைச் செய்து அவர்களை வசப்படுத்துவதே பாக்கி. எவன் மித்ரர்களிடத்தில் காலத்தை அறிந்து, தகுந்தபடி நடந்துகொள்ளுகிறானோ, அவனுக்கே ராஜ்யமும் கீர்த்தியும் பராக்கமமும் விருத்தியாகி க்ஷேமமடைவான். அப்படி நடக்கத் தவறினால், ஸகல அனர்த்தங்களையும் அடைவான். எவனுக்குப் பொக்கிஷம் ஸேனை மித்ரர்கள் அதிகாரம் குறைவில்லையோ, அவனே எல்லையற்ற ராஜ்யத்தை ஆள்வான். தாங்களும் ஸாதுக்களின் ஆசாரத்தைப் பின்பற்றி, உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள். ஆகையால் தாங்கள் பிரதிக்ஞை செய்தபடி மித்ரர்களின் கார்யத்தை முடித்துக்கொடுக்க வேண்டும். எவன் தன் கார்யங்களையும் சௌக்யத்தையும் கவனிக்காமல், மித்ரர்களுடைய கார்யங்களை முடித்துக் கொடுப்பதில் ஆதர

வையும உதஸாஹததையும வெளிபபடுததுகிருனே, அவனுக்கு ஒருபொழுதும கஷ்டங்கள நேராது. காலம தபபின பிறகு மிதரா களின காரியஙகளை முடிபபதில முயலகிறவன, ஸகல காரியங் களையும ஸாதிததுககொடுததாலும ஒத்தாசைசெயதவனெனறு சொலலமுடியாது. தங்களுடைய மிதரனுன ரகுவீரனுக்கு ஆக வேண்டிய காரியததை முடிததுக கொடுபபதாக பரதிக்ஞைசெயது கொடுததிருககிறீாகள. ஆகையால இபபொழுது ஸீதையைத தேட ஆரமபிககவேணடும. அதிசீகரமாக இநதக காரியததை நடதத வேணடுமெனறு ராமனுககு கவலையிருநதாலும, மஹாபுததிமானும தஙகள ஸஹாயததை எதிா பாாபபவருமானதால குறிபபிடட காலததை அறிநதும அது செனறுவிடடதெனறு தங்களுககுத தெரிவிககமாடடாா தஙகளுடைய குலம செழிபபதறகுக காரணம அவரே. தஙகளிடததில மாறுத பரீதியுடையவா எலலையறற சகதி யுடையவா. தாஙகளும நிகரறற உததம குணஙகளால அலஙகரிககப படடவாகள. தங்களுடைய காரியததை அவா முடிததுககொடுத திருககிறுா தாஙகளும அவருடைய காரியததை முடிககவேணடும. வானர ஸேனைகளை வருமபடி உததிரவிடவேணடும. தாஙகள ஏற படுததின காலம கழியும வரையில அவா தஙகளை ஏவமாடடாா, ஏவினுல குறிபபிடட காலம தாணடி விடடதெனபது நிசசயம. தங களுககு உபகாரம செயயாதவாகளுககும தாஙகள உபகாரம செய கிறவாகள. ராஜயததையும ஐசவாயததையும தஙகளுககுக கொடு தத ராமனைப பறறிச சொலலவும வேணடுமோ? எணண முடியாத வானர ஸைனயஙகளுககு அதிபதியான தாங்கள, ராமனுடைய காா யததை முடிததுக கொடுககககூடிய சகதியும பராகரமும வாயநதி ருநதும, அபபடி உததிரவு செயய ஏன தாமதிககிறீாகள? ராமனுக குத தன பாணஙகளால ஸகல லோகஙகளிலுளள பராணிகளையும வசபபடுததும சகதியிருநதும தஙகளுடைய ஒததாசையை விருமபு கிறுா தனனுயிரையும லக்ஷயஞ செயயாமல தஙகளுடைய காரியத தையும முடிததா ஸீதையைத தேடிக கண்டு பிடிககிறேனெனறு தாஙகள உறுதி சொனனதால தஙகளுடைய உதவியை எதிாபாாக கிறுா. ஆகையால பூமியிலும ஆகாசததிலும தேடி ஸீதையைககணடு பிடிபபோம. தேவ யக்ஷ கநதாவ அஸுர கணஙகளால அவருக குபபயமுண்டா? ராக்ஷஸாகளைபபறறிச சொலலவேண்டியதெனன? தஙகளுடைய ஒததாசையிலலாமலேயே ஸகல காரியங்களையும முடிக கக கூடியவா. பிறா செயய முடியாத உபகாரததைத தங்களுககு முதலில செயதவா. ஆகையால அவருடைய காரியததை எபபடியா

வது முடித்துக்கொடுக்கவேண்டும். தாங்கள் உத்திரவிட்டால் எங்களில் எவனும் பாதாளம் பூமி ஜலம் மேல் லோகங்கள் எங்கும் போக முடியாத இடமில்லை. கோடானு கோடி வானர வீரர்கள் தங்களுடைய கட்டளையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் எவன் எந்த வேலை செய்யவேண்டியதென்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தார். அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் மனந்தெளிந்து, மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தை நிச்சயித்துக்கொண்டு, "தகுந்த காலத்தில் தகுந்தபடி தெரிவித்தாய்" என்று ஆஞ்ஜநேயரைக் கொண்டாடினன். பிறகு தனக்கு பரிய மந்திரியான நீலனை அழைத்து "ஸகலவிடங்களிலுள்ள வானரர்களெல்லோரும் இங்கே வந்து சேரவேண்டும். ஸேனைக்காவலர்களும் அதிவேகமாய்ச் சென்று என் உத்திரவைத் தெரிவித்து ஸகல ஸைன்யங்களையும் இங்கே அழைத்து வரவேண்டும். பிறகு நீயே அவர்களைப் பரிசோதித்து எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும். பதினைந்து நாட்களுக்குள் இங்கே வராதவனை விசாரணையில்லாமல் கொல்வேன். ஆகையால் நீயும் அங்கதனும் ஜாம்பவான் முதலிய தலைவர்களுக்கு என் கட்டளையைத் தெரிவியுங்கள்" என்று ஏற்பாடு செய்துவிட்டு அந்தப்புரத்திற்குப் போனன்.

ஸர்க்கம் 30.

ராமன் ஸுக்ரீவனைக் கோபித்தது.

மழைக்காலத்தில் ஆசையாலும் சோகத்தாலும் ராமன் பிடிக்கப்பட்டு அந்த நான்கு மாஸத்தையும் எப்படியோ கழித்தார். ஸுக்ரீவன் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பவில்லை. மேகங்கள் மறைந்து ஆகாசம் வெளுத்தது; சந்த்ரமண்டலம் களங்கமற்று விளங்கிற்று. சரத்காலத்து ராத்ரியும் நிலாவென்ற வெளுப்புச் சந்தனத்தால் பூசப்பட்டதுபோலிருந்தது. ஸுக்ரீவன் காம பரவசனுக முயற்சிசெய்யாமலிருந்தான். ஸீதையோ ராவணனுல் கொண்டுபோகப்பட்டு எங்கேயிருக்கிறளென்று தெரியவில்லை. ஸுக்ரீவன் சொன்ன காலம் தாண்டிவிட்டது. அந்த நம்பிக்கையால் இதுவரையில் எப்படியோ கஷ்டப்பட்டுப் பொறுத்துவந்த ராமன், இப்பொழுது அந்த ஆசையுமில்லாமல் துக்கம் மேலிட்டு

மூாசசை அடைநதாா. ஆனாலும மஹாபுததிமானாகையால கொஞச நேரததில பரகஞைதெளிநது, எபபொழுதும தன மனஸை விடடகலாத ஸீதையைக குறிதது பரலாபிகக ஆரமபிததாா. ஸகல தாதுககளாலும அலஙகரிககபபடட நிசயமூக பாவததில உடகாாநது, சரதகாலததுச சநதரனால விளஙகும ஆகாசததைப பாாககையில ஸீதையின ஞாபகம வநதது மேகஙகளும மினனலும இலலாமல நிாமலமான ஆகாசததாலும அனனஙகளின ஓசையாலும அவருககு விரஹதாபம மேலிடடுத, தீனமாக பரலாபிததாா.

“ ஆசரமததில ஸாரஸபக்ஷிகளின ஓசையைக கேட்டு அவைகளைப போல சபதிககும என ஸீதை இபபொழுது ராக்ஷஸாகளின கையில அகபபடடு எனன துககபபடுகிறாளோ? தஙகததால செயயபபடட பூககளையுடையவைபோல விளஙகும வேங்கை மரஙகளை எனனுடன பாாதது ஸநதோஷிதத ஸீதை, இபபோழுது அவைகளைப பாாதது எனனைக காணாமல எபபடித தபிககிறாளோ? கலஹமஸஙகள கூவுவதால, தூககததிலிருநது எழுபபபபடட ஸீதை இபபொழுது எங்கே தூங்கி எப்படி விழிததுககொளளுகிறாளோ? தனனுடன விளையாடும சகரவாக பக்ஷிகளின சபததைக கேடடு விரஹம தாஙகாமல நான வரும வழியை ஆவலுடன எதிாபாாததுககொண்டிருககும ஸீதை இபபொழுது எனனை விடடுப பிரிநது எபபடிப பிழைததிருபபாளோ? ஆறுகள ஏரிகள ஓடைகள காடுகள சோலைகள மலைகள் முதலியவைகளில நான எவவளவு காலம ஸஞசரிததாலும அவளிலலாமல எனககு ஸுகமுணடாகவிலலை. சரதகாலததுக குணஙகளால நிறைநத மனமதன எனனைப பிரிநது வருநதும ஸீதையை உயிரோடு வைபபானா” வென்று ராமன, சாதகபக்ஷி தாஹம மேலிடடு நீரிலலாமல இநதரனை பராாததிபபதுபோல புலமபி வருநதினாா

அபபொழுது காய் கனிகள கொணடுவர மலைத தாழவரைக்குப போயிருநத லக்ஷமணன அஙகே வநதாா ரகுவீரன ஒணடியாக உடகாாநது தீராககவலை கொணடு மனம நொநது, பரகஞை தபபியிருபபதைப பாாததுத, தானும சொலலமுடியாத கலேசததை அடைநது “ ஸவாமி! தாங்கள இபபொழுது ஆசைககு வசபபடடுத தங்களுககுரிய ஆணமையை இழநது ஸீதையைத தேடும விஷயததில முயறசி செயயாமலிருபபதால எனன ப்ரயோஜனம? மனஸைச சிதறவிடாமல தைாயததை மேறகொண்டு எல்லா முயற்சிகளையும செயயவேணடிய காலம இதலலவா? காாயததில முயறசியையும

தெளிந்த மனத்தையும், தைரியமும் உபாயமும் கைகூடும் காலம் வந்ததையும், தங்களுக்கு உதவிசெய்வதில் ஸுக்ரீவனுக்குள்ள சக்தியையும், தங்களுடைய தேவதா உபாஸனை முதலிய புண்ய கர்மத்தால் கிடைத்த பரயோஜனத்தையும், தங்களுடைய கார்யத்தை முடித்துக் கொள்வதில் ஸாதனமாக உபயோகிக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் தங்களுடன் கூடியிருக்கும் ஸீதையை வேறொருவன் மனதாலும் நினைக்க முடியுமா? அக்னி ஜ்வாலையை ஒருவன் தழுவி எரிக்கப்படாமலிருப்பானோ" வென்று ஹிதமாயும் மதுரமாயும் உண்மையாயும் லக்ஷ்மணன் தெரிவித்தார்.

ரகுநாதன் அதைக்கேட்டு மனம் தேறி, "நீ சொன்னபடி ஸீதையைத் தேடுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டும். சத்ருவுடன் யுத்தஞ்செய்து ஜயிப்பதற்கு வேண்டிய உத்ஸாஹம் சக்தி முதலிய ஸாதனங்களை மேற்கொள்ளவேண்டும். செய்யவேண்டிய கார்யமோ மிகவும் கஷ்டமானது அடையும் பயனோ எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது ஆகையால் நமது எண்ணம் கூடும்படியான உபாயங்களை ஆலோசிக்கவேண்டு"மென்று ஸீதையின் ஞாபகம் வந்து முகம் வாடிச் சரத்காலத்தை மறுபடியும் வர்ணிக்க ஆரம்பித்தார். "தேவேந்த்ரன் மேகங்களால் பூமியெங்கும் வர்ஷித்துப் பயிர்களை விருத்திசெய்து தன் வேலையை முடித்துவிட்டான். நீலோத்பலங்களின் இதழ்களைப்போல் கறுத்து திக்குத்திசை தெரியாமல் பரவின மேகங்கள், மலைகளில் மரங்களின்மேல் தங்கி மழை பொழிந்து மதம் நீங்கி வேகமடங்கின யானைகளைப்போல் களைத்திருக்கின்றன. மழைக்காற்று மலர்களின் பரிமளத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஜலத்துளிகளால் குளிர்ந்து வேகமாக அடித்து இப்பொழுது ஓய்ந்தது. மேகங்களும் யானைகளும் மயில்களும் மலையருவிகளும் சப்தமற்றிருக்கின்றன.

மலைகள் பெரிய மேகங்களின் மழையால் சுத்தமாகித், தாதுக்களின் காந்தியால் விசித்ரமான சந்தனப்பூச்சுகளுடன் விளங்குவது போலிருக்கின்றன. சரத்காலத்தில் நதிகளில் ஜலம் குறைந்து, மணல் திட்டுகள் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக வெளிப்படுகின்றன. யௌவனஸ்த்ரீகள் தங்கள் ப்ரிய நாயகர்களுடன் புதிதாகச் சேரும்பொழுது வெட்கத்தால் அவயவங்களை மெள்ள மெள்ளக் காட்டுவதுபோலிருக்கவில்லையா? இப்பொழுது சரத்காலம் தன் அழகை ஏழிலைப் பாலைமரங்களிலும் சந்த்ர ஸூர்ய நக்ஷத்ரங்களின் காந்தியிலும், உத்தம கஜங்களின் விளையாட்டிலும் பிரித்துக் காட்டுகிறது. இப்படி

அநேக பதார்த்தங்களில் விளங்கும் சரத்காலத்தின் அழகு, இப்பொழுது ஸூர்யகிரணங்களால் எழுப்பப்பட்டு மலர்ந்த தாமரை ஓடைகளில் அதிகமாக விளங்குகிறது.

ஏழிலைப்பாலைமலர்களின் மணத்தை வாங்கிக்கொண்டு வண்டுக் கூட்டங்களின் ஓசையுடன் கலந்து வீசும் காற்று, யானைகளின் மதத்தை வளர்க்கின்றது. அன்னங்களும் சக்ரவாகங்களும் மழைக்காலத்தில் பல விடங்களுக்குப் போய் இப்பொழுது திரும்பிவந்து, ஸந்தோஷத்தால் இறக்கைகளை விரித்துக்கொண்டு தாமரைத்தூளிகள் படிந்து ஆற்றின் மணல் திட்டுகளில் விளையாடுகின்றன. மதங்கொண்ட யானைகளிடத்திலும் கொழுப்படைந்த காளைகளிடத்திலும் தெளிந்த ஜலமுள்ள ஆறுகளிடத்திலும் காணப்படுகிறது. மயில்கள் மேகங்களில் தெளிந்த ஆகாசத்தைப் பார்த்து, தங்களுக்கு ஆபரணமான தோகைகளை உதிர்த்து, அழகற்று பெண்மயில்களிடத்தில் ஆசையொழிந்து கவலைகொண்டிருக்கின்றன. இனிய வாஸனையுடன் புஷ்பங்களின் பாரத்தால் தலைவணங்கின தங்கவர்ணமுள்ள வேங்கை மரங்களால் வனமெங்கும் ப்ரகாசிக்கிறது. தாமரைகளில் ஆசையை வைத்து ஏழிலைப்பாலை மலர்களின் வாஸனையால் மதங்கொண்டு பெண்டுகளுடன் காடுகளில் ஆனந்தமாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த யானைகளின் நடையும் ஓய்ந்தன. ஆகாசம் மேகங்களற்றுத் தீட்டின ஆயுதம்போல் ப்ரகாசிக்கிறது. ஆறுகளில் ஜலம் வற்றி மெதுவாக ஓடுகிறது. செங்கழுநீர் மலர்களின் வழியாகக் காற்று குளிர்ச்சியுடன் அடிக்கிறது. திக்குகள் இருள் நீங்கி விளங்குகின்றன. பூமியிலுள்ள சேறுகள் ஸூர்ய கிரணங்களால் உலர்ந்து புழுதி கிளம்புகிறது. அரசர்கள் பகையும் பொறாமையும் மேலிட்டு யுத்தம் தொடங்குகிறார்கள். சரத்கால குணங்களால் தேஹகாந்தி மிகுந்து மகிழ்ந்து புழுதிபடிந்த தேஹங்களுடன் காளைகள் கொழுப்படைந்து, ஒன்றோடொன்று சண்டையிட விரும்பிப் பசுக்களுக்கு நடுவில் கத்துகின்றன. ஆசைமேலிட்டு மெள்ள மெள்ளக் காடுகளில் ஸஞ்சரிக்கும் மதயானையைப் பெண்யானைகள் ஆசையுடன் சூழ்ந்து செல்லுகின்றன. மயில்கள் தங்களுக்கு ஆபரணமான தோகைகளை உதிர்த்துவிட்டு ஆற்றங்கரைக்குப் போய் அன்னங்களால் துரத்தப்பட்டுக் கொழுப்படங்கித் தீனமாக நடக்கின்றன. நீர்ப்பறவைகள் பயந்தோடும்படி யானைகள் காஜித்துக்கொண்டு தாமரைகளால் விளங்கும் ஓடைகளின் ஜலத்தைக் கலக்கிக் கலக்கிக் குடிக்கின்றன.

ஆறுகளில் ஜலம் சேறில்லாமல் தெளிவாக ஓடுகிறது மணல் திட்டுகள் நடுவில் தெரிகின்றன பசுக்கூட்டங்கள் கரைகளில் மேய்கின்றன, ஸாரஸ பக்ஷிகள் மதுரமாக ஒலிக்கின்றன அன்னங்கள் ஆசையுடனே இங்கே வந்து தங்குகின்றன ஆறுகளிலும் மேகங்களிலும் மலையருவிகளிலும் பெருங் காற்றிலும் மயில் கூட்டங்களும் தவளைகளிருக்குமிடங்களிலும் சப்தமற்றிருக்கிறது பலவர்ணமுள்ள ஸர்ப்பங்கள் மழைக் காலத்தில் புற்றில் ஆஹாரமின்றி படுத்திருந்தன இப்பொழுது தேஹம் மெலிந்து பசி மிகுந்து கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு கோரமான விஷத்துடன் புற்றிலிருந்து கிளம்பி இரை தேடுகின்றன ஸந்த்யை யென்ற ஸ்த்ரீ தன் நாயகனான சந்த்ரனுடைய கிரணங்களாகிய கைகள் தன் தேஹத்தில் பட்டவுடன் ஆனந்தம் மேலிட்டு நக்ஷத்ரங்களென்ற கண்கள் மலர்ந்து ஆசை மிகுந்து தானே அம்பரத்தை (ஆகாசம் அல்லது வஸ்த்ரம்) விட்டுப் போகிறாள். ராத்ரியென்ற ஸ்த்ரீ சந்த்ரனென்ற அழகிய முகத்தையும் நக்ஷத்ரங்களென்ற நேத்ரங்களையும் நிலாவென்ற வெண்பட்டையும் உடையவளாகி விளங்குகிறாள் முதிர்ந்த சம்பாக் கதிர்களை அன்னங்கள் மூக்கில் கொத்திக்கொண்டு அதிவேகமாக ஆகாசத்தில் பறந்து போகும்பொழுது காற்றால் அசைக்கப்பட்ட பூமாலையைப்போல் விளங்குகின்றன மேகங்களற்று நக்ஷத்ரங்கள் நிறைந்து பூர்ணசந்த்ரனுடன் விளங்கும் ஆகாசத்தைப்போல் பெரிய மடுக்களிலுள்ள ஜலம், தூங்குகின்ற அன்னங்களாலும் மலர்ந்த குமுத புஷ்பங்களாலும் விளங்குகிறது ஆ ரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட யௌவன ஸ்த்ரீகளைப் போல், ஓடைகள் அன்னங்களென்ற அரைநூல் மாலையாலும் மலர்ந்த தாமரை குமுதம் கல்ஹாரம் முதலிய புஷ்பங்களாலும் சோபிக்கின்றன, தயிர் கடையும் சப்தமும் கன்றுகளுக்காகப் பசுக்கள் கத்துவதும், காளைகள் ஆசை மிகுந்து கொழுப்பால் கத்துவதும், விடியற்காலையில் இடையர்களின் புல்லாங்குழல் ஓசையாலும் காற்றடிப்பதாலும் அதிகமாகின்றன ஆற்றங்கரைகளில் வெளுத்த நாணல் புஷ்பங்கள் காற்றால் மெதுவாக அசைக்கப்படும்பொழுது, வெண் பட்டணிந்த ஸ்த்ரீயைப்போல் விளங்குகின்றன வனங்களிலுள்ள வண்டுகள் தேனைக் குடித்து மகிழ்ந்து மதங்கொண்டு, காற்றைப் பின்தொடர்ந்து, தாமரைத் துளிகள் படிந்து பறந்து போகின்றன. நாயகர்களுடன் கூடிக் கலந்து விடியற்காலையில் களைப்பால் மெதுவாக நடந்துபோகும் வேசயர் ஸ்த்ரீகளைப்போல், நதிகள் மீன்களென்ற அரைநூல் மாலைகளுடன் மெதுவாக ஓடுகின்றன. ஜலம் தெளிந்திருக்கிறது, ஆம்பல்கள் மலர்ந்தன, சம்பாப் பயிர்கள்

கதிா பழுததிருககினறன, கரௌஞச பக்ஷிகள் கூவுகினறன, காறறு மிருதுவாக அடிககிறது சநதரன நிாமலமாக விருக்கிறுன். இநத அடையாளஙகளால மழைககாலம கழிநது சரத காலம ஆரமபிததது விடடதெனறு தெரிகிறது

நதிகளின முகஙகள சகரவாகஙகளெனற கோரோசனைத திலகததாலும, வெலமபாசி யெனற மகரிகா பதரததாலும, நாணல புஷ பஙகளெனற வெணபடடாலும அலஙகரிககபபடட ஸதரீகளைப போலிருககினறன (ஸதரீகளின முகததில பெணமகர மீனைபபோல விசிதரமாக எழுதுவது வழககம) மலாநத புஷபஙகளாலும வண டுகளின சபதததாலும விளங்கும காடடில மனமதன் வில்லையும பாணஙகளையும தரிததுககொணடு வெகு உகரமாக ஸஞசரிககிறுன மேகஙகள மழையால பூமியை ஸநதோஷபபடுததி ஆறுகளையும ஏரி களையும நிரபபிப, பயிாகளைச செழிககசசெயது வான ததிலிருநது மறைநதன தெளிநத நதியின ஜலம சகரவாகஙகள நிறைநது அன றில பக்ஷிகளின கூடடஙகளால சபதிககிறது மலைததாழவரைகளில ஏழிலைபபாலை முதலிய மரஙகள மலாநத புஷபஙகளால விளஙகுகின றன. ஆறறில மணல திடடுகள அனனம சகரவாகம முதலிய பக்ஷிக ளால மூடபபடடிருககினறன அரசாகள ஒருவாககொருவா பகை மேலிடடுப படையெடுததுச செலலும காலம வநதுவிடடது

இபபடியிருகக ஸுகரீவனும வரவிலலை, எனககாக அவன செய்த முயறசியும தெரியவிலலை சகரவாக பக்ஷி தன நாயகனை பரி யததுடன பினதொடாவதைபபோல, கோரமான தணடகாரணயத தைப பூநதோடடமபோல நினைதது நான எவவளவு தடுத்தும கேட காமல எனனுடன வநத ஸீதையைக காணுமல சோகததால தபிக கும எனககு, மழைககாலதது இநத நான்கு மாஸஙகளும பலலாயி ரம வாஷஙகளைபபோல கழிநதன ராஜயததிலிருநது தூரததபபட்டு பரியநாயகியை விடடுப பிரிநத துககததால வாடும எனனிடததில ஸுகரீவ மஹாராஜாவுககு தயவு பிறககவிலலை "இவன ராஜயததை இழநதவன, கதிபறறவன, தீனன, ஸீதையிடததில மிகுநத ஆசை வைததவன, ராவணனுடன பகைததிருககிறுன அயோதயையைவிடடு வெகு தூரததிலிருககிறுன எனனையே சரணமடைநதிருககிறு" னெனறு நினைததுத துராதமாவான இநத வானரராஜன எனனை அவமானஞசெயகிறுன. ஸீதையைத தேடிக கண்டுபிடிககிறே னெனறு எனனிடததில பரதிகஞைசெய்து, தன காாயததை முடித துககொணடு குறிபபிடட ஸமயம் கடநததை அறியாமலிருககிறுன.

நீ கிஷகிநதைககுபபோய், அலப ஸுகஙகளில மூழ்கியிருக்கும அநத மூடனிடததில நான இபபடிச சொனனதாகத தெரிவி "முனபு உபகாரஞ செயதவாகள ஆபததிறகுளளாகி ஒத்தாசை செயயெனறு பராாததிககுமபொழுது அபபடியே செயகிறே னெனறு அவாகளுககு பரதிககைஞ செயது ஆசைகாடடிப, பிறகு அபபடிச செய்யாமல அவாகளுடைய மனதை வருததபபடுததுகிற வன ஸகல பராணிகளாலும நிநதிககபபடுவான. கிழானவன், பாப மோ புணயமோ தான சொனன வாாததையை நிறைவேறறுகிறவன், ஸகல பராணிகளிலும மேலானவன தஙகளுககு உபகாரஞ செயத மிதராகளுககுப பதில உபகாரஞசெயயாத நனறியறறவாகளை இறநதபிறகு, கழுகு நரி முதலிய அசுதத ஜநதுககளும தொடா" தெனறு சொல. யுததததில கோபஙகொணடு தஙகததால அலங கரிககபபடட கோதணடததை வளைததுப பேரிடிபோல நான நாணோசை செயவதை மறுபடியும பாாகக அவனுககு ஆசை யுணடோ? என பராககரமம நனறாக அவனுககுத தெரிநதிருநதும, நீ எனககு உதவி யெனபதையும மறநது, கொஞசமாவது அவன விசார மறறிருபபது என்ன ஆசசாயம! நான அவனுடன ஸநே ஹஞ செயததும வாலியைக கொனறதும ஸீதையைத தேடுவதில அவன ஒததாசை செயவதறகே எனறதை இபபொழுது முறறி லும மறநது விடடான அவனுடைய காாயம முடிநதுவிடடதல லவா? மழைககாலம முடிநதவுடன ஸீதையைத தேடுகிறேனென்று பரதிககைஞ செயது, இபபொழுது காமபோகஙகளில மூழ்கி அநத நானகு மாஸஙகளும சென்றதை அறியவிலலையலலவா? மநதரி களோடும பநதுககளோடும ஆனநதமாக மதுபானஞ செயதுகொண டிருக்கிறான. சோகததால வாடும நமமிடததில அவனுககுக் கிரு பைவருமா?

"குழநதாய்! ஸுககரீவனிடததிறகுப போய என கோபததை யும ஸவருபததையும பரயோஜனததையும நனறாயத தெரிவிதது, "என பாணததால அடிபடடு யமலோகததிறகு வாலிபோன வழி இனனும திறநதேயிருககிறது. ஸுககரீவ! செயத பரதிககைஞயை நிறைவேறறு. வாலிபோன வழியில நீயும போகாதே. முனபு வாலி ஒருவனையே ஒரு பாணததால கொனறேன. நீ செயத பரதிககைஞ யைத தவறினால உனனையும உன பநதுககளையும வேரறுபபே"னெ னறு சொல. மேலும இநத ஸமயததில எது ஹிதமோ அதையும சொல. காலம கழிகிறது சீகரமாகப போ. 'வானரபதியே! அழியாத தாமத்தையும மனவில வைததுகொணடு எனககுச

செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்று. என் பாணங்களுக்கு இரையாகி யமலோகத்திற்குப் போய் வாலியைப் பார்க்காதே' "யென்று அந்த மூடனுக்கு நான் சொன்னதாகச் சொல்" லென்றார்.

இப்படித் தன் அண்ணன் வர வரக் கோபம் மிகுந்து தீனமாகப் பரலாபிப்பதைக் கேட்டு, பயங்கரமான தேஜஸையுடைய லக்ஷ்மணன் ஸுக்ரீவனைக் கடுமையாகச் சிக்ஷிக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்தார்.

ஸர்க்கம் 31.

லக்ஷ்மணன் வருவதை ஸுக்ரீவன் அறிந்தது

இப்படி ராமன் விரஹதாபத்தால் மெலிந்து கோபங்கொண்டு உத்தரவுசெய்ததைக் கேட்டு, லக்ஷ்மணன் "ஸ்வாமி! ஸுக்ரீவனோ குரங்கு ஜன்மமாகத்தில் நடக்கவேண்டுமென்ற ஸ்திர புத்தியற்றவன். இதைச் செய்தால் இது விளையுமென்று அறிய முடியாதவன். அக்னிஸாக்ஷியாக உம்முடன் செய்துகொண்ட ஸ்நேஹத்தால் தன் பார்யையையும் வானர ராஜ்யத்தையும் அடைந்தானென்று அறியாதவன். இந்த ஐச்வர்யத்தை நெடுங்காலம் அனுபவிக்கமாட்டான். நமது கார்யத்தில் இவனுக்கு இப்பொழுதாவது கவலையுண்டாகவில்லையல்லவா? புத்தியில்லாதவனாகையால் அல்பஸுகங்களில் முழுகியிருக்கிறான். தங்களுடைய க்ருபையால் ராஜ்யமும் ஸகல ஐச்வர்யங்களும் தனக்குக் கிடைத்ததென்றும், தான் அதற்குப் பதில் உபகாரஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் இவனுக்கு இன்னும் தெரியவில்லையே. ஆகையால் இவனைக் கொன்று வாலியைச் சேரும்படி அனுப்புங்கள். இந்தத் துராத்மாவிடத்தில் ராஜ்யத்தை வைப்பது பிசகு. எனக்குக் கோபம் பொங்குகிறது, அடக்கமுடியவில்லை. ஸத்யம் தவறின அந்தப் பாபியை இப்பொழுதே கொல்லவேண்டும். தாரையும் அங்கதனும் வானரர்களால் ஸீதையைத் தேடட்டு" மென்று ஆயுதபாணியாக மஹா கோபத்துடன் லக்ஷ்மணன் புறப்பட்டுப் போனதைப் பார்த்து ராமன் "ஐயோ! என் வார்த்தைகளை உண்மையென்றெண்ணி இவன் ஸுக்ரீவனை இப்பொழுதே கொன்றுவிடுவானே" யென்று பயந்து வருத்தப்பட்டுத், தன் எண்ணத்தைத் தெளிவாயும் சாந்தமாயும் தெரிவித்தார். தன் பக்தாக

ளுக்கு விரோதிகளை அழிக்கப் பகவான் அவதாரஞ் செய்தாரே யல்லாது தன்னை அண்டினவர்களைக் கொல்லவா? "லக்ஷ்மணா! இந்த லோகத்தில் உன்னைப்போல இப்படிக் கோபத்திற் கிடங் கொடுத்துக், கோரமான பாபத்தைச் செய்யத் துணிகிறவனுண்டோ? மித்ரனைக் கொல்வதென்ற பாபத்திலிருந்து எவன் தெளிவானவிவேகத்தால் விலகுகிருனே அவனே புருஷோத்தமன். அவனே நிஜமான வீரன். ஸுக்ரீவனைக் கொல்வது நன்மையென்றெண்ணுதே முன்பு அவனிடத்தில் நாம் செய்த ஸ்நேஹத்தையும் விசுவாஸத்தையும் நினைத்து ப்ரீதியுடன் நடக்கவேணடும் கடுமையான வார்த்தைகளை விட்டு மிருதுவாக "ஸுக்ரீவ! நீ குறிப்பிட்ட காலம் சென்று விட்டதல்லவா" வென்று ஸமாதானமாகச் சொல்" லென்றுபோக உத்திரவு கொடுத்தார் லக்ஷ்மணனும் சொல்லவேணடிய விஷயங்களை நன்ருகத் தெரிந்துகொணடு கிஷ்கிந்தையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். மஹா புத்திமான், சுபமான யோஜனையையுடையவர், அண்ணனுடைய க்ஷேமத்தையே எப்பொழுதும் கோரினவர் ராமனுடைய ஆக்ஞையைத் தவருமல் நடத்துகிறவர், அவருடைய கோபத்தால் தானும் கோபமடைந்து, பெரும் மலையைப்போன்ற கோதண்டத்தைக் கையில் பிடித்துக் காலாந்தகனைப் போலவும் உன்னதமான சிகரங்களுள்ள மந்தரகிரியைப்போலவும் விளங்கினர். தான் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளையும், ஸுக்ரீவன் சொல்லும் ஸமாதானத்தையும், தான் அதற்குச் சொல்லவேணடிய பதிலையும் யோசித்துக்கொண்டே போனா புத்தியில் பிருஹஸ்பதியைப் போன்றவரல்லவா? வழியிலிருக்கும் மஹாவிருக்ஷங்களைப் பெருங் காற்றைப்போல முறித்தும், மலைச்சிகரங்களைப் பெயர்த்தும் கற்பாறைகளைப் பொடிசெய்துகொணடும் கடுவேகமாக மதயானையைப் போல நடந்துபோனா.

கொஞ்ச நேரத்திற்குள் மலைகளுக்கு நடுவில் வானர சேனைகளால் காக்கப்பட்டு சத்ருக்கள் நெருங்க முடியாமல் கிஷ்கிந்தை காணப்பட்டது. ஸுக்ரீவனிடத்திலுள்ள கோபத்தால் உதடுகள் துடிதுடிக்கப், பயங்கரமான வானரர்கள் கிஷ்கிந்தைக்கு வெளியில் நடமாடுவதை இளையபெருமாள் பார்த்தார் அவர்கள் கடுங்கோபத்துடன் லக்ஷ்மணன் வருவதைக் கணடு ஸுக்ரீவனுடன் அவர் யுத்தஞ் செய்ய வருகிருரென்று நினைத்து, மலைச்சிகரங்களையும் பெரிய மரங்களையும் எடுத்துக்கொணடு யுத்தஞ் செய்யப் புறப்பட்டார்கள். அதைப் பார்த்து உலர்ந்த விறகுகளால் வளர்க்கப்பட்ட அக்னியைப் போல் லக்ஷ்மணனுக்கு கோபம் அதிகரித்தது கால

மிருதயுவைப போல கோபத்தால ஜ்வலிககும அநத மஹாவீரனைப பாாககமுடியாமல அநதக் குரங்குகள பயநது நடுஙகி மூலைக்குமூலை ஓடி ஒளிநதுகொண்டன. சிலா அதிவேகமாக ஸுக்ரீவனுடைய அரண்மனைககுப போய லக்ஷ்மணன் மஹாகோபததுடன வருவ தைதத தெரிவிததாாகள. ஆனால அநத வானரராஜன தாரையுடன தனியில விளையாடிககொண்டிருநததால அவாகள சொனன வாாத தையைக கவனிககவிலலை. பிறகு மநதிரிகள வானர வீராகளை நகரத திறகு வெளியில அனுபபிக கோட்டையைக காககும்படி உததிரவு செய்தாாகள அவாகள பாாககப பயஙகரமானவாகள, மதயானைகளை யும மஹாமேகஙகளையும பெரிய மலையையும போனறவாகள. நசஙகளாலும பலலுகளாலும யுததஞ செயகிறவாகள, கரூரமான பாாவையை உடையவாகள ஸிமஹம புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங களின கொழுபபையுடையவாகள பதது நூறு ஆயிரம யானை களின பலததை முறையே உடையவாகள இபபடி மஹாபலசாலி களான வானராகள பெரிய மரஙகளுடன நகரததைச சூழநது நிறப தையும ஸுக்ரீவன அலக்ஷ்யமாக விருபபதையும ராமன சோகப படுவதையும நினைதது, லக்ஷ்மணன கோபததால மெயமறநது கண் கள சிவநது உஷ்ணமாகப பெருமூசசு விட்டுககொண்டு, புகையையும நெருபபைப போல பாாககப பயஙகரமானா பாணஙகளின முனை களை நாககாகவும கோதண்டததை உடலாகவும, தேஜஸ்ஸைக கொ டிய விஷமாகவுமுடைய ஐநதுதலை நாகமபோல விளஙகி, அதிவேக மாக நகரததிறகருகில வநதாா

காலாககினியைப போல ஜ்வலிததுககொண்டும நாகேநதிரனைப போல சீறிககொண்டும வரும லக்ஷ்மணனை அஙகதன பாாதது, "ஐயோ! இவா வரும ஸமயததிலா ஸுக்ரீவன மெயமறநதிருகக வேண்டும! இபபொழுது இருககும ஸதிதியில இளைய பெருமாளை இனனாரெனறு அறியாமல அலக்ஷ்யஞ செயவாரா"யெனறு மிகுநத துககததை அடைநதான. அபபொழுது லக்ஷ்மணன அஙகதனை அழைததுக "குழநதாய! ரகுவீரனுககுத தமபி லக்ஷ்மணன உனனை பாாக்க வநதிருககிறான. தமையன படும வருததததால தபிததுக கொண்டு கோட்டை வாசலில நிறகிறா"னெனறு ஸுக்ரீவனிடததில சொல அவனுடைய வாாததையில உனககு ஏதாவது சாததை யிருநதால நீ அவனையாவது இஙகே அழைதது வா அலலது நீயா வது அஙகே போ"வெனறாா. அதைக கேட்டு அஙகதனும சோக மடைநது விரைவாக அநதபபுரததில புகுநது, ஸுக்ரீவனையும தாரை

யையும் ருமையையும் நமஸ்கரித்து முகம் வாடிப் பரபரப்புடன் நடந்ததைத் தெரிவித்தான். ஸுக்ரீவனோ மதுபானத்தாலும் ஆசையாலும் தூக்கத்தாலும் மெய்மறந்து அங்கதன் சொல்வதை அறியமுடியவில்லை. அங்கதன் சீக்கிரமாகத் திரும்பி வராததால் லக்ஷ்மணன் கடுங்கோபங்கொண்டு கோட்டைக்குள் நுழையப் போவதைக் கண்டு, அங்குள்ள வானரர்கள் பயந்து நடுநடுங்கி, நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஸமாதானஞ் செய்தார்கள். என்ன செய்வாரோ வென்று சிலர் கூச்சலிட்டார்கள். இடிபோல் கர்ஜித்துப் பெரும் வெள்ளத்தைப்போல் வேகமாக வரும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து சிலர் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள்.

அந்தப் பெரும் சப்தத்தால் ஸுக்ரீவன் விழித்துக்கொண்டு, மாலைகளும் ஹாரங்களும் நழுவ, மயக்கத்தால் கண்கள் சுழலப், படுக்கையை விட்டு மெள்ள எழுந்தான். அங்கதன் அப்பொழுது ஓடி, அரசனுக்கு மிகவும் ப்ரியமுள்ள மந்திரிகளான ப்லக்ஷன் ப்ரபாவனென்றவர்களை அழைத்து வந்தான். அவர்கள் அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகளைப் பார்க்கக் கூடியவர்கள்; எல்லா விஷயங்களிலும் அரசனுக்கு ஹிதத்தையே உபதேசிக்கிறவர்கள். அவர்கள் உள்ளே போய் "ஏதோ ஒரு விஷயத்தைப் பேச விரும்பி "லக்ஷ்மணன் வந்திருக்கிறா" ரென்று ஸுக்ரீவனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். பிறகு, தேவேந்திர போகங்களை அனுபவிக்கும் அந்த வானர ராஜனைப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து தேற்றி, "ராம லக்ஷ்மணர்களென்ற ராஜகுமாரர்கள் தங்களுடன் ஸ்நேஹஞ் செய்திருக்கிறார்களென்பது ஞாபகத்தி லிருக்கலாமே. அவர்கள் ஸத்யந் தவறாதவர்கள், மஹானுபாவர்கள். இந்தப் பூமண்டலத்தை ஆளத் தகுந்தவர்கள். தங்களுக்குச் சத்ருவான வாலியைக்கொன்று, வானர ராஜ்யத்தைத் தங்களுக்குக் கொடுத்தவர்கள். அவர்களில் ஒருவரான லக்ஷ்மணன் கோட்டை வாசலில் வந்திருக்கிறார். அவரைக் கண்டு பயந்து நமது வானரர்கள் கூச்சலிடுகிறார்கள். ராமனுடைய உத்திரவால் அவருடைய அபிப்ராயத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்க இவர் இங்கே வந்திருக்கிறார். அவர் சத்ருக்களை வேரறுத்துத் தன் காரியத்தை முடித்துக்கொள்ளக்கூடியவர். தாரா புத்ரனை அங்கதனைத் தங்களிடத்திற்கு அதிவேகமாய் அனுப்பினவர் அவரே. அந்த மஹாவீரன் கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, வானரர்களைத் தன் பார்வையால் எரித்துக்கொண்டு, கோட்டை வாசலில் நிற்கிறார். ஆகையால் தாங்கள் புத்ர மித்ர பந்துக்களுடன் உடனே அவரிடத்திற்குப் போய் ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கா

ரஞ் செய்து அவருடைய கோபத்தைத் தணியுங்கள். மஹாராஜா தாங்கள் செய்த ப்ரதிக்ஞையைத் தவறலாமா? முன் செய்த ஏற்பாட்டின்படி நடவுங்கள். ராமனுடைய ஆக்ஞையை எப்படியாவது ஸாவதானமாக நிறைவேற்றவேண்டு”மென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 32.

மாருதி ஸுக்ரீவனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தது.

லக்ஷ்மணன் கோபித்துக்கொண்டிருக்கிறானென்று அங்கதனும் மந்த்ரிகளும் சொல்லக்கேட்டு, ஸுக்ரீவன் மிகவும் பயந்து, பரபரப்புடன் ஆஸனத்தை விட்டெழுந்து, ராமாநுஜனை எப்படி ஸமாதானஞ் செய்கிறதென்று நெடுநேரம் யோசித்து, ஆலோசனையில் மிகவும் ஸமர்த்தர்களான மந்த்ரிகளைப் பார்த்து, “நான் அவர்கள் விஷயத்தில் அயுக்தமாய்ப் பேசவுமில்லை, நடந்துகொள்ளவுமில்லை. அப்படியிருக்க, லக்ஷ்மணன் என்னிடத்தில் கோபங்கொள்வதற்குக் காரணமென்னவென்று கவலைப்படுகிறேன். ஒரு வேளை என் சத்ருக்கள் எனக்குக் கெடுதி செய்ய வெண்ணி, என்னிடத்தில் இல்லாத தோஷங்களைக் கற்பித்து, லக்ஷ்மணனுக்குக் கோபமுண்டாகும்படி செய்திருக்கிறார்களோ? இந்த விஷயத்தில் நீங்களெல்லோரும் க்ரமப்படி உங்களுடைய புத்திகெட்டினவரையில் அவர் கோபிப்பதற்குக் காரணத்தை அறிந்து சீக்ரமாகச் சொல்லவேண்டும். ராமனிடத்திலாவது லக்ஷ்மணனிடத்திலாவது நான் பயப்படுவதற்கு யாதொரு காரணமுமில்லை. ஆனால் எனக்குப் பரமமித்ரனான ராகவன் காரணமில்லாமல் கோபித்ததைப் பற்றிக் கவலையாயிருக்கிறது. மித்ரர்களை ஸம்பாதிப்பது ஸுலபம், பிறகு அந்த ஸ்நேஹம் அழியாமல் காப்பாற்றுவது ஸுலபமல்ல. மனிதர்களின் சித்தம் அடிக்கடி மாறும், அல்பவிஷயத்திலும் ஸ்நேஹம் அழியும். ராமன் எனக்குச் செய்த ஒப்பற்ற உபகாரத்திற்குப் பதில் செய்ய முடியவில்லையேயென்பதற்கு வருந்துகிறே”னென்று தன் எண்ணத்தை வெளியிட்டான்.

அப்பொழுது ஹனுமான் அவன் சொன்ன விஷயத்தை நன்றாய் ஆலோசித்து “ஸ்வாமி! மித்ரன் செய்த உபகாரத்தைத் தாங்

கள் மறக்காதிருப்பது ஆச்சரியமல்ல; அது தங்களுக்கு ஸ்வபாவமே. மஹாவீரரான ராமன் தங்களுடைய ப்ரார்த்தனைக் கிணங்கி இந்திரனுடைய பராக்ரமத்தையுடைய வாலியைப் பயமில்லாமல் கொன்றார். எப்படி யோசித்தாலும் அவர் தங்களிடத்தில் வைத்த ஸ்நேஹத்தால் கோபிக்கிறாரேயல்லது த்வேஷத்தாலல்லவென்று தெரிகிறது. இப்பொழுது வர்ஷகாலம் சென்று சரத்காலம் நடக்கிறது. ஏழிலைப்பாலை மரங்கள் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன. ஆகாசத்தில் மேகங்கள் மறைந்து க்ரஹங்களும் நக்ஷத்ரங்களும் தெளிவாக விளங்குகின்றன. திக்குகளும் ஆறுகளும் ஏரிகளும் நிர்மலமாகவிருக்கின்றன. சத்ருக்களின்மேல் படையெடுத்துச் செல்லவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதைத் தாங்கள் அறியவில்லை. இப்படி அஜாக்ரதையாயிருப்பதைத் தெரிவிக்க லக்ஷ்மணன் வந்ததாக எண்ணுகிறேன். அந்த மஹாத்மாவான ராமன், ராஜ்யத்தை இழந்து பார்யையை விட்டுப் பிரிந்த சோகத்தால் வாடியிருக்கிறார். லக்ஷ்மணனும் அவரைப் பார்த்து வருந்தி, அவர் சொன்ன கடுமையான வார்த்தைகளை இன்னும் கடுமையாகக் கோபத்துடன் தங்களுக்குச் சொல்வார். தாங்கள் அதைப் பொறுக்கவேண்டும். தாங்கள் ராமனுக்கு அபராதஞ் செய்திருக்கிறீர்கள். ராமானுஜனைக் கைகூப்பி ப்ரார்த்திப்பதைத் தவிர வேறு தகுந்த பரிஹாரம் எனக்குத் தெரியவில்லை. "என்னைப் பார்த்து இப்படிக் கௌரதைக் குறைவான ஆலோசனையைச் சொல்லத் துணிந்தாயல்லவா" வென்று தாங்கள் என்னிடத்தில் கோபிக்கக்கூடாது. மந்திரிகள் அரசனுக்கு எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே உபதேசிக்கவேண்டும். ஆகையால் பயமில்லாமல் தங்களிடத்தில் இப்படித் தெரிவித்தேன். ராகவன் கோபங்கொண்டு கோதண்டத்தை எடுத்து நின்றால், ஜகத் முழுவதையும் வசப்படுத்தக்கூடியவரல்லவா? இப்பொழுது அவரைக் கோபமூட்டத் தகாது. மறுபடியும் அவரை ஸமாதானஞ் செய்ய வேண்டியிருக்கும். அவர் தங்களுக்குச் செய்த உபகாரத்தை மறவாமல் நன்றியுள்ள தாங்கள் அப்படிச் செய்வது இன்னும் அவசியம். ஆகையால் தாங்கள் புத்ர மித்ர பந்துக்களுடன் அவரை ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துப், பார்யை பர்த்தாவுக்கு வசப்பட்டு நடப்பது போல ராமனுக்குச் செய்தப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றுங்கள். மஹேந்த்ரனுக்கு நிகரான பல பராக்ரமமுள்ள ரகுவீரனுடைய ஸ்வபாவமான சக்தியே எல்லையற்றதென்று தங்களுடைய மனதிற்குத் தெரியுமே. லக்ஷ்மணனும் அவருக்கு உதவி செய்கிறார். ஆகையால் அவர்களுடைய கட்டளையைத் தாங்கள் கனவிலும் மீறுவது தவ"றென்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தார்.

ஸர்க்கம் 33

தாரை லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

பிறகு ஸுக்ரீவன் லக்ஷ்மணனை அநதப புரததிறகு அழைத்து வருமபடி அஙகதனுககு உததிரவிட, அவா ராமனுடைய ஆகஞைப படி கிஷ்கிநதைககுள வநதாா கோட்டை வாசலில காவலாக விரு நத வானராகள பருதத தேஹமும எலலை யற்ற பலமுமுளளவாகள, காலஸாபபததைப போல கோபததால சீறிககொணடிருககும லக்ஷ மணனைபபாாததுப பயநது, கை கூபபி அவரைத தடுககவிலலை மலாநத காடுகளாலும சோலைகளாலும மாட மாளிகை கோபுரஙக ளாலும ஸகல பொருளகளும நிறைநத கடைகளாலும விருமபும பழஙகளும நிறைநது விளஙகும மரஙகளாலும கிஷகிநதைபபரகாசிப பதையும, தேவகநதாவ அபஸரஸ முதலியவாகளின அமசஙகளுக குப பிறநத வானராகள நினைதத ரூபஙகளை யெடுககக கூடியவாக ளாகத திவயமான மாலைகளாலும ஆடையாபரணஙகளாலும பரகா சிபபதையும, சநதனம அகில முதலிய வஸதுககளின பரிமளம எங்கும வீசுவதையும, உததமமான பானஙகளையுடைய சாராயக கடைகளால் ராஜவீதிகள் மணபபதையும், தெளிநத மலையருவிகளை யும பாாததுக கொணடே போனாா.

பிறகு அஙகதன மைநதன தவிவிதன கவயன கவாக்ஷன கஜன சரபன விதயுன்மாலி ஸமபாதி ஸூாயாக்ஷன ஹனுமான வீரபாஹு ஸுபாஹு நளன குமுதன ஸுஷேணன தாரன ஜாமபவான ததிவகதரன நீலன ஸுபாடலன ஸுநேதரன முதலிய வானர சரேஷ்டாகளின வீடுகள ராஜவீதியில் வெளுதத மேகஙகளைப போல உறுதியாக அமைககபபட்டிருபபதைக கணடாா அவை அழகான மாலைகளாலும தன தானயஙகளாலும உததம ஸதரீகளா லும நிறைநது வெகு ரமணீயமாக விருநதன பிறகு வானர சகர வாததியான ஸுகரீவனுடைய அரணமனைககு வநதாா அது வெளுத்த மதிலால சூழபபட்டிருநதது உபபரிகைகள கைலா ஸததின் சிகரஙகளைப போல வெளுதது ஆகாசததை அளாவின எககாலததிலும வேண்டிய பழஙகளையும புஷபஙகளையும கொடுககும பூலோகதது மரஙகளாலும கருமேகஙகளைப போல புஷபஙகளாலும பழஙகளாலும நிறைநது குளிாநத் நிழலுளள மநதாரம முதலிய தேவேநதரனால கொடுககபபட்ட தேவலோகதது மரஙகளாலும

அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பலமுள்ள வானர வீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாகக் கோட்டை வாசல்களில் காவலிருந்தார்கள். ச்ரேஷ்டமான மாலைகள் எங்கும் கட்டப்பட்டிருந்தன. வாசற்படிகள் உருக்கியோட்டி விட்ட தங்கத்தால் அமைக்கப்பட்டு விசித்ரமாக வேலை செய்யப்பட்டிருந்தன. லக்ஷ்மணன் இப்படிப்பட்ட ஸுக்ரீவனுடைய அரண்மனைக்குள், பெரிய மேகத்தில் ஸூர்யன் புகுவதுபோல் சென்றார். பல ஜனங்களால் நிறைந்த ஏழு கட்டுகளைத் தடுக்கப்படாமல் தாண்டி, மஹாராஜாவின் அந்தப்புரத்திற்கு வந்தார். அங்கே தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்ட பல கட்டில்களும் விசித்ரமான ஆஸனங்களும், விலையற்ற விரிப்புகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. வீணை முதலிய வாத்யங்களுக்கு ஒத்துச் சிலர் மதுரமாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ரூப யௌவன உத்தமகுலம் முதலியவைகளால் பெருமை கொண்ட பல ஸ்த்ரீகள் விசித்ரமான மாலைகளாலும் ஆடையாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் புஷ்ப ஹாரங்களைத் தொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கிருந்த வேலைக்காரர்களில் த்ருப்தி யில்லாதவனாவது ஜாக்ரதை யில்லாதவனாவது உத்தமமான வஸ்த்ராபரணங்க ளில்லாதவனாவது கிடையாது. பாதச்சிலம்புகளும் அரைநூல் மாலைகளும் சப்திப்பதைக் கேட்டு அங்குள்ளவர்கள் ஆனந்தமாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்க ளென்றறிந்து, லக்ஷ்மணன் வெட்கமடைந்து கோபங்கொண்டு, தான் அங்கிருப்பதை ஸுக்ரீவனுக்குத் தெரிவிக்கவும் அந்தப் பெண்கள் அங்கிருந்து போகவும் திக்குகள் நடுங்கும்படி நாணோசை செய்தார். நல்லொழுக்கமுள்ளவராகையால் பரஸ்த்ரீகளைப் பார்த்தாலும் அவர்களுடைய ஆபரணசப்தங்களைக் கேட்டாலும் கொஞ்சமேனும் கலங்காமல் அலக்ஷ்யமாக ஓரிடத்தில் தனியாக உட்கார்ந்து ராமன் படும் துக்கத்தை நினைத்து வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஸுக்ரீவன் அந்த நாணோசையைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் அந்தப்புரத்தில் வந்துவிட்டாரென்றறிந்து பயந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் மாலைகளை அறுத்தெறிந்து வாலை ஆட்டிக்கொண்டு மனங்கலங்கி யிருந்தான். "அங்கதன் என்னிடத்தில் தெரிவித்தபடி ராமனிடத்திலுள்ள ப்ரீதியால் லக்ஷ்மணன் கோபத்துடன் என்னிடத்தில் வந்திருக்கிறார்" என்று கவலையுற்று மனம் வாடி ஸமீபத்திலிருந்த தாரையைப் பார்த்து, "இயற்கையாகச் சாந்த குணமுள்ள லக்ஷ்மணர் இப்பொழுது கோபங்கொண்டவரைப்போல் வந்திருப்பதேன்? காரணமில்லாமல் ஒரு பொழுதும் கோபிக்கமாட்டாரே. ஆகையால் நாம் இவருக்கு ஏதாவது அபராதஞ் செய்திருக்கிறோமாவென்று நன்றாக யோசித்துச் சொல். அல்லது நீயே அவ

ருடன் பேசி எப்படியாவது ஸமாதானஞ் செய்ய உன்னைப் பார்த்தவுடன் அவருடைய கோபந்தணிந்துவிடும் பெருந்தன்மையுள்ளவர்கள் ஸ்த்ரீகளிடத்தில் கோபங்கொண்டு க்ரூரமாக ஒரு பொழுதும் நடக்கமாட்டார்கள். உன்னுடன் பேசிக் கோபந்தணிந்து தெளிந்திருக்கும்பொழுது நான் அவரைத் தர்சனஞ்செய்கிறேன்” னென்றான்.

“அப்படியே செய்கிறேன்”என்று தாரை சொல்லி, ஸம்போக ஸுகத்தை விருத்தி செய்யக் குடித்த மதுவின் மயக்கத்தால் கண்கள் சுழல, ச்ரமத்தால் தள்ளாடி அடிமேல் அடிவைத்து நடந்து கொண்டு, வஸ்த்ரங்கள் தளர்ந்து அரைநூல் மாலை அவிழ்ந்து தொங்க, படுக்கையிலிருந்த வேஷத்துடன் ஸம்போகக் குறிகள் ஸ்பஷ்டமாக விளங்க, ஸ்தனபாரத்தால் சற்று வளைந்த தேஹத்துடன் லக்ஷ்மணனிருக்கு மிடத்திற்கு வந்தாள். (எந்தப் பாணத்தால் என் பிரிய நாயகனை வாலியை அடித்துக் கொன்றீரோ,அதே பாணத்தால் என்னையும் கொன்று வாலியுடன் சேர்த்து வை நானில்லாவிட்டால் வாலி துக்கமடைவாரென்று சொன்ன பதிவ்ரதை இவளே வால்மீகியின் கருத்து இப்படித் தெளிவாயிருந்தாலும், கம்பருக்கு இது இஷ்டமில்லை ஸகல உத்தம குணங்கள் வாய்ந்த தாரையைக் குறைவாகச் சொல்ல மனமில்லை மஹா பதிவ்ரதை யென்றும் கைம்பெண்களுக்குரிய வேஷத்துடனும் நியமத்துடனும் காலங்கழித்தாளென்றும் அழுத்தமாகச் சொல்லுகிறார்) லக்ஷ்மணன் அவளைப் பார்த்து பரஸ்த்ரீ தர்சனம் தர்ம விரோதமென்று தலை குனிந்தார். அவளுடைய அழகும் விலாஸங்களும்அவருடைய மனதில் யாதொரு விகாரத்தையும் உண்டாக்கவில்லை ஆனால் ஸ்த்ரீகளிருக்கும் பொழுது கோபிப்பது உசிதமல்லவென்று அலக்ஷ்யமாகவிருந்தார். அவருடைய கோபந்தணிந்ததென்று பார்வையால் அறிந்த தாரை, மதுபானத்தால் வெட்கமற்று, ஸ்நேகத்தை முன்னிட்டுத் தைரியமடைந்து அவரை ஸமாதானஞ் செய்தாள்.

“ராஜகுமார! நீ ஏன் கோபங்கொண்டிருக்கிறாய்? எவனாவது உன் கட்டளையை மீறி நடந்தானோ? உலர்ந்த விருக்ஷங்களால் பற்றியெரியும் காட்டுத்தீயில் எவனாவது பயமில்லாமல் போய் விழுவானோ” வென்று மிருதுவாகவும் மதுரமாகவும் கேட்டாள்

அதனால் லக்ஷ்மணன் கோபந்தணிந்து ஸ்நேகஹத்தை முன்னிட்டுக் “கணவனுடைய ஹிதத்தையே நாடும் நீ, ஸுக்ரீவன் ஆஞ்ஞ

க்கு அடிமையாகத் தாமத்தை விட்டு ராஜ்யகாரியங்களை மறந்து, ராமனுக்குச் செய்த ப்ரதிக்ஞையை நினைக்கவில்லையென்று அறியாயோ? அவன் அனுபவிக்கும் ராஜ்யம் ராகவனால் கிடைத்தது, அவர் சோகத்தால் வாடியிருக்கிறார் அவனையே நம்பியிருக்கிறாரென்பது அவனுக்குக் கொஞ்சமேனும் ஞாபகமிருக்கிறதா? மந்திரி மித்ர பந்து கணங்களுடன் எப்பொழுதும் மதுபானஞ் செய்து மயங்கியிருக்கிறான். நான்கு மாதங்களான பிறகு ஸீதையைத் தேடும் விஷயத்தில் வேண்டிய முயற்சி செய்கிறேனென்று ரகுவீரனுக்கு வாக்களித்து, அந்தக் காலம் தாண்டிற்றென்பதைக் கவனியாமல் மதுபானத்திலும் ஸ்த்ரீகளிடத்திலும் காலங்கழிக்கிறானே புருஷார்த்தங்களை அடைய விரும்புகிறவனுக்கு மதுபானம் முக்ய ஸாதனமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ? அந்த உத்தம ப்ரயோஜனங்களை ஒரு க்ஷணத்தில் அழிக்க இது ஒன்றே போதாதோ? தனக்கு உபகாரம் செய்தவனுக்குப் பதில் செய்யாமலிருப்பது மஹா அதர்மமல்லவா? உத்தம குணவானான மித்ரனுடைய ஸ்நேஹத்தை இழப்பதால் ஐச்வர்யமும் அழியும். ஸத்யத்திற்கு தர்மத்திற்கும் இருப்பிடமான மித்ரன், அர்த்தம காமமென்ற புருஷார்த்தங்களுக்குக் காரணமல்லவா? ஸுக்ரீவன் மித்ரனை மறந்ததால் அவைகளை இழந்தான். இந்த நிலைமையில் நாங்கள் செய்யவேண்டியதைக் கூர்மையான புத்தியுள்ள நீயே நன்றாக யோசித்துச் சொல்”லென்றார்

தாரை அதைக் கேட்டுத் தர்மத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் அது ஒத்திருப்பதைக் கவனித்து, ராமனுடைய காரியம் முடிவதில் லக்ஷ்மணனுக்கு நம்பிக்கையுண்டாக “ராஜபுத்ர! ஸுக்ரீவன் காம பரவசனாய் இருக்கிறான். நீ கோபிப்பது தகாது ஸாதுக்கள் தங்களை அண்டினவர்களைக் கடுமையாகக் கோபிப்பார்களோ? உங்கள் க்ஷேமத்தையே கோரும் ஸுக்ரீவன் அபராதம் செய்தால் பொறுக்கவேண்டாமா? உத்தம வீர்யமென்ற குணத்தால் விளங்கும் ராஜபுத்ரனான நீ அல்ப வீர்யமுள்ள ஸுக்ரீவனிடத்தில் கோபிக்கலாமா? விடாமுயற்சியுள்ளவனும் சாந்தரூபமான தபஸுக்கு உத்பத்தி ஸ்தானமுமான நீ கோபத்திற்கு ஆளாகலாமா? ஸுக்ரீவனுக்குப் பரம மித்ரனான ராமன் கோபங்கொண்டிருப்பதும் எனக்குத் தெரியும். அது வீண்போகாது. சத்ருவின்மேல் படையெடுத்துச் செல்லும் காலம் தாண்டிற்றென்பதும் எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் எங்களுக்குச் செய்த பரம உபகாரமும் எனக்குத் தெரியும். இந்த விஷயத்தில் நாங்கள் செய்யவேண்டியதும் எனக்குத் தெரியும். காமத்தின் பலம் தடுக்கமுடியாதென்பதும் எனக்குத்

தெரியும ஸுக்ரீவன எவளிடததில ஆசைகொணடு யாவறறை யும மறநதிருககிருனே அவஃயும எனககுத தெரியும

நீ இபபொழுது கோபததிறகுடபடடிருபபதால உன புததி காம விஷயஙகளில செலலாது அபபடியிலலாவிடடால காமபரவச னுனவன தேசகால தாமாததஙகளை அறியமாடடானெனறு நீயே ஒபபுககொளவாய அவனிடததில கோபிககமாடடாய ஸுக்ரீவன எனனைவிடடுப பிரியாமல ஆசைககு அடிமையாய ஆசையால வெடக மறறிருக்கிருா ராமனுககுத தோழன, உனககும மிதரன, அவ ருடைய பிழையை நீ பொறுககவேணடும இது ஒரு ஆசசாயமா? உதிரநத இலைகளையும நீரையும காறறையும புஜிததது இநதரியஙகளை யடககி ஸுகதுககஙகளைப பொறுததுத தாமததிலும தவததிலும மனததைச செலுததின மஹாஷிகளும காமததிறகு அடிமையாய, ஸதரீமோஹததால மயஙகுகிருாகள ஸுக்ரீவனே வானரன, சாபலயமெனபது அவனுககு இயறகை, ஸகல ஐசவாயஙகளும பொருநதின மஹாராஜா, இவா ஆசைககு அடிமையாகவிருபபது ஆசசாயமலல''வென்று மதததால மிருதுவாகவும வேடிககையாக வும ஸுக்ரீவனுககு ஹிதமான வாாததைகளைச சொனனுள.

“ராஜகுமார ! ஸுக்ரீவன காமபரவசனுயிருநதும உங்கள் காாயததை முடிபபதில் சரததையுளளவனுகி ஸேனைகளைச சேரக குமபடி முனபே உததிரவு செய்திருககிருா. பலமலைகளில் வஸிக குமம வானரவீராகளும கோடி கோடியாக வநதிருககிருாகள அநதப புரததது ஸ்தரீகளைப பாாககக்கூடாதெனறு நீ வெளியிலிருநததால உன நனனடததை விளங்கிறறு. ஸாதுககள் தஙகளுடைய மிதரா களின பாாயைகளைப பாாபபதில தோஷமிலலை ஆகையால உளளே வரலா''மெனருள.

தாரையின பராாததனையாலும சீகரததில தன் காாயம முடிய வேண்டுமெனற கவலையாலும லக்ஷமணன் அநதபபுரததில பரவே சிததாா அங்கே ஸுக்ரீவன, சிறநத விரிபபுகளால அலஙகரிக கப்பட்ட ஸிமஹாஸனத்தில உததமமான ஆபரணங்களாலும மாலை களாலும வஸதரங்களாலும அலஙகரிககபபடடு, ஸூாயனைப்போல காநதிபெறறு, உடகாாநதிருபபதைக கண்டாா. ரூபலாவணயமுள்ள அநேக ஸ்தரீகள மஹா கீாததிசாலியான அநத வீரசரேஷ்டனைச சூழ்நது நினருாகள. அதைக கணடு லக்ஷமணன கண்கள் சிவநது காலாநதகனைபபோல கோபஙகொண்டாா. ஸுக்ரீவனும ருமையைத தழுவிககொண்டு அளவறற பராககரமசாலியான லக்ஷமணன ரோஷ்

த்தால் விசாலமான நேத்ரங்களுடன் வருவதை ஆச்சர்யத்தாலும் பயத்தாலும் விசாலமான நேத்ரங்களால் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்

ஸர்க்கம் 34.

ஸுக்ரீவன் ராமனுடைய கட்டளையை அறிந்தது.

இப்படிக் கோப பரவசராய், ஒருவராலும் தடுக்கப்படாமல், லக்ஷ்மணன் அந்தப்புரத்திற்குள் வருவதைப் பார்த்து, "நாம் இவரை ஸமாதானஞ் செய்யத் தாரையை அனுப்பினோமே. அப்படியும் கோபம் அடங்காமல் இவர் இங்கே வருவதற்குக் காரண மென்ன" வென்று ஸுக்ரீவன் கவலை கொண்டான் ரோஷத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, ராமன் படும் துக்கத்தை நினைத்து நினைத்துத் தன் தேஜஸால் ஸகல வஸ்துக்களையும் எரிப்பவர்போல், ராமானுஜன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டு, புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த்ரத்வஜத்தைப்போல வானரராஜன் ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து திடீரென்று எழுந்திருந்தான் உடனே தாரை முதலிய அந்தப்புர ஸ்த்ரீகளும் சந்த்ரனைத் தொடரும் நக்ஷத்திரங்களைப்போல எழுந்து நின்றார்கள் மயக்கத்தால் கண்கள் சிவந்து, கைகூப்பித் தள்ளாடிக்கொண்டு, கல்பக விருக்ஷத்தைப்போல லக்ஷ்மணனை வந்தனம் செய்தான்

இப்படி ருமை முதலிய ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டு நிற்கும் வானரபதியைப் பார்த்து இளையபெருமாள், "ஸுக்ரீவ! ஸத்வ குணத்தை ப்ரதானமாகவுடையவனும் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவனும் கருணையுள்ளவனும் இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவனும் நன்றிமறவாதவனும் ஸத்யந்தவறாதவனுமான அரசனே லோகத்தில் கொண்டாடப்படுகிறான். அதர்மத்தையே கைக்கொண்டு, தனக்கு உபகாரம் செய்த மித்ராகளிடத்தில் எவன் பொய்ப்ரதிக்ஞை செய்கிறானோ அவனைக்காட்டிலும் க்ரூரமானவன் லோகத்திலுண்டோ? குதிரையைப்பற்றிப் பொய் சொன்னவன் நூறு குதிரைகளைக் கொன்ற பாபி, பசுவைப் பற்றிப் பொய் சொன்னவன் ஆயிரம் பசுக்களைக் கொன்ற பாபி, மனிதனைப்பற்றிப் பொய் சொன்னவன் தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் கொன்ற பாபி, இப்படியிருக்க, மஹாபுருஷனான ராமனைப்பற்றிப் பொய் சொல்லுகிறவன் ஸகல ப்ராணிகளையும் கொன்ற பாபத்தை அடைகிறான். மித்ராகளிடத்தில் உபகாரத்தைப் பெற

றுப பதில செயயாத நனறியறறவனை எலலோரும கொலலவேண டும ஸகல லோகஙகளாலும பூஜிககபபடட ஸவாயமபுவ மனு ஒரு ஸமயததில நனறியறறவனைப பாாததுக கோபஙகொணடு, "பரஹ மஹதயா ஸுராபானம திருடடு வரதஙகளை அநுஷடிபபதில தவறு இவைகளைச செயதவனுககும ஸாதுககள பராயசசித்தஙகளை விதித திருககிறாாகள நனறியறறவனுககோ விதிககககூடிய பராயசசிததம ஒனறுமிலலை"யெனறு சொனனா. நீ நலலொழுககமிலலாதவன, நனறி மறநதவன, ஸதயந தவறினவன, ராமனால உபகாரததை அடைநது அவருககுப பதில் செயயவேணடுமெனற எணணமே உனககிலலை நீ நனறியுளளவனாக அவா செயத உபகாரததை நினைத தால இதுவரையிலேயே ஸீதையைத தேட முயறசிசெயயமாட டாயா? அலபமான விஷய ஸுகஙகளில ஆசைகொணடவனெனறும பொய பரதிகஞை செயகிறவனெனறும தவளையைபபிடிகக அதைப போல கததும பாமபைபபோனறவனெனறும ராமன உனனை அறியவிலலையே அநத மஹாதமா உனனிடததில இரககம வைதது, நீ துஷடனெனறும பாபியெனறும அறியாமல வானர ராஜயததை உனககுக கொடுததாா அவா ஸகல பராணிகளுககும க்ஷேமத தையே செயகிறவா ஆனால இனிமேலும நீ நனறி மறநதிருநதால கூாமையான பாணஙகளால உனனைக கொனறு வாலியைச சேர அனுபபுவாா வாலி ராமபாணததால கொலலபபடடு யமலோகத திறகுப போனவழி இனனும அடைககபபடவிலலை. ஸுகரீவ! செயத பரதிகஞையை நிறைவேறறு. வாலி போன வழியில போக ஆசைபபடாதே ரகுவீரனுடைய பரசணட கோதணடததிலிருநது வஜ்ரஙகளைபபோல பாணஙகள ஓயாமல கிளமபிவருவதைக காண விருமபுகிறாய இலலாவிடடால இபபடி அலப விஷய ஸுகஙகளில இரவு பகலாக முழுகி ராம காாயததை மனதாலும நினைககாமலிருப பாயா"வெனறாா

ஸாககம் 35.

தாரை லக்ஷமணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

இபபடி லக்ஷமணன தேஜஸால ஜவலிததுககொணடு சொனன கடும வாாததைகளைக கேடடு சநதரனைபபோல அழகான முக காநதியுள்ள தாரை, மறுபடியும அவருடைய கோபததைத தணிகக ஆரமபிததாள,

"லக்ஷ்மணா! நீ இப்படிச் சொல்லக்கூடாது. இந்த வானராதிபதி இவ்விதமான கடும் வார்த்தைகளைக் கேட்கத் தகுந்தவரல்ல. மேலும் அவைகளை நீ சொல்வதும் அவர் கேட்பதும் முற்றிலும் தகாது. இவர் நன்றியற்றவர், ரஹஸ்யமாய்க் கெடுதி செய்பவர், க்ரூரர், பொய் சொல்லுகிறவர், கபடமுள்ளவரென்று நீ எண்ணுவது தவறு. பிறரால் செய்ய முடியாத கார்யத்தை ராமன் செய்தார். வாலியைக் கொன்று தனக்குப் பரம உபகாரத்தைச் செய்தாரென்பதை இவர் மறக்கவில்லை. கீர்த்தி வானரராஜ்யம் ருமை நான் யாவும் ராமனுடைய கிருபையால் இவருக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. இதுவரையில் ஸுகமான ஆஹாரமும் தூக்கமுமின்றி கஷ்டப்பட்டு வந்து இப்பொழுது ராஜ்ய போகங்களை அடைந்தவுடன் தன்னை மறந்து கார்யங்களைச் செய்யும் காலத்தை அறியவில்லை. அபார சக்தியுள்ள விச்வாமித்ர மஹர்ஷி மேனகையுடன் பத்து வருஷங்கள் வரையில் ஆனந்தமாகக் காலங்கழித்தது அவைகளை ஒரு நாள் பகலென்று எண்ணவில்லையா? அந்த மஹாஞானியே கார்யங்களையும் அவைகளைச் செய்யவேண்டிய காலங்களை மறந்திருக்க, மற்றவர்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இவர் மிகவும் களைத்தவர், ஆஹாரம் நித்திரை முதலிய தேஹ தாமங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டாரே யொழிய மனதில் விகாரம் ஏதுமில்லை. போகங்களை அனுபவித்துத் திருப்தியடையவும் இல்லை. ஆகையால் இவருடைய பிழையைப் பொறுப்பது ந்யாயமே.

"லோகத்தாமத்தை ஆராய்ந்து அறியாமல் ஸாதாரண மனுஷ்யனைப்போல நீ கோபத்திற்கு இடங்கொடுக்கத் தகுமா? உன்னைப் போன்ற ஸாதுக்கள் விஷயங்களைப் பரீக்ஷித்துப் பாராமல் சீக்ரமாகக் கோபத்திற்கு இடங்கொடுக்கமாட்டார்கள். ஸுக்ரீவனுக்காக நான் உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். இந்தக் கடுங்கோபத்தை விடு. ராமன் உத்திரவு செய்தால் ருமை நான் வானர ராஜ்யம் தனதான்யம் ஐச்வர்யம் யாவற்றையும் ஸுக்ரீவன் விட்டுத் தயாராயிருக்கிறாரென்று எனக்குத் தெரியும். சந்த்ரனை ரோஹிணியுடன் சேர்த்துவைப்பதுபோல ராவணனைக் கொன்று ராமனை ஸீதையுடன் சேர்த்துவைப்பார். இப்பொழுதே அவனைக் கொல்லக்கூடாதாவென்றால், லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்குக் கணக்கில்லை. காமரூபிகளும் மஹா பலபராக்ரமசாலிகளுமான அவர்களைக் கொல்லாமல் ராவணனைக் கொல்ல முடியாதே. அவனைக் கொல்லாமல் ஸீதையைக் கொண்டுவர முடியாது. பிறருடைய உதவியின்றி ஸுக்ரீவன் அந்தத் துஷ்டனை ஜயிக்கமுடியாது. ஸுக்ரீவ

னுடன வாலி யுததஞ் செய்யப புறபபடுமபொழுது " தசரத சக்ர வாததியின புதராகளான ராம லக்ஷ்மணர்கள ஸுக்ரீவனுககு உதவி யாக வநதிருக்கிறாகள அநத மஹாவீராகளால தங்களுககுக கெடுதி நேருமபோகவேணடாமெனறு தடுததேன. அபபொழுது ராவண னுடைய பலபராகரமததையும ஸைனயஙகளையும வாலி எடுததுசசொ லலிப, பலஹீனனான ஸுக்ரீவனால ராவணனை ஜயிககமுடியாது ரா மன அவனுடைய உதவியை விருமபமாட்டாரெனறா. ராவணனு டைய வரலாறறை அவா சொலலிக கேட்டதேயொழிய நான நேரில பாாககவிலலை. ஸகல வானராகளையும அழைததது வருமபடி பலநாள களுககு முனபே தூதாகள அனுபபபபட்டிருககிறாகள அவா களின வரவை எதிா பாாத்துககொணடிருபபதால ராமகார்யததிற காக மஹாராஜா வெளியில புறபபடவிலலை பதினைநது நாளகளுக குள எலலோருமவநது சேரவேணடுமெனறு உததிரவுசெயதிருக கிறாா அநதக கெடு இனறுடன முடிகிறது வானராகளும கரடி களுமஇனறு வருவாாகள கோபததை விடு இஙகுளளவரை ஸதரீகள உன முகம கோபததால ஜவலிததுக கணகள சிவநதிருப பதைப பாாதது, முனபு ராமன வாலியைக கொனறதை நினைதது, இபபொழுதுஸுக்ரீவனுககும அபாயம நேருமோவெனறு பயப படுகிறாாக"ளெனறாள. (ஸுக்ரீவன செய்த பரதிகஞையை மறந தானா? ஸீதையைத தேட என்ன ஏறபாடு செயதிருககிறானெனறு கேட்டுத தெரிநதுகொள. அபபடிச செயயாவிட்டால அவனை இவவிதமாகக கண்டிதது வா'வெனறு ராமனும சொலலவிலலை லக்ஷ்மணனும தாரையைக கேடகவிலலை. இது இருவரிடததிலும புததிக குறைவைக காட்டுகிறது தாரை லக்ஷ்மணனுககு ஸமா தானஞ் சொலலி அவன கோபிகக இடமேயிலலையெனறு நிருபிதது விட்டாள அபபொழுது லக்ஷ்மணனுககு வெட்கமுணடாயிருகக வேண்டும வாலியை நேரில கணடு கேட்டு விசாரிககாமல ஸுக்ரீவ னுடைய வாாததைதையையே நமபி வாலியைக கொனறதுபோலாகும)

ஸாககம் 36.

ஸுக்ரீவன் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானஞ் செய்தது.

தாரையின வாாததைகள ப்ரியமாகவும தாமததிறகு ஒதது யிருநதன லக்ஷ்மணன அதை ஆலோசிததாா. இயறகையாகவே

இரக்க முள்ளவர் அவைகளை ஒப்புக்கொண்டார். ஒருவன் நனைந்த ஆடையை அவிழ்த்து எறிவதுபோல லக்ஷ்மணனிடத்திலுண்டான பயத்தை ஸுக்ரீவன் அதைக் கண்டு நீக்கினன். பிறகு மதுபானத்தாலுண்டான மயக்கம் தீர்ந்து மாலைகளையும் ஹாரங்களையும் அறுத்தெறிந்து, "ஐசுவரியத்தையும் கீர்த்தியையும் வானர ராஜ்யத்தையும் முன்பு இழந்தேன், ராமனுடைய கிருபையால் இப்பொழுது அவைகளை மறுபடியும் அடைந்தேன். ஸகல லோகங்களிலும் கீர்த்தி பெற்ற அந்த ரகுவீரனுக்குப் பதில் செய்ய முடியாதவனாயிருக்கிறேன். அவர் என்னைப் பெயருக்கு மாத்ரம் உதவியாக வைத்துக்கொண்டு ராவணனைக் கொன்று ஸீதையை அழைத்து வருவார். ஏழு ஸால மரங்களையும் மலையையும் பூமியையும் ஒரே பாணத்தால் துளைத்த அந்த மஹாவீரனுக்குப் பிறருடைய உதவியும் வேணடுமோ? நாணோசையால் மலைகளையும் பூமியையும் நடுங்கச் செய்கிறவருக்குப் பிறரால் ஆகவேண்டியதென்ன? ரகுவீரன் ராவணனைக் கொல்வதற்காகப் பரிவாரத்துடன் போகும்போது நானும் போவேன். விசுவாஸத்தாலும் ஸ்நேஹத்தாலும் ஏதாவது நான் தவறியிருந்தால் ஸேவகனான என்னிடத்தில் கிருபைசெய்து மன்னிக்கவேண்டும். லோகத்தில் அபராதமே செய்யாதவன் யாரோ?" என்று ஸுக்ரீவன் விநயமாகவும் சாதுர்யமாகவும் தெரிவித்தான்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணனுக்கு ஸந்தோஷமும் அவனிடத்தில் ப்ரியமுமுண்டாகி, "நீ இப்படி வணக்கமாகவும் விசுவாஸத்துடனும் இருக்கிறபடியால் ரகுநாதனுக்கு எவ்விதத்திலும் உதவிக்குக் குறைவில்லை. நேர்மை நன்னடத்தை பராக்ரமம் இவைகளால் வானர ராஜ்யத்தை அடைந்து உத்தம ஸுகங்களை அனுபவிக்க நீ தகுந்தவன். உன் ஸஹாயத்தால் ராகவன் ஸகல சத்ருக்களையும் நாசஞ்செய்து விசேஷ கீர்த்தி அடைவார். மனுஷ்யர்களின் செயல்களையும் அதற்குத் தகுந்தபடி நடக்கவேண்டிய தாமதத்தையும் நீ நன்றாக அறிந்தவன்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவன். நீ இப்படிச் சொல்லத் தகும். தங்களிடத்தில் தோஷத்தை ஏற்படுத்துகிறவர்களை நாசஞ்செய்யும் திறமையுள்ளவர்கள் தங்களுடைய தோஷங்களை மறைப்பார்களேயொழிய வெளிப்படுத்தமாட்டார்கள். நீயோ எல்லையற்ற சக்தியுள்ளவனானாலும் உன் தோஷத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதை மன்னிக்கும்படி என்னை வேண்டுகிறாய். உன்னையும் என் அண்ணனையும் தவிர இவ்விதமானவர்கள் வேறுண்டோ? பலத்தாலும் பராக்ரமத்தாலும் ராமனுக்குத் தகுந்த மித்ரனாக நீ ஏற்பட்டது தைவ ஸங்கல்பத்தால் அல்லவா? ஆனால் நீ

என்னுடன் ரிசியமூகத்திற்கு வந்து, பார்யையை விட்டுப் பிரிந்து வருந்தும் ராமசந்த்ரனைத் தேற்று சோகம் மேலிட்டு அவர் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு நான் கோபபரவசனாகக் கடும் வார்த்தைகளைச் சொன்னேன் அதை மன்னிக்க வேண்டு"மென்றார் (சீக்கிரமாகக் கோபிப்பதும் சீக்கிரமாக ஸந்தோஷப்பட்டு மெச்சுவதும் குழந்தைகளைப்போல லக்ஷ்மணனுடைய ஸ்வபாவம்).

ஸர்க்கம் 37.

வானர ஸேனைகளை வருவித்தது.

அதைக் கேட்டு அந்த வானரேச்வரன், பக்கத்தில் நின்ற ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து "மஹேந்த்ரம் ஹிமாலயம் விந்த்யம் கைலாஸம் மந்தரம் முதலிய பர்வத சிகரங்களிலும், மேற்கு ஸமுத்ரக்கரையில் பால ஸூர்யர்களைப்போல ப்ரகாசிக்கும் பர்வதங்களிலும், கிழக்கில் உதய பர்வதத்தில் அடர்ந்த காடுகளிலும், அஞ்ஜன பர்வதத்தையும் மேகத்தையும் யானைகளையும் போன்ற ரூபங்களுடன் அஞ்ஜனகிரியிலும், மனச்சிலை குஹைகளிலும், மேரு தூம்ரகிரி மஹாருணமென்ற பர்வதங்களிலும், அநேக வனங்களிலும், முனிகளின் ஆச்ரமங்களிலும் வஸிப்பவர்களையும், இன்னும் இந்தப் பூமியிலுள்ள ஸகல வானரர்களையும் ஸமாதானம் முதலிய உபாயங்களால் இப்பொழுதே அழைத்து வரவேண்டும் இதற்கு முன்பே அவர்களை அழைப்பதற்கு அனுப்பிய தூதர்களை அனுப்பு. காம போகங்களில் மயங்கித் தாமஸிப்பவர்களைச் சீக்கிரம் என்னிடத்தில் கொண்டுவா என் கட்டளையின்படி பத்துத் தினங்களுக்குள் இங்கே வந்து சேராதவர்கள், ராஜாக்ஞையை மீறின குற்றத்திற்காக உடனே கொன்று விடவேண்டியது ஆகையால் இங்கிருந்து வானரர்கள் கோடிக்கணக்காகக் கிளம்பி, ஆகாசமார்க்கமாய் இந்தப் பூமி முழுவதிலும் ஸஞ்சரித்து; ஸகல வானரர்களையும் இப்பொழுதே அழைத்துவரட்டு"மென்று ஆக்ஞாபித்தான்.

ஹனுமானும் அப்படியே செய்ய, அந்த வானர வீரர்களும் ஆகாசமார்க்கமாய் வாயுவேக மனோவேகமாய்ச் சென்று, ஸமுத்ரங்களிலும் பர்வதங்களிலும் வனங்களிலும் ஏரிகளிலுமுள்ள வானரர்களை ராமகார்யத்திற்காகச் சீக்கிரமாய் அழைத்துவந்தார்கள். ஸுஷ்

ரீவனுடைய ஆகஞையை யமதணடனைகரு ஸமமாய நினைதது, ஸகல வானரஙகளும பயநது, அதிவேகமாய வநது சோநதாாகள. அவா களில அஞ்ஜனகிரியில மைமலைகளைபபோல ஸஞசரிபபவாகள மூனறு கோடி, அஸ்தகிரியில வஸிககும தஙகநிறமுளளவாகள பததுகோடி, கைலாஸ பாவததநதில ஸிமஹததின பிடரிமயிா போ னற தேஹகாநதியுடன ஸஞசரிபபவாகள அநேகமாயிரம கோடிகள ஹிமயமலைத தாழவரைகளில காய கிழஙகு பழங்களைத தின்று கொணடு வஸிபபவாகள அநேகம கோடிகள, அஙகாரகனைபபோல பயஙகரமான ரூபததையும கரூர கிருதயஙகளையுமுடையவாகளாய் விநதய பாவததிலிருநது வநதவாகள அநேகம கோடிகள, க்ஷீர ஸமுதரததின கரையிலுளள பசசிலைககாடுகளில வஸிததுககொணடு தேங்காய்களைப புஜிபபவாகளுககோ கணககிலலை

இபபடி வனஙகளிலிருநதும குஹைகளிலிருநதும ஆறுகளி லிருநதும மஹாவேகததுடன வானர ஸேனை ஆகாசததை மறைத துககொண்டு வநதுசோநதது அபபொழுது முனபு நீலனுல அனு பபபபட்ட தூதாகள ஹிமயமலைககு வநது, அஙகே ஒரு பெரியமரத தைக கணடாாகள முன்னொரு காலததில ஸகல தேவதைகளும மகிழுமபடி அஙகே ஒரு மஹேசவர யகஞம நடநதது அதில சிந தின ஹோமதரவயஙகளால உணடான வோகளும பழங்களும அமிரு ததைப போனற ருசியுடன, ஒரு மாஸ காலம்வரையில பசி தாஹம இளைபபு தூககம முதலியவை யிலலாமல செய்யும. வானர தூதாகள் அவைகளைப புஜிதது, அங்குள்ள அபூாவ மருநதுகளையும வோகளை யும பழஙகளையும புஷ்பங்களையும ஸுக்ரீவனுககுக காணிககையாகக கொண்டு வந்தாாகள. பூமியிலுளள ஸகல வானராகளையும வெகு சீகரமாக வநது சேருமபடி எசசரிதது, அவாகள முனபே தூதாகள் ஸுகரீவனிடததில வநது காணிககைகளை ஸமாபபிதது வணஙகி, "ஸ்வாமி! பூமியிலுளள எலலா மலைகளுககும ஸமுதரங்களுககும காடுகளுககும போய மஹாராஜாவின உததிரவை அஙகுளள வான ராகளுககுத தெரிவிததோம அவாகள அதிவேகமாக வநது கொணடிருக்கிறாாக" ளெனறு சொனனாாகள. அதைக் கேட்டு ஸுகரீவன மனமகிழநது, அவாகள கொணடுவந்த பொருளகளைப பெறறுககொண்டான்.

ஸர்க்கம் 38

ஸுக்ரீவன் ராமனைப் பார்த்தது

பிறகு ஸுக்ரீவன் வந்த வானரர்களை பிரியமான வார்த்தைகளால் ஸந்தோஷப்படுத்தி உத்திரவு கொடுத்தனுப்பித், தன் எண்ணங்களும் ராமனுடைய கார்யமும் முடியுமென்ற நம்பிக்கை உண்டாகி ஸந்தோஷித்தான். அப்போது லக்ஷ்மணன் "ஸுக்ரீவ! இங்கிருந்து இப்பொழுது புறப்பட்டுப் போவது உசிதமென்று உனக்குத் தோன்றினால் அப்படியே செய்வோ"மென்றார். வானர ராஜன் "தங்கள் உத்திரவுப்படியே செய்கிறே"னென்று தாரை முதலிய வானர ஸ்த்ரீகளை அனுப்பிவிட்டு, அந்தப்புரத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் வானரர்களை அழைத்து 'என் பல்லக்கைச் சீக்ரமாகக் கொண்டுவரச்சொல்லுங்'களென்றான். அவர்கள் அப்படிச் செய்ய, தானும் லக்ஷ்மணனும் அதிலேறி வெண்குடை வெண்சாமரம் சங்கம் பேரி முதலிய ஸகல உபசாரங்களுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

இப்படி வானர ஸைன்யங்கள் ஆயுதபாணிகளாகச் சூழ்ந்து வர, ஸ்ரீராமனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து, ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் பல்லக்கை விட்டிறங்கி, ராமனுக்கருகில் வந்து கைகூப்பி நின்றார்கள். வானர ஸைன்யங்களும் அடிபணிந்து கைகூப்பி நின்றார்கள். தாமரை மொட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தடாகத்தைப்போல விளங்கும் அந்த வானரப் படையை ராமன் பார்த்து ஸுக்ரீவனிடத்தில் ப்ரீதியடைந்தார். தன் பாதங்களில் நமஸ்கரித்த அந்த வானராதிபதியைத் தூக்கியெடுத்து ப்ரீதியுடன் அணைத்துப், பக்கத்தில் உட்காருவித்து "ஸுக்ரீவ! எவன் தர்மார்த்த காமங்களைக் காலத்திற்குத் தகுந்தபடி பிரித்து அனுபவிக்கிறானோ அவனே அரசன். இப்படிச் செய்யாமல் எவன் காமத்தையே முக்யமாகக் கொண்டாடுகிறானோ அவன் மரத்து நுனியில் உட்கார்ந்து தூங்கிக் கீழே விழுந்து விழித்துக்கொள்ளுகிறவனைப்போல தன் நிலைமையிலிருந்து தவறித் தாழ்ச்சி அடைவான். சத்ருக்களை ஜயித்து, மித்ரர்களைச் சேர்ப்பதில் நோக்கங்கொண்டு, தர்மார்த்தகாமங்களை விதிப்படி அனுபவிப்பவனே தர்மவான். நாம் சத்ருவின்மேல் படையெடுத்துச் செல்லும் காலம் வந்துவிட்டது. ஆகையால் உன் மந்திரிகளுடன் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை ஆலோசித்துச் செய்"யென்றார்.

ஸுக்ரீவன் "பூர்வத்தில் ஐச்வர்யத்தையும் கீர்த்தியையும் வானர ராஜ்யத்தையும் இழந்தேன் பிறகு அவைகளைத் தங்களுடைய அருளால் அடைந்தேன் தனக்கு உபகாரம் செய்தவனுக்குப் பதில் செய்யாதவன் எல்லா ஜந்துக்களாலும் நிந்திக்கப்படுவான். இந்த வானரர்கள் பூமி யெங்கும் திரிந்து, என் ஸைன்யங்கள் யாவற்றையும் அழைத்து வந்தார்கள் மலை காடு ஏரி ஆறு கடல் முதலியவைகளிலிருந்து குரங்குகளும் கரடிகளும் தலைவர்களுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், லக்ஷம், பத்து லக்ஷம், கோடி, அற்புதம், பிருந்தம், கர்வம், நிகர்வம், மஹா கர்வம், ஸரோஜம், சங்கு, ஸமுத்ரம், அந்தம், மத்யம், பரார்த்தமென்று ஒன்றிற்கொன்று பத்து மடங்கு அதிகமுடைய கணக்கிற்கும் எட்டாதவர்கள். மேரு மந்தரம் முதலிய மலைகளைப்போன்ற தேஹமுடையவர்கள் இந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுடையவர்கள் விந்த்யம் மேரு முதலிய மலைகளில் வஸிப்பவர்கள் இந்த வானரர்கள் ராவணனையும் அவனுடைய படைகளையும் அலக்ஷ்யமாகக் கொன்று ஸீதையைக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பார்கள்" என்றான்

ஸுக்ரீவன் தன் ஆக்ஞைக்குட்பட்டுப் படையெடுத்துச் செல்வதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்துவருவதைப் பார்த்து, ராமன் ஸந்தோஷப்பட்டு மலர்ந்த நீலோத்பலங்களைப்போன்ற கண்களுடன் விளங்கினார்.

ஸர்க்கம் 39

வானர ஸைன்யம்

இப்படிச் சொன்ன ஸுக்ரீவனை ராமன் ப்ரியத்துடன் அணைத்து "இந்திரன் மழைபெய்யச் செய்வதும் ஸூர்யன் இருட்டைப் போக்குவதும், சந்திரன் கிரணங்களால் ப்ராணிகளை ஸந்தோஷப்படுத்துவதும் ஆச்சர்யமா? உன்னைப் போன்ற ஸாது மித்ரர்களுக்குப் பதில் உபகாரம் செய்வதும் ஆச்சர்யமில்லை நீ எப்பொழுதும் ப்ரியமாகப் பேசுகிறவனென்று அறிவேன். உன் உதவியால் சத்ருக்களை அனைவரையும் ஜயிப்பேன் நீயே எனக்கு நண்பன், நீயே எனக்குத் தோழன், நீயே எனக்கு உதவி செய்யவேண்டியவன் முன்பு புலோமனென்ற அஸுரனுடைய பெண்ணான பௌலோமியை அனுஹ

லாதனெனற தைததயனும இநதரனும மணமபுரிய விருமபினாகள அனுஹலாதன அவளை வஞசகமாக எடுததுபபோகுமபடி புலோமன ஸமமதிததான அதைக கணடு இநதரன அநத தரோஹியைக கொனறு அவளை மீடடுவநது மனைவியாகக கொணடான அபபடி ராவணனும ஸீதையை எடுததுபபோனன உன உதவியால அவனைக கொலவது நிசசயம. புலோமன இநதரனால அடைநத கதியை இவனும என பாணஙகளால அடையடடு"மெனறு சொலலிக கொணடிருக்கையில,

உக்ரமாக ஜவலிததுககொண்டிருநத ஸூர்யனுடைய கிரணஙகளை மறைததுககொண்டு ஆகாசத்தில புழுதி கிளமபிறறு திககுகள தெரியவிலலை காடுகளும மலைகளும பூமியும நடுஙகின பிறகு வானர வீரர்கள பெரிய மலைகளைப போனற ரூபததுடன கூரமையான பறகளையே ஆயுதஙகளாகக கொணடு, எணணிறகடஙகாமல வநது, பூமி மறையுமபடி நினறாகள கண மூடிக கண திறபபதறகுள வானர ஸேனைததலைவாகள பலகோடி வானராகளால சூழபபடடு வநது நினறாகள சிலா நதிகளிலும சிலா மலைகளிலும சிலா கடலகளிலும சிலா காடுகளிலும வஸிபபவாகள, சிலா பாலஸூரயனைபபோனறவாகள , சிலா சநதரனை ஒத்தவாகள; சிலா தாமரைததாதுககளுககு ஸமானாகள, சிலா வெணமை வாணமுளளவாகள , சிலா மேருமலையில வஸிபபவாகள.

அவர்களுக்குள சதபலி யெனற ஸேனுபதி பதினுயிரம கோடி, தாரையின தகபபனுன ஸுஷேணன பல பதினுயிரம கோடி, ருமையின பிதாவான தாரன ஆயிரம கோடி, தாமரைததாதுவைபபோனற தேஹத்தையும பாலஸூர்யனைபபோன்ற முகததையுமுடையவனும எலலா வானராகளுககும மேலானவனுமான கேஸரி பலலாயிரம , கவாகூன ஆயிரஙகோடி வானராகளுடனும , தூமரன இரண்டாயிரமகோடி கரடிகளுடனும, பனஸன மூனறுகோடி பயஙகரமான குரங்குகளுடனும, நீலன பததுகோடி ஸைனயங்களுடனும , தங்கமலையைபபோனற கவயன் ஐநதுகோடி ஸேனைகளுடனும ; தரீமுகன ஆயிரமகோடி குரஙகுக்ளுடனும , அசவினி புதராகளான மைநதனும தவிவிதனும ஆயிரங்கோடி ஸைனயங்களுடனும, கஜன மூனறு கோடி, கரடிகளுககரசனுன ஜாமபவான பததுகோடி, ருமணவா நூறு கோடி, கநதமாதனன பதது லக்ஷம கோடி, யுவராஜாவான அங்கதன் பதினுயிரம லக்ஷம கோடி, தாரன் ஐநது கோடி, இநதரஜானு பதினெரு கோடி, ரமபன பதினே ராயிரத்தறு நூறு கோடி, தூ

முகன் இரண்டு கோடி, ஹநுமான் ஆயிரம் கோடி, நளன் நூறாயிரம் கோடி, ததிமுகன் (ஸுக்ரீவனுடைய மாமன்,) சரபன், குமுதன் வஹ்னி ரமஹன் என்றவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பத்து கோடி, இன்னும் மற்ற சேனைத்தலைவர்கள் அநேகமாயிரம் கோடி ஸேனைகளுடன் வந்தார்கள். அவர்களை எண்ணுவது ஸாத்யமில்லை.

லோகத்திலுள்ள ஸகல வானரர்களும் நினைத்த ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு தாவிக் குதித்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டு, மேகங்கள் ஸூர்யமண்டலத்தைச் சூழுவதுபோல் ஸுக்ரீவனைச் சூழ்ந்து ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்து நின்றார்கள். பிறகு அவர்கள் வஸ்த்ரங்களை அரையில் கட்டிக்கொண்டு கைகூப்பி வணங்கி ஸுக்ரீவனுக்குத் தங்களுடைய பெயர்களைத் தெரிவித்தார்கள். சிலர் அவனுடைய ஸமீபத்தில் வந்துநின்றார்கள். பிறகு ஸுக்ரீவன் அந்த வானரச்ரேஷ்டர்களை ராமனுக்கு வணக்கத்துடன் தெரிவித்து, தன் ஸேனாபதிகளை நோக்கி "ஸைன்யங்கள் மலைகளிலும் காட்டாறுகளிலும் ஸுகமாக வஸிக்கும்படி செய்யுங்கள். நன்றாகத் தெரிந்தவன் எல்லா ஸைன்யங்களிலும் எவர் வந்திருக்கிறார்களென்றும் எவர் வரவில்லையென்றும் பரிசோதித்து எனக்குத் தெரிவிக்கட்டு"மென்று ஆக்ஞாபித்தான்.

ஸர்க்கம். 40.

வடக்கில் தேட அனுப்பினது

பிறகு ஸுக்ரீவன் தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறினதால் ஸந்தோஷமடைந்து, ராமனைப் பார்த்து, "ஸ்வாமி! என் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட ஸகல வானரர்களும் வந்துவிட்டார்கள். அவர்களைத் தகுந்த இடங்களில் இறக்கியிருக்கிறேன். அவர்கள் வீர்யத்தில் தைத்யர்களுக்கும் தானவர்களுக்கும் ஸமமானவர்கள், கீர்த்திபெற்றவர்கள், ச்ரமத்தை அறியாதவர்கள், விடாமுயற்சியுள்ளவர்கள், பூமி ஆகாசம் வனங்கள் பர்வதங்கள் ஸமுத்ரங்கள் முதலியவைகளில் தடையில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கக் கூடியவர்கள். எல்லோரும் தங்களுடைய ஆக்ஞையை எதிர்பார்த்திருப்பவர்கள். தங்களுடைய ஹிதத்தையே ப்ரார்த்திக்கிறவர்கள். தங்களுடைய உத்தேசத்தை நிறைவேற்றக்கூடியவர்கள். இவர்களைக்கொண்டு இந்தக் காலத்தில் எதைச் செய்வது உசிதமென்று தங்களுக்குத்

தோன்றுகிறதோ அதை உத்திரவு செய்ய பிரார்த்திக்கிறேன். இவர்கள் இன்னது செய்யவேண்டியதென்று எனக்குத் தெரியும், ஆனால் இவர்களெல்லோரும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், தங்களுடைய ஆக்ஞைக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள், எங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவான தாங்களே உத்திரவுசெய்யவேண்டு"மென்றான்.

அதைக் கேட்டு ராமன் அவனை அதிக பிரீதியுடன் ஆலிங்கனஞ்செய்து, "ஸீதை பிழைத்திருக்கிறாளா இல்லையாவென்றும், ராவணன் எங்கிருக்கிறானென்றும், இவர்கள் அறிந்துவரவேண்டியது பிறகு நாமிருவரும் ஆலோசித்து மேலே நடக்கவேண்டிய காரியங்களைச் செய்வோம் இந்த விஷயத்தில் நானாவது லக்ஷ்மணனாவது யாதொன்றையும் கட்டளையிட முடியாது இந்தக் காரியம் உன்னாலேயே நடக்கவேண்டியது நீயே இதற்குத் தலைவன், நீயே வானரர்களுக்கு பிரபு, இந்த விஷயத்தில் செய்யவேண்டியதை நீயே கட்டளையிடு, அது உனக்கே நன்றாய்த் தெரியும். நீ எனக்குத் தோழன், பெரியோர்களால் நன்றாய்ப் பழக்கப்பட்டவன், பராக்கிரமசாலி, புத்திமான், கால தேசங்களை அறிந்தவன், எங்களுடைய க்ஷேமத்தைக் கோரினவன், இதுவரையில் அநேக முக்ய காரியங்களைச் செய்து முடித்தவன், புருஷார்த்தங்களை உன்னைப்போல அறிந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை" யென்றார்.

பிறகு ஸுக்ரீவன் விநதனென்ற சேனாபதியை அழைத்து "சந்திர ஸூர்யர்களுடைய அம்சமான வானரர்களுடன் நீ கிழக்கு திக்கில் தேடவேண்டும் காலதேசங்களுக்குத் தகுந்தபடி நடந்துகொண்டு அங்குள்ள பர்வதங்களிலும் வனங்களிலும் நதிகளிலும் ஸீதையையும் ராவணன் இருக்குமிடத்தையும் தேடிக் கண்டுபிடியுங்கள் பாகீரதி, ஸரயு, கௌசிகி, காளிந்தி, யமுனையென்ற நதிகளிலும், யாமுனமென்ற மலையிலும், ஸரஸ்வதி, ஸிந்து, சோணையென்ற நதிகளிலும், மஹீ, காலமஹீ, ப்ரஹ்மமாலம், விதேஹம், மாளவம், காசீ, கோஸலம், மாகதம், புண்ட்ரம், வங்கம் முதலிய தேசங்களிலும், கோசகாரர்களென்ற அரசர்களின் பட்டணத்திலும், வெள்ளியுண்டாகும் தேசங்களிலும் தேடவேண்டியது.

பிறகு கிழக்கு ஸமுத்ரத்தைச் சேர்ந்து அதிலுள்ள மலைகளிலும் பட்டணங்களிலும் மந்தர பர்வதத்தின் சிகரங்களிலும் தேடுங்கள் அவ்விடங்களில் காதில்லாதவர்களும் உதட்டிலே காதையுடையவர்களும் இரும்பைப்போல கறுத்துக் கெட்டியான முகத்தையுடையவர்களும், ஒற்றைக் காலுடன் அதிவேகமாகச் செல்லுகிறவர்களும்

பலசாலிகளும் அழியாத வம்சத்தையுடையவர்களும் நரமாம்ஸத்தைப் புஜிக்கிறவர்களுமான கிராதர்களும், தங்க நிறமுள்ள அழகான தேஹங்களையும் காதில் நீண்ட மயிர்களையுமுடையவர்களாய் மீனைப் பச்சையாய்ப் புஜிக்கும் தவீபங்களில் வஸிக்கும் கிராதகர்களும், புலியின் முகத்தையும் மனுஷ்ய சரீரத்தையுமுடையவர்களாய் ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் கோரமான ஜந்துக்களும் அங்கே உண்டு. இவைகளில் சில தீவுகளுக்கு மலைகளின் வழியாகப் போகவேண்டும். சில தீவுகளுக்கு ஆகாச மார்க்கமாகப் போகவேண்டும் சில விடங்களுக்குத் தெப்பங்களில் போகவேண்டும் எங்கும் ஜாக்ரதையாகத் தேடுங்கள். அநேக ரத்னங்கள் நிறைந்த யவமென்ற தவீபம் ஒன்றுண்டு. அது ஏழு ராஜ்யங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குப் பக்கத்திலுள்ள ஸுவர்ணரூப்யகமென்ற தீவில் தங்கச் சுரங்கங்களுண்டு. (தற்காலத்தில் ஜாவா ஸுபார்ணரேகாவென்று பூகோளப் படங்களில் காணப்படும் தீவுகளுக்கும் இவைகளுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டோ). யவதவீபத்திற்கப்பால் சிசிரமென்ற ஒருமலை ஆகாசத்தை அளாவிக் கொண்டு தேவதானவர்களால் கொண்டாடப்படுகிறது.

இப்படி ஜம்பூதவீபத்தையும் அதைச் சூழ்ந்த உப்புக் கடலையும் தாண்டி பலக்ஷதவீபத்திற்குப் போகவேண்டும். அங்கே ஸமுத்ரக் கரையில் சோணுவென்ற ஒரு ஆறு காணப்படும். அதின் ஜலம் சிவந்து ஆழமாகவும் வெகுவேகமாகவும் ஓடும். அதில் இறங்கும் துறைகளிலும் பக்கத்திலுள்ள காடுகளிலும் ராவணனையும் ஸீதையையும் தேடுங்கள் அங்கே மலைகளிலிருந்து ஓடும் பல அழகிய ஆறுகளும் கரைகளில் தோட்டங்களுமுண்டு அங்கே மலைப்பிளப்புகளிலும் காடுகளிலும் தாழ்வரைகளிலும் ஜாக்ரதையாகத் தேடுங்கள்.

அதற்கப்பால் இக்ஷு ஸமுத்ரத்தில் பல பயங்கரமான தீவுகளுண்டு அந்தக் கடலில் எப்பொழுதும் பெருங்காற்றால் அலைகள் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் அங்கே பல அஸுரர்கள் வெகு காலம் ஆஹாரமின்றிப் பசி மிகுந்து, ப்ராணிகளை நிழலால் பிடித்துத் தின்கிறார்கள். இது ப்ரஹ்மாவின் கட்டளை. மஹாநாகங்களால் நிறைந்து கறுத்த மேகத்தைப்போலிருக்கும். அந்தப் பெருங்கடலை நிழலைப் பிடிக்கிறவர்களிடத்தில் அகப்படாமல் நீங்கள் உபாயத்தால் தாண்டி,

சால்மலிதவீபத்திற்குப் போங்கள்; அங்கே ஓர் இலவமரம் ஆகாசத்தை அளாவிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் அந்த தவீபத்

திற்குச் சால்மலியென்று பெயர். கைலாஸ சிகரத்தைப் போன்ற ஓர் பெரிய மாளிகை, அங்கே விசவகாமாவால் கருடனுக்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது அதறகப்பால் சிவந்த ஜலத்தையுடைய லோஹிதமென்ற பயங்கரமான கடலுண்டு. இதையே ஸுரா ஸமுத்ரமென்றும் சொலவதுணடு அஙகே மலைகளைப்போன்ற தேஹத்துடன மலைகளிலிருந்து தொஙகிககொண்டு, மந்தேஹரென்ற பயஙகரமான ராக்ஷஸாகள வஸிககிறாாகள. ஸூர்யோதயத்தில் அவாகள ஸூர்யனுடன யுத்தஞ்செயகிறாாகள, அபபொழுது ப்ரஹமஞானிகள காயத்ரீமந்த்ரத்தால ஜபித்துககொடுககும அாகயஙகளால அவாகள அடிபபட்டு, ஜலத்தில விழுந்து ஸூர்ய கிரணஙகளால கொளுத்தப படுகிறாாகள. அஸதமித்தபிறகு வரவரப பலம அதிகரித்து மறுபடியும மலைகளில ஏறித தொங்குகிறாாகள

பிறகு நெய ஸமுத்ரத்தையும குசத்வீபத்தையும, தயிர ஸமுத்ரத்தையும கரௌஞ்ச த்வீபத்தையும ஜாகரதையாய்த தேடி அபபால வெளுத்த மேகத்தைபபோன்ற பாறகடலைக காணபீாகள. அதில முத்துமாலைகளைபபோன்ற அலைகள பெரும சபதத்துடன ஒருவரையும போகவொட்டாது அதின நடுவில ரிஷபமென்ற ஒரு மலை திவ்ய பரிமளஙகளாலும வெள்ளியைபபோன்ற புஷ்பங்களாலும விளஙகுகிறது அதில ஸுதாசனமென்று ஓா ஏரி தஙகத் தாதுககளுள்ள வெள்ளித தாமரைகளுடன காணப்படும். தேவ யக்ஷ கின்னர சாரண கணங்கள அபஸரஸகளுடன விளையாடவருவாாகள.

அதறகப்பாலுள்ள புஷ்கர த்வீபத்தைத தாண்டி, சுத்தஜல ஸமுத்ரத்தைக் காண்பீாகள். அஙகே ஔாவ மஹாஷியின கோரமான தேஜஸ குதிரை முகத்துடன விளங்குகிறது அந்தப படவாமுகாக்னியால ப்ரளயத்தில ஸகல ஜலமும எரிககபபடுகிறது அந்த ஸமுத்ரத்திலுள்ள ஜந்துககள மஹாபலமுள்ளவைகளாலும அந்த அக்னியைக கண்டு பயந்து, கூசசலிடுகின்றன

அந்த ஸமுத்ரத்திறகு அககரையில பதினமூன்று யோஜனைக்களுககப்பால ஜாதரூபசிலமென்ற தஙகமலையுணடு. அதனமேல இந்த பூமியைத் தாங்கும அனந்தனென்ற மஹாநாகம ஆயிரம தலைகளுடன காணபபடுவாா. அவா சந்த்ரனைபபோன்ற தேஹகாந்தியையும தாமரையைபபோன்ற நேத்ரஙகளையுமுடையவராய, நீல வஸத்ரத்தால அலஙகரிககபபட்டு விளஙகுகிறாா. ஸகல ப்ராணிகளும அந்த ஆதிசேஷ பகவானைக கொணடாடுகிறாாகள. அந்த மலையின உச்சி

யில் அவருடைய தங்கப் பனை மரக்கொடி மூன்று கிளைகளுடன் அழகிய மேடையில் ப்ரகாசிக்கிறது. அது கிழக்திசைக்கு எல்லையாகத் தேவதைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதற்கப்பால் தங்கமயமான உதயகிரி காணப்படும். அதன் சிகரம் நூறு யோஜனை உயரமுள்ளதாக அழகிய மேடைகளுடன் ஸூர்யனைப் போல ப்ரகாசித்துக்கொண்டு அநேக தங்க மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தங்கமயமாக விளங்குகிறது. அங்கே ஒரு யோஜனை அகலமும் பத்து யோஜனை உயரமுமுள்ள ஸெளமனஸமென்ற தங்கச் சிகரமுண்டு. முன்பு மஹாவிஷ்ணு த்ரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்தபொழுது பூமிக்குக் கிழக்கெல்லையாக இந்தச் சிகரத்தில் ஒரு அடியையும் மேற்கெல்லையாக ஸ்வர்ணமேருவென்ற மலைச்சிகரத்தில் ஓரடியையும் வைத்தார். ஸூர்யன் ஒவ்வொரு நாளும் ஜம்பூ த்வீபத்திற்கு வடபுறத்தைச் சுற்றி வரும்பொழுது ஸெளமனஸமென்ற சிகரத்தில் தங்கி, அப்பொழுது மேருவிற்குத் தெற்கிலுள்ளவர்களால் காணப்படுகிறார். அங்கே வைகானஸரென்றும் வாலகில்யரென்றும் சில மஹர்ஷிகள் ஸூர்ய காந்தியுடன் எப்பொழுதும் தபஸ்செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உதயகிரியின் பக்கத்தில் ஸுதர்சனமென்ற த்வீபமுண்டு. எவனுடைய தேஜஸால் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் பதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் சக்தியுண்டாகிறதோ அந்த ஸூர்யனுடைய தேஜஸ் இந்த த்வீபத்தில் விசேஷமாக ப்ரகாசிக்கிறது. அங்குள்ள மலைகளிலும் வனங்களிலும் காடுகளிலும் குகைகளிலும் ஆறுகளிலும் ராவணனையும் ஸீதையையும் தேடுங்கள். ஸூர்யகிரணமும் உதயகிரியின் காந்தியும் சேர்ந்து கிழக்கில் சிவப்பாகத் தோன்றுகிறபடியால், காலை ஸந்தியையென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த உதயகிரி பூமிக்கும் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் த்வாரமாகவும், ஸூர்யனுடைய ஸஞ்சாரத்திற்கு ஆரம்ப ஸ்தானமாகவும் ப்ரஹ்மாவால் முன்பு ஏற்படுத்தப்பட்டபடியால் கிழக்குத் திசையென்று பெயருண்டாயிற்று. இதுவரையிலும் சொல்லிவந்த இடங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் ராவணனையும் ஸீதையையும் வெகு ஜாக்ரதையாகத் தேடுங்கள். வானரர்கள் செல்லக்கூடிய எல்லை இதே. இதற்கப்பால் தேவதைகள் ஸஞ்சரிக்குமிடம் ஆரம்பிக்கிறது. அங்கே ஸூர்ய சந்த்ரர்களின் ப்ரகாசமில்லை, க்ராமம் நகரம் தேசமென்ற பிரிவுகளின்றி ஒரே இருட்டால் மூடப்பட்டிருக்கும். அதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நீங்கள் உதயகிரி வரையில் போய் ஸீதையையும் ராவணனிருக்குமிடத்தையும் தேடிக் கண்டுபிடித்து ஒரு மாஸத்திற்குள் இங்கே வந்து சேரவேண்டும். தவறினால் விசாரணையில்லாமல் கொல்வேன்.

இந்த்ரனுக்கு ப்ரியமான திசையில் நான் சொன்னவிடங்களி லும் மற்றவைகளிலும் நன்றாகத் தேடிக் காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு வந்து சேருங்கள். பிறகு நீங்கள் உள்ள வரையில் ஸகல ஸுகங்களையும் அநுபவிக்கலா” மென்று கட்டளையிட்டான்.

ஸர்க்கம் 41.

தெற்கில் தேட அனுப்பினது.

பிறகு அக்னி குமாரனான நீலனையும் வாயுபுத்ரனான ஹநுமானை யும் ப்ரஹ்மபுத்ரனான ஜாம்பவானையும், ஸுஹோத்ரன் சாரரி சரகுல் மன் கஜன் கவாக்ஷன் கவயன் ஸுஷேணன் (தாரையின் தகப்பன் லல) ரிஷபன் மைந்தன் த்விவிதன் விஜயன் கந்தமாதனன் உல்காமு கன் அஸங்கன் (அக்னிபுத்ரர்கள்) அங்கதன் முதலிய வானர வீரர் களையும் பார்த்து ஸுக்ரீவன் “நீங்கள் வெகுவேகமாகச் செல்லும் பெரிய ஸைன்யத்துடன் தெற்குத் திசையில் போய்த் தேடுங்கள். பல சிகரங்களுடனும் காடு செடி புதர்களுடனும் விளங்கும் விந்த்ய மலையையும், கொடிய கருநாகங்கள் நிறைந்த நாமதையென்ற ஆழ மான நதியையும், கோதாவரி க்ருஷ்ணவேணி வரதா மேகலை உத்கலை யென்ற நதிகளையும், தசார்ண தேசத்திலுள்ள நகரங்களையும், அசவ வந்தி அவந்தி விதர்ப்பம் ரிஷிகம் மாஹிஷகம் வங்கம் களிங்கம் கௌசிகம் தண்டகாரண்யம் ஆந்த்ரம் புண்ட்ரம் சோளம் பாண்ட்யம் கேரளம் முதலிய தேசங்களையும் வெகு ஜாக்ரதையாய்த் தேடுங்கள். பிறகு அயோமுகமென்று ஓர் மலை தோன்றும். அது பல தாதுக்களா லும் விசித்ரமான சிகரங்களாலும் சந்தனக்காடுகளாலும் விளங்குகி றது. பிறகு தெளிந்த ஜலத்துடன் விளங்கும் காவேரியென்ற புண்யநதி காணப்படும். அங்கே அப்ஸரஸ்கள் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிப்பார் கள். மலய பர்வதத்தின் சிகரத்தில் தேஜஸால் ஸூர்யனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அகஸ்த்ய மஹாருஷியைக் காண்பீர்கள். பிறகு அவரை நமஸ்கரித்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு முதலைகள் நிறைந்த தாம் ரபர்ணிநதியைத் தாண்டவேண்டும் விசித்ரமான பரிமளங்களைப் பூசிக்கொண்டு தன் நாயகனைச் சேரப்போகும் யௌவன ஸ்த்ரீயைப் போல இந்த நதிக்கரைகளில் சந்தனக்காடுகளால் பரிமளம் நிறை ந்து ஸமுத்ர ராஜனைச் சேருகிறது. பிறகு முத்து நவரத்னங்கள் முதலிய விலையுயர்ந்த பதார்த்தங்களுக்கு இருப்பிடமான பாண்ட்ய

ராஜாக்களின் தங்கமயமான ராஜதானி தோன்றும் பிறகு ஸமுத்ரக் கரை சேர்ந்து, மஹேந்த்ர மலையைக் காண்பீர்கள். அகஸ்த்ய மஹரிஷி பின்வரும் காரியங்களை உத்தேசித்து அதை ஸமுத்ரத்தில் வைத்தார் அது பல காடுகளுடன் தங்கமயமாகத் தேவ யக்ஷ வித்த சாரண அப்ஸரஸ ரிஷிகணங்களால் எப்பொழுதும் நிறைந்திருக்கும். பர்வகாலங்களில் ஸமுத்ர ஸ்நானம் செய்யத் தேவேந்த்ரன் அந்தப் புண்யதீர்த்தத்திற்கு வருவான்.

அதற்கு நூறு யோஜனைக்கப்பால் மனுஷ்யர்கள் போகமுடியாத லங்கைத் தீவு காணப்படும் அங்கே ஸீதையை வெகு ஜாக்ரதையாய்த் தேடவேண்டியது துராத்மாவான ராவணனென்ற நமது சத்ருவின் ராஜதானி அது தான். அவன் தேவேந்த்ரனுக்கு ஸமமான காந்தியுடன் ராக்ஷஸாதிபதியாய் அங்கே விளங்குகிறான். அந்தத் தெற்கு ஸமுத்ரத்தில் அங்காரகாவென்ற ஓர் ராக்ஷஸியிருக்கிறாள் அவள் ப்ராணிகளின் நிழலைப் பிடித்து அவர்களைக் கொன்று தின்கிறாள் ஆகையால் அங்கே ஜாக்ரதையாய்ச் செல்லுங்கள் இவ்விடங்களைப்பற்றி எனக்குள்ள ஸம்சயங்கள் நீங்கும்படி அவைகளை நன்றாய்த் தேடுங்கள்

அதற்குத் தெற்கில் நூறு யோஜனை தூரத்தில் புஷ்பிதகமென்ற ஒரு மலையுண்டு. அது தேவகணங்கள் ஸஞ்சரிக்குமிடம். பல சிகரங்களுடன் ஆகாசத்தை அளாவிக்கொண்டு சந்த்ர ஸூர்யர்களைப்போல் ப்ரகாசிக்கிறது அதில் தங்கமயமான ஒரு சிகரம் ஸூர்யனுக்குத் தங்குமிடம். வெள்ளிமயமான மற்றொரு சிகரம் சந்த்ரனுக்குத் தங்குமிடம் நன்றியற்றவர்களும் கொடியவர்களும் நாஸ்திகர்களும் அதைக் காணமுடியாது. அதை நமஸ்கரித்துப் பூஜித்து உள்ளே ஜாக்ரதையாகத் தேடுங்கள், அதற்கப்பால் பதினைந்து யோசனை தூரத்தில் ஸூர்யவானென்ற மலை தோன்றும் அங்கே போகும் வழி வெகு கஷ்டமானது. அதற்கப்பால் வைத்யுதமென்ற மலை எக்காலத்திலும் எவ்வித புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் விளங்குகிறது அங்குள்ள உத்தமமான வேர்களையும் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் தின்று, அம்ருதம்போன்ற தேனைக் குடித்து அப்புறம் போனால் குஞ்ஜரமென்ற அழகான மலை தோன்றும். அங்கே ஒரு யோசனை அகலமும் பத்து யோசனை நீளமுமுள்ள ஒரு ஆச்ரமத்தை அகஸ்த்ய மஹாரிஷிக்கு விச்வகர்மா அமைத்திருக்கிறான். அது தங்கமயமாய்ப் பல ரத்னங்களால் விளங்குகிறது. அந்த மலையில் போகவதியென்ற மஹாநாகங்களுடைய ராஜதானி

விளங்குகிறது. அது விசாலமான அரண்களாலும கூாமையான பலலுகளையும கொடிய விஷத்தையுமுடைய கோரமான ஸாபபஙக ளாலும காககபபடுகிறது அஙகே வாஸுகியென்ற ஸாபபராஜன வஸிககிறா அதறகு ஸமீபததிலுளள பல தேசஙகள ரஹஸயமா யிருககின்றன அஙகே ஜாககரதையுடன தேடுஙகள

அதறகபபால ரிஷபமென்ற மலை காளையின ரூபததுடன தோன றும அதில பல ரதனஙகளும, கோரோசனை தாமரையிதழ குஙகுமம பசசிலை மரததிலை, அகனி முதலியவைகளின நிறததையுடைய பல வித சநதனஙகளுமுணடாகின்றன. நீஙகள அவைகளைப பாாதது ஆசைகொணடு தொடககூடாது ரோஹிதாகளென்ற கோரமான கநதாவாகள அவைகளுககு காவல சைலூஷன கராமிணி சிகருசப் ரன பபருவென்று ஸூாய தேஜஸுளள ஐநது தலைவாகள அவா களுககுணடு மஹா புணயவானகளும ஸூாய சநதர அகனிகளைப போன்ற தேஜஸுடன அஙகே வஸிககிறாகள ஸ்வாககததை அடைநதவாகளும அஙகேயிருபபதுணடு.

அதறகபபால உஙகளால போகமுடியாது பயஙகரமான பிதரு லோகமும கோரமான இருளால சூழபபடட யமனுடைய ராஜதானியு மிருககின்றன நீஙகள அதுவரையில போயத தேடமுடியும இதுவரையில நான சொன்னவிடஙகளையும இன்னும அஙகே காணப படும மறறவிடஙகளையும ஜாககரதையாயத தேடி ஜானகியைக கணடு பிடிககவேணடும எவன ஒரு மாஸததிறகுள ஸீதையைக் கண் டேனென்ற ஸமாசாரததை என்னிடததில வநது சொலலுகிறானோ அவன எனககு ஸமமான போகஙகளையும ஐசவாயஙகளையும அனுப விததுககொணடு ஸுகமாகக காலஙகழிபபான அவன உயிரைக காடடிலும எனககு பரியமானவன. அவனைவிட எனககு பரியமான வனிலலை அவன எவவளவு குறறஙகளைச செயதாலும அருமை மையான பநதுவைபபோல நடததுவேன. நீஙகள அளவறற பராககரமமுளளவாகள உததம குணஙகளால அலஙகரிககபபடட குலஙகளில பிறநதவாகள ஆகையால ஜானகியைத தேடிககணடு பிடிகக ஸகல பரயதனஙகளையும குறைவிலலாமல செயயவேணடு” மென்று கூடடளையிடடான.

ஸர்க்கம 42.

மேற்கில் தேட அனுப்பினது.

பிறகு தாரையின தகபபனும தன மாமனுமான ஸுஷேணனை வணஙகிக கைகூபபி "மரீசிபுதரரான வானரசரேஷட! இநதர னைபபோலும கருடனைப போலும நீ தேஜஸை உடையவா உத்தம புததியாலும பராகரமததாலும அலஙகரிக்கபப டவா. மறற மரீசி புதராகளுடனும ரிஷிகுமாராகளான வானாகளுடனும புறபபட்டு இரணடு லக்ஷம ஸைனயங்களுடனும மேறகில ஸீதையைத தேட வேண்டும. ஸுராஷ்டரம பாஹ்லிகம மயூரம பீமம முதலிய தேசங்களையும, ஜனங்கள நிறைநத விசாலமான நகரங்களையும நாட்டுபபுறங்களையும, தாழை முதலிய அபூரவ புஷ்பஙகளால வாஸனை வீசும காடுகளையும பாாபபீாகள. மேலும மேறகில் ஓடும புண்ய நதிகளையும தபஸ்விகள வஸிககும மலைகளையும காடுகளையும வனங் களையும, ஜலம மரம செடி கொடிகளில்லாத பாலைவனத்தையும; உயர்நத தனிபபாறைகளையும, மலைகளால சூழபபட்டு போகமுடி யாத பரதேசங்களையும நனறுகப பரிசோதிததுப் பாருங்கள். அதற் கபபால பயஙகரமான ஜநதுககளாலும மலைபோனற அலைகளாலும் விளஙகும மேறகுக கடல காணபபடும அங்கே தாழைக காடுகளி லும பசசிலைக காடுகளிலும தெனனநதோபபுகளிலும ஸநதோஷமா கது திரிநது ஸீதையையும ராவணனையும தேடுஙகள ஸமுதரக் கரையிலுள்ள மலைகளிலும காடுகளிலும, முரசீபட்டணம ஜடீபுரம அவநதிபுரம, அங்கலோபையெனற நகரங்களிலும அடாநத மரங களுள்ள அலக்ஷிதமெனற வனததிலும இனனும பறபல ராஜ்யங களிலும விசாலமான படடினஙகளிலும தேடுங்கள ஸிநது நதி ஸமுதரததில விழுமிடததில ஹேமகிரியெனற மலை பல சிக ரங்களுடன விளங்குகிறது. இறகைகளையுடைய ஸிமஹஙகள் அங்கே வஸிககினறன அவை திமிதிமிஙகலம யானை முதலிய பெரிய ஜநதுககளையும எடுததுக்கொண்டு பெரிய மலைகளிலுள்ள தங்களு டைய கூடுகளுக்குப போகினறன ஜனஙகள நிறைநத அநத விசால மான தேசததிலுள்ள யானைகள மதததால மேகஙகளைபபோல கர்ஜி தததுககொணடு மலைச சிகரங்களிலுள்ள அநத ஸிமஹஙகளின் குஹை கக்கு ஸமீபததில பயமில்லாமல திரிகினறன நீஙகள ஸூக்ஷ்மமான

ரூபங்களுடன் தங்கமயமான அந்த உன்னத சிகரத்தில் ஜாக்ரதையாகத் தேடவேண்டும். அதற்கப்பால் பாரிபாத்ரமென்ற மஹாபர்வதத்தின் தங்கச்சிகரம் நூறுயோசனைவிஸ்தீரணமுள்ளதாகக்காணப்படும். அங்கே இருபத்து நான்கு கோடி கந்தர்வர்கள், நினைத்த ரூபங்களைத் தரிக்கக்கூடியவர்களாக வஸிக்கிறார்கள். அந்த மஹாபலசாலிகள் அவைகளை வெகுஜாக்ரதையாகக்காக்கிறபடியால் அங்கிருக்கும் பழங்களையாவது மற்றப் பொருள்களையாவது நீங்கள் தொடக்கூடாது. அவர்கள் விவேகமுள்ளவர்கள். அக்னியின் காந்தியுள்ளவர்கள், ஆனாலும் நீங்கள் அவர்களைக் கண்டு பயப்படாமல் ஸீதையைத் தேடுங்கள்.

அதற்கப்பால் வைடூர்ய நிறமுள்ள வைடூர்யமென்ற ஒரு மலை நூறு யோசனை விஸ்தாரத்துடன் தோன்றும். அங்குள்ள குகைகளில் நன்றாகத் தேடவேண்டும். பிறகு ஸமுத்ரத்தின் நான்காவது பாகத்தில் சக்ரவானென்ற மலை தோன்றும். ஆயிரம் முனைகளையுடைய சக்ரத்தை விசுவகர்மா அங்கே ஸ்ருஷ்டித்து விஷ்ணுவிற்குக் கொடுத்தான். அவர் முன்பு ஒரு காலத்தில் தேவாஸுர யுத்தத்தில் புருஷோத்தமனென்று அவதரித்தார் ஹயக்ரீவனென்ற தானவனைக் கொன்று அவனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட சக்ரத்தையும் பஞ்சஜனமென்ற அஸுரனைக் கொன்று அவனுடைய எலும்பால் செய்யப்பட்ட பாஞ்சஜன்யமென்ற சங்கத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தார். அந்த மலையின் குகைகளிலும் தாழ்வரைகளிலும் ஸீதையையும் ராவணனையும் ஜாக்ரதையாகத் தேடுங்கள். அதற்கு அறுபதாயிரம் யோசனைகளுக்கப்பால் தங்கச் சிகரங்களுள்ள வராஹபர்வதம் தோன்றும். அங்கே ப்ராக்ஜ்யோதிஷமென்ற நகரத்தில் நரகனென்ற கொடிய அஸுரன் வஸிக்கிறான். அங்கேயும் நன்றாகத் தேடுங்கள். அதற்கப்பால் தங்கக் குகைகளுள்ள மேகவானென்ற மலையுண்டு. அந்தத் தங்கமலையில் வஸிக்கும் கரடி முதலிய மிருகங்கள் தங்கள் கர்ஜனையால் மலைகளிலிருந்து எதிரொளியுண்டாவதைக் கேட்டுக் கொழுப்படைந்து அதிகமாகக் கர்ஜிக்கின்றன. தேவதைகள் இந்திரனைத் தங்களுக்கு அரசனாக அங்கே அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அதற்கப்பால் அறுபதாயிரம் தங்க மலைகளைக் காண்பீர்கள். அவை பாலஸூர்யனைப்போல் தங்கமரங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் ப்ரகாசிக்கும்.

அந்தச் சிகரங்களுக்கு நடுவில் ஸாவர்ணிமேருவென்ற ஒருமலை மற்றவைகளுக்கு அரசனைப்போல் விளங்குகின்றது. அது ஸூர்ய

னைக் குறித்து கடுந்தபஸ் செய்து, "உன்மேல் ஒரு பகலும் இரவும் வஸிக்கும் ஜந்துக்களெல்லாம் தங்கமயமாவார்கள்" என்ற வரத்தை அடைந்தது. மேலும் தேவகணங்களும் மருத்துக்களும் வஸுக்களும் ஸாயங்காலத்தில் அந்த மலைக்கு வந்து, ஸூர்யனை உபாஸிக்கிறார்கள் ஆதித்யன் அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு ப்ராணிகளுடைய கண்களுக்குத் தெரியாமல் அஸ்தகிரியை அடைகிறார். அஸ்தகிரி அங்கிருந்து பதினாயிரம் யோஜனை தூரத்திலிருந்தாலும் ஸூர்யன் அதை அரை முஹூர்த்தத்தில் தாண்டிச் செல்லுகிறார் அந்த மலையின் சிகரத்தில் ஒரு பொன்மயமான பட்டணம், பொன்மயமான பசு பக்ஷி முதலியவைகளையுடையதாய் நானு விருக்ஷங்களுடன் விச்வகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது அது பாசத்தைத் தரிக்கும் வருணனென்ற திக்பாலனுடைய ராஜதானி. ஸாவர்ணி மேருவுக்கும் அஸ்தகிரிக்கும் நடுவில் ஓர் தங்கமயமான பனைமரம், பத்துக்கிளைகளுடன் விசித்ரமான மேடையால் சூழப்பட்டு வெகு உன்னதமாய் விளங்குகிறது அங்குள்ள ஏரிகளிலும் ஆறுகளிலும் குஹைகளிலும் ஜாக்ரதையாகத் தேடுங்கள். அந்த மலையில் மேருஸாவர்ணியென்ற மஹாத்மா வஸிக்கிறார் இனி வரும் மன்வந்தரத்தில் அவர் மனுவாக விருப்பார் ப்ரஹ்மாவிற்கு ஸமமானவர், தேஜஸால் ஸூர்யனைப் போல விளங்குகிறார் அவரை ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்கவேண்டியது இதுவரையிலுமே ஸூர்யன் ஒவ்வொரு தினமும் தன் கிரணங்களால் இருளைப் போக்கி வெளிச்சத்தைக் கொடுத்து அஸ்தகிரியில் மறைகிறான். இதற்கப்பால் வானரர்கள் செல்லமுடியாது அங்கே ஸூர்ய ப்ரகாசமில்லை, நாடு நகரமென்ற பிரிவுகளில்லை. இதுவரையில்தான் எனக்குத் தெரியும்.

நீங்கள் அஸ்தகிரி வரையில் சென்று, ஸீதையையும் ராவணனிருக்குமிடத்தையும் கண்டு பிடித்து, ஒரு மாஸத்திற்குள் வந்து சேரவேண்டியது, தவறினால் கொல்லப்படுவீர்கள் எனக்கு மாமனும் மஹா வீரனுமான ஸுஷேணரை உங்களுடன் அனுப்பியிருக்கிறேன். நீங்கள் அவருடைய ஆக்ஞைப்படி நடக்கவேண்டியது. அவர் என்னால் பூஜிக்கப் படுகிறவர், மஹா பலவான், மஹானுபாவர், நீங்களும் பராக்ரமசாலிகள். இவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு மேற்குத் திக்கில் ஒவ்வோரிடத்திலும் ஜாக்ரதையாய்த் தேடுங்கள். நீங்கள் ஜானகியைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து வந்தால், ரகுநாதன் நமக்குச் செய்த பரம உபகாரத்திற்கு ஒருவாறு பதில்செய்தவர்களா

வோம். அதைவிட நாம் செய்யும் கார்யம் வேறில்லை; அதைப் போன்ற பாக்யம் நமக்குக் கிடைப்பதரிது, பிறகு நாம் செய்யவேண்டியதொன்றுமில்லை. நான் உங்களுக்குச் சொன்ன விஷயங்களைத் தவிர தேச காலங்களுக்குத் தகுந்தபடி யோசித்து நடக்கவேண்டிய”தென்று ஆக்ஞாபித்தான்.

பிறகு ஸுஷேணனும் அவனைச் சேர்ந்த வானரர்களும் ஸுக்ரீவனுக்கு நமஸ்கரித்து அவனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு மேற்குத் திக்கில் தேடப் புறப்பட்டார்கள்.

ஸர்க்கம் 43.

வடக்கில் தேட அனுப்பினது.

பிறகு ஸுக்ரீவன் சதவலியென்ற வானரவீரனை அழைத்துத் தனக்கும் ராமனுக்கும் ஹிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லவாரம்பித்தான் “நீ என்னைப்போன்ற அநேகமாயிரம் வானரஸேனைகளுடனும் யமனுடைய குமாரர்களுடனும் மந்திரிகளோடும் இங்கிருந்து புறப்பட்டு ஹிமாலயமலையை அலங்காரமாகவுடைய வடக்குத்திசையில் தேடவேண்டும். நாம் இந்தக் கார்யத்தை முடித்து ரகுநாதனுக்குத் திருப்திசெய்தால் அவரிடத்தில் நாம் பெற்ற உபகாரமென்ற கடனைத் தீர்த்துப் புண்யசாலிகளாவோம். ரகுநாதன் நமக்கு அளவற்ற உபகாரம் செய்திருக்கிறாரல்லவா? நாம் அதற்கு ப்ரத்யுபகாரஞ் செய்தால் மாத்ரம் நமது ஜன்மம் கடைத்தேறும். தனக்கு உபகாரஞ் செய்யாத ஒருவன் தன்னை ப்ரார்த்தித்தவுடன் அவனுடைய கார்யத்தை முடித்துக் கொடுக்கும் புண்யாத்மாவின் ஜன்மமே ஜன்மம். நாம் முதலில் உபகாரம் பெற்றதால் அப்படிச் செய்ய வேண்டியதைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? நீங்கள் என் ஹிதத்தைக் கோருகிறவர்களானால் இப்பொழுது நான் சொன்ன விஷயத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஸீதையைக் கண்டுபிடிக்கும் வழியைத் தேடுங்கள் ராமன் ஸகல ப்ராணிகளாலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவர், புருஷோத்தமர், சத்ருக்களை நாசஞ்செய்யும் அபார சக்தி பொருந்தினவர், நம்மிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதி வைத்தவர் ஆகையால் நீங்கள் ஸகல வனங்களிலும் மலைகளிலும் ஆறுகளிலும் வெகு ஜாக்ரதையாய்த் தேடுங்கள்.

இங்கிருந்து புறப்பட்டு மலேச்சம், புளிந்தம், ஆரஸேனம், ப்ரஸ்தலம், பரதம் (இந்த்ரப்ரஸ்தம் ஹஸ்தினபுரம் முதலியவை) தக்ஷிண குரு, மத்ரகம், காம்போஜம், யவனம், சகம், ஆரட்டகம், பாஹ்லீகம், ரிஷிகம், பௌரவம், டங்கணம், சீனம், பரமசீனம், நீஹாரம். தரதம் முதலிய தேசங்களையும், ஹிமாலயபர்வதத்தையும் அதிலுள்ள ஏரிகளையும் தேவதாருவனங்களையும் ஜாக்ரதையாய்த் தேடுங்கள். பிறகு ஸோமனுடைய ஆச்ரமத்தைத் தாண்டி, தேவதைகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் கொண்டாடப்பட்ட காலம் என்ற பர்வதத்தைக் காண்பீர்கள். அங்கேயும் நன்றாய்த் தேடவேண்டியது, அங்கிருந்து ஸுதர்சனம் தேவஸகா வென்ற அழகான பர்வதங்களிலும் தேடுங்கள். அதற்கப்பால் நூறு யோஜனையில் ஆறு, ஏரி வனம் பசு பக்ஷிகள் ஒன்றுமில்லாத கோரமான பாலைவனம் தோன்றும். அதிசீக்ரத்தில் அதை ஆகாசமார்க்கமாய்த் தாண்டிக் கைலாஸமென்ற மஹாபர்வதத்தைக் காண்பீர்கள் அதில் வெளுத்த மேகத்தைப் போல் அழகான ஓர் நகரம் விச்வகர்மாவால் குபேரனுக்கு வாஸஸ்தானமாய் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது அங்கே மானஸமென்ற ஏரி, தாமரைகளாலும் ஹம்ஸம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளாலும் நிறைந்து அப்ஸரஸ்களால் கொண்டாடப்படுகிறது அங்கே யக்ஷராஜாவான குபேரன், குஹ்யகர்களென்ற தேவகணங்களுடன், ஸகல ஐச்வர்யங்களுக்கும் அதிபதியாய் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறான். சந்த்ரனைப்போல் வெளுத்த அந்தப் பர்வதத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் தேடுங்கள். பிறகு க்ரௌஞ்ச பர்வதத்தைச் சேர்ந்து, அங்கே ஸ்கந்தருடைய சக்தி ஆயுதத்தால் பிளக்கப்பட்ட ஓர் குஹையில் ப்ரவேசித்துத் தேடுங்கள். அது ஒருவராலும் ப்ரவேசிக்கமுடியாதென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் குஹையில் ஸூர்யனைப்போல் காந்தியுள்ள சில மஹர்ஷிகள் வஸிக்கிறார்கள். அவர்கள் தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறவர்கள், தேவதைகளின் ரூபத்தைத் தரித்தவர்கள் க்ரௌஞ்ச கிரியின் குஹைகளையும் சிகரங்களையும் தாழ்வரைகளையும் பிளப்புகளையும் அடிவாரங்களையும் நன்றாய்த் தேடுங்கள். பிறகு மன்மதன் தபஸ் செய்த வ்ருக்ஷங்களற்ற காமசைலம் என்ற மலையையும் மானஸமென்ற மலையையும் பரிசோதிக்கவேண்டியது. அந்த மானஸபர்வதத்தில் தேவ தானவ ராக்ஷஸர் முதலியவர்கள் ஸஞ்சரிக்கக்கூடாது அங்கே ஒவ்வோரிடத்திலும் ஜாக்ரதையாய்த் தேடவேண்டியது.

அதற்கப்பால் மைநாக பர்வதத்தில் மயனென்ற அஸுரன் தனக்கு அழகான வாஸஸ்தானத்தை ஸ்ருஷ்டித்திருக்கிறான்.

அங்கே கிம்புருஷஸ்த்ரீகள் வஸிக்கிறார்கள். அதற்கப்பால் ஸித்தர்கள் வைகானஸர்கள் வாலகில்யர்கள் முதலிய மஹா யோகிகளின் ஆசிரமங்கள் காணப்படும். அவர்கள் தபஸ் ஸித்தி அடைந்து ஸகல பாபங்களும் மற்றவர்களாக ஜ்வலிக்கிறார்கள். அவர்களை நமஸ்கரித்து, ஸீதையின் வரலாற்றையும் வணக்கமாக விசாரியுங்கள். அங்கே வைகானஸமென்ற ஒரு ஏரி தங்கத்தாமரைகளாலும் பால ஸூர்யனைப் போன்ற ஹம்ஸங்களாலும் விளங்குகிறது குபேரனுக்கு வாஹனமான ஸார்வ பௌமமென்ற திக்கஜம் பெண்யானைகளுடன் அங்கே ஸஞ்சரிக்கும். அதற்கப்பால் ஸூர்ய சந்த்ர நக்ஷத்ரங்களும் மேகங்களுமில்லாமல் எல்லையற்ற ஓர் தேசம் அங்குள்ள மஹா யோகிகளின் தேஜஸ்ஸால் எப்பொழுதும் பகல் போல ப்ரகாசிக்கிறது. அதற்கப்பால் சைலோதையென்ற நதி தோன்றும். அதின் கரைகளில் அடர்ந்த மூங்கிற்காடுகளுண்டு. அவை ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொண்டு ரிஷிகள் அந்த நதியை ஸுலபமாகத் தாண்டும் பாலமாக விருக்கிறது.

அதற்கப்பால் புண்யாத்மாக்கள் வஸிக்கும் உத்தர குருவென்ற தேசமுண்டு. அங்கே தங்கத்தாமரைகளுள்ள ஓடைகளும் இந்த்ரநீல வைடூர்ய மயமான இலைகளையுடைய நானா புஷ்பங்களால் நிறைந்த பல ஆறுகளுமுண்டு. அங்குள்ள ஏரிகள் செங்கழுநீர் முதலிய தங்கமயமான புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன. ரத்னமயமான இலைகளும் பொன்மயமான தாதுக்களையுமுடைய கருநெய்தல் புஷ்பங்களும், முத்துகளால் நிறைந்து நவமணிகள் கலந்த மணற் குன்றுகளும், எப்பொழுதும் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்க்கும் ரத்னமயமான மரங்களும் அபூர்வமான பக்ஷிகளும் காணப்படும். சில மரங்களிலிருந்து திவ்யமான கந்தங்களும் ரஸங்களும், இன்னும் வேண்டியவைகளும் பெருகும் சில விருக்ஷங்கள் விசித்ரமான ஆடைகளையும் ஸ்த்ரீ புருஷர்களுக்குத் தகுந்த சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களையும் கொடுக்கும். சில மரங்கள் விநோதமான படுக்கைகளையும் ஹாரங்களையும் கொடுக்கும். சில மரங்கள் ருசியுள்ள பக்ஷ்யங்களையும் பானங்களையும் கொடுக்கும். அங்கே மஹாதேஜஸ்ஸுள்ள கந்தர்வர்களும் கின்னரர்களும் ஸித்தர்களும் நாகர்களும் வித்யாதரர்களும் தங்கள் நாயகிகளுடன் விளையாடுகிறார்கள் எல்லோரும் புண்யசாலிகள், எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கிறவர்கள். ஸகல ஆசைகளையும் பூர்த்திசெய்தவர்கள், எப்பொழுதும் நாயகிகளை விட்டுப் பிரியாதவர்கள். அங்கே எக்காலத்திலும் பாட்டும் வாத்யங்களும் சிரிப்பும்

கேட்கப்படும் அங்கே ஸந்தோஷமில்லாதவனாவது நாயகியில்லாதவனாவது கிடையாது அவ்விடத்தில் வஸிப்பவர்களுடைய ஸுகம் முதலிய உத்தம குணங்கள் நாளுக்கு நாள் வளரும் (ராக்ஷஸர்கள் மேருமலையில் வஸிக்க முடியாததால் அங்கே தேடச் சொல்லவில்லை.)

அதற்கப்பால் வடக்கு லவண ஸமுத்ரம் தோன்றும். அங்கே ஸோமகிரி யென்ற மலையுண்டு. இந்த்ர லோகத்திற்கும் பரஹ்ம லோகத்திற்கும் போகிறவர்கள் அந்த வழியாகப் போகவேண்டியதால் அதைப் பார்த்துக்கொண்டே போவார்கள் அங்கே ராத்ரியில் ஸூர்ய காந்தியில்லாவிட்டாலும் அந்த மலையின் காந்தியால் பகல் போல ப்ரகாசிக்கும் அங்கே ஸகலப்ரபஞ்சத்தையும் சரீரமாகவுடையவரும் அனந்த கல்யாண குணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவருமான வாஸுதேவனும் ஏகாதச ருத்ராகளின் மூர்த்தியான பரமசிவனும் தேவதைகளுக்கு அதிபதியான ப்ரஹ்மாவும் ரிஷிகளால் சூழப்பட்டு வஸிக்கிறார்கள். அதற்கப்பால் நீங்கள் போக முடியாது தேவதைகளும் மற்ற யாவரும் ஸோமகிரிக்குப் போவதும் கஷ்டம் ஆகையால் அந்த மலையைத் தாசித்துத் திரும்பிவிடுங்கள் அதுவரையில் மனுஷ்யர்கள் போகத்தகும். அதற்கப்பாலுள்ள ஸமுத்ரங்களும் த்வீபங்களும் ஸூர்ய கிரணமற்றும் நாடுநகரம் முதலிய பிரிவுகளற்றும் ஒரே இருளாகவிருக்கும் அவ்விடங்களை நான் பார்த்ததுமில்லை, அவைகளைப்பற்றிக் கேட்டதுமில்லை 'நான் சொன்ன விடங்களையும் மற்றவிடங்களையும் வெகு ஜாக்ரதையாகத் தேடி ஸீதையையும் ராவணனிருக்கு மிடத்தையும் கண்டுபிடித்து வாருங்கள் அப்படிச் செய்தால் எனக்கும் ரகுவீரனுக்கும் அளவற்ற திருப்தியுண்டாகும். பிறகு நீங்களும் உங்கள் மித்ரர்களும் உங்கள் பந்துக்களும், யாதொரு கவலையுமற்று என்னால் மிகுந்த மர்யாதை பெற்று ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்வீர்க"ளென்று கட்டளையிட்டான்.

ஸர்க்கம் 44.

ராமன் ஆஞ்ஜநேயரிடத்தில் மோதிரத்தைக் கொடுத்தது.

பிறகு ஹனுமான் வானர சிரேஷ்டரென்றும் கார்யத்தை முடிக்கக் கூடியவரென்றும் மஹாபராக்ரமசாலியென்றும் ஸுக்ரீவன்

நிசசயிதது அவரைத தனியாக அழைததுப "பூமி ஆகாசம ஸ்வர்க்கம புவர்லோகம முதலிய எவவிடஙகளிலும உனககுத தடையிலலை யென்று எனககுத தெரியும அஸுராகள கநதாவாகள நாகாகள் தேவதைகள மனுஷயாகள முதலிய பராணிகளிலும எலலா லோகங்களிலும ஸமுதரஙகளிலும மலைகளிலும உனககுத தெரியாதது யாதொனறுமிலலை நடை வேகம காநதி சுறுசுறுப்பு முதலிய குணஙகளில நீ உன பிதாவான வாயுவிறகு ஸமமலலவா? தேஜஸில உனனைபபோனற பராணி வேறெனறு மிலலை ஆகையால ஸீதையைக கண்டுபிடிகக உனனையே நமபியிருககிறேன பலம புததி பராக்ரமம தேச காலங்களுக்குத தகுநதபடி நடநதுகொளவது உபாயம முதலிய உததம குணஙகள உனனிடததிலேயே விளஙகுகினறன" வென்று மெசசினன

ராமனும, "இவன நமது காரியததை முடிபபதில ஆவலோடிருககிறான. ஸுகரீவன எலலாப பொறுபபையும இவனிடததிலேயே வைததிருககிறான. இவன இநதக காரியததை முடிககக்கூடியவனெனறு எனககும தோனறுகிறது இதறகு வேண்டிய உபாயங்களையும ஸாதனஙகளையும, இதில நேரும இடையூறுகளையும அவைகளுககுப பரிஹாரஙகளையும நனறாக அறிநதிருககிறான இவன இதுவரையிலும செயத அபூரவச செயலகளாலும யஜமானனுககு இவனிடததிலுளள நமபிககையாலும நமது உததேசததை இவன முடிபபானெனபதில ஸநதேஹமிலலை" யெனறு எண்ணி, ஹனுமான புறபபடத தயாராயிருபபதைக கண்டு தன எணணஙகள நிறைவேறினதுபோல ஆனநதமடைநதார பிறகு தன பெயரால் அலஙகரிககபபடட முததிரை மோதிரததை ஸீதைககு அடையாளமாகக காடடுமபடி அவரிடததில கொடுதது "இநத அடையாளததால நீ எனனால அனுபபபபடடவனெனறு ஸீதை நிசசயமடைநது ஸநதேஹபபடாமல உனனிடததில ஸமாசாரததைச சொலலியனுபபுவாள. உன முயறசியையும பலததையும பராக்ரமததையும ஸுகரீவனுககு உனனிடததிலுள்ள நமபிககையையும பாரககுமபொழுது என காரியம நிறைவேறறுமெனறே எண்ணுகிறேன" னெனறார.

ஆஞ்ஜநேயரும அதை மஹா பகதியுடன பெறறுககொண்டு, தலைமேல கைகூபபி ரகுநாதனை வணங்கிப புறபபட ஸிததமானார். மேகஙகளறறு நிரமலமாகப பரகாசிககும ஆகாசததில சநதிரன நக்ஷத்ரங்களுடன விளங்குவதைபபோல, ஹனுமான அநத வானர ஸைனயததை அழைததுககொணடு புறபபடுமபொழுது, ராமன

"ஆஞ்ஜநேய! அளவற்ற பராக்ரமசாலி! வாயு புத்ர! நிகரற்ற உன் வீர்யத்தையும் பலத்தையுமே நம்பியிருக்கிறேன். எப்படியாவது நான் ஸீதையை அடையும்படி செய்யவேண்டியது உன் பொறுப்" பென்றார்.

ஸர்க்கம் 45.

வானரர்கள் புறப்பட்டது.

பிறகு ஸுக்ரீவன் ஸகல வானரர்களையும் பார்த்து "நான் உங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொன்னபடி நீங்கள் இந்தப் பூமண்டலத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் அதிஜாக்ரதையாகத் தேடவேண்டு" மென்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் மஹாராஜாவின் உத்திரவைத் தலையால் தாங்கி, அதைக் கொஞ்சமாவது தவறினால் கடுந் தண்டனை விதிக்கப்படுமென்று நன்றாக அறிந்து, வெட்டுக்கிளிகளைப் போல ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் ப்ரஸ்ரவண பர்வதத்தில் வஸித்துக்கொண்டு கெடுவைத்த காலத்தின் முடிவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சதவலி வடக்கிலும் விநதன் கிழக்கிலும் ஹநுமானும் தாரனும் தெற்கிலும் அங்கதனும் ஸுஷேணனும் மேற்கிலும்தேடிக்கொண்டு போனார்கள். இப்படி நான்கு திசைகளிலும் முக்யமான ஸேனைத் தலைவர்களை அனுப்பிவிட்டு ஸுக்ரீவன் ஸந்தோஷமடைந்தான். வானரர்கள் ஸுக்ரீவனுடைய வார்த்தைகளை ஞாபகத்தில் நன்றாக வைத்துக்கொண்டு "எப்படியாவது ஸீதையைக் கொண்டுவருவோம் ராவணனை நாசஞ் செய்வோ"மென்று வீரவாதம் பேசிக்கொண்டும் ஸிம்ஹநாதஞ் செய்துகொண்டும் கர்ஜித்துக் கொண்டும் தங்களுடைய பலபராக்ரமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டும் போனார்கள் நான் ஒருவனே ராவணனை யுத்தத்தில் மடிப்பேன். "அவனை ஒரு நிமிஷத்தில் தேய்த்து ஸீதையைக் கொண்டு வருவேன்." "நீங்கள் இங்கேயிருங்கள், நான் ஒருவனே போய்க் கார்யத்தை முடித்து வருகிறேன்." "ராவணன் ஸீதையைப் பாதாளத்தில் வைத்திருந்தாலும் நான் ஒருவனே போய்க் கொண்டு வருவேன்" "மரங்களை ஒடிப்பேன்," "மலைகளைப் பெயர்த்தெறிவேன்." "பூமியைப் பிளப்பேன்." நூறு யோஜனை தூரம் தாண்டு

வேன." "நூறு யோஜனைககதிகமாகத தாண்டுவேன" "பூமி ஸமுத்ரம மலைகள வனஙகள பாதாளததின நடுவு இவைகளில எஙகேயும எனககுத தடையிலலை"யெனறு இபபடி ஒவவொரு வானரனும பலததால காவமடைநது, ஸுகரீவனுககெதிரில பெருமை பேசிககொணடு புறபபடடாரகள.

ஸர்க்கம் 46.

ஸுக்ரீவன் பூமண்டலத்தைச் சுற்றினது.

அவாகள போன பிறகு ராமன ஸுக்ரீவனைப் பாாதது, "இப்பூமண்டலததின வரலாறு உனககு எபபடித தெரியு"மெனறார். ஸுக்ரீவன "ஸ்வாமி! முனபு எருமையின ரூபந தரிததுவநத துநதுபியெனற அஸுரனை வாலி ஜயிதது மலய பாவததைநோககித துரததிககொணடு போகையில அவன அநத மலைககுஹையில புகுநதான. உடனே வாலியும அவனைக கொலல நினைதது தொடர்நதான. குஹை தவாரததில காததுககொணடிருக்குமபடி வாலி எனககுக கட்டளையிட்டான ஒரு வாஷமாகியும வாலி வெளியில் வரவிலலை, மேலும அநதக குஹையிலிருநது ரகத பரவாஹம ஓடி வநதது. ஆகையால என தமையன இறநதானெனறு நிசசயிதது மிகவும துககமடைநதேன அநத அஸுரன வெளியில வராமல அங்கேயே மடியவேணடுமெனறு ஒரு பெரிய பாறையால குஹையின வாசலை மூடினேன பிறகு கிஷகிநதைககு வநது வானர ராஜயததையும தாரையையும ருமையையும அடைநது மிதராகளுடன கவலையறறு வஸிதது வநதேன. இபபடியிருககை வாலி அநத அஸுர சரேஷ்டனைக கொனறுவிடடு கிஷகிநதைககு வநதான. நான அவனைக கணடு பயநது ராஜ்யததை அவனிடததில ஒபபுவிததேன. ஆனால அவன் எனனைககொலல வெண்ணிக கோபபரவசனாகி எனனையும என மநதரிகளையும துரததினான.

அபபடி ஓடிக்கொண்டிருககையில பல நதிகளையும வனங்களையும நகரஙகளையும பாாததேன. அபபொழுது இநதப பூமி கணணுடியில பாாககும படங்களைபபோலும, வேகமாயச சுழறறபபடட கொளளிககட்டையைப போலும, ஒரு குளபபடியைபபோலும எனககுக காணபபடடது. முதலில கிழககேபோய, பல மரஙகள ஏரிகள ஆறு

கள் மலைகள் தாதுக்கள் நிறைந்த உதயகிரி அப்ஸரஸ்களுக்கு பிரிய மான பாற்கடலென்றவைகளை ஓடும்பொழுதே பார்த்தேன். பிறகு திரும்பிவந்து தெற்கிலோடி விந்திய மலையையும் சந்தனம் முதலிய அபூர்வ மரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு அந்தத் திக்கின் எல்லைவரை யில் போனேன் அங்கும் வாலியால் துரத்தப்பட்டு மேற்கில் ஓட ஆரம்பித்தேன். அங்கே பல தேசங்களையும் அஸ்தகிரியையும் கண்டு, அங்கிருந்து வடக்கிலோடினேன். அங்கே ஹிமயம் மேரு முதலிய மலைகளையும் வட ஸமுத்ரத்தையும் கண்டேன் எல்லாவிடங் களிலும் வாலி என்னைத் துரத்தினதால் ஒன்றுந் தோன்றாமல் திகைத் தேன். அப்பொழுது மஹா புத்திமானான ஹனுமான் 'ஸ்வாமி! மதங்க மஹாஷி தன் ஆச்ரமத்தின் எல்லைக்குள் வாலி அடிவைத் தால் அவனுடைய தலை ஆயிரம் சுக்கலாய் வெடிக்கவேண்டுமென்று சபித்திருக்கிறார். ஆகையால் அங்கே வரத் துணியமாட்டான் நாம் கொஞ்சங்கூடப் பயமில்லாமல் அங்கே வஸிக்கலா' மென்றான். (இந்த யோஜனை ஹனுமானுக்கு முன்பு என் தோன்றவில்லை) அப்படி ரிசய மூக பர்வதத்தில் நீங்கள் வரும் வரையிலிருந்தோம். மதங்கரிஷியின் சாபத்திற்குப் பயந்து வாலி அங்கே வரவில்லை இப்படி பூமண்டலம் முழுவதையும் நான் நேரில் பார்த்துவிட்டு இந்தக்குகையில் வந்து வஸிக்க ஆரம்பித்தே" னென்றான்.

ஸர்க்கம். 47.

மூன்று திக்குகளில் போன வானரர்கள் திரும்பி வந்தது.

ஸுக்ரீவனுடைய கட்டளைப்படி ஸீதையைத் தேடப் புறப் பட்ட வானரர்கள் ஏரி ஆறு புதர் பாலைவனம் நகரம் வெள்ளம் மலை முதலியவைகளைத் தேடிக்கொண்டு வெகு வேகமாகப் போனார்கள் பகல் முழுதும் வனங்களிலும் மலைகளிலும் ஸீதையைத் தேடி இர வில் எல்லாரும் பூமியில் வந்து சேருவார்கள். பகலில் ஆஹாரம் நித்ரை யில்லாமல் அந்தந்த விடங்களில் ஒரு மாஸம்வரையில் தேடிக் களைத்து, ஸீதையைக் காணாமல் ஆசையற்று ஸுக்ரீவனிடத்தில் வந்து வரலாற்றைத் தெரிவித்தார்கள். வினதனும் அவனுடன் போன ஸைன்யங்களும் கிழக்கில் ஸீதையைத் தேடிக் காணாமல் திரும்பிவந்தார்கள். சதவலி வடக்கில் ஒவ்வோரிடத்திலும் ஜாக்ர தையாகத் தேடியும் ஸீதையைக் காணாமல் திரும்பிவந்தான். அப

படியே ஸுஷேணனும் மேற்கில் தேடிப் பார்த்து ஸீதையைக் காணாமல் திரும்பிவந்தான். எல்லோரும் ப்ரஸ்ரவணகிரியில் ராமனுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸுக்ரீவனிடத்திற்கு வந்து "ஸ்வாமி! மலை காடு குகை ஆறு கடல் நகரம் புரம் முதலியவைகளையும் தாங்கள் சொன்ன இடங்களிலும் மற்ற இடங்களிலும் வெகு ஜாக்ரதையாகத் தேடினோம். மஹாவீர்யமுள்ள பல ப்ராணிகளை ராவணனாயிருக்கலாமென்ற எண்ணத்துடன் கொன்றோம். ஸீதையைக் காணவில்லை. அவளைப் பார்க்கும் பாக்யனுசெய்த வானர சிரேஷ்டன் எந்த மஹா பலவானுடைய புத்ரனோ? எந்த மஹா தாயசாலியின் புத்ரனோ? ஸீதை கொண்டு போகப்பட்டதாகத் தெரியும் திக்கிலேயே வாயு புத்ரனான ஹனுமானும் தேடப் போயிருக்கிறு"ரென்று தெரிவித்தார்கள்.

ஸாக்கம் 48.

தெற்கில் தேடினது.

ஹனுமான், தாரன் அங்கதன் முதலியவர்களுடன் ஸுக்ரீவன் கட்டளைப்படி, வெகுதூரஞ்சென்று, விந்த்யபர்வதத்தின் சிகரங்களையும் குகைகளையும் அநேக வனங்களையும் அவைகளைச் சூழ்ந்த மலைகளையும் ஆறுகளையும் குளங்களையும் மரங்கள் அடர்ந்த காடுகளையும் காடுகளால் மூடப்பட்ட குன்றுகளையும் தேடிக்கொண்டு போகையில், ஸீதையைக் காணாமல் கவலை கொண்டார்கள். அங்கங்கே கிடைக்கும் காய் கனிகளையும் கிழங்குகளையும் புஜித்துக்கொண்டு தேடிச் செல்லும்பொழுது அநேக குகைகளுள்ள ஒரு பரதேசத்தைக் கண்டார்கள். அது நீர், நிழல், பசு, பக்ஷி, மிருகம் முதலிய பதார்த்தங்களில்லாமல், பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது. அவ்விடத்தை விட்டு அப்புறம் சென்று, அப்படிப்பட்ட அநேக அரண்யங்கள் நேர்ந்ததைக் கண்டு, அவைகளில் ஜாக்ரதையாய்த் தேடிக் களைத்தார்கள்.

பிறகு மற்றொரு தேசத்தைச் சேர்ந்து பார்க்கையில், மரங்களில் பழங்களும் புஷ்பங்களும் இலைகளுமில்லை, ஆறுகளில் ஜலமில்லை, வேர்கள் கிழங்குகள் கிடைக்கவில்லை, எருமை மான் யானை புலி, பக்ஷிகள் முதலிய ஜந்துக்களின் ஸஞ்சாரமே கிடையாது, மரங்

கள் ஓஷதிகள் கொடிகள் செடிகள் காணப்படவில்லை, தாமரையோடைகள் புஷ்பங்களற்று நீர் வற்றி வண்டுகளின் சப்தமில்லாமல் பாழடைந்திருந்தன. அந்தவனத்தில் கண்டுவென்ற மஹாருஷி வஸித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் ஸத்யவான், மஹாதபஸ்வி, நியமங்களைப் பூர்ணமாயனுஷ்டித்தவர், ஒருவராலும் நெருங்கமுடியாத தேஜஸுள்ளவர். அவருக்குப் பதினாறு வயஸுள்ள ஓர் புத்ரனுண்டு. அவன் ஒரு நாள் அந்தக் காட்டில் வழி தப்பி உயிரிழந்தான். அதனால் கண்டுமஹாருஷி அந்த ஆரண்யத்தின்மேல் கோபங்கொண்டு, ஸகல ஜந்துக்களுமற்றுக் கோரமான பாலைவனமாகும்படி அதைச் சபித்தார். அங்குள்ள பர்வதங்களையும் குஹைகளையும் நதிகளின் உற்பத்தி ஸ்தானங்களையும் வானரர்கள் ஜாக்ரதையாய்த் தேடிப்பார்த்தும், ஸீதையாவது அவளை அபஹரித்த ராவணனையாவது காணவில்லை

அதற்கப்பால் தேடிச் செல்லுகையில் கோரரூபமுள்ள ஒரு அஸுரனைக் கண்டார்கள். அவன் மஹாக்ரூரன், தேவர்களுக்கும் அஞ்சாதவன்; மஹாபர்வதத்தைப் போல் அவன் வழிமறித்து நிற்பதைக் கண்டு வானரர்கள் அவனுடன் யுத்தஞ் செய்ய ஸித்தமானார்கள். அவனும் வானர ஸைன்யங்களைக் கண்டு, "நீங்களெல்லோரும் என் கையிலகப்பட்டு, இந்த க்ஷணத்தில் நாசமடையப் போகிறீர்கள்" என்று கர்ஜித்துக்கொண்டு, வஜ்ரம் போன்ற முஷ்டிகளை உயர்த்தித் தூக்கிக்கொண்டு அவர்களை நோக்கி ஓடிவந்தான். அப்பொழுது அங்கதன் அவனை ராவணனென்றெண்ணி, அவன்மேல் பாய்ந்து கையாலறைந்தான். உடனே பெருங்காற்றால் சாய்க்கப்பட்ட பர்வதத்தைப் போல், அவன் பூமியில் விழுந்து ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு உயிரை விட்டான். வானரர்கள் அவனைக் கொன்றதால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, அவனே ராவணனென்ற எண்ணத்தால் அங்கிருந்த காடுகளில் ஸீதையை வெகுகாலம் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கும் அவளைக் காணாமல் மற்றோர் காட்டிற்குச் சென்று, அங்கேயுந் தேடி அலுத்து மனங்குன்றி, ஓர் மரத்தடியில் எல்லோரும் உட்கார்ந்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 49

(தொடர்ச்சி)

அப்பொழுது அங்கதன் வெகு சிரமத்துடனிருந்தாலும், மஹா புத்திமானானதால், மற்ற வானரர்களைத் தேற்றி, "நாம் காடுகள் மலைகள் நதிகள் பிளப்புகள் குகைகள் முதலிய எல்லாவிடங்களிலும் தேடிப்பார்த்தோம் ஜானகியையாவது அவளை அபஹரித்த ராக்ஷஸனையாவது காணவில்லை. வெகு காலஞ் சென்றுவிட்டது, மஹா ராஜாவின் ஆக்ஞையோ மிகவும் கடுமையானது ஆகையால் நீங்க ளெல்லோரும் சோம்பலையும் தூக்கத்தையும் சோகத்தையும் விட்டு ஸீதையை மறுபடியுந் தேடுங்கள், ஸீதையைக் காணுமவரையில் தேடிக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும், ஒருவனிடத்தில் மனந்தள ராமை உத்ஸாஹம் கலங்காத தைர்யமென்ற குணங்கள் பொருந்தி யிருந்தால், அவனுக்கு ஸகலகார்யங்களும் கை கூடும் ஆகையால் மறு படியும் இந்த வனத்தை மஹா ஜாக்ரதையாய்த் தேடுங்கள் கவலைப் படவேண்டாம். நாம் ஒரு கார்யத்தை மனப்பூர்வமாய், ஊக்கத்துடன் செய்தால், அது பலத்தைக் கொடுக்காமல் போகாது. இதுவரையி லும் வெறுப்படைந்தது போதும். இப்பொழுது கூட்டக் கண்களை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தால் நமது கார்யம் எப்படி முடியும்? ஸுக்ரீவன் அதி சீக்ரத்தில் கோபிக்கிறவர்; கடுந் தண்டனை விதிக் கிறவர். அவரிடத்திலும் ரகுவீரனிடத்திலும் நாம் பயப்படவேண் டியதல்லவா? உங்களுடைய ஹிதத்தை உத்தேசித்து இப்படிச் சொன்னேன். பின்பு உங்களிஷ்டப்படி செய்யுங்கள். அல்லது நாம் இப்பொழுது செய்யவேண்டியதையாவது சொல்லுங்க" ளென்றான்.

அதைக்கேட்டுக் கந்தமாதனன், தாஹத்தாலும் சிரமத்தாலும் வீரர்களைத்தளர்ந்தவர்களுக்குள்ளே, "அங்கதனுடைய வார்த்தைகள் உங்களுக்கு ஹிதமாயும் அனுகூலமாயுமிருக்கும், அப்படியே செய்யுங்கள். மலை களிலும் காடுகளிலும் குகைகளிலும் தாழ்வரைகளிலும் மஹா ராஜா சொன்னபடி மறுபடியும் ஜாக்ரதையாய்த் தேடுவோ"மென் றான். அதைக் கேட்டு மற்ற வானரர்கள் தைர்யங்கொண்டு விந்த்ய பர்வதம் முதல் தேடிக்கொண்டே சென்றார்கள். ஓரிடத்தில் சரத் கால மேகம்போன்ற ஓர் வெள்ளி மலையைக் கண்டு, அங்குள்ள

குகைகளிலும் சிகரங்களிலும் ஏழிலை பாலைக் காடுகளிலும் தேடினார்கள். அங்கும் ஸீதையைக் காணாமல் களைத்து, அம்மலையின் அடிவாரத்திலிறங்கி ஓர் மரத்தடியில் சற்றுநேரம் இளைப்பாறத் தங்கினார்கள். பிறகு கொஞ்சங் களைதீர்ந்து, விந்தியம் முதற்கொண்டு தெற்குத்திசை முழுவதையும் தேட முயற்சி செய்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 50.

ரிக்ஷபிலத்தில் புகுந்தது.

ஹநுமானும் தாரனும் அங்கதனும் விந்தியபர்வதத்தின் குகைகளிலும் அடர்ந்த காடுகளிலும் ஸிம்ஹம் புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களுள்ள புதர்களிலும் ஆறுகளிலும் மலைகளின் மேடு பள்ளங்களிலும் மலை யருவிகளிலும் தேடினார்கள். அதற்குள் ஸுக்ரீவன் கெடுவைத்த ஒரு மாஸகாலங் கழிந்துவிட்டது. அங்குள்ள குகைகள் முதலிய ஒவ்வொரு விடங்களிலும் ஹநுமான் வெகு ஜாக்ரதையாய்த் தேடினார். கஜன் கவாக்ஷன் கவயன் சரபன் கந்தமாதனன் மைந்தன் த்விவிதன் ஸுஷேணன் ஜாம்பவான் நளன் அங்கதன் தாரன் முதலியவர்கள் மலை ப்ரதேசங்களை ஒவ்வொன்றாயத் தேடிவருகையில், மயனென்ற தானவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ரிக்ஷபிலமென்ற ஒரு விஸ்தாரமான குகையைக் கண்டார்கள். வானரர்கள் பசி தாஹம் மேலிட்டுக் களைத்து அங்கேவந்து, கொடிகளாலும் விருக்ஷங்களாலும் அது மூடப்பட்டிருப்பதையும், அங்கிருந்து க்ரௌஞ்சம் ஹம்ஸம் முதலிய பக்ஷிகள் ஜலத்தால் நனைந்து தாமரைத் தாதுக்களால் சிவந்து பறந்து வருவதையும், குளிர்ந்த காற்று புஷ்பங்களின் வாஸனையை க்ரஹித்துக் கொண்டு அதிலிருந்து வீசுவதையும் கண்டு, அதற்குள் ஒரு தாமரை யோடை யிருக்க வேண்டுமென்று ஸந்தேஹித்து, அதில் பயமில்லாமல் ப்ரவேசித்தார்கள்.

அது நானா ஜந்துக்களால் நிறைந்து, பார்க்கப் பயங்கரமாய் நுழைவதற்கு முடியாமல், பாதாளத்தைப் போல ஆழமுற்றிருந்தது. அப்பொழுது பர்வத சிகரத்தைப் போன்ற தேஹத்துடன் விளங்கும் ஹநுமான் மற்ற வானரர்களைப் பார்த்து, நாமெல்லோரும் மலை ப்ரதேசங்களிலும் காடுகளிலும் ஸீதையை மிகவும் ஜாக்ரதையாய்த்

தேடிப்பார்த்தும் காணவில்லை. களைப்பு மேலிடுகின்றது. இந்தக் குகையிலிருந்து ஹம்ஸம் க்ரௌஞ்சம் சக்ரவாகம் முதலிய நீர்ப்பறவைகள் ஜலத்தால் நனைந்து பறந்து வருகின்றன. ஆகையால் இதில் ஓர் பெரிய கிணறாவது மடுவாவதிருக்கவேண்டும். இதின் த்வாரத்தில் அழகான மரங்கள் செழித்து வளர்வதைக் கண்டீர்களா?" வென்றார். பிறகு வானரர்கள் அதில் நுழைந்து பார்க்கையில், ஸூர்ய சந்த்ரர்களுடைய வெளிச்சமுமில்லை, எங்கும் இருள் மூடிப் பயங்கரமாயிருந்தது. அதிலிருந்து ஸிம்ஹம் முதலிய மிருகங்களும் வருவதைக் கண்டார்கள். பிறகு அவர்கள் அடர்ந்த இருட்டுள்ள ஓர் ப்ரதேசத்தில் நுழைந்து வாயு வேகமாய்ச் சென்றார்கள். அவர்களுடைய பார்வைக்கும் ப்ரபாவத்திற்கும் பராக்ரமத்திற்கும் யாதொரு குறைவுமில்லை. ஆனால் அங்கிருந்த பதார்த்தங்கள் இருட்டால் கண்ணிற் படவில்லை. பிறகு ஒருவர்க்கொருவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டும் கட்டிக்கொண்டும் சென்றார்கள். அதற்குள் அவர்கள் சரமம் மேலிட்டுப் பரகளையுற்றுத் தாஹமெடுத்து, ஜலம் ஜலமென்று கூச்சலிட்டார்கள். இப்படி வெகு தூரம் நடந்து இளைத்து முகம் வாடி, "இனி பிழைக்கமாட்டோம், நிச்சயமாய் இறப்போ" மென்றெண்ணங் கொண்டார்கள்.

பிறகு ப்ரகாசமுள்ள ஓர் அழகான ப்ரதேசத்தைச் சேர்ந்து, அங்கே அநேக விருக்ஷங்கள் செழித்து வளர்வதைக் கண்டார்கள். கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னி ஜ்வாலைகளைப் போல பல வகையான விருக்ஷங்கள், பொன் வெள்ளி, நவமணிகள் முதலியவைகளால் அமைக்கப்பட்ட புஷ்பங்களுடனும் இளந்தளிர்களுடனும் தங்க ஆபரணங்கள் அணிந்தது போல படர்ந்திருந்த கொடிகளுடனும் விளங்கின. தங்க மயமான விருக்ஷங்கள் வைடூர்யங்களுடன் பாலஸூர்யர்களைப் போல ப்ரகாசித்தன. ஓடைகள் இந்த்ர நீல வைடூர்யங்களைப்போல தெளிந்த ஜலத்தால் நிறைந்து, தங்கமயமான மீன்களும் ஆமைகளும் அதில் ஸஞ்சரிக்கப், பால ஸூர்யர்களைப் போன்ற தங்கத் தாமரைகளுடனும் அநேக பக்ஷிகளால் சூழப்பட்டு பார்ப்பவர்களுடைய ஸகல சரமத்தையும் போக்கின. தங்கம் வெள்ளிகளால் செய்த விமானங்களும் முத்து ஹாரங்கள் தொங்கவிட்ட பொன்மயமான ஜன்னல்களும், தங்கம் வெள்ளி ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அநேக மேடைகளுடன் அநேக கிருஹங்களும் காணப்பட்டன. அங்கே பவழத்தைப் போலும் ரத்னங்களைப் போலும் ப்ரகாசிக்கும் புஷ்பங்களுடனும் பழங்களுடனும் விளங்கும் விருக்ஷங்களிலிருந்து பெருகும் தேனைத் தங்கமயமான வண்டுகள் எப்பொழு

துங் குடித்துக கொண்டிருநதன தஙகததாலும ரதனஙகளாலும விசிதரமாய வேலைசெய்யபபட்ட ஆஸனஙகளும படுக்கைகளும வாஹனங்களும, தஙகம வெளளி வெணகலம முதலிய பதாரததஙகளால செய்யபபட்ட அநேக பாதரஙகளும, அகில முதலிய பரிமள தரவயங்களும, சுததமான பழஙகளும கிழஙகுகளும, வேரகளும உததமமான பானஙகளும, விலையுயாநத வஸ்தரங்களும கமபளஙகளும தோலகளும அங்கஙகே நெருபபுமலைகளைபபோல குவிககப்பட்டிருககும தங்கமும காணபபட்டன.

பிறகு அஙகங்கே தேடிககொண்டு போகையில ஓரிடததில ஒரு ஸ்தரீயைக் கணடாாகள. அவள தபஸவி வேஷம தரிதது ஆஹார நியமததுடன வரதஙகளை அனுஷ்டிதது தேஜஸால ஜ்வலித்துககொணடிருநதாள் வானராகள அவளை பயததுடனும ஆசசர்யத்துடனும பாாததுககொண்டே நின்றாாகள ஆஞ்ஜனேயா அநத வயஸ்சென்றவளை நமஸகரிததுக் கைகூபபி "அம்மணி! தாஙகள் யாா? இநதக குஹையும இதிலுளள ஐசவாயஙகளும எவருடைய" தென்று கேட்டாா.

ஸாக்கம 51.

ரிக்ஷபிலத்தின் விருத்தாந்தம்.

பிறகு ஹனுமான் அவளைப பாாத்து "இருள் சூழநத இநதக் குஹையில நாஙகள ஆவலுடன பரவேசிததோம பசி தாஹம மேலிட்டுக களைததிருககிறோம. இஙகே ஜலம கிடைககுமென்று நமபி வநதோம இங்குள்ள ஆசசாயங்களைக்கண்டு எஙகளுககுப பயமும ஸநதேஹமும உண்டாகினறன. பால ஸூாயாகளைப போனற இநதத தஙகமயமான விருக்ஷஙகளும் சுத்தமான காயகனிகளும வேரகளும கிழங்குகளும, தஙகம வெளளி ரதனஙகளால் அமைககபபட்ட விமானங்களும கிருஹஙகளும முதது ஹாரஙகளால அலஙகரிககப்பட்ட காறறுப போககிகளும, அழகான புஷ்பங்களாலும பழஙகளாலும பரிமளததாலும விளஙகும, இநதத தஙகமயமான விருக்ஷஙகளும ஓடைகளில சுததமான ஜலததில பரகாசிககும தஙகத தாமரைகளும பொன மீனகளும யாருடையது. தாஙகள யாா தஙகளுடைய தபோபலம எப்படிபபட்டது. இநத அதபுதமான ஸதலம யாருடைய தபோமஹி

மையால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டது எங்களுக்கு யாதொன்றும் தெரியாமையால் எங்களுடைய ஸந்தேஹத்தைத் தீர்க்க வேண்டும்" என்று ப்ரார்த்தித்தார். அப்பொழுது பரம தயாமூர்த்தியான அந்தத் தாபஸி, ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, "மயனென்ற தானவன் மஹா தேஜஸ்வியும் மாயாவித்யையில் நிகரற்றவனுமென்று நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். இந்தத் தங்கமயமான வனத்தை அவன் மாயா சக்தியால் நிர்மித்தான். பூர்வத்தில் அவன் தானவர்களுக்குச் சிற்பியாயிருந்தான். இந்தக் கிருஹங்களையும் வனங்களையும் ஸிருஷ்டித்தவன் அவனே. அவன் ப்ரஹ்மாவைக் குறித்து நெடுங்காலம் தபஸ் செய்து, சுக்ராசார்யரால் உபதேசிக்கப்பட்ட சிற்பசாஸ்த்ர ஞானத்தை ஸம்பூர்ணமாய்ப் பெற்றான். அவன் இங்கே கொஞ்ச காலம் ஸுகமாய் வஸித்திருந்தான். பிறகு தன் புத்ரியான மந்தோதரியை ராவணனுக்கு விவாஹஞ் செய்து கொடுத்ததாலும், ஹேமையென்ற அப்ஸரஸிடத்தில், ரஹஸ்யமாய் விசேஷ ப்ரீதி வைத்திருந்ததாலும் இந்த்ரன் வஜ்ரத்தால் அவனை அடித்துக்கொன்றான். அவன் இறந்த பிறகு இந்த வனத்தை ப்ரஹ்மா ஹேமைக்குக் கொடுத்தார். நான் மேருஸாவர்ணியின் புத்ரி என்பெயர் ஸ்வயம்ப்ரபை. ஹேமை என்னுடைய தோழி. கீத நாட்யங்களில் திறமையுள்ளவள் இப்பொழுது ப்ரஹ்ம லோகத்திற்குப் போயிருக்கிறாள். இங்கே பிறர் வராமல் அவளுடைய சக்தியால் இதை வெகு ஜாக்ரதையாகக் காத்து வருகிறேன். உங்களுக்கு இங்கே என்ன வேலை? யாருக்காக இப்படி வனங்களில் திரிகிறீர்கள்? ஒருவர்க்குந் தெரியாத இந்தக் குஹை வாசலை எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள்? இந்த ச்ரேஷ்டமான காய்கனிகளையும் கிழங்குகளையும் வேர்களையும் புஜித்து நோத்தியான பானங்களைக் குடித்து ச்ரமந்தீர்ந்த பிறகு உங்களுடைய விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுங்கள்" என்றாள். (விச்வகர்மா, மயன் என்ற பெயர்கள் கணங்களைக் குறிக்கும். ஆகையால் அந்த வேலையைப் பார்ப்பவர்கள் பலர் அவர்களில் ஒருவனை இந்த்ரன் கொன்றிருக்கலாம் அந்த வேலை பார்ப்பவனுக்கே அழிவற்றவனென்று சொல்லப்படும்.)

ஸர்க்கம் 52

வானரர்களின் வரலாறு

பிறகு அந்தத் தபஸ்வி "வானரர்களே! உங்களுக்குப் பசி தாஹம் களைப்பு முதலியவை தீர்ந்து நான் கேட்ட விஷயத்திற்குப் பதில் சொல்லலாமென்று தோன்றினால் அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்றாள். அப்பொழுது ஹனுமான் நடந்த வரலாற்றைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

"தசரதரென்ற அயோத்யா சக்ரவர்த்திக்கு ராமனென்ற ஓர் புத்ரனுண்டு. அவர் மஹேந்த்ரனுக்கும் இந்த்ரனுக்கும் ஸமானர். ஸகல லோகங்களுக்கும் அரசன். சில காரணங்களால் அவரும் அவருடைய மனைவி ஜானகியும் தம்பி லக்ஷ்மணனும் தண்டகாரண்யத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணன் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து ஸீதையைப் பலவந்தமாக எடுத்துப்போனான். ராமனுக்கு ஸுக்ரீவனென்ற ஒரு தோழனுண்டு. அவர் மஹாவீரன், வானராதிபதி, எங்களை அனுப்பினவர் அவரே. அகஸ்த்யருடைய இருப்பிடமாக யமனால் ரக்ஷிக்கப்படும் தெற்குத் திக்கில் இந்த வானர ஸைன்யத்துடன் போய் ராவணனையும் ஸீதையையும் தேடிக் கண்டுபிடியுங்களென்று எங்களுக்கு அவர் உத்திரவு செய்தார். அப்படி நாங்கள் எல்லாவிடங்களிலும் தேடிப் பார்த்துப் பசி தாஹம் மேலிட்டு ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தோம். எல்லோரும் முகம்வாடிக் கவலைகொண்டு ஒன்றுந் தோன்றாமல் திகைத்தோம். பிறகு நான்கு திக்குகளிலும் பார்க்கும்பொழுது இந்தக் குஹையிலிருந்து நீர்ப்பறவைகள் ஜலத்தில் நனைந்து பறந்து வருவதையும், குஹையின் வாசலில் மரஞ் செடி கொடிகள் செழித்திருப்பதையும் பார்த்தோம்.

பிறகு இதில் போய்ப் பார்ப்போமென்றேன். இவர்கள் இங்கே ஆறு குளம் ஏரி ஏதாவதிருக்க வேண்டுமென்று ஊஹித்து, பரபுவின் காரியத்தைச் சீக்ரம் முடிக்கவேண்டுமென்ற ஆவலால் ஸம்மதித்தார்கள். பிறகு நாங்கள் ஒருவர்கொருவர் கைகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, இருள் சூழ்ந்த இந்தக் குஹையில் புகுந்தோம். இதே எங்களுடைய விருப்பம். இதற்காகவே இங்கே வந்

தோம பசி தாஹததால பீடிககபபட்டு மெலிநது தஙகளைச சரண மடைந்தோம தாஙகள விசேஷ உபசாரததுடன எஙகளுககுக கொடுதத பழஙகளாலும கிழஙகுகளாலும திருபதியடைநதோம பசியால இறககும நிலைமையிலிருநத எஙகளைக காபபாறறி பராண தானஞ செய்த தஙகளுககு நாஙகள என்ன பதில உபகாரஞசெயய வேணடு"மென்று பராாததிததார.

அதறகு ஸவயமபரபை "நீஙகள நான செயத அதிதிபூஜை யைப பெறறுககொணடு, எனககுப பதில உபகாரஞ் செயயவேணடு மென்று விருமபினதே எனககு மிகுநத திருபதியைக கொடுககின றது. உததமமான தாமததை அனுஷ்டிததுவரும எனககுப் பிற ரால ஆகவேணடிய தொன்றுமில்லை" யென்றுள

ஸர்ககம் 53

வானரர்கள் துக்கிததது.

அதைக் கேட்டு ஆஞ்ஜநேயா, "ஸகல தாமஙகளையும் அறிநத தங்களையே சரணமடைந்தோம ஸுகரீவ மஹாராஜா எஙகளுககுக கெடுவிட்ட ஒரு மாஸகாலமும இந்தப பிலததிலேயே கழிநதுவிட டது இந்தக கோரமான ஸதானததிலிருநது எஙகளை வெளியில கொணடுபோயச சோககவேணடியது தங்களுடைய பொறுபபு. மஹாராஜாவின ஆககினையை மீறின்படியால உயிரிழநதோம. எங களைக காபபாறற வேணடும. எஙகளால ஒரு முக்யமான காாயம நடக்க வேணடியிருககிறது இந்தக் குஹையில வழி தபபித திரிநதுகொணடு அதையும செயயவில்லை" யென்று வேணடினா.

அதறகு அநதத தாபஸி "இதில வநதவாகள இங்கிருந்து உயிருடன வெளியில போக முடியாது ஆனால நான செயத கடுந தபஸின் மஹிமையால உஙகளை வெளியில கொணடுபோய விடுகி றேன சணகளை மூடிககொளளுஙகள கணகளைத திறநதுகொணடு இஙகிருந்து வெளியில போக முடியா"தென்றுள. அவாகள அபப டிச செயதாாகள. உடனே வெளியில கொணடுவரபபட்டாாகள. பிறகு அநத யோகினி "கவலைபபடவேணடாம. விநதயபாவதம இதோ தெரிகிறது பரஸரவணகிரி இதே. இதோ தெரிகிறது

ஸமுத்ரம் போய் வருகிறேன் உங்களுக்கு ஸகல க்ஷேமமுமுண்டா கட்டு'மென்று ஆசீர்வதித்துக் குஹைக்குள் திரும்பிப்போனாள் (கிஷ்கிந்தைக்கு ஸமீபத்தில் ராமன் வஸித்த மலை இதல்ல) பிறகு வானரர்கள் கோரமான தெற்கு ஸமுத்ரத்தையும் அதில் எப்பொழுதும் பெருங்காற்றால் அலைகள் கொந்தளித்துக்கொண்டிருப்பதையும் பார்த்து, விந்த்யபர்வதத்தின் தென்மேற்கு மூலையின் அடிவாரத்தில் கவலையுடன் உட்கார்ந்தார்கள் அங்கே வஸந்த காலத்திலுண்டாகும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் பார்த்து ஸுக்ரீவன் குறிப்பிட்ட ஒரு மாஸமும் ரிக்ஷபிலத்தில் தேடிக்கொண்டிருக்கையில் தாண்டி விட்டதென்று அறிந்து, அவர்களுக்கும் பயம் அதிகமாயிற்று (கிஷ்கிந்தைக்கு வடக்கிலிருக்கும் விந்த்ய மலையின் தொடர்ச்சியே ஸஹ்யம் மலையமென்று தெற்கு ஸமுத்ரக்கரை வரையில் எட்டி யிருக்கும் —பேஷஜ்கல்பம்) வஸந்தருது ஸமீபித்து விட்டதென்றும், மஹாராஜாவின் உத்திரவின்படி திரும்பிப் போகவேண்டிய காலம் தாண்டிவிட்டதென்றும் அறிந்து, அவர்கள் பயந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். அப்பொழுது புத்திமானும் மஹா வீரனுமான அங்கதன், வயஸாலும் ஆசாரத்தாலும், ஞானத்தாலும் மூத்தவர்களான அந்த வானரர்களைப் பார்த்து மதுரமாக "வானராதிபதியின் ஆக்ஞையால் இங்கே வந்தோம் நாம் ரிக்ஷபிலத்திலிருக்கும்பொழுதே அவர் கெடுவிட்ட ஒருமாஸமும் தாண்டிவிட்டதென்று உங்களுக்குத்தெரியாதா? நாம் பதினைந்து தினங்களுக்குள் வரவேண்டியதென்று ஐப்பசிமாஸத்தில் மஹாராஜா ஹனுமானுடைய யோசனையைக் கேட்டு நமக்கு உத்திரவு செய்தார். பிறகு மார்கழி மாஸத்தில் லக்ஷ்மணனால் தூண்டப்பட்டு பத்து நாள்களுக்குள் வந்து சேரவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார். (இதுவரையிலும் இது சொல்லப்படவில்லை). பிறகு ஸீதையைத் தேடுவதற்குத் தைமாஸம் முடிவுவரையில் கெடுவிட்டு அனுப்பினார். இப்படி ஐப்பசி முதல் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி காலத்தைக் கவனித்துக்கொண்டு வருகிற நமக்கு இப்படி மறந்திருப்பது ந்யாயமா? நீங்களெல்லோரும் மஹாராஜா விடத்தில் மிகுந்த விச்வாஸமுள்ளவர்கள், நீதி மார்க்கத்தில் நிபுணர்கள், ப்ரபுவின் க்ஷேமத்தையே கோருகிறவர்கள், எல்லா கார்யங்களிலும் ஸமர்த்தர்கள், கார்யங்களைச்செய்து முடிப்பதில் ஒப்பற்றவர்கள், மஹா ராஜாவின் கட்டளையின்படி என்னை முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்தீர்கள் அவருடைய ஆக்ஞையைமீறி எவன் ஸௌக்யப்படுவான் நாம் கொல்லப்படுவோமென்பது நிச்சயம். கெடுவிட்டகாலம் தாண்டினபடியால் நாம் இங்கேயே உபவாஸஞ்செய்து உயிரை விடுவோம்.

ஸுக்ரீவன் கடுமையான ஸ்வபாவத்தை உடையவர், மேலும் இப்பொழுது நமக்கு மஹாராஜா அபராதிகளான நம்மை மன்னிப்பாரா? ஸீதையின் வரலாற்றைத் தெரிந்துகொண்டுபோனாலும் ஒருவேளை மன்னிப்பார் காலம் சென்று விட்டாலும் பாதகமில்லை இப்பொழுது நாம் காரியத்தையும் முடிக்காமல் காலம் சென்றுவிட்ட பிறகும் போய்ச் சேர்ந்தால் நம்மைக் கொல்வதில் தடையென்ன? ஆகையால் பெண்டுபிள்ளை தனதான்யம் முதலியவைகளை விட்டு இங்கேயே உபவாஸத்தால் ப்ராணனை விடுவது நலம் திரும்பிப் போனால் எல்லோரும் சாவோம் அங்கே போய் மடிவதைவிட இங்கே உபவாஸத்தால் இறப்பது மேலல்லவா? நாம் அபராதிகளான தால் நாம் செய்த குற்றத்திற்கு வேறு பரிஹாரமில்லை 'உன்னை யுவ ராஜாவாகச் செய்த ஸுக்ரீவன் இப்பொழுது கொல்வானு'வென்றால் என்னிடத்திலுள்ள ப்ரீதியால் எனக்குப் பட்டங்கட்டினாரோ? மஹாத்மாதமாவான ரகுவீரனுடைய ஆக்ஞைக்குக் கட்டுப்பட்டல்லவா அப்படிச் செய்தார் இப்பொழுது நான் செய்த குற்றத்தைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு என்னிடத்தில் அவருக்கு முன்னமே உள்ள பகையை அவர் தீர்த்துக்கொள்வார் இதில் ஸந்தேஹமில்லை. என் மித்ரர்களான உங்களுக்கு நான் மரணமடைவதைப்பார்ப்பதில் விசேஷ துக்கத்தைத் தவிர வேறென்ன? ஆகையால் புண்யஸ்தலமான இந்த ஸமுத்ரத்தில் படுத்துப் பட்டினியிருந்து உயிரைவிடுவோ"மென்றான்

அதைக் கேட்டு எல்லோரும் "ஸுக்ரீவன் க்ரூர ஸ்வபாவமுள்ளவர். ராமனோ ஸீதையிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதி வைத்தவர். ஸீதையின் வரலாற்றை அறியாமல் நாம் அங்கே போனால் ராமனுடைய கோபத்தைத் தணித்து அவரைத் திருப்திசெய்ய விரும்பிக், 'கொஞ்சமேனும் யோசிக்காமல் ஸுக்ரீவன் நம்மெல்லோரையும் கொல்வார். குற்றஞ் செய்தவர்கள் யஜமானனுடைய கண்ணில் படலாமா? ஆகையால் இங்கேயிருந்தே ஸீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துப் பிறகு ஸுக்ரீவனிடத்திற்குப் போவோம். முடியாவிட்டால் யமலோகத்திற்குப் போவோ"மென்று பயத்தால் தீனமாகக் கூச்சலிட்டார்கள்.

அப்பொழுது தாரன், "உங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் நாம் ரிக்ஷபிலத்தில் புகுந்து ஸுகமாக வஸிப்போம். நாம் விரும்பக் கூடிய ஸகல பதார்த்தங்களும் அங்கே வேண்டிய வரையில் கிடைக்கும். மாயையால் அது அமைக்கப்பட்டதால் இந்த்ரனும் ராமனும்

ஸுக்ரீவனும் நம்மை என்ன செய்ய முடியு?”மென்றான். வானரர்களெல்லோரும் அங்கதனுடைய யோசனையைவிட இது நல்லமென்று கண்டு “எப்படியாவது நாங்கள் யாதொரு உபத்ரவமுமில்லாமல் ஸுகமாக வஸிக்கும் வழியைத் தேடுங்க”ளென்று ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

ஸர்க்கம் 54.

ஹனுமார் ஆக்ஷேபித்தது.

தாரன் சொன்னதைத் தடுக்காததால் அங்கதன் அதை ஒப்புக்கொண்டதாக ஹனுமான் நினைத்து வானர ராஜ்யத்தை ஆளும் திறமை அவனுக்குப் பூர்ணமாக இருக்கிறதென்று அறிந்தார் அது ஸுக்ரீவனுக்குக் கிடைக்காதென்று நிச்சயித்தார். பிறர் சொல்வதைச் சீக்ரத்தில் க்ரஹிப்பது, அதைப் புத்தியில் பதிப்பது, அதை மறவாதிருப்பது, அதைப் பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்லும் திறமை, யுக்தியாகப் பேசுவது, பிறருடைய யுக்திகளைக் கண்டிப்பது, பிறர் சொல்லும் வார்த்தைகளின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறிவது, விஷயங்களின் உண்மையான கருத்தைக் கண்டுபிடிப்பதென்ற புத்தியின் எட்டு உத்தம குணங்களும், தேஹபலம், தைர்யம், உபாயம், பந்து பலமென்ற நான்குவித பலங்களும், தேச காலஞானம், மனவுறுதி, துக்கங்களைப் பொறுப்பது, விஷயங்களை அறிவது, திறமை, பலம், தன் ஆலோசனை வெளிப்படாமல் காப்பது, முன்பின் விரோதமில்லாமல் நடப்பது, உத்ஸாஹம், பிறருடைய திறமையை அறிவது, நன்றி, சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் கிருபை, பொறுமை, சபலமற்றிருப்பதென்ற பதினான்கு உத்தம புருஷ லக்ஷணங்களும் அவனிடத்தில் பொருந்தி யிருப்பதையும், சுக்லபக்ஷத்துச் சந்த்ரனுடைய தேஜஸும் அழகும் வரவர வளர்வதுபோல் அவனுடைய தேஜஸ் பலம் பராக்ரமம் முதலியவை வரவர வளர்கின்றனவென்றும்: புத்தியில், தேவகுருவையும் பராக்ரமத்தில் வாலியையும் போன்றவனென்றும் தெரிந்துகொண்டார் அவன் ஸகல சாஸ்த்ர நீதிகளை அறிந்தவன். பரபுவின் விஷயத்தில் மிகவும் உழைத்தவன், ஆனாலும் பிருஹஸ்பதியின் ஆலோசனையைத் தேவேந்த்ரன் சரத்தையோடும் பக்தியோடும் கேட்பதுபோல் தாரனுடைய யோசனையை அப்பொழுது

அங்கதன கேட்பதைதககண்டு ஹனுமான, ஸாம தான பேத, தண்ட மென்ற நானகு உபாயங்களில பேததததால வானரர்களுடைய புததியைத திருபபித தனககு அனுகூலமாகச செயய முயனறா. அவர்கள் ஒற்றுமையிலலாமல பல பல யோஜனைகளைச செய்யுமபடி அவா களைக கலைததுப் பிறகு அஙகதனுககுப பயமுணடாகும வாாத்தைகளைச சொன்னா.

"யுததத்தில வாலியைக் காட்டிலும நீ திறமையுள்ளவன. புததியில் தாரைககு ஸமானன, வாலியைப் போல இநத வானர ராஜ்யததைத திறமையுடன் ஆளககூடியவன. ஆனால நீ கிஷகிநதையிலிருநதாலும ரிக்ஷபிலததிலிருநதாலும வானராகள உனக்குககட்டுபபடுவாாகளெனபது நிசசயமிலலை குரஙகுகள ஸ்வபாவமாக சபலசிததமுளளவாகளெனபது உனககுத தெரியாதா? மேலும பெண்டு பிளளைகளையும் தனதானயங்களையும ஸுகரீவனுடைய வசததில விடடு, உனனுடன ரிக்ஷபிலததில வஸிபபாாகளா? உனனைக் காட்டிலும அதிக பலசாலிகளானதால உன ஆக்ஞைககு உட்படமாட்டாாகள் ஜாம்பவான நீலன ஸுஹோதரன முதலியவாகளையும எனனையும ஸுகரீவனிடததிலிருநது எநத உபாயததாலும இழுகக முடியாது. இதை எல்லோருடைய முன்னிலையிலே சொலலுகிறேன 'நீஙகளெலலோரும போஙகள. நான ஒருவனே இஙகிருககிறே' னெனபாயோ? பலசாலி பலஹீனனுடன பகைதது ஸௌகாயமடையலாம. பலஹீனன பலசாலியுடன பகைபபது நயாயமலல. ஆகையால பலமிலலாதவன தன நனமையைக கோரினால பலவானுடன ஒருபொழுதும் பகைககககூடாது. 'நான பலஹீனனா யிருநதாலும கோட்டையின பலமிருநதால என்னை வெலலமுடியாதெனபாயோ? ரிக்ஷபிலததில ஒருவரும வரமுடியாதென்பாயோ?' லக்ஷ்மணன இதை ஒரு பாணததால விளையாட்டாகப பிளநதுவிடுவார். ராமனைப பற்றிச சொலலவும வேண்டுமா? முனபு இநதரன வஜ்ராயுததததால இநதக குஹை தவாரததை ஏறபடுததினான லக்ஷ்மணனோ கூரமையான பாணங்களால இநதக குஹையை உலாநத சரகைப போல துளைபபாா இவ்வகையான பாணஙகள அவரிடததில பலவுண்டு அவை வஜராயுதததைப போல மலைகளைப பொடியாககும. நீ இநதக குஹையில வஸிகக நிசசயிதத அடுதத க்ஷணததிலேயே இநத வானராகள உன்னை விடடு ஓடிபபோவார்கள். இதில ஸநதேஹமிலலை பெண்டுபிளளைகளை எபபொழுதும நினைததுககொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களிடத்திலும ஸுக்ரீவனிடததிலும எப்பொழுதும

பயந்துகொண்டு, ஸகல ஸுகங்களையும் எப்பொழுது அனுபவிப்போமென்று ஏக்கங்கொண்டு, உன்னுடனிருந்து அனுபவிக்கவேண்டிய துக்கங்களை நினைத்து, உன்னைவிட்டு ஓடிப்போவார்கள். பிறகு நீ மித்ராக்களுமில்லாமல் உன் ஹிதத்தைத் தேடும் பந்துக்களுமில்லாமல், புல் அசைந்தாலும் அதைக் கண்டு சத்ரு வந்து விட்டானோ வென்று ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் நடுங்குவாய். மஹா வேகமுள்ள லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்கள் உன்மேல் விழுந்து உன்னைக் கொல்லாதிருக்கவேண்டுமே. ஆனால் நீ எங்களுடன் மஹா ராஜாவிடத்திற்குப் போய் வினயமாக நடந்துகொண்டால் குலக்ரமமாக உன்னை ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ் செய்வார். தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் அவர் நோக்கமுள்ளவர். உன் தகப்பனுடன் பிறந்தவர், உன் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதில் கவலைகொண்டவர், சொன்ன வார்த்தை தவறாதவர், சுத்தமான நடத்தையுள்ளவர், கபடமில்லாதவர், உன் தாய்க்கு ப்ரியமான விஷயத்தையே செய்கிறவர் அதற்காகவே பிழைத்திருக்கிறவர், ஆகையால் உன்னைக் கொல்லமாட்டார். நீ பயமில்லாமல் எங்களுடன் வரலா"மென்றார்.

ஸர்க்கம் 55.

வானரர்கள் ப்ராயோபவேசஞ் செய்தது.

இப்படி ஹனுமான் மதுரமாயும் தாமமாயும் ஸுக்ரீவனைப் புகழ்ந்து சொன்னதைக் கேட்டு அங்கதன் "ஆஞ்ஜநேய! ஸ்திர புத்தி, சுத்தமான மனஸ், க்ரூர மில்லாமை, ஆத்ம சுத்தி, கபடமின்மை, பராக்ரமம், தைரியம் முதலிய குணங்கள் ஸுக்ரீவனிடத்திலில்லை. தமயனுடைய பாரியை தனக்குத் தாயல்லவா? அவன் பிழைத்திருக்கும்பொழுதே அவனுக்கு ப்ரியமான பாரியையைக் கைப்பற்றுகிறவனுக்கு ஆத்ம சுத்தியாவது மனஸ்சுத்தியாவது இருக்குமா? என் பிதா மாயாவியுடன் குஹையில் யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது அதன் த்வாரத்தை மூடினவன் க்ரூரஸ்வபாவமில்லாதவனென்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? அக்னிஸாக்ஷியாய் ராமனுக்குக் கை யடித்துக் கொடுத்து, அவரிடத்தில் ஒப்பில்லாத உபகாரத்தைப் பெற்று, அவர் விஷயமாய்ச் செய்த ப்ரதிக்ஞையை மறந்தவன், எவன் செய்த உபகாரத்தை நினைக்கப் போகிறான்? அவனிடத்தில் கபடமென்ற

தோஷம் நன்றாய் விளங்கவில்லையா? ஸைன்யங்களை வரவழைத்து ஸீதையைத் தேட அனுப்பினது அதர்மத்திற்குப் பயந்து செய்ததல்லவே! லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்களுக்குப் பயந்து செய்ததல்லவா? இது ஒரு தர்மமா?

அவன் பாபி, நன்றியற்றவன், சஞ்சல ஸ்வபாவமுடையவன், மறதியுள்ளவன், இப்படிப்பட்டவனிடத்தில் மேன்மையான ஸ்வபாவமுள்ள எவனாவது நம்பிக்கை வைப்பான்? நான் அவனுக்குத் தாயாதி, அவனுக்குப்பிறகு பட்டத்தை அடையவேண்டியவன் எனக்குப் பிழைக்க ஆசையிருந்தால் அவனை நம்பலாமா? 'உன்னை யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்யவில்லையா'வென்றால், அரசர்கள் தனக்குப்பிறந்த புத்ரனுக்குப் பட்டங்கட்டுவார்கள். அவன் குணசாலியாயிருந்தாலும் குணங்களில்லாதவனாயிருந்தாலும் கவனிக்கமாட்டார்கள். சத்ரு குலத்தில் பிறந்த என்னை உயிரோடு வைப்பானா? நான் அவனுக்கு அபகாரஞ் செய்தவன், பலஹீனன், அநாதை, அவனுக்கு விரோதியென்பதைப் பிறர்க்குத் தெரியும்படி சொல்லியும்விட்டேன். உங்களுடன் நான் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து உயிர் தப்புவேனா? ஸுக்ரீவன் க்ரூரன், இரக்கமற்றவன், ரஹஸ்யமாய்க் கெடுதி செய்பவன், ராஜ்யத்தை ஆளுவதற்கு நான் இடையூறாயிருக்கிறேனென்று என்னைக் காவலில் போடுவான் அதைக் காட்டிலும் இங்கேயே ப்ராயோபவேசத்தால் உயிரை விடுவது நலமல்லவா? நீங்களெல்லோரும் திரும்பிப் போங்கள். நான் உங்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்கு வருவதில்லை. இது ஸத்யம்.

இங்கேயே ப்ராயோபவேசஞ் செய்வேன். நான் மரணமடைவதே எனக்கு க்ஷேமம். ராம லக்ஷ்மணர்களையும் என் சிறிய தகப்பனான ஸுக்ரீவனையும் நான் நமஸ்கரித்து க்ஷேமம் விசாரித்ததாகச் சொல்லுங்கள் என் தாயையும் ருமையையும் நான் ஆரோக்கியத்தையும் க்ஷேமத்தையும் விசாரித்ததாகச் சொல்லுங்கள் என் தாய் எனக்காக வருந்தாதபடி தேற்றுங்கள் என்னிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதியுள்ளவள், இரக்கமுள்ளவள், பர்த்தாவையிழந்து மிகுந்த கஷ்டங்களை அனுபவித்தவள், நான் இங்கே மரணமடைந்ததைக் கேட்டு நிச்சயமாய் உயிரை விடுவா''ளென்று ஜாம்பவான் முதலிய பெரியோர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து பூமியில் தர்ப்பைகளைப் பரப்பி அழுதுகொண்டே அவைகளின்மேல் படுத்தான்.

அதைக்கண்டு, ஸகல வானரர்களும் கண்ணீர் பெருக, வாய்விட்டலறி, ஸுக்ரீவனைத் தூஷித்து; வாலியைப்புகழ்ந்து, அங்கதனைச் சுற்றி,—தாங்களும் ப்ராயோபவேசஞ் செய்ய யத்தனித்தார்கள்

இப்படி அங்கதன் ப்ராணனை விட நிச்சயித்ததைப் பார்த்து, வானர ச்ரேஷ்டர்களும் கைகால்களைக் கழுவி ஆசமனஞ் செய்து, "நமது யஜமானனான அங்கதன் இறக்கும்பொழுது அவரைவிட்டு நாம் கிஷ்கிந்தைக்குச் செல்வது ந்யாயமா? நாமும் அவருடன் இறப்பது நல்"லென்று ஸங்கல்பஞ் செய்து, ஸமுத்ரத்தின் வடகரையில் தெற்கு நுனியாய்ப் போடப்பட்ட தர்ப்பங்களில் கிழக்கு முகமாய் உட்கார்ந்தார்கள். பிறகு ராமன் தண்டகாரண்யத்திற்கு வந்ததையும் தசரதர் மரணமடைந்ததையும், ஜனஸ்தானத்தில் கரதூஷணர்கள் மடிந்ததையும், ஜடாயுஸ் முக்தி யடைந்ததையும், ஸீதை அபஹரிக்கப்பட்டதையும், வாலி உத்தமகதி பெற்றதையும், ராமன் ஸுக்ரீவனிடத்தில் கோபித்ததையும், சொல்லித் துக்கித்தார்கள் மஹா பர்வத சிகரங்களைப் போன்ற அந்த வானரர்கள் நீருண்ட மேகங்களைப் போல் கர்ஜித்ததால், அந்த மலையிலுள்ள குஹைகளிலிருந்து பயங்கரமாய் ப்ரதித்வனி உண்டாயிற்று, அது அவர்களுக்கு விசேஷ பயத்தை உண்டாக்குவதற்கு ஒரு காரணமாயிற்று.

ஸர்க்கம் 56

ஸம்பாதி.

வானரர்கள் எந்த மலைச் சாரலில் ப்ராயோபவேசஞ் செய்ய உட்கார்ந்தார்களோ அங்கே ஸம்பாதி யென்ற ஒரு கழுகு வந்தது. அவன் சிரஞ்சீவி. கழுகுகளுக்கெல்லாம் அரசன்; ஜடாயுவிற்குத் தமயன், பல பராக்ரமங்களால் கீர்த்தி பெற்றவன், அவன் விந்த்ய பர்வதத்தின் ஒரு குஹையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி, வானரக் கூட்டங்கள் உட்கார்ந்திருப்பதைக்கண்டு ஸந்தோஷமடைந்து, "என்ன ஆச்சர்யம்! வெகு நாளாய் ஆஹாரமில்லாமல் வருந்தும் எனக்கு இன்றைக்குப் பூர்ணமான போஜனம் வலுவில் வந்திருக்கிறது. தைவம் ஜீவன்களுடைய யோக க்ஷேமத்தை அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி ஸம்பாதித்து வைக்கிறது. இந்த வானரர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆஹாரத்திற்குத் தகுந்தவர்களே. ஆனாலும் இவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டமானவர்களை ஒவ்வொருவராய்க் கொன்று தின்பே"னென்றான்.

அதைக் கேட்டு அங்கதன் மிகவும் வருத்தமடைந்து ஹனுமாரைப் பார்த்து, "யமன் இந்தக் கழுகின் ரூபத்தைத் தரித்து வானரர்களைக் கொல்வதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறான். ராமனுடைய

காரியம் முடியவில்லை ஸுக்ரீவனுடைய ஆஜ்ஞையும் நிறைவேற வில்லை நமக்குத்திடமரென்று இந்த ஆபத்து எப்படியோ நேர்ந்ததே ஸீதையை ராவணனிடத்திலிருந்து தப்புவிப்பதற்காகக் கழுகுகளுக்கு அரசனான ஜடாயுஸ் செய்த காரியத்தை நீங்கள் கேட்டிருக்கலாமே. ராமனிடத்தில் விளங்கும் ஸ்நேஹத்தாலும் கருணையாலும் கட்டுப்பட்டு, ஸகல ப்ராணிகளும் பசு பக்ஷிகளாயிருந்தாலும் நம்மைப் போல் ப்ராணனைக் கொடுத்தாவது ராமனுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்கின்றன. தாமங்களை யறிந்த ஜடாயுஸ் ராமனுக்கு உபகாரஞ் செய்வதற்காகத் தன்னுயிரைக் கொடுத்தது, அவருக்குத் திருப்தி செய்தார் நாமும் அவருடைய காரியத்தை முடிப்பதற்காக இந்தக் காடுகளிலும் மலைகளிலும் ஸீதையைத் தேடிக் களைத்தோம். ஜானகியைக் காண வில்லை இப்பொழுது உயிரை விடப்போகிறோம் ராவணனால் மரணமடைந்த ஜடாயுஸ் பாக்யசாலி, அவருக்கு ஸுக்ரீவனால் யாதொரு பயமுமில்லை. (ஸுக்ரீவன் வனத்தில் வஸிக்கும் ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் அரசன்) உத்தமமான கதியையும் அடைந்தார் ஜடாயுஸ் இறக்காவிட்டால் ஸீதை அபகரிக்கப்படுவாளா? ஒரு முஹூர்த்தம் ராவணனை நிறுத்தி வைத்திருந்தால் ராமன் வந்திருப்பார். அப்பொழுது ராவணன் தப்புவானு? தசரதர் அவ்வளவு சீக்ரமாய் இறக்காமல் இன்னும் சில தினங்கள் பிழைத்திருந்தால் ராமனை வனத்திலிருந்து அழைத்து வந்திருப்பார். ஜடாயுஸ் மரணமடைந்ததாலும் தசரதர் இறந்ததாலும் ஸீதை அபஹரிக்கப்பட்டதாலும் நாம் ப்ராணனை யிழக்கும்படி நேர்ந்தது. ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் வனத்தில் வஸிக்கும்படி நேர்ந்ததும், ராமனுடைய பாணத்தால் வாலி மரணமடைந்ததும், ராமனுடைய கோபத்தால் கரதூஷணாதி ராக்ஷஸர்கள் நாசமடைந்ததும் கைகேயிக்குத் தசரதர் வரங்கொடுத்ததாலுண்டானதே யொழிய வேறல்ல''வென்று அங்கதன் சொல்வதைக் கேட்டும், வானரர்கள் பூமியில் படுத்து ப்ராயோபவேசஞ் செய்ததைப் பார்த்ததும், ஸம்பாதி மனம்நொந்து, தீன ஸ்வரத்துடன், "என் ப்ராணனைக்காட்டிலும் எனக்கு ப்ரியமான தம்பி ஜடாயுஸ் இறந்தானென்று சொல்லி, என் மனதை நடுங்கச் செய்கிறவன் யார்? ஜனஸ்தானத்தில் ராவணனுக்கும் ஜடாயுவிற்கும் யுத்தம் நடந்த காரணமென்ன? என் தம்பியின் பெயரைக் கேட்டு வெகு நாளாயிற்று. என்னை இந்த மலையிலிருந்து இறக்கிவிடுங்கள். சிரஞ்ஜீவியான என் தம்பி பல பராக்ரமத்தால் கீர்த்திபெற்றவன், மஹா குணசாலி, இவ்வளவு காலங்கழித்து அவனுடைய விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்தேன். ஜனஸ்தானத்தில் வஸித்துவந்த அவன் மரணமடைந்த விஷயத்

தைக் கேட்க விரும்புகிறேன் பெரியோர்களிடத்தில் பக்தியுள்ள ராமன் தசரதருக்கு மூத்த புத்ரனல்லவா? அவர் ஜடாயுவிற்கு எப்படித் தோழனானார்? என் இறக்கைகள் ஸூர்ய கிரணங்களால் கொளுத்தப்பட்டதால் நான் பறக்கச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன். ஆகையால் என்னை இங்கிருந்து இறக்கிவிடுங்க” ளென்றான்.

ஸர்க்கம் 57.

அங்கதன் பதில் சொன்னது.

சோகத்தால் தழுதழுத்த குரலுடன் ஸம்பாதி இப்படிச் சொல்வதை வானரர்கள் கேட்டும், “ஒவ்வொருவராய்க் கொன்று தின்பே” னென்ற வார்த்தையால் அவனிடத்தில் ஸந்தேஹங்கொண்டு, “நம் மெல்லோரையும் இவன் நிச்சயமாய்க் கொல்வான். நாம் ப்ராயோபவேசஞ்செய்யும்பொழுது இவனால் மரணமடைந்தால் நமக்கு நஷ்டமென்ன? சீக்ரத்தில் நமது உத்தேசம் நிறைவேறு” மென்று முடிவு செய்தார்கள்.

அப்பொழுது அங்கதன் ஸம்பாதியைப் பர்வதசிகரத்திலிருந்து இறக்கி “முன்பு ரிக்ஷரஜஸென்ற வானராதிபதி ஒருவரிருந்தார். அவர் மஹா கீர்த்திசாலி, தாம்வான், எனக்குப்பாட்டனார். அவருக்கு வாலி ஸுக்ரீவனென்று இரண்டு புத்ரர்கள் அளவற்ற பலசாலிகளாய்ப் பிறந்தார்கள். என் பிதாவான வாலி பலத்திலும் பராக்ரமத்திலும் லோகத்தில் விசேஷ ப்ரஸித்தியடைந்தார். ஒரு ஸமயத்தில் ஸகல லோகநாதனான ராமன் இக்ஷ்வாகு குலத்தில் தசரதசக்ரவர்த்திக்குக் குமாரனாய்ப்பிறந்து அளவற்ற ஐச்வர்யத்தாலும் வீர்யத்தாலும் புருஷோத்தமனாய் விளங்கினார் அவர் பெரியோர்களுடைய தாமத்தை அநுஸரித்துப் பித்ருவாக்ய பரிபாலனஞ் செய்வதற்காக லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடும் தண்டகாரண்யத்தில் ஸஞ்சரித்தார். அவர்கள் ஜனஸ்தானத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் ராக்ஷஸேச்வரனான ராவணன் ஸீதையைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்தான். தசரதருக்குப் பரமமித்ரனான ஜடாயுஸ் அந்த ராக்ஷஸன் அவளை ஆகாசமார்க்கமாய்க் கொண்டுபோவதைக் கண்டு, அவனுடன் யுத்தஞ் செய்து அவனுடைய ரதத்தையும் கவசத்தையும் ஆயுதங்களையும் ஒடித்து, ஸீதையைத் தப்புவிக்க முயன்றார். ஆனால்

வயஸ செனறவரானதாலும யுததஞசெயது களைததாலும ராவ ணன அவரை வெட்டிக கொனறுன பிறகு ராமன அஙகே வநது அவருககு ஸகல ஸமஸகாரஙகளையும செயது, உததம கதியை அனுகரஹிததார பிறகு ராமன என சிறிய தகபபனுன ஸுகரீவ னுடன ஸநேஹஞசெயது வாலியைக கொனறுா ஸுகரீவனும அவருடைய மநதரிகளும என பிதாவிறகு விரோதிகள பிறகு ஸுகரீவனை வானர ராஜாவாய நியமிததார அவரும ஸீதையைத தேடுமபடி ஸகல வானரரகளையும அனுபபினுா ராமனுடைய ஆகஞைபபடி ஸீதையை அஙகஙகே நாஙகள தேடியும, ராததரி யில ஸுாய பரகாசததைக காண முடியாததுபோல, அவளைக கணடுபிடிககவிலலை தணடகாரணயம முழுவதையும வெகு ஜாகர தையாயத தேடி வழிதபபி, மயனுல ஸிருஷடிககபபட்ட ஓா குகை யில பரவேசிததோம அஙகே ஒரு மாஸம வரையில தேடித திரிந ததால மஹாராஜா எஙகளுககுக கெடுவிட்ட காலம செனறுவிட டது இனிமேல நாஙகள கிஷகிநதைககுச செனறுல ராமலக்ஷம ணாகளுடைய கோபததிறகும ஸுகரீவனுடைய கருரமான தணட னைககும பாததரமாயக கொலலபபடுவோம. ஆகையால இஙகேயே உயிரை விடுவது நலமெனறெணணி பரயோபவேசஞ செயதுகொ ணடிருககிறோ"மெனறுன.

ஸர்ககம் 58

ஸம்பாதி ஸீதையிருக்குமிடத்தைத் தெரிவித்தது.

இபபடி வானராகள உயிரில ஆசையைவிட்டுத தீனமாயச சொனன வாரத்தைகளைக கேட்டு, ஸமபாதி கணணீா பெருககி, அவாகளை நோக்கிப "பலவானுன ராவணனுல கொல்லபபட்டானெ னறு நீஙகள சொலலும ஜடாயுஸ எனபவன எனககுத தமபி. நானே வயஸ செனறவன, எனககு இறககைகளிலலை, ஆகையால ராவணனை இதறகாகப பழிவாஙக இபபொழுது எனககுச சகதி யிலலை, பொறுமையோடு கேட்டுக் கொணடிருபபதைதத தவிர வேறு எனன செயவேன? முன காலததில இநதரன விருததராஸுரனைக கொனறபொழுது நானும ஜடாயுஸுமநலல யௌவனததையிலிருந தோம. ஒருநாள எஙகளில யாா உயரமாயப் பறககககூடுமெனறு பநதயம போட்டுககொணடு ஒருவரையொருவா ஜயிகக வேணடு

மென்ற எண்ணத்துடன ஜ்வலிககும ஸூர்யனைச சுற்றி அதிவேக மாயப பறநதோம அவா ஆகாசததின மததியில வநதபொழுது, ஜடாயுஸ் உஷ்ணாந தாங்காமல தபிபபதைக கணடு, நான அவனிடத தில வைதத ஸ்நேஹததால என் இறகைகசளைக கொண்டு அவனை மூடினேன உடனே ஸூாய தேஜஸால அவை கொளுததபபடடு அஙகிருநது விநதய மலையில விழுநதேன அது முதல இஙகே வஸித்துக கொணடிருககிறேன. பிறகு ஜடாயுவின விருததாநதம எனககுத தெரியா”தெனறான.

அதைக் கேட்டு அஙகதன, “நீா ஜடாயுவின தமயனெனபது வாஸ்தவமானால அவரைக் கொனற ராவணனைக கொலல வேண்டாமா? அதறகு இபபொழுது சகதியறறிருநதாலும, அவனிருக்குமிடததையாவது உமககுத தெரிநதால சொலலும வரும கெடுதியை அறியாத அநத மூடன ஸமீபததில வஸிககிறானா? அலலது நெடுந தூரததிலிருககிறானா? ”வெனறு கேட்டான.

அதற்கு ஸமபாதியும “வானராகளே! வயஸ சென்று இறக்கைகளற்ற நான் வீாயமறறவன. ஆகையால ராமனுடைய காரியததில கூடியவரையில வாகஸஹாயம செயகிறேன. இநத பரஹமாண்டததிலுள்ள பதினைகு லோகங்களும எனககு நனறாயத தெரியும். தேவாஸுர யுததஙகளையும, அமிருததைதறகாகப பாறகடலைக கடைநததையும பாாததேன் ஒரு நாள ராவணன ஸகல ஆபரணங்களாலும அலஙகரிககபபடட அதிரூபவதியான ஓா யௌவன ஸ்த்ரீயை எடுததுக்கொணடு ஆகாசததில போவதைக கண்டேன் அவள ‘ராம! லக்ஷ்மண!’வெனறு கதறிககொணடும ஆபரணங்களைக கழற்றி வீசிநதுகொணடும காலகைகளை உதறிககொணடுமிருநதாள கறுதத மலையில அடிககும ஸூாய கிரணஙகளைப போலும, நீருண்ட மேகத்தில பாயும மினனலைப போலும, அநதத துஷ்டனுடைய கறுதத சரீரததில அநத ஸதரீயின வெணபட்டு விளஙகிறறு. அவள ராமனைக கூபபிடடுக கொணடிருநததால ஸீதையாயிருககுமெனறெண்ணுகிறேன. அநத ராக்ஷஸனிருககுமிடததைச சொலலுகிறேன, கேளுங்கள. அவன விசரவஸின புதரன, குபேரனுக்குத தம்பி, லங்காதவீபததிலிருககிறான. அது இஙகிருநது நூறு யோஜனைககப பால தெரிகிறது, பாருங்கள, விசவகாமாவால ஸிருஷ்டிக்கபபடடது, தங்கவாசற்படிகளும விசிதரமாக வேலை செயயபபட்ட தங்கமேடைகளும ஸூாயனைப போல ஜவலிககும தஙகபராகாரங்களும கணணைப பறிககினறன அங்கே ஸீதை ராவணனுடைய அநதபபுரததில ராக்ஷஸிகளால காககபபடடுத தீனமாக உடகாாநதிருககிறாள. நானகு

பக்கங்களிலும ஸமுதரததால நனறுகக் காககப்பட்ட அநத லங கைககுப போனறல ஜனகபுதரியான ஸீதையைக காணபீாகள இங் கிருநது ஸமுதரததில நூறு யோஜனை தூரம போய தெறகுக கரையைச சோநதால ராவணனைக காணலாம. அதைதபபறறின ஸகல யதனஙகளையும சீகரமாகச செயயுஙகள நான தேவகுலத தில பிறநதவன , நீஙகள ஸீதையைக கண்டு திருமபுவீாகளெனறு என திவயஞானததால நிசசயமாக அறிகிறேன தானயஙகளைத தினனும குலிங்கம புறு முதலிய பக்ஷிகள தூரததிலிருககும பொருள களைப பாாபபதில திறமையுளளவை காககைகளும காய்கனிகளைத தினனும கிளி முதலிய பறவைகளும அதறகு இரண்டு மடங்கு சக்தி வாயநதவை. கரௌஞசம அனறில நீாககாககை முதலிய வைகளுககு மூனறு மடஙகு, பருநதுகளுககு நானகு, கழுகுகளுககு ஐநது, ரூபயௌவன பல வீாயஙகளால விளஙகும அனனஙகளுககு ஆறுமடங்கு, கருடன அருணனெனற வினதையின புதராகளின சகதி இவைகளைக காட்டிலும மிகவும மேலானது நானும ஜடாயு ஸும அருணனுடைய புதராகள ஆகையால ஸகல பக்ஷிகளின சகதியைக் காட்டிலும எஙகளுடையது மேலானது இஙகிருநதே ராவணனையும் ஜானகியையும நான பாாகக முடியும. வினதையின புதரர்களுக்குள்ள திவயஞானமும பலமும எஙகளுககுண்டு என ஸ்வபாவததாலும நான புஜிககும ஆஹார பலததாலும நூறு யோஜ சனைககு அபபாலிருக்கும லஙகையில நடபபவைகளை ஒவவொரு நிமிஷமும பாாககிறேன

வெகு தூரததிலுளள ஜநதுக்களைககொனறு தினபது எங்களு ககு இயறகையாக ஏறபட்ட காாயம காலடியிலிருப்பவைகளையே பாாததுக கோழிகள தினனும. என தமபியை அவன கொனறதற காக அநதத துஷ்ட ராக்ஷஸனை நான கொலவது முறை. ஆனல எனககு வயஸ் அதிகமானதால தேஜஸ குறைநதது பராணவா யுககள தடுமாறுகினறன. இநத ஸமுதரததைத தாணட ஏதாவது உபாயததைக கணடு பிடியுஙகள லஙகைககுப போய ஸீதையைப பாாதது உஙகளுடைய காாயததை முடிததுககொண்டு வாருஙகள. உததம கதியடைநத ஜடாயுஸுககுத தாபபணஞ செய்யவேண்டும. எனனை ஸமுதரததிறகுக கொணடு போயவிடுஙக”ளெனறன.

வானராகள அபபடியே செயது, அங்கிருநது அது முனனிரு நத விடததிற்கு மறுபடியும கொண்டுவநதுவிட்டாாகள. ஸீதை யைப பறறி நிசசயமான ஸமாசாரம தெரிநததால் அவாகளுககுண டான ஆனநததகதிறகு எலலையிலலை.

ஸாக்கம் 59.

ஸம்பாதி ஸீதையின் வரலாற்றைச் சொன்னது

அமிருத தாரையைப போல மதுரமான ஸமபாதியின வாாததைகளைக கேட்டு வானராகள ஸநதோஷததால் மயிாககூசசலடைநதாாகள. அபபொழுது ஜாமபவானும மறற வானராகளும குதிததெழுநது ஸமபாதியைபபாாதது, "ஸீதை எஙகிருககிறள? அவளை எவன பாாததான? யாா அவளை அபஹரிததுககொண்டு போனுன? இதை எங்களுககு விஸதாரமாயச் சொலலவேண்டும. தங்களைவிட வேறு கதி எஙகளுககுணடோ? வஜ்ராயுதஙகளைப போல அதிவேகமாய வநது விழும ராம லகூமணாகளுடைய பாணஙகளின வீாயத்தை அறியாத மூடனயா"ரென்று கேடடாாகள அதைக கேட்டு ஸமபாதி, ஸீதையின விருததாநததைத யறிநது கொளவதில மிகவும ஆவலுளள அநத வானராகளைத தேறறி, மஹா பரீதியுடன அவாகளைப பார்தது,

"ஸீதையை அபஹரிததததை நான கேளவிபபட்ட விததததையும அவளைப் பாாததவனையும அநத விடததையும சொலலுகிறேன கேளுங்கள் நான லஙகையில ஸீதையிருபபதைக காணகிறேனென்று சொன்னதறகு எனனைத தவிர வேறு ஸாகூியுமுணடு நான இநத மலையில ப்ரவேசிகக முடியாத ஓரிடததில இறககையறறு விழுநதேன. வயஸ் சென்றதாலும் பல பராகரமங்கள குறைநததாலும ஸுபாாசவனென்ற என புதரன அநதநதக காலததில எனககு வேணடிய ஆஹாரததைக கொணடுவநது கொடுதது எனனை ரகூிககிறன 'கநதாவாகள் ஸதரீகளிடததில ஆசைவைததவர்க'ளென்ற சருதிபபடி, அவாகளுககுக காமம அதி தீவரம. ஸாபபஙகளுககுக கோபம அதிகம, மிருகஙகளுககுப பயம அதிகம, எஙகளுககுப பசி அதிகம. ஒருநாள என் புதரன எனககு ஆஹாரம தேடபபோய் அஸதமிதத பிறகு ஒன்றும கிடைககாமல வநதான. அதைககண்டு நான பசி தாஹததைத தாஙக முடியாததாலும வயஸ் சென்றதாலும அவனைக கடுமையாயக கோபிததேன. அவனும அதைப பொறுததுககொண்டு, எனனை ஸமாதானஞ்ெசய்து,

'அப்பா! நான் வழக்கப்படி ஆஹாரம் தேடுவதற்காகப் பறந்துபோய் மஹேந்த்ர பர்வதத்தின் த்வாரத்தை மறைத்துக்கொண்டு, ஸமுத்ரத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் அநேக ஜந்துக்களையும் கொல்வதற்காக அவைகள் வரும் வழியையும் தடுத்துக்கொண்டு நின்றேன். அப்பொழுது மைமலையைப் போன்ற தேஹத்தையுடைய ஒருவன் பாலஸூர்யனைப்போல காந்திபெற்ற ஓர் ஸ்த்ரீயை எடுத்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்டேன். அவர்களைக் கொன்று தங்களிடத்தில் கொண்டுவர வேண்டுமென்று நிச்சயித்து நிற்கையில், அவன் விநயமாயும் மதுரமாயும் என்னை வழி விடும்படி வேண்டினான். நீச குலத்தில் பிறந்த எவனானாலும் அப்படி ப்ரார்த்திப்பவர்களை உபத்ரவிப்பானா? என்னைப் போன்றவன் அந்தப் பாபத்தை நினைக்கவே மாட்டான். பிறகு, அவன் தேஜஸால் நான்கு திக்குகளையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு அதி வேகமாய்ச் சென்றான். உடனே ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஸித்த சாரணர் முதலிய கணங்கள் என்னைப் பூஜித்துக் 'குழந்தாய்! இவனும் இவனுடனிருந்த ஸ்த்ரீயும் உன்னிடத்திலிருந்து அபாயமில்லாமல் சென்றது பெரிய கார்யம். நிச்சயமாய் உனக்கு மங்களமுண்டாகு'மென்றார்கள். அவன் ராக்ஷஸேச்வரனான ராவணனென்றும், தசரத புத்ரனான ராமனுடைய பார்யை ஸீதையை அபஹரித்துப் போகிறானென்றும் அவர்களால் அறிந்தேன். அவள் தலைமயிர் அவிழ்ந்து வஸ்த்ரம் நழுவி ஆபரணங்கள் கழன்று ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டே போனாள். 'இப்படிச் சோகத்தால் தபிக்கும் அந்த ஸ்த்ரீயைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றதால் தாமஸமாயிற்' றென்றான்.

"முன்பு நான் ஸாமான்யமாய்ப் பார்த்ததைக் காட்டிலும் இப்பொழுது ஸம்பாசவனால் அந்தப் புருஷன் ராவணனென்றும் அபஹரிக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீ ராம பத்னியென்றும் நன்றாயறிந்தும் அந்த ராக்ஷஸனைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்குண்டாகவில்லை. நானோ பக்ஷி, இறகைகளற்றுப் பலஹீனனா யிருக்கும்பொழுது என்ன செய்யமுடியும்? ஆகையால் புத்தியாலும் வார்த்தையாலும் என்னால் கூடியவரையில் உங்களுக்குபகாரம் செய்கிறேன். ராமனுடைய கார்யம் என்னுடையதல்லவா? அதனால் எனக்கும் ப்ரயோஜனமுண்டு. நீங்கள் மஹா புத்திமான்கள், பலசாலிகள், பெருந்தன்மையுடையவர்கள், தேவதைகளும் உங்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாது. ஆகையால் வானரேச்வரன் உங்களை இந்தக் கார்யத்தில் நியமித்திருக்கிறார். ராமலக்ஷ்மணர்க

ருடைய பாணங்கள் கழுகிறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அதிதீக்ஷ்ணமானவை, மூன்று லோகங்களையும் காப்பாற்றுவதற்கும் நாசஞ் செய்வதற்கும் திறமையுள்ளவை, ராவணன் தேஜஸாலும் பலத்தாலும் விசேஷ ப்ரஸித்திபெற்றவன், ஆனாலும், உங்களுக்கு ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஸஹாயமிருக்கையில் அஸாத்யமான விஷயம் ஒன்றுண்டோ? நீங்கள் உங்களுடைய கார்யத்தை முடித்து வருவீர்களென்று நிச்சயமாய் எனக்குத் தெரியுமாகையால், தாமஸிக்காமல் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள் உங்களைப் போல் புத்திமான்கள் எந்தக் கார்யத்தைச் செய்வதிலும் ஆலஸ்யஞ் செய்யமாட்டார்கள்" என்றான்

ஸர்க்கம் 60.

ஸம்பாதியின் விருத்தாந்தம்.

பிறகு ஸம்பாதி ஜடாயுவிற்குத் தர்ப்பணஞ் செய்து, ஸ்நானம் முதலிய க்ரியைகளை முடித்துக்கொண்டு பர்வதத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான் அப்பொழுது வானரர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்தார்கள் அவனுக்கு நிசாசர முனி சொல்லியிருந்தபடி ராமதூதர்களான வானரர்கள் வந்ததாலும் தனக்கு இறக்கைகள் மறுபடியும் முளைத்ததாலும் அவருடைய வார்த்தையில் நம்பிக்கை பிறந்து, ஸந்தோஷமடைந்து, வானரர்களைப் பார்த்து, "மித்ரர்களே! ஒருவரும் சப்தம் செய்யாமல் நான் சொல்வதைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள் நான் ஸீதையைப் பார்த்தேனென்ற வார்த்தையை வாஸ்தவமென்று உங்களுக்குப்படும்படி சொல்லுகிறேன். ஸூர்ய கிரணங்களால் தேஹமெங்கும் வெந்து இறக்கையற்று இந்தமலையில் விழுந்தேனென்று சொன்னேனல்லவா? ஆறு தினங்கள் கழித்து ப்ரக்ஞைவந்தது தேஹஸ்வாதீனமில்லாமல் சொல்லமுடியாத உபத்ரவத்தையடைந்து எந்தப் புறத்தில் பார்த்தாலும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. பிறகு ஸமுத்ரம் மலை ஆறுகள் ஓடைகள் வனங்கள் ஸமுத்ரக்கரை முதலியவைகளைப் பார்த்துப் பார்த்து ஞாபகம் வந்தது. தெற்கு ஸமுத்ரக்கரையில் அநேக குகைகளுடனும் பசு பக்ஷிகளுடனும் விளங்கும் விந்த்ய பர்வதம் இதுதானென்று நிச்சயங் கொண்டேன். இங்கே நிசாசரரென்ற மஹா தேஜஸ்வியான ஒரு

மஹாஷி தபஸ செயத ஆசரமம ஒனறுணடு அவா உததம லோகங களை அடைநத பிறகு நான இவவிடததில எணணுயிரம வாஷஙகளாய வஸிததுககொணடிருககிறேன துககம தாஙகாமல இநத மலையின உசசியிலிருநது வெகு கஷடததுடன இறஙகிக கூாமையான தாபபஙகளால நிறைநத பூமியில வநது, அவரைப பாாகக வேணடுமெனறு எணணஙகொணடு, அவருடைய ஆசரமததிறகுச சென றேன நானும ஜடாயுஸும இவவிடததில அவரை அநேகந தடவை தாசிததிருககிறோம. அவருடைய ஆசரமததிறகு ஸமீபத தில காறறு ஸுகமாயும பரிமளமாயும வீசும, விருகூஷஙகள புஷ பஙகளாலும பழஙகளாலும விளஙகும. நான இஙகே வநது அவ ருடைய வரவை எதிாபாாததுககொணடு ஒரு மரததடியில உட்காாந திருநதேன. கொஞச நேரததிறகுப பிறகு அவா ஸமுதரததில ஸநானஞசெயது தேஜஸால ஜவலிததுககொணடு திருமபி வருவ தைக கணடேன கரடி புலி ஸிமஹம யானை ஸாபபம முதலிய ஜந் துககளும தஙகளை வளாபபவனைககணடு ஓடிவருவதுபோல அவரைக் கணடவுடன பரியததுடன பின தொடரும. அரசன ஸபையில உடகாாநதவுடன மநதரிகளும பரிவாரஙகளும வநது கூடுவதுபோல, அவரைககணடவுடன ஸகல ஜநதுககளும ஓடிவநதன. அநத மஹாஷி எனனைபபாாதது ஸநதோஷமடைநது, ஆசரமததில நுழை நது ஒரு முஹூாததம கழிதது வெளியிலவநது,

குழநதாய! உன இறககைகள எரிநதுவிட்டபடியால உனனை அடையாளங கணடுபிடிகக முடியவிலலை. தேஹமெஙகும புண்ணா யிருககிறது, இறககைகள பொசுங்கிப போயின. சரீரம இளைதது பராணனும பல பராக்ரமஙகளும ஒடுஙகிவிட்டன. முனபு இரணடு கழுகுகளை இவவிடததில பாாததிருககிறேன. அவை வேகததில வாயுவைப போனறவை, கழுகுகளுககெலலாம தலைவாகள, இஷ்ட மான ரூபததை எடுககக கூடியவாகள, ஸஹோதராகள். மூததவ ஞன நீயும உன தமபி ஜடாயுஸும மனுஷய ரூபததுடன் எனனை நமஸகரிததுககொண டிருநதீாகளலலவா? ஏதாவது வ்யாதியால பீடிக்கபபட்டாயா? இறககைகளுதிாநத காரணமெனன? அலலது எவனுவ்ஞா இபபடி உனனைத தணடிததானு’ வெனறு கேட்டாா.

ஸர்ககம் 61.

(தொடர்ச்சி)

யௌவனததாலும பலககொழுபபாலும நாஙகள செயத பயங்கரமான காரியததையும ஸூரியனைப பின தொடாநததையும் அவருககுச சொனனேன "ஸ்வாமி! எனககுத தேஹ மெஙகும புண்ணாயிருககினறது, வெடகததால புததி சிதறியிருககினறது, மிகவும களைததிருககிறேன. ஆகையால தருநதபடி தஙகளுககுப பதில சொல்லச சகதியறறவனாயிருககிறேன. நானும என தமபி ஜடாயுஸூம விசேஷ பலசாலிகளென்று காவததால புததிபிசகி, எங்களில யார அதிகமாயப பறககமுடியுமென்று அறிவதற்காகப பநதயம் வைததுககொண்டு பறநதோம. கைலாஸ சிகரததில் வஸிககும முனிகளுககெதிரே, 'ஸூரியோதயம முதல அஸதமனம வரையில் அவருடன் செலவோ'மென்று பரதிகஞை செய்து ஆகாசத்தில கிளமபினோம. அங்கிருநது பாாககையில பூமியிலுள்ள நகரங்கள ரததசகரங்கள போல் காணபபட்டன, சில விடஙகளில வேதகோஷங்களும் சில விடங்களில ஸ்தரீகள சிவபபு வஸ்தரங்களுடன் பாடிக்கொண்டிருபபதும கேட்கபபட்டன. பிறகு அதிவேகமாயப பறநது ஸூரியனுடைய மார்ககததில சென்று கீழே பார்க்கும்பொழுது, பூமியிலுள்ள காடுகள இளம புலலுகளைப போலும உன்னதமான பர்வதஙகள சிறிய கலலுகளைப போலும, மஹா நதிகள் மெல்லிய நூலகளைபபோலும், ஹிமாலயம விநதயம மேரு முதலிய மலைகள மடுவில நீநதும யானைகளைபபோலும காணபபட்டன. இப்படிச சென்றுகொண்டிருககையில ஸூரியன ஆகாசததின மததியில் வநதான். அபபொழுது எஙகளுககு வியாவையும சோகமும பயமும அதிகமாயின. புததிமயஙகிறறு, மனஸூம இநதரியங்களும கலங்கின, பரகஞை தபபிறறு, கிழககு தெறகு மேறகு வடககு ஒன்றுந்தெரியவிலலை. லோகமுழுவதும பரளயகாலததில ஸஙகாஷணாக்கினியால் எரிக்கபபடுவதுபோல காணபபட்டது. அபபொழுது சிதறின என மனஸைக கண்ணில நாட்டி, மஹா ப்ரயாஸையுடன் தைர்யமாய் ஸூரியனை நிமிர்நது பார்ததேன. எங்களுடைய கண்ணிறகு அநத மண்டலம ஜமபூதவீபததைபபோல அவ்வளவு பெரிதாய்த் தோன

ற்றது பிறகு ஜடாயுஸ் மயக்கங் கொண்டு, என்னிடத்தில் சொல்லா மல் திடீரென்று கீழே விழுந்தான். அதைக் கண்டு நான் ஸூர்யனு டைய ஸமீபத்திலிருந்து அதிவேகமாயிறங்கி, என் இறக்கைகளை விரித்து, ஸூர்ய கிரணங்கள் அவன்மேல் தாக்காமல் அவனை மூடினேன். ஆகையால் அவன் எரிக்கப்படவில்லை. நானோ அஜாக்ரதையாய் ஜடாயுஸைக் காப்பாற்றுவதில் புத்தியை நாட்டி, இறகு களை விரித்துக் கொண்டிருந்ததால் அவை எரிந்து அங்கிருந்து விழுந் தேன். அவன் ஜனஸ்தானத்தில் விழுந்திருக்க வேண்டுமென்று ஊஹிக்கிறேன். நான் பரக்களைப்பற்று மூர்ச்சையடைந்து விந்திய பர்வதத்தில் விழுந்தேன். ராஜ்யத்தையும் உடன் பிறந்தவனையும் இறக்கைகளையும் பலத்தையும் ஒரே காலத்தில் இழந்து, இனி இறப் பதே நலமென்றெண்ணி, இந்தப் பர்வத சிகரத்திலிருந்து விழ நிச்ச யித்திருக்கிறே”னென்றேன்.

ஸர்க்கம் 62.

(தொடர்ச்சி.)

இப்படி நடந்த விருத்தாந்தத்தை அந்த மஹர்ஷியிடத்தில் தெரிவித்து, துக்கந் தாங்காமல் அழுதேன். அவர் கொஞ்சநேரம் யோசித்து, “ஸம்பாதே! வருத்தப்படாதே. உன் இறக்கைகளும் நேத்ரங்களும் ப்ராணன்களும் வீர்யமும் பராக்ரமும் முன்போல் ஒப் பற்றதாயிருக்கும். நாரதாதி மஹர்ஷிகள் இனிவரும் ராமவதாரத் தைப் பற்றிச் சொல்லும் ஸமயத்தில் ஏதோ ஒரு பெரிய கார்யம் ஸமீபத்தில் நடக்கப் போகிறதென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். தபோபலத்தால் அது நிஜமென்றும் கண்டறிந்தேன். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் தசரதரென்று ஒரு ராஜா பிறப்பார். அவருக்கு மஹா தேஜஸ்வியான ராமனென்று ஒரு புத்ரனுண்டாவான். அவனும் அவனுடைய தம்பி லக்ஷ்மணனும் பிதாவின் ஆக்ஞையால் வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். அப்பொழுது ராவணனென்ற ஒரு ராக்ஷஸன் ராமனுடைய பத்னியை ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பலாத்காரமாயெடுத் துக்கொண்டு போவான். அவன் ராக்ஷஸாதிபதி, தேவர்களாலும் தானவர்களாலும் கொல்லமுடியாதவன்; அவன் பக்ஷ்யங்கள் ஆபர ணங்கள் இன்னும் அவன் அபேக்ஷிக்கக்கூடிய ஸகல பதார்த்தங்களா

னும் ஸீதையை மபகரித்த தன்னிடத்தில் ஆசைகொள்ளும்படி செய்ய யத்னிப்பான் அவளோ மஹா பதிவ்ரதை, பர்த்தாவை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் தபித்துக்கொண்டு, கொஞ்சமாவது இணங்க மாட்டாள் அவள் ஆஹாரமில்லாமலிருப்பதை அறிந்து, தேவேந்திரன் ஓர் பரமான்னத்தைத் தன் ஸேவகனிடத்தில் கொடுத்தனுப்புவான்.

தேவதைகளாலும் அடையக்கூடாத அந்த அமிருதத்திற்கு ஸமமான அன்னத்தை ஸீதை பெற்றுக்கொண்டு அதைக்கொண்டு வந்தவன் இமைகொட்டாததாலும் பூமியைத் தொடாததாலும் ராவணனுடைய ஸேவகனல்ல, இந்திரனுடைய ஸேவகனேயென்று கண்டு கொள்வாள். மேலும், ராமமூர்த்தி இங்கேவந்து அந்தத் துஷ்டனைக் கொன்று தங்களை அழைத்துக்கொண்டு போவார். தேவதைகளுடைய காரியம் ஸித்திக்கும்பொருட்டு தாங்கள் மனுஷ்யாவதாரமெடுத்திருக்கிறபடியால், ஆஹாரத்தால் தேஹத்தில் ப்ராணன்களை நிலை நிறுத்தவேண்டும் தேவதைகளும் மனுஷ்ய ரூபமெடுத்தால் ஆஹாரமில்லாமல் ஜீவிக்க முடியாது இந்தப் பரமான்னம் ஒருவருஷம்வரையில் பசி தாஹம் களைப்பு முதலியவைகளை நீக்குமென்று தேவதூதன் சொல்வதைக் கேட்டு, அதில் ஒரு பாகத்தை "யெடுத்து, 'என் பர்த்தாவும் அவருடைய தம்பியும் உயிரோடிருந்தாலும், அல்லது உயிரிழந்து தைவத் தன்மையை அடைந்திருந்தாலும், இந்த அன்னம் அவர்களுக்குத் திருப்தியை உண்டாக்கக் கடவ'தென்று பூமியில் கொஞ்சம் வைத்துவிட்டு மிகுந்ததைப் புஜிப்பாள்.

பிறகு ராமனால் அனுப்பப்பட்ட வானரர்கள் ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு இங்கே வருவார்கள் அவர்களுக்கு ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தை நீ விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டியது. நீ இவ்விடத்திலிருந்து ஒரு பொழுதும் போகக்கூடாது. பலஹீனமான ஸ்திதியில் எங்கே போவாய்? கொஞ்சகாலம் பொறுத்திரு மறுபடியும் இறக்கைகள் முளைக்கும் இப்பொழுதே உனக்கு அந்த உபகாரத்தைச் செய்வேன் ஆனால் பக்ஷிகளுக்குள்ள சபல ஸ்வபாவத்தால் நீ இங்கேயிருக்கமாட்டாய் தேவதைகளுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் மஹரிஷிகளுக்கும் தேவேந்திரனுக்கும் ஸகல லோகங்களுக்கும் உன்னால் ஒரு பெரிய காரியம் நிறைவேற வேண்டியிருக்கிறது நீ தேவ யோனியில் பிறந்தவனாகையால் அது உனக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும் அந்த ராஜபுத்ரர்களுக்கும் உபகாரமாயிருக்கும். ஆகையால் ஸீதையிருக்குமிடத்தை ராம

தூதர்களுக்கு நீயே தெரிவிக்கவேண்டியது ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று எனக்கும் மிகுந்த ஆவலுண்டு ஆனால் வயஸால் மெலிந்த இந்தச் சரீரத்தை நெடுங்காலம் தரிக்க எனக் கிஷ்டமில்லை ஆகையால் சீக்ரத்தில் உத்தம லோகங்களுக்குச் செல்வேன். நீ இங்கே ஜாக்ரதையாயிருக்கவேண்டும்' என்று, பதார்த்தங்களின் தத்வஸ்வரூபத்தை யறிந்த அந்த மஹர்ஷி என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார்" என்றான்.

ஸர்க்கம் 63

வானரர்கள் ஸமுத்ரக்கரை சேர்ந்தது.

இப்படிப்பட்ட அநேக வார்த்தைகளால் அந்த மஹர்ஷி என்னைப் புகழ்ந்து உத்திரவு கொடுத்துத், தன் ஆச்ரமத்திற்குள் ப்ரவேசித்தார். பிறகு நான் அந்தக் குகையிலிருந்து புறப்பட்டு, மெள்ள மெள்ள இந்த மலையின் சிகரத்திலேறி, உங்கள் வரவையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன் அந்த மஹர்ஷி என்னிடத்தில் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லி எண்ணாயிரம் வர்ஷங்களாகின்றன அவருடைய வார்த்தைகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு தேசகாலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தேன். அவர் மஹா ப்ரஸ்தானஞ்செய்து உத்தம லோகத்தை அடைந்தபிறகு, என் திக்கற்ற நிலைமையையும் கஷ்டங்களையும் நினைத்து நினைத்து நீங்காத துயரமடைந்தேன் பலதடவை உயிரைவிட நிச்சயித்தேன். ஆனால் மஹர்ஷியின் வாக்யம் என்னைத் தடுத்தது ஜ்வலிக்கும் அக்னி இருளை அழிப்பதுபோல, அவர் போகும்போது எனக்குச் செய்த உபதேசம் என் துக்கத்தை நீக்கி என்னுயிரைக் காப்பாற்றிற்று ராவணன் என் புத்ரனுக்கு எதிரே யுத்தத்தில் நிற்கமுடியாதென்று எனக்குத் தெரியுமாகையால், நீ அந்த ஸ்த்ரீயை ஏன் அவனிடத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கவில்லை? ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! வென்று அவள் கூவினதால் ராமனுடைய பத்னி யென்றும் அவர்கள் இவளில்லாமல் வருந்தப்படுகிறார்களென்றும் உனக்குத் தெரிந்திருக்க நீ ஏன் அவளை விட்டாய்? தசரதருக்கும் எனக்குமுள்ள ஸ்நேஹத்திற்கு நீ தகுந்தபடி நடந்துகொள்ளவில்லை' யென்று அவனைக் கண்டித்தேன்" என்றான்.

ஸம்பாதி இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் முன்பு எரிந்துபோன இறக்கைகள் வானரர்களுக்கெதிரே மறுபடியும் முளைத்தன. ஸம்பாதியும் தன் தேஹத்தில் சிவந்த இறகுகள் வளர்வதைக் கண்டு, வானரர்களைப் பார்த்து அளவற்ற ஸந்தோஷத்துடன், "முன்பு ஸூர்ய கிரணங்களால் எரிக்கப்பட்ட என் இறக்கைகள் நிசாசர மஹர்ஷியின் அனுக்ரஹத்தாலும் தபோமஹிமையாலும் மறுபடியும் உண்டாவதைப் பாருங்கள். என் யௌவன தசையில் எனக்குள்ள பலம் பராக்கிரமம் ஆண்மை இப்பொழுது வந்திருக்கின்றன. ஆகையால் ஸகல ப்ரயத்தனங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்யுங்கள். ஸீதையைக் கண்டுபிடிப்பீர்கள். எனக்கு இறகுகள் மறுபடியும் முளைத்ததைக்கொண்டு உங்களுடைய கார்யமும் ஸித்திக்குமென்பது நிச்சய"மென்று அந்தப் பக்ஷிராஜன் தனக்குப் புதிதாயுண்டான சக்தியைப் பரீக்ஷிப்பதற்கு அந்த மலைச் சிகரத்திலிருந்து பறந்துபோனான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளால் அந்த வானரச்ரேஷ்டர்களுக்கு ஸந்தோஷம் மேலிட்டு, ஸீதையைத் தேடுவதில் விசேஷ ஆவலுண்டாயிற்று. ஸ்வபாவமாகவே வாயுவிற்கு ஸமமான பராக்ரமசாலிகள், ஸம்பாதி சொன்ன வார்த்தைகளால் அவர்களுடைய ஆண்மை அதிகரித்தது. பிறகு அபிஜித்தென்ற முஹூர்த்தத்தில் ஸீதையைத் தேடுவதற்காகப் புறப்பட்டு ஸமுத்ரக் கரைக்குச் சென்றார்கள்.

ஸர்க்கம் 64

அங்கதன் வானரர்களைப் பரீக்ஷித்தது.

ஸம்பாதியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் குதித்து ஆரவாரித்தார்கள். பிறகு ஸீதையைப் பார்க்க ஆசைகொண்டவர்களாய் ராவணனுக்கிருப்பிடமான லங்கையிருக்கும் ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்தார்கள். அது லோகத்திலுள்ள ஸகல உத்தம பதார்த்தங்களும் நிறைந்து விளங்குகிறது. தெற்கு ஸமுத்ரத்தின் வடக்குக் கரையில் வானர ஸைன்யங்கள் இறங்கி, அநேக கோரமான ஜல ஜந்துக்கள் பருத்த ரூபங்கொண்டு பெருங் கூச்சலிட்டு விளையாடுவதையும், சிலவிடங்களில் அலைகள் இடிபோல

மோதுவதையும், சில விடங்களில் அலைகளேயில்லாமல் ஸமுத்ர ராஜன் தூங்குவதுபோலிருப்பதையும், சில விடத்தில் அலைகள் மஹாபர்வதங்களைப் போலிருப்பதையும், சில விடத்தில் சிறிய அலைகளால் ஸமுத்ரம் விளையாடுவதுபோல் காணப்படுவதையும், பாதாள லோகவாஸிகளான தானவர்களுக்கு விளையாடுமிடமாய் விளங்கும் மஹா ஸமுத்ரத்தைக் கண்டு வானரர்களுக்குப் பயம் மேலிட்டு மயிர்க் கூச்ச லெடுத்தது. ஆகாசத்தைப் போல் தாண்டுவதற்கு அஸாத்யமாயிருப்பதைப் பார்த்து வானரர்கள், "நாம் இதை எப்படிக் கடந்து செல்வோ"மென்று கவலை கொண்டார்கள். அதை அறிந்து மஹாபுத்திமானான அங்கதன் சாதுர்யமான வார்த்தைகளால் அவர்களுடைய பயத்தைப் போக்கித் தைர்யப்படுத்தினான்.

"மனதில் கவலை கொள்ளும்படி எப்பொழுதும் விடக்கூடாது. கவலை கொள்வதால் அநேக தோஷங்களுண்டு. மஹாஸர்ப்பத்தை ஒரு அறியாக் குழந்தை கோபமூட்டினால் எப்படி அது அவனைக் கடித்துக் கொல்லுமோ, அப்படிக் கவலையும் சீக்ரத்தில் மனுஷ்யனை நாசஞ் செய்யும். நாம் ஒரு கார்யத்தை உத்ஸாஹத்துடன் ஆரம்பித்துச் செய்யும்பொழுது கவலைக் கிடங்கொடுத்தால், அது நம்மை மேற்கொண்டு நமது ப்ரயத்னங்களை நாசஞ் செய்யும். கவலையால் நமது தேஜஸ் அடங்கினால் எந்தக் கார்யந்தான் கைகூடு"மென்று வானரர்களை ஸமாதானஞ் செய்தான்.

மறுநாட் காலையில் அங்கதன், வயஸாலும் ஞானத்தாலும் அநுபவத்தாலும் ப்ரஸித்திபெற்ற வானர ச்ரேஷ்டர்களை ஸபை கூட்டி மறுபடியும் ஆலோசித்தான். மருத்துக்களுடைய கணங்கள் இந்த்ரனைச் சூழ்ந்திருப்பதுபோல், அந்த வானர ஸைன்யம் அங்கதனைச் சூழ்ந்து விளங்கிற்று. வாலி புத்ரனான அங்கதனையும் ஆஞ்ஜநேயரையும் தவிர மற்ற யார் அந்த வானர ஸைன்யத்தை அடக்கமுடியும்? அப்பொழுது அங்கதன் அவர்களை உபசரித்து, "எந்த மஹா தேஜஸ்வி ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவான்? மஹாவீரனான ஸுக்ரீவனுடைய வார்த்தையை எவன் ஸத்யமாகச் செய்வான்? நூறு யோஜனை தூரமுள்ள இந்த ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி நம்மெல்லோரையும் மஹாராஜாவின் தண்டனைக்குட்படாமல் எவன் செய்வான்? நமது கார்யத்தை நிறைவேற்றி, இங்கிருந்து கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று, பெண்டு பிள்ளைகள் தனதான்யங்கள் க்ருஹங்களை மறுபடியும் பார்த்து ஸுகமாய் நாம் வஸிக்கும்படி செய்யக்கூடிய மஹானுபாவன் யாரோ? எவனுடைய க்ருபை

யால நாம மஹா பலசாலிகளான ராமலக்ஷ்மணாகளேயும ஸுக்ரீவனே யும ஸந்தோஷமாயப பாாபபோம் உஙகளில இநத ஸமுதரத தைதத தாணடககூடியவன எவனுவதிருநதாலஅவன நமமெலலோாக கும இபபொழுதே அபயதானஞ செயது ஸகல க்ஷேமததையும அனுகரஹிககடடு'' மெனறு தெரிவிததான அதைககேடடு அங கிருநத எவனும பதில சொலலவிலலே. அநத வானர ஸைனயம முழுவதும சபதமறறிருநதது. அபபொழுது அஙகதன மறுபடியும அநத வானராகளே நோககி "நீஙகளெலலோரும, பலசாலிகளுககுள் சிறநதவாகளெனறும, கலங்காத பராகரமமுடையவாகளெனறும், உததம குலததில பிறநதவாகளெனறும மஹாராஜாஉஙகளே விசேஷ மாயாதை செயதிருககிறுா உஙகளில எவனுவது எபபொழு தாவது எங்கேயாவது போகத தடைபபடடதெனறு கிடையா தாகையால ஒவவொருவரும இவவளவு தூரம தாணடககூடுமெனறு சொலலுஙக''ளெனறு ஆகஞாபிததான

ஸாக்கம 65.

வானரர்களின் சக்தி.

அதைககேட்டு வானராகள வெகு உதஸாஹததுடன் தஙகள திறமையைச சொலலிக கொணடாாகள கஜன 'பதது யோஜனை தாணடுவே'னெனறுன் கவாக்ஷன 'இருபது யோஜனை தாணடுவே' னென்றுன. கவயன, 'முபபது யோஜனை தாணடுவே' னெனறும, சரபன, 'நாறபது யோஜனை' யெனறும, கநதமாதனன், 'ஸநதேஹ மினறி ஐமபதுயோஜனை' யெனறும, மைநதன 'அறுபது யோஜனை' யெனறும், த்விவிதன 'எழுபதுயோஜனை' யெனறும, ஸுஷே ணன 'எண்பது யோஜனை' யென்றும சொனனுாகள. அபபொ ழுது மிகவும வயஸ் சென்ற ஜாமபவான எலலோரையும் வணங்கி "முன்பு எனககும எதோ கொஞசம சகதி யிருந ததது. ஆனுல இபபொழுது மிகவும கிழவனுனேன எபபடியிருந தாலும ரகுநாதனும ஸுக்ரீவனும ஏறபடுததிய காாயமோ மஹா சலாகயமானது மேலும அதை முடிககும விஷயததில நாம ஒவ வொருவரும வஞசனையினறி கூடியவரையில உதவி செயயவேண் டும. காலகதியால என பலமும சகதியும மிகவும குறைநதிருககின்

றன் ஆகையால் இப்பொழுது தொண்ணூறு யோஜனை தாண்டு வேனென்பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை ஆனால் என் வீர்யம் எப்பொழுதும் இப்படி யிருந்ததென்று நினைக்கவேண்டாம் மஹாபலி சக்ரவர்த்தி செய்த யாகத்தில் பகவான் திருவிக்ரமாவதாரமெடுத்து லோகங்களை மூன்றடிகளால் அளந்தார் அப்பொழுது நான் அவரை ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்திருக்கிறேன் ப்ரஹ்மாண்டத்தை ஒரு தடவை சுற்றி வந்ததற்கு ஸமம் இப்பொழுதோ எனக்கு வயஸாகிவிட்டது, தாண்டுவதில் சக்தி குறைந்திருக்கிறது என் யௌவன தசையில் என்னைப்போன்ற பலவான்கள் வேறொருவருமில்லை ஆனால் இப்பொழுது எனக்குள்ள சக்தியால் இந்தக் காரியத்தை முடிப்பேனென்று தோன்றவில்லை" யென்றார்

அப்பொழுது அங்கதன் மஹா புத்திமானான ஜாம்பவானை உபசரித்து, "இந்த நூறு யோஜனையையும் நான் அலக்ஷ்யமாகத் தாண்டுவேன் ஆனால் திரும்பிவர முடியுமோ முடியாதோ வென்று எனக்குத் தெரியா" தென்றான்

ஜாம்பவான், "வானர சரேஷ்ட! உன் சக்தி அபாரமென்று எங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமே நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம் யோஜனையென்று உன் சக்திக்கு எல்லையில்லை. நீ நினைத்த விடத்திற்குப் போய்த் திரும்பிவரமுடியும் ஆனால் எங்களெல்லோரையும் காரியங்களில் ஏவும் உன்னை நாங்கள் ஒரு காரியத்தில் ஏவுவது ந்யாயமல்ல நாங்களெல்லோரும் பர்த்தா, நீயோ பார்யை. எங்களுடைய ப்ராணன்களும் புத்தியும் பலமுமுள்ளவரையில் உன்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். குடும்பகாரியங்களில் பார்யை பர்த்தாவைக் கட்டளையிடவேண்டும். அதைப் பற்றின அதிகாரம் யாவும் அவளுக்கே ஸேனைத் தலைவன் பத்னியைப்போன்றவன். அவனே கதி. இந்தக் காரியத்திற்கு நீயே மூலம் நமது காரியத்தின் மூலத்தை ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று நீதிசாஸ்த்ர நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வேர் செழித்திருந்தால் குணங்களென்ற புஷ்பங்களும் பழங்களும் ஸுலபமாகக் கிடைக்கும். புத்தியாலும் பராக்ரமத்தாலும் இந்தக் காரியத்தை முடிப்பதற்கு நீ காரணமாயிருக்கிறாய், எங்களுக்கு யுவராஜா, மஹாராஜாவின் புத்திரன்; உன் ஆதரவால் நாங்கள் இந்தக் காரியத்தை முடிக்கக்கூடு"மென்று சொன்னார்.

அங்கதன் "நானும் போகாமல் மற்ற வானரர்களும் போக முடியாமலிருந்தால் நாம் மறுபடியும் ப்ராயோபவேசஞ்செய்து உயிரை விடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. மஹாராஜாவின் உத்திரவை நிறைவேற்றாமல் அவரிடத்திற்குப் போனால் உயிர்தப்ப மாட்டோம். அவர் நமக்குப் பஹுமானம் செய்வதற்கும் தண்டிப்பதற்கும் ப்ரபு. அவருடைய கட்டளையை மீறி அங்கே போனால் கொல்லப்படுவோம். லங்கைக்குப் போனாலும் திரும்பிவரமுடியாததால் என்ன ப்ரயோஜனம்? தாங்களோ மஹாபுத்திமான், வயஸாலும் ஞானத்தாலும் எல்லா விஷயங்களின் உண்மையை ப்ரத்யக்ஷமாக அறிந்திருப்பதாலும் எங்களெல்லோரிலும் ச்ரேஷ்டர். ஆகையால் இந்த ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி எப்படியாவது நமது கார்யத்தை முடிப்பதற்குத் தாங்களே உபாயம் தேடவேண்டு"மென்று ப்ரார்த்தித்தான்.

அப்பொழுது ஜாம்பவான் "ராஜபுத்ர! இந்தக் கார்யத்திற்குக் குறைவு ஏதும் நேராது. இதை முடிக்கக்கூடியவனைக் கண்டுபிடித்து ஏவுகிறேன் பாருங்க"ளென்று, ஸுகமாகத் தனியே உட்கார்ந்திருக்கும் ஆஞ்ஜநேயரை அந்தக் கார்யத்தில் ஏவ நிச்சயித்தார்.

ஸர்க்கம் 66

ஜாம்பவான் ஆஞ்ஜநேயரைப் புகழ்ந்தது

எண்ணிறந்த வானரர்கள் வருந்துவதைப் பார்த்து ஜாம்பவான் ஆஞ்ஜநேயரை நோக்கி "வானரர்களுக்குள் வீரசிகாமணியே! ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் நிபுணனே! தனியே போய் உட்கார்ந்துகொண்டு மௌனமாயிருப்பதேன்? தேஜஸிலும் பலத்திலும் ஸுக்ரீவ மஹாராஜாவிற்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் நீ ஈடல்லவா? காச்யப ப்ரஜாபதியின் புத்ரனான கருடன் எல்லா பக்ஷிகளிலும் மஹாபலவானென்றும் ச்ரேஷ்டனென்றும் பெயர்பெற்றவன். அவன் ஆஹாரத்திற்காக ஸமுத்ரத்திலிருந்து மஹாஸர்ப்பங்களை அதிவேகமாகக் கொத்திக்கொண்டுபோவதைப் பலதடவை பார்த்திருக்கிறேன். அவனுடைய இறக்கைகளின் பலமும் உன் புஜபலமும் ஸரி. பராக்ரமத்திலும் வேகத்திலும் அவனுக்குக் குறைந்தவனல்ல. பலம் புத்தி தேஜஸ் வலிமை முதலிய குணங்களில் ஸகல

பூதங்களிலும் நீ மேலானவனென்று உனக்கேன் தெரியவில்லை? இந்த ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டத் தகுந்தவன் நீயேயல்லவா?

கேஸரியென்ற வானரசரேஷ்டனுக்கு அஞ்ஜனையென்ற பத்னியுண்டு அப்ஸரஸ்களுக்குள் உத்தமமான புஞ்ஜிகஸ்தலையென்பவள் அவளே மூன்று லோகங்களிலும் அவளைப் போன்ற ரூபவதி கிடையாது ரிஷிசாபத்தால் குஞ்சரனென்ற வானரனுக்குப் புத்ரியாய்ப் பிறந்து தைவத்தன்மையால் நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவளாயிருக்கிறாள் ஒருநாள் அவள் ஸகல ப்ராணிகளையும் மயக்கும்படியான மனுஷ்ய ரூபத்துடன் விசித்ர வஸ்த்ராபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பர்வத சிகரத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தாள் அப்பொழுது வாயு பகவான் அவள்மேல் ஆசைகொண்டு அவள் தரித்த வெண்பட்டை அபஹரித்தான் மன்மதனுடைய தோரண ஸ்தம்பங்கள்போல் திரண்டுருண்ட துடைகளையும் மலர்ந்த தாமரையைப் பழிக்கும் முகத்தையும், அழகிய ஸ்தனங்களையும் பருத்த பின்தட்டையும், ஸூக்ஷ்மமான இடையையும் ஆழ்ந்த நாபியையும் மற்ற குற்றமற்ற அவயவங்களையும் கண்டு, காமம் மீறி, வாயு இரு கைகளாலும் அவளை இறுகத் தழுவித், தன் தைவத்தன்மையால் அவளுடன் தேஹ ஸம்பந்தமில்லாமலேயே தன் தேஜஸை அவளுடைய கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசிக்கச் செய்தார் அந்த மஹாபதிவ்ரதை பயந்து நடுங்கி, "பதிவ்ரதையான என்னைக் கெடுக்க விரும்பின துஷ்டனார்?" என்று கோபத்துடன் கேட்டாள் அதற்கு வாயுபகவான் "பெண்ணே! பயப்படாதே. நான் உன்னைக் கெடுக்க விரும்பினவனல்ல உன்னை ஆலிங்கனஞ்செய்து மனஸால் அநுபவித்தபடியால் உனக்குப் பிறக்கும் புத்ரன் வீர்யத்திலும் புத்தியிலும் சிறந்தவனும் மஹாபலவானும் அபார தேஜஸ்வியாயும் ஒப்பில்லாத வலிமையுடையவனும் தாண்டுவதிலும் தடையில்லாமல் செல்வதிலும் எனக்கு ஸமமாயுமிருப்பான்" என்றார். தேவசரேஷ்டனுடைய அநுக்ரஹத்தைப் பெற்றதைப்பற்றி உன் தாய் பரமானந்தமடைந்து, மந்தர பர்வதத்தின் குகையில் உன்னைப் பெற்றாள்.

அப்பொழுது ஸூர்யோதயமாயிற்று. நீ குழந்தையானதால் சிவந்த ஸூர்ய மண்டலத்தைப் பழமென்றெண்ணிப் பிடிக்க விரும்பி ஆகாசத்தில் தாவிச் சென்றாய். அநேகமாயிரம் யோஜனை தூரம் அதிவேகமாகத் தாவிப் போயும் சளைக்காமல், ஸூர்ய தேஜஸால் எரிக்கப்பட்டும் வருந்தாமல் விருப்பதைப் பார்த்து

இநதரன பயநது வஜ்ராயுதததை உனமேல கோபததுடன எறிந தான உடனே நீ அஙகிருநது விழுநதாய உன கனனம ஒரு மலைச சிகரததிலடிபபடடு முறிநதது, அதனால உனககு ஹனுமா னெனற பெய கிடைததது வாயுபகவான தன அருமைககுழநதை யான உனககு நேரநத ஆபததைப பாரதது, ஸகல பராணிகளிடததி லும கோபஙகொணடு தன போககை அடககி ஒரிடததிலும வீசாம லிருநதான அபபொழுது ஸகல ஜீவனகளும மூசசுவிட முடியாமல தபிததாாகள தேவதைகள பயநது வாயுவை பராாததிகக, அவா கோபநதணிநது அவாகளிடததில கிருபைவைதது, முனபோல லோகஙகளில ஸஞசரிததாா. அபபொழுது உனககு ஆயுதஙகளால அழிவிலலை யெனறு பரஹமா அனுகரஹிததாா இநதரன, நீ வஜராயுதததால அடிபபடடும இறககாததைக கணடு மகிழநது 'உனககிஷடமானபொழுது நீ மரணமடையககடவாயெனறு வரங கொடுததான

ஆகையால நீ கேஸரியெனற வானரனுடைய க்ஷேததரததில வாயுபகவானுககுப பிறநத புதரன தேஜஸஸிலும பராககரமதததி லும தாண்டுவதிலும அவரைப போனறவன. நாங்கள இப்பொ ழுது உயிரில ஆசையை விடடிருககிறோம நீ எஙகளைக காபபாறற வேணடும திறமையிலும பராக்ரமததிலும நீ கருடனைபபோனறவ னலலவா? பகவான திரிவிகரமாவதார மெடுதத பொழுது நான இந தப பூமண்டலததை இருபததொரு தரம சுறறிவநதேன பாற கடலைக கடையுமபொழுது தேவதைகளின உததிரவால அநேக லோகங்களிலிருநது அபூாவமான ஒஷதிகளைக கொண்டுவநதேன. அவைகளை ஸமுதரததில போடடதால அமிருத முணடாயிறறு அபபொழுது என பலம எலலையறறது இபபொழுதோ நான கிழ வன. பலபராககரமமறறவன. நீ ஸகல உததம குணங்களால அலஙகரிககபபடடவன, எஙகளில மேலானவன ஆகையால அள வறற உன பல பராககரமததை வெளிபபடுததது உன அதபுதமான வீாயததைப பாாககக இநத வானர ஸைனயம ஆவலகொணடிருககி றது எழுநதிரு இநத மஹாஸமுதரததை ஒரு நிமிஷததில தாண்டி வா. வேகமாகத தடையிலலாமல ஸஞசரிககககூடியவன. ஸகல பராணிகளிலும உனனைபபோலுணடோ? வானராகள ஏககம பிடிததிருககிறாாகள ஆஞஜநேய! இநத ஸமயததிலும அலக்ஷியஞ செயயலாமா? ஸகல லோகஙகளையும மூனறு அடிகளால முன்பு மஹாவிஷ்ணு தாண்டினதுபோல, நீயும இநத மஹாஸமுதரததை

ஓரடியால் தாண்டுவார்" என்று ஜாம்பவான் மாருதியை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்.

அதைக் கேட்டு ஹனுமாரும் "அப்படியே செய்கிறேன்" என்று ஒப்புக்கொண்டு அதற்குத் தகுந்த பெரிய ரூபத்தை எடுத்தார். வானர ஸைன்யங்கள் கவலை நீங்கி ஆனந்தத்தால் பரவசமானார்கள்.

ஸர்க்கம் 67

ஆஞ்ஜநேயர் மஹேந்த்ர பர்வதத்திலேறினது.

இப்படி நூறு யோஜனையுள்ள ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்குத் தன் தேஹத்தை வளர விருத்திசெய்துகொண்டு, வீர்யத்தால் ஜ்வலிக்கும் மாருதியைக் கண்டு, வானரர்களெல்லோரும் ஸகல துக்கத்தையும் மறந்து ஸந்தோஷமாகக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டாடினார்கள். முன்காலத்தில் பகவான் நாராயணன் த்ரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்தபொழுது ஸகல ப்ராணிகளும் பார்த்ததுபோல, வானரர்கள் ஆச்சர்யத்துடனும் ஸந்தோஷத்துடனும் ஆஞ்ஜநேயரை நான்கு புறங்களிலிருந்தும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களால் கொண்டாடப்பட்டு, வளர வளர்ந்தார், வாலைப் பூமியில் சுழற்றி அடித்து, பலமும் தேஜஸ்ஸும் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் அதிகரிக்க, அவருடைய ரூபம், வயஸ்சென்ற அந்த வானரச்ரேஷ்டர்கள் புகழப்புகழ, கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாமலிருந்தது. மலைக் குகையில் ஸிம்ஹம் வளர்வது போல வாயுபுத்திரன் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் பருத்தார். அப்பொழுது அந்தப் புத்திமானுடைய முகம் பழுக்கப் பழுக்கக் காய்ச்சின மடக்கையைப் போலவும், அவர் புகையற்றுக் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னியைப்போலவும் தோன்றிற்று.

வானரர்களுக்கு நடுவிலிருந்து ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க்கூச்சலுடன் எழுந்து ஹனுமான், வானர முதியோர்களை வணங்கி "அக்னியின் பரமமித்ரனான வாயுபகவான் மஹாபலசாலி, அளவிடக்கூடாத பராக்ரமமுடையவர், வேகமாக அடிக்கும்பொழுது மலைச்சிகரங்களைப் பெயர்த்தெறிவார். கருடனுடைய வேகமும் அவருடைய வேகத்திற்கு ஈடல்ல. நான் அவருக்குப் பிறந்தவன். தாண்டுவ

திலும் ஆகாசத்தில் போவதிலும் எனக்கு நிகரில்லை. ஆகாசத்தை யளாவி நிற்கும் மேருமலையை இங்கிருந்து கிளம்பி, பூமியில் தொடாமல் அநேக ஆயிரம் தடவை சுற்றி வருவேன். மஹாஸமுத்ரங்களைப் புஜங்களால் கலக்கி, இந்த லோகங்களை முழுகச்செய்வேன். என் துடைகளின் வேகத்தால் உண்டான காற்று ஸமுத்ரஜலத்தைக் கிளப்பி, அதிலுள்ள ஜந்துக்களைக் கரையில் வாரியடிக்கும். ஸமுத்ரத்திலிருக்கும் மஹா ஸர்ப்பங்களை ஆஹாரத்திற்காகப் பிடிக்கப் பூர்ண பல பராக்ரமத்துடன் அதிக வேகமாகப் பறந்துவரும் கருடனை நிற்காமல் அநேக ஆயிரம் தடவை சுற்றிவர முடியும். அவனுக்கும் ப்ராணனைக் கொடுக்கும் வாயுவின் புத்திரனல்லவா நான்? எனக்கு இந்தத் திறமை இயற்கையாக உள்ளது. ஸூர்யனுடன் உதயகிரியிலிருந்து புறப்பட்டு அவருக்கு முன்பு அஸ்தகிரிக்குப் போய், நடுப்பகலில் திரும்பிவந்து அவரைக் காண்பேன். பிறகு அங்கிருந்து பூமியைத் தொடாமலேயே முன்னிருந்த வேகம் குறையாமல் மறுபடியும் ஒருதடவை அவரை ஸந்திப்பேன். ஆகாசத்திலுள்ள க்ரஹங்கள் நக்ஷத்திரங்கள் முதலியவைகளை வேகத்தால் ஜயிப்பேன், ஸமுத்ரத்தை வற்றச்செய்வேன், பூமியைப் பிளப்பேன். நான் தாண்டும்பொழுது மலைகள் பொடியாகும். என் துடைகளின் வேகத்தால் ஸமுத்ரத்தை எழும்படிசெய்வேன். ஆகாசத்தில் போகையில் பல மரங்களும் கொடிகளும் புஷ்பங்களும் என்னைத் தொடரும். ஆகாசத்தில் ஸ்வாதிநக்ஷத்ரத்தின் வழியைப்போல நான் போகும் வழி ப்ரகாசிக்கும். நான் இங்கிருந்து கிளம்பி அக்கரையில் குதிக்கும்பொழுது, ஸகல பூதங்களும் என்னைக் கண்டு மகிழும். ஆகாசத்தை மறைத்துக்கொண்டு போகும் பெரிய மேகத்தைப் போல நான் ஆகாசமார்க்கமாகச் செல்லும்பொழுது, வேகத்தால் ஆகாசத்தை விழுங்கிக்கொண்டு போவதுபோலிருப்பதைக் காண்பீர்கள். மேகங்களைச் சிதறவடிப்பேன், மலைகளை நடுங்கச்செய்வேன், ஸமுத்ரத்தைக் கலக்குவேன். இந்தச் சக்தி எனக்கும் கருடனுக்கும் வாயுபகவானுக்கும் மாத்ரமுண்டு. அவ்விருவர்களைத் தவிர என்னைத் தொடரக் கூடியவர்களில்லை. மேகத்திலிருந்து பாயும் மின்னலைப்போல யாதொரு பற்றுமில்லாமல் ஆகாசத்தில் கிளம்பி ஒரு நிமிஷத்திற்குள் அக்கரைக்குப் போவேன். நான் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டும்போது த்ரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்த மஹாவிஷ்ணுவைப்போல விளங்குவேன். ஸாதுக்களுக்கு ஸந்தேஹம் நேரும்பொழுது அவர்களுடைய அந்தக்கரணத்தில் அகஸ்மாத்தாய்த் தோன்றும் எண்ணங்களே ப்ரமாணம். அதுபோல ஸீதையைப் பார்ப்

பேனென்று நிச்சயமாய் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆகையால் நீங்கள் கவலையற்று ஸந்தோஷிக்கலாம். வேகத்தில் வாயுபகவானுக்கும் கருடனுக்கும் நான் ஸமமானவன். அநேக ஆயிரம் யோஜனை தூரம் சரமமில்லாமல் அலக்ஷியமாய்ச் செல்வேனென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. வஜ்ராயுதத்தைத் தரிக்கும் தேவேந்த்ரனால் காக்கப்பட்ட தேவதைகளின் அமிருதத்தையும், ப்ரஹ்மாவால் காக்கப்பட்ட யோகிகளுடைய அமிருதத்தையும் அவர்களை ஜயித்து ஒரு க்ஷணத்தில் கொண்டுவருவேன். வேண்டுமென்றால் லங்கையைப் பெயர்த்து இங்கே எறிவே"னென்று இப்படிக் காஜிக்கும் அந்த வானரச்ரேஷ்டனைப் பார்த்து, மற்ற வானரர்கள் அளவற்ற ஆனந்தங்கொண்டு, அவருடைய அபார தேஜஸைக் கண்டு திகைத்து நின்றார்கள்.

வானர ஸைன்யங்களின் துக்கத்தைப் போக்கும் அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஜாம்பவான் அடங்காமகிழ்ச்சிகொண்டு, "மஹா வீரனான கேஸரியின் புத்ர! ஹனுமானே! வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தவனே! உன் மித்ரர்களுடைய ஹிருதயத்தை இருள்போல் மூடிக்கொண்டிருந்த துக்கமானது உன் வார்த்தைகளாகிற சந்த்ர கிரணங்களால் நாசமடைந்தது. உன் க்ஷேமத்தையே ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கும் நாங்களெல்லோரும் நீ போகும் காரியம் ஸித்திக்கும் பொருட்டு மங்களக்ரியைகளை வெகுஜாக்ரதையாகச் செய்து கொண்டிருப்போம். மஹார்ஷிகளின் அருளாலும் பெரியோர்களின் கிருபையாலும் வானர மூத்தோர்களின் ஸம்மதியாலும் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி வா. எங்கள் ப்ராணன்களெல்லாம் உன்னிடத்திலேயே நாடியிருக்கின்றன. ஆகையால் நீ வருமவரையில் ஒற்றைக் காலால் நின்றுகொண்டிருப்போ"மென்றார்.

அப்பொழுது மாருதி "நான் இங்கிருந்து கிளம்பும்பொழுது என் வேகத்தை இந்தப் பூமி தாங்காது. இந்த மஹேந்த்ர பர்வதத்தின் சிகரங்கள் விஸ்தாரமாகவும் உறுதியாகவுமிருக்கின்றன. பல வகைத் தாதுகள் நிறைந்தும் பல மரங்களால் செழித்தும் விளங்கும் இந்த மலையில் ஏறி நின்று, நூறு யோஜனை தூரம் தாண்டுவதற்கு வேண்டிய வேகத்தைச் சோதித்துக் கொள்ளுகிறேன். நான் உதைத்துக் கிளம்பும் வேகத்தை இந்த மலைச் சிகரங்கள் நன்றாகத் தாங்கு"மென்றார்.

வானரர்கள் அனைவரும் அதற்கு ஸம்மதிக்க, ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களால் சூழப்பட்டு மஹேந்த்ர மலையிலேறினார். பல பல அபூர்வ

விருக்ஷங்கள் அதில் நிறைந்திருந்தன. மான்களுக்குப் பிரியமான பல புல் தரைகள் நவரத்தினங்கள் இழைத்ததுபோல் அங்கே பிரகாசித்தன. அங்குள்ள மரங்கள் எக்காலத்திலும் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் கண்ணைப் பறித்தன. ஸிம்ஹம் புலி மதயானை பக்ஷிகள் முதலிய பல ஜந்துக்களின் ஓசையாலும் நீர்த் தாரைகளாலும் கேட்பதற்கு மதுரமாகவிருந்தது. அதன் சிகரங்கள் ஆகாசத்தை எட்டின. மஹேந்திரனுக்கு ஸமமான பலத்தையுடைய ஹனுமான் அந்த மஹேந்த்ரகிரியில் சற்று நேரம் நடமாடினார். அந்த மஹா பலவானுடைய பாதங்களால் அழுத்தப்பட்ட அந்த மலை ஸிம்ஹத்தால் அடிக்கப்பட்ட மதயானையைப்போல் விளங்கிற்று. மலையருவிகள் பெருகி ஓடின, சிகரங்கள் தூளாயின, யானை புலி ஸிம்ஹம் முதலிய மிருகங்கள் பயந்து நடுங்கின, மஹா விருக்ஷங்கள் சாய்ந்தன, மதுபானத்தில் மிகுந்த பிரியமுள்ள நாக கந்தர்வ வித்யாதர கணங்களும் பக்ஷிகளும் அந்த மலையிலிருந்து கிளம்பி, ஆகாசத்தில் போக ஆரம்பித்தன. அங்குள்ள மஹா ஸர்ப்பங்கள் பயந்து ஒளிந்தன, சிகரங்கள் அசைந்தன. புற்றிலிருந்து சீறிக்கொண்டு பாதி வெளியில் வந்த ஸர்ப்பங்கள் அப்படியே நசுங்கித் தொங்கினபடியால் அந்த மலையெங்கும் சிறுகொடிகள் கட்டித் தொங்கவிட்டதுபோல் காணப்பட்டது. அங்குள்ள மஹர்ஷிகளும் பயத்தால் அதை விட்டுப் போனபடியால், வழி நடப்பவர்களைக் கூட வந்தவர்கள் நடுக்காட்டில் விட்டுப் போவதுபோலிருந்தது. ஆஞ்ஜநேயர் இயற்கையாகவே வேகசாலி, ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்கு வேண்டிய வேகத்தைச் சோதித்துக்கொண்டிருந்தார். வானர ச்ரேஷ்டர், அந்த ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதும் தன்னைத் தடுக்கும் சத்ருக்களை அழிப்பதும் அவருக்குப் பொருட்டல்ல. உத்தமமான மனஸையுடையவர், விசேஷமஹிமை பொருந்தினவர், ஆகையால் வெளிவிஷயங்களிலிருந்து மனஸை இழுத்து வசப்படுத்தி, தான் லங்கைக்குச் சென்று அங்கே முடிக்கவேண்டிய காரியங்களை யாவையும் தெளிவாக மனஸால் நினைத்தார்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம் முடிந்தது

ஸ்ரீராமசந்த்ர பரப்ரஹ்மணே நம:

சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு பிரஸ், மௌண்ட்ரோட், சென்னை.